Seria: Fjällbacka #4

CAMILLA LÄCKBERG

PIAZĂ REA

CAMILLA LÄCKBERG

Seria: Fjällbacka

Volumul 4

PIAZĂ REA

Original: *Olycksfågeln* [The Stranger] (2006)

Traducere din suedeză de:
SIMONA ŢENŢEA

virtual-project.eu

2011

Capitolul 1

Cel mai viu în amintire îi rămăsese parfumul ei. Acela pe care îl păstra în baie. Sticluţa purpurie, lucioasă ce purta în ea esenţa dulce şi tare. Adult fiind, îl căutase într-o parfumerie până când găsise unul identic. Chicotise la aflarea numelui: „Poison”[1].

Femeia obişnuia să şi-l pulverizeze pe încheieturi, după care şi-l întindea pe gât, iar dacă purta fustă, şi pe glezne.

Îi părea atât de frumoasă acea imagine a încheieturilor ei fragile şi delicate, ce se mângâiau cu graţie! Mireasma i se răspândea în jur, făcându-l să râvnească mereu la clipa apropierii, la clipa în care femeia avea să se aplece pentru a-l săruta. Mereu pe buze. Mereu atât de domol, încât uneori se întreba dacă sărutul era vis ori aievea.

„Să ai grijă de sora ta”, îi spunea mereu înainte de plecare, părând mai degrabă că pluteşte spre uşă.

După aceea, nu reuşea niciodată să-şi amintească dacă îi răspunsese cu voce tare sau doar dăduse din cap.

•

Soarele primăvăratic răzbea prin ferestrele secţiei de poliţie Tanumshede, etalând nemilos urmele de murdărie de pe geamuri. Smogul iernii se întindea precum o pojghiţă deasupra sticlei, iar Patrik avu senzaţia că şi el era acoperit, la rândul lui, de aceeaşi membrană. Fusese o iarnă grea. Viaţa cu un copil în căminul lor era infinit mai plăcută, dar şi infinit mai dificilă decât îşi putuse imagina vreodată. Şi, cu toate că lucrurile se îmbunătăţiseră mult faţă de început, Erica încă nu se obişnuise cu

---

[1] Otravă.

traiul de mamă casnică. Înțelegerea acelui fapt îl chinuia fără întrerupere pe Patrik, cu fiecare secundă pe care o petrecea la serviciu. Pe lângă asta, ce se întâmplase cu Anna pusese o povară în plus pe umerii lor.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile sumbre.

— Patrik? Tocmai am primit un telefon în legătură cu un accident rutier. O singură mașină, pe drumul spre Sannäs.

— În regulă, zise Patrik, ridicându-se. Apropo, nu cumva o să vină azi înlocuitoarea lui Ernst?

— Ba da, spuse Annika. Dar încă nu e ora opt.

— În cazul ăsta, îl voi lua cu mine pe Martin. Altminteri mă gândeam să mă însoțească ea o vreme în mașină, până când se va prinde cum stă treaba.

— Ei bine, îmi e un pic milă pentru biata femeie, zise Annika.

— Fiindcă trebuie să meargă cu mine în mașină? rosti Patrik, prefăcându-se ofensat.

— Evident. Doar te știu cum șofezi… Acum, la modul serios, nu îi va fi ușor cu Mellberg.

— După ce i-am văzut CV-ul, aș spune că dacă există cineva care să-i poată ține piept lui Mellberg, atunci Hanna Kruse e acea persoană. Judecând după dosarul de muncă și referințele excelente, femeia pare a fi unsă cu toate alifiile.

— Singurul lucru care-mi pare dubios e că vrea să aplice pentru un post la secția din Tanumshede.

— Da, e posibil să ai dreptate din punctul ăsta de vedere, zise Patrik, trăgându-și haina pe el. Va trebui să o întreb de ce vrea să se afunde într-atât de jos încât s-o apuce spre cariera asta fără perspective, alături de noi, niște amatori într-ale aplicării legii.

Îi făcu semn cu ochiul, iar Annika îl lovi ușor peste umăr.

— Știi că nu la asta mă refeream.

— Normal, te tachinam doar. Apropo, ai mai primit informaţii despre locul accidentului? Există răniţi? Decedaţi?

— Conform persoanei care ne-a sunat, în maşină pare să fie doar o singură persoană. Decedată.

— La naiba. Îl iau pe Martin şi ne îndreptăm într-acolo, să aruncăm o privire. Ne vom întoarce curând. Între timp, o poţi conduce tu pe Hanna pe-aici, nu?

În clipa aceea, din dreptul recepţiei se auzi vocea unei femei.

— Bună ziua?

— Ea trebuie să fie, zise Annika, pornind în grabă spre uşă.

Patrik o urmă, curios în legătură cu noua componentă feminină a echipei.

Fu surprins când dădu cu ochii de femeia care-i întâmpina la recepţie. Nu era întrutotul sigur la ce se aşteptase, dar probabil îşi închipuise o persoană mai… voluminoasă. Și nu atât de arătoasă… și de blondă.

Femeia întinse mai întâi mâna spre Patrik, apoi spre Annika şi zise:

— Bună ziua. Sunt Hanna Kruse. Azi încep serviciul.

Aşteptările lui Patrik fură chiar depăşite de vocea ei oarecum gravă şi de tonul ferm. Strângerea de mână stătea mărturie pentru multele ore petrecute în sala de forţă, motiv pentru care Patrik îşi revizui impresia iniţială.

— Patrik Hedström. Iar aceasta e Annika Jansson, temelia secţiei.

Hanna zâmbi.

— Unicul avanpost feminin din acest ţinut al masculilor, să înţeleg. Cel puţin, până acum.

Annika râse.

— Da, trebuie să recunosc, e grozav să existe în sfârşit o contragreutate pentru tot testosteronul care pluteşte între aceşti pereţi.

Patrik le întrerupse sporovăială.

— Fetelor, puteţi să vă cunoaşteţi mai bine cu altă ocazie. Hanna, am primit un telefon în legătură cu un accident de maşină. Dacă eşti și tu de acord, mă gândeam că ar fi bine să mă însoţeşti chiar acum. Să intri în pâine chiar din prima zi.

— Mie îmi convine, zise Hanna. Pot să-mi las geanta undeva?

— O pun în biroul tău, se oferi Annika. Turul secţiei îl putem face mai târziu.

— Mulţumesc, zise Hanna, urmându-l degrabă pe Patrik, care ieşise deja pe uşa principală.

— Ei, cum ţi se pare? o întrebă acesta după ce se urcară în maşina de poliţie și porniră înspre Sannäs.

— Bine, mulţumesc. Întotdeauna e un pic stresant când începi o slujbă nouă.

— Judecând după CV-ul tău, deja ai reușit să treci prin destul de multe locuri de muncă.

— Da, am vrut să capăt cât mai multă experienţă, spuse Hanna, privind curioasă pe geam. Diferite regiuni din Suedia, raze de acţiune de mărimi diferite - din toate am gustat câte un pic. Orice mi-ar fi putut îmbogăţi experienţa de poliţist.

— Dar de ce? Care e ţelul final, ca să zic aşa?

Hanna surâse. Zâmbetul îi era prietenos dar, în acelaşi timp, și peste măsură de ferm.

— Postul de șef, bineînţeles. Într-una din secţiile de poliţie mai mari. Aşa că am urmat tot felul de cursuri, am învăţat cât mai mult posibil și am trudit din greu.

— Pare să fie reţeta succesului, rosti Patrik, zâmbind, stânjenit însă de ambiţia uriaşă pe care părea s-o aibă noua sa colegă.

Nu era obişnuit cu aşa ceva.

— Sper că da, zise Hanna, cu privirea aţintită în continuare asupra peisajului rural. Dar tu? De când lucrezi în Tanumshede?

Spre mâhnirea sa, Patrik simţi o uşoară jenă în glas atunci când îi răspunse.

– Păi… sincer, de când am terminat Academia de Poliţie.

– Vai, eu n-aş fi fost în stare să fac aşa ceva. Înseamnă că îţi place mult. Semn de bun augur pentru timpul pe care-l voi petrece aici.

Femeia râse, după care se întoarse către el.

– Ei bine, îmi imaginez că am putea privi lucrurile şi aşa. Însă multe se pot pune şi pe seama obişnuinţei, dar şi a siguranţei date de locul unde te afli. Am crescut aici, ştiu zona ca-n palmă. Cu toate că nu mai locuiesc în Tanumshede. Acum stau în Fjällbacka.

– Aşa e, am auzit că eşti căsătorit cu Erica Falck! Îmi plac la nebunie cărţile ei! Mă rog, cele despre crime; trebuie să recunosc că nu am citit şi biografiile.

– N-ai de ce să te ruşinezi. Conform cifrelor de vânzare, jumătate din populaţia Suediei a citit ultima ei carte poliţistă, însă majoritatea oamenilor nici măcar nu ştiu că a publicat cinci biografii ale unor autoare suedeze. Cea mai bună vânzare a avut-o cea despre Karin Boye, cred că a ajuns pe la vreo două mii de exemplare. În orice caz, încă nu suntem căsătoriţi, dar vom fi în curând. Ne cununăm în ajun de Rusalii!

– Vai, felicitări! Ce minunat, veţi avea o nuntă de Rusalii!

– Ei bine, aşa sperăm. Deşi, sincer să fiu, în momentul ăsta aş prefera să zburăm în Las Vegas şi să scăpăm de tot balamucul. Habar n-am avut că planificarea unei nunţi e aşa de complicată.

Hanna râse cu poftă.

– Da, îmi imaginez.

– Dar şi tu eşti căsătorită, am văzut în dosar. N-aţi avut cununie religioasă, cu tot dichisul?

O umbră întunecată brăzdă chipul Hannei. Se întoarse și șopti atât de încet, încât Patrik abia o putu auzi:

— Am avut o cununie civilă. Însă povestea asta e pentru altă ocazie. Pare-se că am ajuns.

În depărtare, într-un șanț, desluşiră o maşină avariată. Doi pompieri erau ocupaţi să taie caroseria, însă nu îi dădeau zor. După ce aruncă o privire înspre scaunul din faţă al maşinii, Patrik înţelese motivul pentru care cei doi nu se grăbeau.

•

Nu era o întâmplare faptul că întâlnirea consiliului local avea să se petreacă în propria lui casă, și nu la centrul comunitar. După luni de intense redecorări, la preţul de două milioane de coroane, casa era pregătită să fie inspectată şi admirată. Era una dintre cele mai vechi și mai mari din Grebbestad, și fusese nevoie de multă putere de convingere pentru a-i determina pe foştii proprietari să o vândă. Protestele acestora legate de faptul că „aparţinuse vreme îndelungată familiei” s-au domolit rapid, odată cu mărirea ofertei cumpărătorului. Nici măcar nu le-a trecut prin minte faptul că el le oferise cu mult mai puţin faţă de suma pe care ar fi fost dispus să o plătească.

— După cum puteţi vedea, am încercat din răsputeri să păstrăm integritatea locului. De altfel, fotograful trimis de revista *Residence* a spus că niciodată nu i-a fost dat să vadă o renovare de-un asemenea bun-gust. Dacă aţi ratat numărul de luna trecută, avem câteva exemplare în plus - luaţi cu încredere, la ieşire, să le puteţi răsfoi pe îndelete.

Conducându-și musafirii în sufragerie, Erling W. Larson indică spre masa de proporţii, pe care aştepta cafeaua.

— Propun să trecem la afaceri.

Soţia lui pregătise totul cât timp el le făcuse turul casei, iar în momentele acelea, femeia stătea

tăcută lângă masă, aşteptându-i să ia loc. Erling dădu recunoscător din cap. Acea Viveca îşi merita greutatea în aur; cu toate că era puţin cam retrasă, însă decât o moară stricată, mai bine o femeie care să știe când să-și țină gura.

— Ei bine, ştiţi care e poziţia mea, spuse Uno Brorsson, aruncându-și patru cuburi de zahăr în ceaşcă.

Erling îl privi dezgustat. Nu-i înţelegea pe cei care îşi neglijau sănătatea. În ceea ce-l privea, el alerga zece kilometri în fiecare dimineață și, de asemenea, îşi făcuse și câteva „retuşuri” discrete. Despre acelea, însă, știa numai Viveca.

— Bineînţeles că o ştim, zise Erling, un pic mai tăios decât intenţionase. Însă nu are rost să mai dezbatem problema, acum că s-a ajuns la o înţelegere. Echipa TV o să vină în curând, așa că haideţi să fim rezonabili și să profităm pe cât se poate, da? Uitați-vă doar de câtă popularitate se bucură Åmål[2] în urma sezoanelor filmate acolo, iar asta n-a fost nimic în comparaţie cu publicitatea generată de *Fucking Töreboda*. În următoarele săptămâni, întreaga ţară va sta în faţa televizoarelor pentru a urmări *Fucking Tanum*. Ce oportunitate unică pentru noi de a ne făli cu minunăţiile pe care le oferă micul nostru colţ de ţară!

— Minunăţiile? pufni Uno. Beţii, sex şi pipiţe tâmpite din reality-show-uri - aşa vrem oare să zugrăvim imaginea oraşului Tanumshede?

— Personal, mie mi se pare că va fi extrem de palpitant! rosti Gunilla Kjellin cu vocea ei stridentă și cu ochii sclipind înspre Erling.

Cu toate că n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului, era complet topită după el. Lucru care îi

[2] Localitate suedeză, situată pe malul vestic al lacului Vänern.

convenea lui Erling, atât timp cât asta îi garanta votul femeii.

– Da, ascult-o pe Gunilla. Acesta e entuziasmul cu care ar trebui să întâmpinăm proiectul ce va urma. Ne vom îmbarca într-o aventură captivantă și este o oportunitate pe care ar trebui să o îmbrățișăm din toată inima!

Erling îşi folosi tonul persuasiv pe care-l aplicase cu succes de-a lungul anilor petrecuţi ca director al unei importante firme de asigurări. Din când în când, devenea nostalgic, amintindu-și acele zile de glorie. Nu fusese uşor să se pensioneze anticipat, după atacul de cord, dar se dovedise cea mai bună decizie pe care o luase vreodată. Şi se retrăsese la timp. Chiar înainte ca presa, adulmecând lucruri necurate, să înceapă să-i vâneze pe foştii lui colegi.

– Ce facem cu privire la riscul producerii de pagube? Am auzit că Töreboda s-a confruntat cu numeroase probleme de genul ăsta. Le acoperă postul TV?

Erling pufni nerăbdător. Erik Bohlin, tânărul inspector fiscal al oraşului, se dădea mereu de ceasul morţii în legătură cu tot felul de trivialităţi, în loc să privească lucrurile per ansamblu. Abia dacă avea treizeci de ani și probabil că de-a lungul întregii sale vieţi nu avusese de-a face cu atât de mulţi bani câţi obişnuia Erling să cheltuiască într-o singură zi.

Fixându-l pe Bohlin cu o privire nimicitoare, acesta zise nepăsător:

– Dacă e să comparăm cu afluxul crescut de turiști pe care-l preconizăm, câteva ferestre sparte nu ar trebui să ne îngrijoreze. În plus, sunt sigur că poliţia va face tot posibilul pentru a-și câştiga pâinea şi a ţine situaţia sub control.

Poposi cu privirea asupra fiecărui membru al consiliului, timp de câteva secunde. Unul câte unul,

aceştia îşi plecară ochii, abandonând orice încercare de protest.

— Va fi în regulă, zise Jörn Schuster.

Erling nu putea înţelege nici în ruptul capului de ce Jörn alesese să rămână în consiliu. După ce-i fusese votată în mod ruşinos îndepărtarea din postul de comisar local, pe care-l avusese timp de cincisprezece ani, el ar fi trebuit să se retragă cu coada între picioare. Însă dacă Jörn voia să se cufunde în umilinţă, treaba lui. Prezenţa acelui vulpoi bătrân aducea după sine anumite beneficii, cu toate că era acum şi vlăguit, şi ştirb. Dar îşi avea suporterii lui credincioşi, care nu vociferau atâta timp cât Jörn era încă implicat, în mod activ.

— Aşadar, ne rămâne să dăm dovadă de entuziasm. Voi întâmpina personal echipa la ora unu şi fireşte că sunteţi cu toţii invitaţi să luaţi parte. Altminteri, ne vom vedea la întâlnirea obişnuită de joi.

Se ridică în picioare pentru a sugera încheierea şedinţei.

La plecare, Uno încă bombănea, dar Erling consideră că se descurcase destul de bine cu mobilizarea trupelor. Afacerea respectivă avea sorţi de izbândă, era sigur de asta.

Satisfăcut, el merse pe verandă şi aprinse un trabuc în cinstea victoriei. În sufragerie, Viveca strângea tăcută masa.

•

— Da-da-da-da.

Maia gângurea în scaunul ei înalt, sustrăgându-se cu mare talent din faţa lingurii pe care mama sa încerca să i-o vâre în gură. După ce ţinti o clipă, Erica reuşi într-un final să-i dea o lingură plină cu terci de ovăz, dar bucuria îi fu de scurtă durată, căci Maia hotărî să demonstreze chiar în acel moment că poate să imite o pisică. „*Mrrrrr*”, spuse ea cu un asemenea

patos, încât împroşcă terciul de ovăz pe toată faţa mamei sale.

— A naibii puşlama! zise Erica, extenuată, dar îşi regretă imediat alegerea cuvintelor.

Mrrrrr, făcu Maia fericită, reuşind să evacueze pe masă şi restul de terci.

— 'aibii puşlama, spuse Adrian, iar Emma, sora lui mai mare, îl dojeni de îndată.

— Nu-i voie să înjuri, Adrian!

— Dar Ica tocmai a făcut-o.

— Chiar şi-aşa, nu-i voie să înjuri, nu-i aşa, mătuşă Erica?

Emma îşi înfipse mâinile-n şolduri, aruncându-i Ericăi o privire insistentă.

— Ai perfectă dreptate. A fost foarte urât din partea mea să înjur, Adrian.

Mulţumită de răspuns, Emma continuă să mănânce. Erica îi aruncă o privire iubitoare, dar îngrijorată. Fetița fusese obligată să se maturizeze atât de repede. Uneori se purta faţă de Adrian mai mult ca o mamă şi mai puţin ca o soră. Anna nu păruse să observe, însă pentru Erica era evident. Ştia prea bine cum era să poarte pe umeri un asemenea rol, la o vârstă atât de fragedă.

Iar acum, Erica făcea asta din nou. Era mamă pentru sora ei. În acelaşi timp, aşteptând ca Anna să-şi revină din letargie, era mamă pentru Maia, dar şi un fel de mamă surogat pentru Emma şi Adrian. Îşi aruncă privirea spre tavan, apoi începu să strângă mizeria de pe masă. Însă de la etaj nu se auzea niciun zgomot. Anna se trezea rareori înainte de ora unsprezece, iar Erica o lăsa să doarmă. Nu ştia ce altceva să facă.

— Nu vreau să merg la grădiniță azi, declară Adrian, adoptând o mină care spunea în mod evident „şi încearcă doar să mă convingi, dacă poţi”.

— Bineînțeles că vei merge la grădiniță, Adrian, zise Emma, proptindu-şi din nou mâinile-n şolduri.

Erica interveni înainte ca gâlceava să ia amploare, încercând, în acelaşi timp, să şteargă mânuţele fiicei sale în vârstă de opt luni.

— Emma, du-te și pune-ți haina și ghetele. Adrian, n-am timp de discuţii astăzi. O să mergi la grădiniţă cu Emma şi cu asta basta.

Adrian deschise gura pentru a protesta, însă ceva din înfăţişarea mătuşii sale îi spuse că probabil ar fi fost indicat să-i dea ascultare în dimineaţa respectivă. Dovedind o supunere care nu-i stătea defel în fire, el merse în hol.

— În regulă, acum încearcă să te încalţi.

Erica îi puse dinainte adidaşii, însă băiatul dădu doar din cap.

— Nu pot, trebuie să mă ajuţi.

— Ba poţi. La grădiniţă te încalţi singur.

— Ba nu pot. Sunt mic, adăugă el, pentru a-şi accentua spusele.

Erica oftă și o puse jos pe Maia. Bebelușul o porni de-a bușilea chiar înainte ca palmele și genunchii să-i atingă podeaua. Fetiţa începuse să umble în patru labe încă de foarte mică şi devenise, între timp, expertă în acea operaţiune.

— Maia, stai aici, scumpo, zise Erica, în vreme ce se chinuia să-l încalțe pe Adrian.

Însă Maia hotărî să nesocotească rugămintea imperioasă şi porni fericită într-un voiaj al descoperirilor. Erica simţi cum năduşeala îi cuprinde spinarea și subsuorile.

— O aduc eu pe Maia, zise Emma, săritoare, luând lipsa de răspuns din partea Ericăi drept consimţământ.

Gâfâind uşor, Emma se întoarse cărând-o în braţe pe Maia, care se zvârcolea precum o pisicuţă arţăgoasă. Erica observă cum chipul fetiţei sale începuse să capete acea culoare stacojie ce indica faptul că urma un ţipăt, aşa că se grăbi să o ia în braţe. După aceea, îi zori pe cei doi copii mai mari pe uşa de la

intrare, înspre maşină. La naiba, cât putea să urască dimineţile ca asta!

— Urcaţi în maşină, ne grăbim. Iar am întârziat şi ştiţi ce părere are domnişoara Eva în legătură cu asta.

— Nu-i place, zise Emma, dând îngrijorată din cap.

— Nu, nu-i place deloc, repetă Erica, prinzându-i centura Maiei în scaunul special din maşină.

— Vreau să stau eu în faţă, anunţă Adrian, încrucişându-şi braţele şi pregătindu-se de încăierare.

Însă răbdarea Ericăi ajunsese la capăt.

— Treci în scaunul tău, se răsti ea, simţind o oarecare satisfacţie atunci când îl văzu aproape zburând spre locul lui.

Emma se aşeză pe o pernă de la mijlocul banchetei din spate şi îşi puse singură centura de siguranţă. Cu mare grabă şi încă iritată, Erica începu să-l aranjeze la locul său şi pe Adrian, dar se opri atunci când simţi o mânuţă pe obraz.

— Te iube-e-esc, Ica, zise Adrian, încercând să pară pe cât se putea de dulce.

Fără îndoială, o încercare de a-i câştiga bunăvoinţa, lucru care funcţiona de fiecare dată. Erica îşi simţi inima umflându-i-se în piept şi se aplecă pentru a-i da o sărutare.

Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a întoarce maşina cu spatele, pe alee, fu să arunce o privire neliniştită spre fereastra de la dormitorul Annei. Însă oblonul era tot lăsat în jos.

•

Jonna îşi apăsă fruntea de geamul rece al autocarului şi privi afară, la peisajul rural ce se întindea în faţa ochilor săi. Fu cuprinsă de o imensă apatie. Ca de obicei. Trase de mânecile puloverului pentru a-şi acoperi braţele. De-a lungul anilor, acesta devenise un obicei de-al său. Se întrebă ce

anume căuta acolo. Cum ajunsese oare în acea situaţie? De ce exista o asemenea fascinaţie în a-i urmări viaţa de zi cu zi? Jonna pur şi simplu nu era în stare să înţeleagă. O fată distrusă şi retrasă, care se mutila singură. Însă poate că tocmai de aceea, săptămână de săptămână, ea fusese votată să rămână în continuare în Casă. Fiindcă toată ţara era plină de fete ca ea. Fete care se regăseau în ea - atunci când ajungea mereu să aibă confruntări cu alţi participanţi, când stătea şi plângea în baie, când îşi ciopârţea antebraţul cu lame de ras, când emana atât de multă neputinţă şi disperare, încât ceilalţi din Casă o evitau, de parcă ar fi fost turbată. Poate că toate acelea erau explicaţia pentru situaţia ei.

— Mamă, ce palpitant! Imaginează-ţi, *ştii*, cum ar fi să ne dea încă o şansă, *ştii*.

Jonna simţi entuziasmul din vocea lui Barbie, însă refuză să-i răspundă. Numele ei, în sine, îi întorcea stomacul pe dos. Dar presa de scandal o iubea. BB-Barbie era numai bună pentru prima pagină a ziarelor. Numele ei adevărat era Lillemor Persson. Unul dintre ziarele de scandal dezgropase acea informaţie. Găsiseră, de asemenea, nişte fotografii vechi, de pe timpul când era o fetiţă slăbănoagă şi brunetă, cu ochelari cât fundul de borcan. Nicidecum bomba siliconată şi blondă de acum. Jonna se amuzase copios la vederea acelor poze. Căpătaseră un exemplar al ziarului pentru Casă. Dar Barbie plânsese când îl văzu. Apoi îi dăduse foc.

— Uite ce mulţime!

Barbie arătă entuziasmată spre un grup de oameni din scuarul spre care părea că se îndreaptă autocarul.

— Nu pricepi, Jonna? Sunt cu toţii aici pentru noi, nu pricepi?

Abia dacă putea sta locului, iar Jonna îi aruncă o privire dispreţuitoare. Apoi îşi îndesă în urechi căştile MP3 player-ului şi închise ochii.

•

Patrik merse încet în jurul maşinii. Aceasta o luase pe o pantă abruptă și într-un final se oprise la impactul cu un pom. Partea din faţă era zdrobită, însă restul vehiculului era intact. Nu reușise să ia curba cu o viteză atât de mare.

— Şoferul pare să se fi izbit de volan. Bănuiesc că asta e cauza morţii, spuse Hanna, lăsându-se pe vine.

— Cred că vom lăsa medicul legist să decidă asta, zise Patrik, conştient de faptul că tonul îi păru mult mai critic decât intenţionase. Adică, vreau să spun…

— E-n regulă, zise Hanna, fluturând din mână cu indiferenţă. A fost o remarcă stupidă. De-acum încolo, mă voi limita doar la a observa, nu şi la a trage concluzii - cel puţin, nu încă, adăugă ea.

Patrik îşi termină rondul în jurul maşinii şi se lăsă pe vine, lângă Hanna. Portiera șoferului stătea larg deschisă, iar victima accidentului era încă prinsă în scaun cu centura de siguranță, și aplecată peste volan. Dintr-o rană de la cap îi cursese sânge, care umpluse podeaua.

Îl auziră în spatele lor pe unul dintre specialişti făcând poze la locul accidentului.

— Vă stăm în cale? întrebă Patrik, întorcându-se.

— Nu, deja am făcut majoritatea fotografiilor de care aveam nevoie. Ne gândeam să îndreptăm acum victima şi să facem câteva poze. E în regulă? Aţi văzut ce aveaţi de văzut pentru moment?

— Ce zici, Hanna?

Patrik voia să o implice cât mai mult în anchetă. Nu avea cum să-i fie uşor, nouă fiind, iar el intenţiona să facă tot posibilul pentru ca femeia să se simtă bine-venită.

— Da, cred că da.

Amândoi se ridicară şi se dădură la o parte, făcându-i loc specialistului. Acesta apucă umărul victimei şi-i apăsă corpul înapoi pe scaun. Abia în

momentul acela putură vedea că victima era femeie. La început, părul scurt şi îmbrăcămintea unisex îi făcuseră să creadă că era vorba de un bărbat, însă o privire asupra chipului le indică faptul că victima era femeie şi avea în jur de patruzeci de ani.

— E Marit, zise Patrik.

— Marit? întrebă Hanna.

— Are un magazin pe Affärsvägen. Vinde ceai, cafea, ciocolată şi chestii de genul ăsta.

— Are familie?

Tonul Hannei păru uşor ciudat atunci când rosti întrebarea, iar Patrik îi aruncă o privire curioasă. Femeia însă arăta la fel ca de obicei, aşa că poate îşi imagina el totul.

— Nu prea ştiu. Va trebui să verificăm.

Specialistul terminase cu fotografiatul şi se dăduse la o parte. Patrik şi Hanna se apropiară din nou.

— Ai grijă să nu atingi nimic, zise Patrik din obişnuinţă.

Înainte ca Hanna să poată răspunde, el continuă:

— Îmi pare rău, tot uit că, deşi eşti nouă în departament, eşti o poliţistă cu experienţă. Trebuie să fii un pic indulgentă cu mine, spuse el, scuzându-se.

— Nu mai fi atât de sensibil, râse colega cea nouă. Nu mă ofensez aşa uşor.

Patrik râse şi el, uşurat. Nu realizase cât de mult se obişnuise cu munca alături de oameni pe care îi cunoştea bine, oameni ale căror obiceiuri profesionale îi erau familiare. Probabil că forţele noi din rândul lor aveau să fie un lucru benefic. În plus, prin comparaţie cu Ernst, orice avea să reprezinte o îmbunătăţire. Aproape că putea fi considerat un miracol faptul că fusese concediat într-un sfârşit, asta după ce, cu o toamnă în urmă, el făcuse dreptate, de la sine putere.

— Aşadar, ce vezi? întrebă Patrik, aplecându-se pentru a se uita bine la faţa lui Marit.

— Nu e neapărat vorba de ce văd, mai degrabă de ce miros.

Hanna inhală adânc de câteva ori.

— Duhneşte a băutură. Trebuie să fi fost beată criţă când a zburat de pe șosea.

— Într-adevăr, aşa s-ar zice, răspunse Patrik.

Cu o încruntătură preocupată, el aruncă o privire în maşină. Nimic nu părea ieşit din comun. Ambalajul unui baton de ciocolată pe podea, o sticlă goală de cola, o pagină ce părea ruptă dintr-o carte și, în colțul îndepărtat, sub scaunul pasagerului, o sticlă goală de votcă.

— Nu pare prea complicat. Un accident în care a fost implicată o singură maşină și un şofer în stare de ebrietate.

Hanna făcu câţiva paşi înapoi şi păru gata de plecare. Ambulanţa era pregătită să ia cadavrul, iar ei doi nu prea mai aveau ce face.

Patrik examină atent rănile de pe faţa lui Marit. Ceva nu se lega.

— Pot să şterg sângele? îl întrebă pe unul din criminaliști, care îşi strângea echipamentul.

— Ar trebui să fie în regulă, avem destule probe. Uite, ia o cârpă.

Tehnicianul îi întinse o bucată de pânză albă, iar Patrik dădu din cap, în semn de mulţumire. Grijuliu, aproape cu tandreţe, şterse sângele provenit îndeosebi dintr-o rană de pe frunte. Ochii victimei erau deschişi, iar înainte de-a continua, Patrik îi închise încet, cu degetele arătătoare. Sub pojghiţa de sânge, chipul lui Marit era înțesat de răni și vânătăi. Impactul cu volanul fusese violent; maşina era un model mai vechi, fără airbag.

— Aţi putea face mai multe fotografii? îl întrebă pe bărbatul care-i dăduse cârpa.

Acesta încuviinţă şi luă camera foto. Făcu alte câteva poze, după care îi aruncă o privire întrebătoare lui Patrik.

— E de-ajuns, spuse acesta, îndreptându-se către Hanna, care părea mirată.

— Ce anume ai văzut? întrebă femeia.

— Nu sunt sigur. E ceva care… nu ştiu…

Flutură indiferent din mână.

— Probabil că nu e nimic. Hai să ne întoarcem la secţie. Pot termina ceilalţi treaba aici.

Se urcară în maşina de poliţie şi se îndreptară spre Tanumshede. Merseră în tăcere tot drumul. Ceva nu-i dădea pace lui Patrik. Pur şi simplu nu înţelegea ce anume.

•

În mod ciudat, Bertil Mellberg îşi simţea inima uşoară. Era acea senzaţie pe care o avea de obicei atunci când petrecea timp cu Simon, fiul de a cărui existenţă nu ştiuse timp de cincisprezece ani. Din nefericire, Simon nu venea să-l viziteze foarte des, dar măcar o făcea uneori, şi cei doi reuşiseră să clădească un soi de relaţie. Nu era o legătură exuberantă, şi niciuna vizibilă din exterior; ducea o existenţă oarecum ascunsă. Însă era acolo.

Sentimentul, dificil de descris, i se trăgea de la o întâmplare ce avusese loc cu o sâmbătă înainte. După luni întregi de sâcâieli şi presiuni din partea lui Sten, bunul său prieten - sau mai degrabă, unicul său prieten, cu toate că până şi el ar fi putut fi numit drept „o simplă cunoştinţă” - Mellberg căzuse de acord să meargă la o petrecere câmpenească în Munkedal. Deşi se considera un bun dansator, trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese într-un loc unde se dansa. Iar o petrecere câmpenească îi evoca imaginea unor mitocani ţopăind pe muzică de scripcă. Însă amicul Sten participa în mod regulat la astfel de petreceri şi

reuşise într-un final să-l convingă de faptul că asemenea locaţii erau perfecte pentru „vânătoare”.

După cum spunea Sten, „ele stau acolo înşirate, aşteptând să fie alese”. Mellberg nu putea nega faptul că descrierea suna bine; nu cunoscuse prea multe femei în ultimii ani și cu siguranță simțea nevoia de-a se „aerisi” puţin. Însă scepticismul său se lega de aşteptările pe care le avea cu privire la genul de femei ce frecventau asemenea evenimente. Găini bătrâne disperate, interesate mai mult să-şi înfigă ghearele într-un tip în vârstă, cu o pensie bună, şi mai puţin de-a o pune de-o mică tăvăleală. Însă dacă era să se pricepă la ceva, atunci Mellberg era expert în a se proteja de puicuţe cu gând de măritiş; drept urmare, într-un final se hotărî să-şi încerce norocul şi să-l însoţească pe Sten.

Pentru orice eventualitate, îşi îmbrăcase cel mai bun costum şi se dăduse cu un strop de ceva „bine-mirositor”. Iar Sten venise să-l ia şi împreună se întremaseră cu câte-o duşcă, două, înainte de plecare. Sten se gândise să sune un taxi, ca să poată bea nestingheriţi. Nu că Mellberg şi-ar fi făcut prea multe griji în legătură cu asta, însă nu ar fi dat bine dacă ar fi fost prins la volan, în stare de ebrietate. După incidentul cu Ernst, mai-marii săi erau cu ochii pe el, aşa că trebuia să fie atent. Sau măcar să pară că e atent. Ce nu ştiau, nu avea să le facă rău.

În ciuda tuturor pregătirilor, Mellberg nu păşi cu prea mult entuziasm în sala mare, în care dansul era deja în toi. Iar prejudecăţile îi fură confirmate. Cât vedea cu ochii, numai femei bătrâne, de vârsta lui. Din punctul acela de vedere, el şi Uffe Lundell[3] erau întrutotul de acord – cine naiba vrea lângă el în pat un trup cu pielea căzută, ridată şi între două vârste,

[3] Controversat cântăreţ suedez de muzică rock, supranumit şi Bob Dylan al Suediei.

când pe toate drumurile se găseşte cărniţă tânără şi fermă? Însă Mellberg se vedea nevoit să admită că, din punctul acela de vedere, Uffe se bucura de mai mult succes decât el. Îl ajuta statutul de vedetă rock. La naiba, nu era deloc drept!

Tocmai se pregătea să meargă la bar, ca să mai prindă curaj, când auzi pe cineva adresându-i-se.

— Ce mai loc! Şi iată-ne şi pe noi aici, simţindu-ne bătrâni.

— Ei bine, eu am venit aici împotriva voinţei mele, replică Mellberg, aruncând o privire femeii care i se alăturase.

— La fel şi în cazul meu. Bodil m-a târât cu ea, spuse femeia, arătând înspre una dintre femeile care, aflate deja pe ringul de dans, năduşea de zor.

— Pe mine m-a adus Sten, zise Mellberg, făcând semn spre prietenul său care era şi el pe ring.

— Numele meu e Rose-Marie, se prezentă femeia, întinzându-i mâna.

— Bertil, răspunse Mellberg.

Viaţa i se schimbă în clipa în care palma lui o întâlni pe-a ei. De-a lungul celor şaizeci şi trei de ani ai săi, el simţise ardoare, excitare şi o dorinţă nestăpânită de a poseda anumite femei pe care le întâlnise. Însă niciodată nu se îndrăgostise. Motiv pentru care fu lovit cu o forţă şi mai puternică. O privi, minunându-se. Latura obiectivă a lui Mellberg consemnă o femeie în jur de şaizeci de ani, la vreun metru şaizeci, uşor plinuţă, cu păr scurt, vopsit într-un roşu-aprins, şi cu un zâmbet fericit. Însă latura lui subiectivă nu remarcă decât ochii. Erau albaştri şi îl priveau curioşi, cu intensitate; simţi cum se îneacă în ochii aceia, după cum s-ar fi putut descrie sentimentul într-un roman de duzină.

După aceea, seara trecu mult prea repede. Dansară şi stătură de vorbă. El îi aduse de băut şi îi ţinu scaunul, pentru a o ajuta să se aşeze. Comportament ce

nu făcea parte din repertoriul său obişnuit. Însă nimic legat de seara aceea nu fusese obişnuit.

De îndată ce se despărţiră, se simţi straniu şi pustiit. Pur şi simplu trebuia să o revadă. Şi iată-l stând aşa, la birou, într-o dimineaţă de luni, simţindu-se precum un şcolărel. Dinaintea sa, pe birou, se afla o bucată de hârtie cu numele şi numărul ei de telefon.

Privi bucăţica de hârtie, inspiră adânc şi formă numărul.

•

Se ciondăniseră din nou. Pentru a mia oară. De mult prea multe ori, certurile dintre ele două se transformaseră în meciuri de box verbale. Ca de obicei, fiecare îşi apărase poziţia proprie. Kerstin voia să dea totul în vileag. Marit, însă, dorea să păstreze secretul.

— Ţi-e ruşine cu mine – cu noi? urlase Kerstin.

Iar Marit, ca de-atâtea ori, îşi întorsese spatele şi refuzase să o privească în ochi. Fiindcă tocmai aici era problema. Se iubeau, iar lui Marit îi era ruşine cu asta.

La început, Kerstin încercase să se convingă că aspectul ăsta nu conta. Important era că se găsiseră una pe cealaltă, după ce viaţa le lovise din plin şi oamenii le răniseră sufletele. Ce conta sexul unui amant? Cui îi păsa de ce spuneau ori credeau alţi oameni? Însă Marit nu privise lucrurile astfel. Nu era pregătită să facă faţă comentariilor şi prejudecăţilor pe care le aveau cei din jurul ei şi voia ca totul să rămână la fel ca în ultimii patru ani. Puteau continua să trăiască împreună în calitate de amante, pretinzând că nu erau decât două prietene care, din motive financiare şi de dragul comodităţii, împărţeau acelaşi apartament.

— De ce-ţi pasă aşa tare de părerea oamenilor? îi reproşase Kerstin atunci când se certaseră cu o seară înainte.

Marit plânsese, ca de fiecare dată când aveau un schimb dur de replici. Şi, ca de obicei, lucrul acela o înfuriase și mai mult pe Kerstin. Lacrimile erau ca un gaz turnat pe focul mâniei ce se acumulase îndărătul zidului creat de secretul lor. Ura să o facă pe Marit să plângă. Ura faptul că oamenii și împrejurările o împinseseră să rănească persoana pe care o iubea cel mai mult.

— Gândeşte-te cum ar fi pentru Sofie dacă aş da totul în vileag.

— Sofie este mult mai puternică decât îţi imaginezi. Nu o folosi drept scuză pentru propria-ţi laşitate.

— Cât de puternică poate să fie la cincisprezece ani, când copiii o tachinează că mama ei e lesbiană? Ai idee prin câte porcării ar trece la şcoală? Nu-i pot face asta!

Lacrimile îi deformară chipul lui Marit, transformându-l într-o mască hidoasă.

— Tu chiar crezi că Sofie nu și-a dat seama că o păcălim atunci când tu te muţi în camera de oaspeţi în săptămânile în care ne vizitează și că jucăm un fel de teatru acasă? Ascultă, Sofie și-a dat seama cu mult timp în urmă. Iar dacă aş fi în locul ei, mi-ar fi mai ruşine de o mamă care vrea să trăiască în minciună, numai ca să nu vorbească lumea. De asta mi-ar fi mie ruşine!

Deja Kerstin urlase atât de tare încât auzise cum i se frânge vocea. Marit îi aruncase acea privire rănită pe care, de-a lungul anilor, Kerstin ajunsese s-o urască. Ştia din experienţă ce avea să urmeze. Cum era de aşteptat, Marit se ridicase brusc de la masă și, plângând, îşi luase jacheta pe ea.

— Dă-i drumul, fugi! Asta faci mereu. Hai! Iar de data asta, nu te mai obosi să te întorci!

Când uşa se trântise în urma lui Marit, Kerstin se aşezase la masa din bucătărie. Respirase adânc şi se simţise de parcă ar fi alergat. Într-un fel, asta şi făcuse. Alergase după viaţa pe care şi-o dorise pentru ele două, viaţă pe care teama lui Marit le împiedicase s-o aibă. Iar pentru prima oară, ea chiar vorbise serios. Lăuntric, ceva îi spunea că în curând n-o să mai poată suporta.

Însă, în dimineaţa zilei următoare, sentimentul acesta fu înlocuit de o nelinişte adâncă şi mistuitoare. Nu închisese ochii toată noaptea. Aşteptând să se deschidă uşa, să audă pe parchet zgomotul cunoscut al paşilor, aşteptând să o îmbrăţişeze pe Marit, consolând-o şi cerându-i iertare. Însă femeia nu se întorsese acasă. Iar cheile de la maşină dispăruseră; Kerstin verificase asta în timpul nopţii. Unde naiba era? Să se fi întâmplat ceva? Să fi mers acasă la fostul ei soţ, tatăl Sofiei? Sau să fi fugit departe, la mama ei, în Oslo?

Cu degetele tremurânde, Kerstin ridică receptorul pentru a începe să dea telefoane în stânga şi-n dreapta.

•

— Ce impact consideraţi că va avea asta pentru industria turistică din Tanum?

Reporterul de la publicaţia *Bohusläningen* îşi pregătise carneţelul şi pixul, aşteptând să noteze răspunsul.

— Considerabil. Va fi imens. În fiecare zi, din Tanumshede se va difuza la TV o emisiune de o jumătate de oră. Zona aceasta n-a mai cunoscut niciodată o asemenea oportunitate enormă pentru marketing, radie Erling.

În faţa vechiului centru comunitar se strânsese o mulţime considerabilă, în aşteptarea autocarului care-i transporta pe concurenţi. Era formată mai ales din

adolescenţi extrem de nerăbdători să-şi întâlnească pe viu idolii.

— Dar nu ar putea să aibă efectul opus? Mă refer la faptul că în sezoanele trecute, emisiunea s-a terminat cu certuri, partide de sex şi beţii. Nu e nici pe departe mesajul pe care vrem să-l transmitem turiştilor, nu-i aşa?

Erling îl privi nemulţumit pe reporter. De ce întotdeauna oamenii erau în halul ăla de negativişti? Se săturase de atitudinea asta din partea propriului consiliu orăşenesc, iar acum presa locală începuse să stăruie asupra aceluiaşi lucru.

— Cu siguranţă aţi auzit vorba aceea, „Nu există publicitate negativă”? Şi să recunoaştem, Tanumshede are o imagine oarecum invizibilă - pe plan naţional, fireşte. Acum totul se va schimba odată cu *Fucking Tanum*.

— Fireşte, începu reporterul, însă fu întrerupt de Erling, care îşi pierduse răbdarea.

— Din nefericire, momentan nu deţin timpul necesar pentru a mai face vreun comentariu, deoarece reprezint aici comitetul de primire.

Se întoarse pe-un călcâi şi merse cu paşi repezi spre autocarul ce tocmai îşi făcuse apariţia. Tinerii se îmbulziră nerăbdători în jurul uşilor, aşteptând entuziasmaţi deschiderea acestora. Imaginea mulţimii de tineri îi fu de-ajuns lui Erling pentru a-i confirma părerea că tocmai de asta avea nevoie oraşul. Tanumshede urma să dobândească notorietate.

Când uşile autocarului se deschiseră vijelios, primul care coborî fu un bărbat la vreo patruzeci de ani. Murmurele de dezamăgire ale mulţimii indicară faptul că personajul respectiv nu făcea parte din distribuţie. Erling nu urmărise niciunul din nenumăratele reality-show-uri difuzate de-a lungul vremii, aşa că nu avea idee la ce să se aştepte.

— Erling W. Larson, spuse el, întinzând mâna și etalând zâmbetul său cel mai cuceritor.

Începură să se audă declanşatoarele camerelor foto.

— Fredrik Rehn, zise bărbatul, scuturând mâna ce-i fusese întinsă. Am vorbit la telefon. Eu sunt producătorul acestui circ.

La auzul acestei replici, amândoi zâmbiră.

— Ei bine, permiteţi-mi să vă urez bun venit în Tanumshede. În numele comunităţii, aş dori să spun că suntem cum nu se poate de fericiţi și de mândri să vă avem printre noi și aşteptăm cu nerăbdare un sezon foarte palpitant.

— Mulţumesc, mulţumesc. Da, avem speranţe mari. Suntem foarte optimişti, cu două sezoane reușite la activ; ştim că e un format de succes şi suntem nerăbdători să lucrăm cu dumneavoastră. Dar să nu-i mai lăsăm pe fani să aştepte, zise Fredrik cu un zâmbet larg, etalând în faţa mulţimii entuziasmate dinţii săi neverosimil de albi.

— Iată-i. Concurenţii emisiunii *Fucking Tanum*: Barbie de la *Big Brother*, Jonna de la *Big Brother*, Calle de la *Robinson*, Tina de la *Baren*, Uffe de la *Robinson* și, ultimul, dar nu și cel din urmă, Mehmet de la *Farmen*[4].

Unul câte unul, participanţii mărșăluiră din autocar, provocând isterie în masă. Oamenii urlau, arătau cu degetul și se împingeau înainte pentru a-i atinge pe concurenţi ori pentru a le cere autografe. Cameramanii îşi instalaseră deja echipamentul, iar filmarea era în plină desfăşurare. Mulţumit, dar ușor derutat, Erling privi reacţia frenetică pe care o declanşase sosirea protagoniştilor. Nu putea să nu se întrebe de ce tineretul din ziua de azi era atât de entuziasmat de întreaga poveste. Cum de putea grămada aia de puşti mucoşi să creeze o asemenea isterie? Ei

[4] Cunoscute emisiuni de tip reality-show.

bine, nici nu era nevoie să înţeleagă toate astea – important era să exploateze la maximum notorietatea pe care Tanumshede avea s-o câştige în urma difuzării emisiunii.

— Uitaţi ce e, va trebui să rupem rândurile. Veţi avea nenumărate ocazii de a-i cunoaşte pe concurenţi; în definitiv, vor locui aici timp de cinci săptămâni.

Fredrik împrăştie fanii care încă se îngrămădeau în jurul autocarului.

— Pentru moment, trebuie să se instaleze şi să se odihnească un pic. Însă veţi fi cu toţii în faţa televizoarelor săptămâna următoare, nu-i aşa? Luni, la ora şapte, atunci e marea lansare!

Le făcu aprobator semn cu degetele mari de la ambele mâini, apoi le aruncă un alt zâmbet fals.

Tinerii se dădură la o parte, fără prea multă tragere de inimă, majoritatea îndreptându-se către şcoală, însă un grup mic, care părea să considere asta o oportunitate excelentă pentru a chiuli de la cursuri, se îndreptă, în schimb, spre magazinul Hedemyr.

— Fără îndoială, un început promiţător, zise Fredrik, luându-le pe după umeri pe Barbie şi pe Jonna. Ce ziceţi, copii, sunteţi gata?

— Cum să nu, răspunse Barbie, cu ochii sclipindu-i.

Ca de obicei, toată acea agitaţie îi ridicase nivelul de adrenalină, iar fata ţopăia în sus şi-n jos.

— Dar tu, Jonna? Cum te simţi?

— În regulă, bolborosi aceasta. Însă n-ar fi rău să apucăm să despachetăm şi să ne dezmeticim puţin.

— O să avem grijă de asta, iubire, zise Fredrik, strângând-o de umeri. Important e să te simţi bine, ştii asta.

Se întoarse către Erling.

— Cazarea e rezolvată?

— Sigur.

Erling arătă înspre o casă roşie, în stil vechi, aflată la vreo cincizeci de metri depărtare.

— Vor locui în centrul comunitar. Am pus paturi și mobilier, cred că vă veţi simţi bine acolo.

— Mi-e indiferent - atâta vreme cât e băutură, pot să dorm oriunde.

Comentariul îi aparţinuse lui Mehmet de la *Farmen*, fiind urmat de chicoteli și încuviinţări din partea celorlalţi. Băutura gratuită era o condiţie necesară a participării. Asta alături de toate ocaziile de a face sex, ocazii datorate statutului lor de vedete.

— Calmează-te, Mehmet, zise Fredrik, zâmbind. Există un bar cu tot ce v-aţi putea dori. Și câteva lăzi de bere, pe lângă asta, iar la sfârşit de tot vor mai fi şi altele. O să avem mare grijă de voi.

Făcu o încercare să-i cuprindă pe după umeri pe Mehmet și pe Uffe, însă cei doi se strecurară cu dibăcie. Îl categorisiră încă de la început drept o „domnișoară” în toată regula și nu aveau nici cea mai mică intenţie de a se dezmierda cu o „fetiţă” - în privinţa aceea, amândoi fuseseră de neînduplecat. Dar se jucau cu focul; ar fi fost bine să se înţeleagă bine cu producătorul, după cum îi sfătuiseră concurenţii din sezonul trecut. Producătorul decidea cine primeşte atât cel mai lung timp de emisie, cât și cel mai scurt, iar durata în care apăreai pe ecran era singura care conta. Dacă abia după aceea aveai să vomiţi, să-ţi goleşti vezica pe podea sau, în general, să te comporţi ca un idiot, nu ar mai fi însemnat nimic.

Erling nu avea habar de toate acestea. Nu auzise niciodată de staruri care să facă pe barmanii sau de cât trebuia să muncești ca să rămâi sub lumina reflectoarelor, în calitate de vedetă a unui reality-show. Nu, el nu era interesat decât de publicitatea pe care avea s-o capete oraşul de pe urma acelei emisiuni. Și, bineînţeles, de propriul său loc în

lumina reflectoarelor, ca persoană care a făcut toate astea posibile.

•

Erica își terminase deja prânzul atunci când Anna își făcu într-un final apariția la parter, din dormitor. Însă cu toate că era trecut de ora unu, ea tot părea să nu fi pus geană pe geană. Anna fusese dintotdeauna slăbuță, dar acum ajunsese atât de costelivă, încât Erica se vedea uneori nevoită să reziste impulsului de a tresări la vederea ei.

— Cât e ceasul? întrebă Anna cu o voce tremurândă.

Se așeză la masă și luă ceașca de cafea pe care i-o întinse Erica.

— Unu și un sfert.

— Da-da, zise Maia, fluturând bucuroasă din mâini spre Anna, în încercarea de a-i atrage atenția.

Anna nici măcar nu o observă.

— La naiba, cât am dormit! De ce nu m-ai trezit? întrebă Anna, sorbindu-și cafeaua fierbinte.

— Păi, nu știam ce vrei să fac. Pari să ai nevoie de odihnă, spuse cu precauție Erica, așezându-se la masa din bucătărie.

Relația ei cu Anna era de-o asemenea natură încât de ceva vreme încoace, ea fusese nevoită să-și țină gura, și nu se îmbunătățise deloc după tot ce se întâmplase cu Lucas. Simplul fapt că ea și Anna locuiau sub același acoperiș le făcuse să cadă pradă acelorași vechi șabloane de care amândouă se luptaseră să scape. Erica își intrase automat în obișnuitul său rol matern față de sora ei, în vreme ce Anna părea a oscila între dorința de a fi îngrijită și cea de a se răzvrăti. În ultimele luni, casa fusese cuprinsă de o atmosferă apăsătoare, cu multe probleme nemărturisite plutind în aer, așteptând momentul prielnic de a ieși la iveală. Însă Anna era încă în stare de șoc și nu părea capabilă să-și revină. Motiv pentru care Erica pășea

ca pe ouă în preajma ei, speriată de moarte ca nu cumva să facă sau să spună ceva rău.

— Dar copiii? Au ajuns cu bine la grădiniță?

— Da, totul a fost OK, zise Erica, hotărând să nu pomenească de micul acces de furie al lui Adrian.

Anna avea atât de puţină răbdare cu copiii în perioada aceea. Majoritatea chestiunilor practice cădeau pe umerii Ericăi, iar ori de câte ori micuţii începeau să se certe, Anna se făcea nevăzută, lăsând-o pe Erica să se ocupe de situaţie. Era ca o cârpă stoarsă până la refuz; se învârtea apatică de colo-colo, cu paşi târşâiţi, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce anume o ţinuse pe picioare în trecut. Erica era profund îngrijorată.

— Anna, să nu te superi, dar n-ar fi bine să stai de vorbă cu cineva? Ştim un psiholog, pare-se că e excelent, și cred că ar…

Anna o întrerupse brusc.

— Am zis nu. Trebuie să-i dau singură de cap. E vina mea; am ucis o ființă umană. Nu pot să stau și să mă plâng unui străin. Eu însămi trebuie să rezolv lucrurile.

Mâna cu care ţinea ceaşca de cafea strânse toarta atât de puternic, încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Anna, ştiu că am discutat despre asta de o mie de ori, dar o voi spune iar. Nu l-ai omorât pe Lucas, ci a fost vorba de autoapărare. Şi nu te apărai doar pe tine, ci și pe copii. Nimeni nu are vreun dubiu cu privire la asta, și ai fost complet absolvită de vină. Te-ar fi omorât, Anna. A fost care pe care.

Faţa Annei se contractă uşor în vreme ce Erica vorbea, iar Maia, simţind tensiunea din atmosferă, începu să scâncească, în scaunul ei înalt.

— Pur - şi - simplu - nu - pot - vorbi - despre - asta, zise Anna printre dinţii încleştaţi. Mă duc înapoi la culcare. Îi iei tu pe copii?

Se ridică şi o lăsă pe Erica singură în bucătărie.

— Da, îi iau eu, zise aceasta, simţindu-şi ochii năpădiţi de lacrimi.

În curând avea să cedeze nervos. Cineva trebuia să ia măsuri.

Apoi îi veni o idee. Ridică telefonul şi formă din memorie un număr. Merita să încerce.

•

Hanna merse direct în noul ei birou şi începu să se instaleze. Patrik îşi continuă drumul spre cămăruţa tihnită a lui Martin Molin şi bătu cu precauţie la uşă.

— Intră.

Patrik păşi în cameră şi se aşeză pe scaunul aflat dinaintea biroului lui Martin. Lucraseră împreună de nenumărate ori şi petrecuseră multe ceasuri ocupându-şi reciproc scaunele pentru vizitatori.

— Am auzit că te ocupi de un accident rutier. Există victime?

— Da, şoferul. Accident cu un singur vehicul. Şi am recunoscut-o pe cea de la volan. Era Marit, femeia care ţinea magazinul de pe Affärsvägen.

— Of, la naiba! oftă Martin. Ce absurd! A virat ca să ocolească vreo căprioară sau ceva de genul ăsta?

Patrik ezită.

— Specialiştii au fost la faţa locului, aşa că probabil vom căpăta un răspuns final în urma raportului lor şi a celui post-mortem. Însă duhnea a băutură în maşină.

— Of, la naiba! zise Martin pentru a doua oară. Şofat în stare de ebrietate, cu alte cuvinte. Deşi nu cred să mai fi fost oprită vreodată pentru aşa ceva. Posibil să fie prima dată când conducea sub influenţa alcoolului său, cel puţin, nu a fost niciodată la închisoare pentru motivul ăsta.

— D-a-a-a, rosti Patrik tărăgănat. S-ar putea.

— Dar? îl descusu Martin, împreunându-şi degetele la ceafă.

Părul lui roşcovan strălucea prin contrast cu mâinile albe.

— Simt că e ceva care nu-ţi dă pace. Te ştiu prea bine, îmi dau seama când ceva nu e în regulă.

— La naiba, nu ştiu, răspunse Patrik. Nu e nimic în mod special. Doar că simt că ceva nu e în… regulă, însă nu pot pune punctul pe i.

— Instinctul te înşală rareori, zise Martin îngrijorat, balansându-se cu scaunul. Dar hai să aşteptăm, să vedem ce au de zis experţii. Vom afla mai multe de îndată ce tehnicienii criminaliști și legistul vor termina de revizuit probele. Poate vor aduce ei o explicaţie pentru ceea ce ţi se pare ciudat.

— Mda, ai dreptate, spuse Patrik, scărpinându-se în cap. Dar… nu, ai dreptate, e inutil să facem speculaţii înainte de-a cunoaşte mai multe detalii. Între timp va trebui să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care le putem face. Din nefericire, asta înseamnă să anunţăm rudele apropiate ale lui Marit. Ştii cumva dacă are familie?

Martin se încruntă.

— Știu că are o fiică adolescentă și că împarte un apartament cu o prietenă. Au fost nişte zvonuri cu privire la acel aranjament al lor, însă nu ştiu…

Patrik oftă.

— Va trebui să mergem până la ea acasă, după care să hotărâm ce-i de făcut.

Câteva minute mai târziu, cei doi băteau la uşa casei lui Marit. Căutaseră în cartea de telefon și aflaseră că locuia într-un bloc-turn, la câteva sute de metri de secţia de poliţie. Atât Patrik, cât și Martin, răsuflau cu greu. Era sarcina cea mai neplăcută din meseria de poliţist. Abia atunci când auziră sunetul de paşi venind din interior, își dădură

seama că nici măcar nu fuseseră siguri că aveau să găsească pe cineva acasă la acea oră a după-amiezii.

Femeia care le deschise uşa înţelese imediat motivul pentru care veniseră. Martin și Patrik văzură cum se albeşte la faţă, iar umerii îi cad, într-un gest de resemnare.

— E în legătură cu Marit, nu-i aşa? A păţit ceva?

Vocea îi tremură, dar femeia se dădu la o parte, făcându-le loc în hol.

— Da, din nefericire, avem veşti proaste. Marit Kaspersen a fost implicată într-un accident de maşină. A… decedat, zise Patrik, pe un ton grav.

Femeia aflată dinaintea lor înmărmuri. De parcă ar fi îngheţat în poziţia respectivă, incapabilă să transmită semnale dinspre creier către muşchi. În schimb, mintea îi era ocupată cu procesarea informaţiilor pe care tocmai le auzise.

— Doriţi nişte cafea? spuse ea într-un final, îndreptându-se mecanic spre bucătărie, fără a mai aştepta un răspuns.

— Există vreo persoană pe care să o sunăm? întrebă Martin.

Femeia părea a fi în stare de şoc. Avea o tunsoare practică, stil paj, și își tot dădea șuviţele castanii după urechi. Era foarte slabă, îmbrăcată în blugi și cu un pulover croșetat într-un stil tipic norvegian, cu un model frumos și complex, și catarame elegante, mari, din argint.

Kerstin dădu din cap.

— Nu, n-am pe nimeni. Nimeni în afară de… Marit. Și de Sofie, bineînţeles. Însă ea e cu tatăl său.

— Sofie - adică fata lui Marit? întrebă Patrik, clătinând din cap atunci când Kerstin ridică o cutie cu lapte, după ce turnase cafea în trei ceşti.

— Da, are cincisprezece ani. Săptămâna asta e rândul lui Ola. Din două în două săptămâni stă cu mine și cu

Marit, iar în restul timpului, locuieşte cu Ola, în Fjällbacka.

– Aţi fost prietene apropiate, dumneavoastră şi Marit?

Patrik se simţi uşor jenat de modul în care pusese întrebarea, însă nu ştia cum altfel să abordeze subiectul. Luă o gură de cafea şi aşteptă răspunsul. Cafeaua era delicioasă. Tare, aşa cum o prefera el.

Zâmbetul crispat al lui Kerstin arătă că ştia exact la ce anume se referise Patrik. Ochii îi fură năpădiţi de lacrimi atunci când răspunse:

– Eram prietene în săptămânile când Sofie stătea cu noi, însă amante atunci când fiica mea stătea la Ola. Asta eram…

Vocea i se frânse, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Plânse pentru o vreme. Apoi depuse un efort pentru a-și recăpăta controlul vocii și continuă:

– În legătură cu asta ne-am ciondănit aseară. Pentru a mia oară. Marit voia să păstreze secretul, însă pe mine mă sufoca şi îmi doream să mă eliberez de sub povara lui. A dat vina pe Sofie, însă nu era decât o scuză. Marit nu era pregătită să ţină piept bârfelor şi privirilor indiscrete. Am încercat să-i explic că oricum nu putea să le evite. Existau deja destule zvonuri şi priviri insistente. Şi chiar dacă la început oamenii aveau să vorbească, în cazul în care ne-am fi făcut relaţia publică, eu eram convinsă că după o vreme totul urma să se liniştească. Însă Marit refuza să mă asculte. Avusese atâta timp o viaţă tipică pentru cineva din clasa de mijloc, cu un soţ, un copil, o casă, excursii în rulotă și așa mai departe. Gândul că era posibil să nutrească sentimente pentru o femeie fusese ascuns în adâncul sufletului ei. Însă atunci când ne-am cunoscut, a fost ca şi cum totul ar fi prins dintr-odată formă. Cel puţin, aşa mi-a descris ea senzaţia. A acceptat consecinţele, l-a

părăsit pe Ola și s-a mutat la mine. Însă tot nu a îndrăznit să facă lucrurile publice. Și din cauza asta ne-am certat aseară.

Kerstin se întinse după un șervețel de hârtie și își suflă nasul.

— Pe la ce oră a plecat? întrebă Patrik.

— În jur de opt. Opt și un sfert, cred. Mi-am dat seama că probabil s-a întâmplat ceva. N-ar fi rămas undeva toată noaptea, în niciun caz. Dar am ezitat să sun la poliție. M-am gândit că poate s-o fi dus cu mașina până la vreo prietenă sau s-o fi plimbat toată noaptea sau… Nu sunt sigură ce-a fost în mintea mea. Când ați venit dumneavoastră, tocmai mă gândeam să sun pe la spitale, iar dacă nu aveam să dau de ea, intenționam să vă telefonez.

Lacrimile începură din nou să curgă, iar femeia fu nevoită să-și sufle iar nasul. Patrik simți că amărăciunea, durerea și mustrările de conștiință o măcinau lăuntric, și își dori să fi putut spune ceva care să-i înlăture sentimentul de vinovăție. În schimb, fu obligat să înrăutățească situația.

— Noi… suspectăm că era într-o stare avansată de ebrietate în momentul producerii accidentului, spuse el după o clipă de ezitare, dregându-și vocea. E ceva cu care a mai avut probleme și până acum?

Sorbi iar din cafea, după care, pentru un moment, își dori să fi fost altundeva, departe, departe de tot. Nu acolo, nu în acea bucătărie, cu toate întrebările și mâhnirea ce pluteau în aer. Kerstin îl privi surprinsă.

— Marit nu bea niciodată. Cel puțin, nu de când o știu eu, adică de mai mult de patru ani. Nu îi plăcea gustul. Nici măcar cidru nu obișnuia să bea.

Patrik îi aruncă lui Martin o privire plină de subînțeles. Un nou detaliu straniu pe care-l putea adăuga senzației vagi pe care o avusese încă de când văzuse locul accidentului, în urmă cu vreo câteva ore.

— Şi sunteţi absolut sigură de asta?

Părea o întrebare stupidă; femeia îi răspunsese deja, însă nu încăpea loc pentru ambiguităţi.

— Da, cu siguranţă! N-am văzut-o niciodată bând vin sau bere sau aşa ceva. Gândul că ar fi putut să se îmbete şi să se urce la volan… nu, aşa ceva nu se poate. Nu înţeleg.

Kerstin îl privi uluită pe Patrik, apoi pe Martin. Ceea ce îi spuseseră nu avea niciun sens. Marit nu bea, mai simplu de atât nici că se putea.

— Unde o putem găsi pe fiica ei? Aveţi adresa fostului soţ al lui Marit? întrebă Martin, scoţând un carneţel şi un pix.

— Locuieşte în zona Kullen din Fjällbacka. Am adresa aici.

Scoase un bilet de pe tăbliţa atârnată pe perete şi i-l întinse lui Martin. Încă părea confuză, dar veştile inexplicabile o făcuseră să înceteze din plâns pentru o vreme.

— Deci nu vreţi să sunăm pe nimeni din partea dumneavoastră? întrebă Patrik, în timp ce se ridică de la masă.

— Nu. Cred… cred că aş prefera să fiu singură pentru moment.

— În regulă. Dar să ne daţi un telefon dacă vă putem ajuta cu ceva.

Patrik îi lăsă cartea lui de vizită. Se întoarse şi aruncă o privire chiar înainte de-a închide uşa principală, în urma sa şi a lui Martin. Kerstin încă stătea la masa din bucătărie. Era complet nemişcată.

•

— Annika! A apărut fata cea nouă? urlă Mellberg şi vocea lui răsună pe tot coridorul.

— Da! strigă Annika la rândul ei, însă nu se obosi să se ridice de la recepţie.

— Aici sunt, se auzi o voce feminină, iar o clipă mai târziu, Hanna îşi făcu apariţia pe coridor.

— A, da, ei bine, dacă nu eşti prea ocupată, poate c-ai vrea să intri şi să te prezinţi, spuse Mellberg, cu glas tăios. Obiceiul e ca omul să-şi salute noul şef; de regulă, e primul lucru pe care îl faci când mergi la un nou loc de muncă.

— Îmi cer scuze, rosti Hanna solemn, apropiindu-se de Mellberg, cu mâna întinsă. Cum am ajuns, Patrik Hedström m-a luat cu el într-o misiune, şi abia ce ne-am întors. Fireşte că eram în drum spre biroul dumneavoastră. Înainte de toate, permiteţi-mi să spun cât de multe am auzit în legătură cu treaba straşnică pe care o face toată lumea din secţie. Fără îndoială, este meritul dumneavoastră felul în care au fost rezolvate cazurile de crimă din ultimii ani. Şi se spune că aveţi o conducere extrem de eficientă aici, o conducere datorită căreia o secţie atât de mică a reuşit să conducă investigaţiile respective într-un mod exemplar.

Femeia îi strânse cu forţă mâna, iar Mellberg îi aruncă în treacăt o privire neîncrezătoare, căutând o urmă de ironie în cele spuse. Însă expresia ei nu era deloc batjocoritoare, iar Mellberg se hotărî degrabă să accepte toate măgulirile. Poate că totuşi n-ar fi fost rău să aibă o femeie în rândurile lor. Mai era şi plăcută la vedere. Un pic cam slabă pentru gusturile lui, dar nici rea nu era, ba chiar deloc. Cu toate că, după conversaţia avută în dimineaţa respectivă şi după urmarea favorabilă a acesteia, Mellberg se vedea nevoit să admită că prezenţa femeii atrăgătoare nu îi provoca aceiaşi fiori în stomac. Spre marea lui surprindere, gândurile i se îndreptară, în schimb, spre vocea caldă a lui Rose-Marie şi spre bucuria cu care aceasta îi acceptase invitaţia la cină.

— Ei bine, să nu stăm aici, pe coridor, zise el după ce îndepărtă şovăielnic amintirea plăcutei convorbiri telefonice. Să luăm un loc în biroul meu şi să stăm puţin de vorbă.

Hanna îl urmă în încăpere şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului.

— Aşadar, văd că deja ai intrat în pâine.

— Da, inspectorul Hedström m-a luat cu el să investigăm un accident de maşină. A fost implicat un singur vehicul. Din nefericire, s-a soldat cu un deces.

— Da, se mai întâmplă din când în când.

— Primele estimări indică faptul că de vină a fost şi alcoolul. Şoferul duhnea a băutură.

— La naiba! Ce-a zis Patrik, am mai arestat şi înainte persoana respectivă pentru şofat sub influenţa alcoolului?

— Nu, se pare că nu. Ba chiar a şi recunoscut victima. O femeie care avea un magazin pe Affärsvägen. Parcă a zis că se numea Marit.

— Fir-aş al naibii! făcu Mellberg, scărpinându-şi gânditor cuibul de păr ce-i stătea răsucit în vârful capului. Marit? N-aş fi crezut niciodată.

Îşi drese vocea.

— Sper că n-ai fost nevoită să informezi rudele apropiate chiar din prima ta zi aici.

— Nu, zise Hanna, plecându-şi privirea. S-au dus să se ocupe de asta Patrik şi un poliţist scund şi tânăr, cu păr roşcat.

— Ăla era Martin Molin, spuse Mellberg. Nu v-a făcut Patrik cunoştinţă?

— Nu, probabil a uitat. Cred că gândul îi stătea la sarcina care-l aştepta.

— Hmm, oftă Mellberg.

Urmă o tăcere lungă. Apoi bărbatul îşi drese glasul.

— Atunci, bun venit în cadrul secţiei de poliţie Tanumshede. Sper să-ţi placă aici. Apropo, ai hotărât unde vei locui?

— Eu şi soţul meu am închiriat o casă în zona de lângă biserică. De fapt, ne-am mutat de-acum o săptămână şi de-atunci am fost ocupaţi cu instalatul.

Casa e deja mobilată, însă vrem să o facem pe cât se poate de primitoare.

— Şi soţul tău? Cu ce se ocupă? Şi-a găsit şi el o slujbă aici?

— Încă nu, zise Hanna, plecându-şi din nou privirea.

Mâinile îi fremătară neîncetat în poală.

Mellberg mustăcea, în sinea lui. Aşadar, era căsătorită cu genul acela de bărbat. Un ratat fără slujbă, care se lăsa întreţinut de nevastă. Ei bine, unora le reuşea figura.

— Lars e psiholog, continuă Hanna, de parcă i-ar fi citit gândurile. A tot căutat, însă nu prea există multe posturi disponibile pe-aici. Aşa că o să lucreze la o carte, până va găsi ceva. O carte de non-ficţiune. De asemenea, va lucra câteva ore pe săptămână ca psiholog pentru participanţii la emisiunea *Fucking Tanum*.

— Înţeleg, zise Mellberg pe un ton care indica faptul că deja îşi pierduse interesul faţă de activităţile soţului. Ei bine, încă o dată, bun venit în cadrul secţiei.

Se ridică pentru a-i sugera femeii că putea să plece, odată încheiate formalităţile.

— Mulţumesc, spuse Hanna.

— Te rog, închide uşa în urma ta, zise Mellberg.

Preţ de o clipă, i se păru că distinge un zâmbet amuzat pe buzele ei. Dar probabil că se înşela. Părea să dea dovadă de un respect considerabil faţă de el şi de munca lui. O declarase ea însăşi, mai mult sau mai puţin, şi având în vedere perspicacitatea lui atunci când era vorba de comportamentul uman, îşi putea da mereu seama când o persoană era onestă sau nu. Iar Hanna era fără îndoială onestă.

•

— Cum a mers? şopti Annika atunci când intră, la scurt timp, în biroul Hannei.

— Ei bine, zise Hanna, aruncându-i acel zâmbet amuzat pe care Mellberg își imaginase că-l văzuse. Mare figură, omul ăla, adăugă ea, dând din cap.

— Figură. Da, cred că poate fi numit așa, râse Annika. În orice caz, pari în stare să-i ții piept. Sfatul meu e să nu-i înghiți nicio măgărie. Dacă simte că-ți poate face necazuri, s-a zis cu tine.

— M-am confruntat cu alți câțiva Mellbergi la viața mea, deci știu cum să-l iau, zise Hanna.

Iar Annika nu se îndoi de spusele ei.

— Flatează-l un pic, prefă-te că faci întocmai cum îți spune, apoi fă exact ce crezi că e mai bine. Atât timp cât totul va ieși bine la final, el va pretinde că ideea i-a aparținut încă de la bun început - nu-i așa?

— Întocmai. Exact așa vei răzbi atunci când îl ai șef pe Bertil Mellberg, râse Annika, întorcându-se către biroul ei de la recepție.

Nu avea de ce să-și facă griji în legătură cu fata cea nouă. Știa ce voia, era deșteaptă și tare ca fierul. Avea să fie o adevărată plăcere să o urmărească desființându-l pe Mellberg.

•

Abătut, Dan începu să adune lucrurile împrăștiate prin camera fetelor. Ca de obicei, după plecarea acestora, locul arăta de parcă ar fi explodat o bombă acolo. Era conștient că ar fi trebuit să fie mai sever și să le pună să facă ordine, însă timpul petrecut cu ele era atât de prețios, încât nu voia să-l piardă astfel. Fetele stăteau la el în weekend, o dată la două săptămâni, iar Dan voia să profite cât mai mult de ocaziile astea, fără să-l irosească sâcâindu-le și certându-le pe fete. Știa că nu era bine ce făcea; ar fi trebuit să-și asume rolul de tată și să nu lase totul pe seama Pernillei, însă weekendul trecea atât de repede iar anii, la rândul lor, păreau să zboare. Belinda împlinise deja șaisprezece ani și era practic

adultă. Malin, la cei zece ani ai săi, și Lisen, care avea șapte, creşteau aşa de repede, încât uneori Dan avea senzaţia că nu poate să ţină pasul cu ele.

La trei ani după divorţ, sentimentul de vinovăţie încă îl apăsa pe piept, ca un bolovan. Dacă nu ar fi făcut acea greşeală fatală, poate că acum nu ar fi stat să adune hainele și jucăriile fetelor, într-o locuinţă ce răsuna a pustiu. Poate că fusese o greşeală și faptul că rămăsese să locuiască în continuare în casa din Falkeliden. Pernilla se mutase în Munkedal, pentru a fi mai aproape de familia sa. Însă el nu dorise ca fetele să piardă căminul pe care și-l aminteau. Așa că muncea din greu și încerca să-și restrângă cât mai mult cheltuielile pentru ca fiicele lui să se simtă ca acasă de fiecare dată când veneau în vizită, din două în două săptămâni. Însă curând avea să nu se mai poată. Sumele pe care trebuia să le plătească pentru casă îl zdrobeau. În următoarele șase luni, avea să fie nevoit să ia o decizie. Se așeză greoi pe patul lui Malin, odihnindu-și fața în mâini.

Ţârâitul telefonului îl trezi din meditaţie. Se întinse după receptorul de lângă patul lui Malin.

– Dan la telefon… A, bună, Erica… Sunt cam deprimat. Fetele au plecat aseară… Da, știu, și se vor întoarce curând. Doar că pare lungă perioada dintre vizite. Aşadar, ce te frământă?

Ascultă concentrat. Cuta de îngrijorare ce-i brăzda fruntea încă dinainte să răspundă la telefon se adânci.

– Chiar așa rău stau lucrurile? Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

Ascultă iar, în timp ce Erica vorbi.

– Da, sigur că pot face asta. Categoric. Dacă tu consideri că va fi de ajutor.

Urmă o nouă pauză.

– În regulă, vin imediat.

Dan închise telefonul şi rămase acolo îngândurat, preţ de câteva clipe. Se îndoia puţin că ar fi putut să fie de un real ajutor, însă având în vedere că rugămintea venise din partea Ericăi, nu va ezita să încerce. Odată, demult, ei fuseseră un cuplu, însă cu trecerea anilor, deveniseră prieteni apropiaţi. Erica îl ajutase în timpul divorţului de Pernilla, iar Dan ar fi făcut orice pentru ea. Patrik îi devenise şi el un prieten de nădejde, iar Dan era aproape un obişnuit de-al casei.

Își puse haina și ieşi cu maşina de pe alee. Avu nevoie de doar câteva minute pentru a ajunge acasă la Erica.

Femeia deschise de la prima bătaie în uşă.

— Bună, intră, zise ea, îmbrăţişându-l strâns.

— Bună, unde-i Maia?

Dan se uită nerăbdător în jur după fetița care devenea cu iuțeală bebeluşul lui preferat. Îi plăcea să creadă că și Maia îl îndrăgea, la rândul ei.

— Doarme. Îmi pare rău.

Erica râse. Ştia că fetița ei cea fermecătoare o surclasa cu mult atunci când era vorba să-i câştige afecţiunea lui Dan.

— Ei, bănuiesc că va trebui să încerc să rezist și fără ea, însă-mi va fi dor să-i gâdil gâtulețul ei scump.

— Nu-ți face griji, se va trezi curând. Haide, intră. Anna doarme la etaj.

Erica făcu semn către tavan.

— Ți se pare o idee bună? zise Dan, îngrijorat. Poate că n-are chef. Poate că se va supăra.

— Nu-mi spune că unui zdrahon ca tine îi e frică de mânia unei femei, îl tachină Erica, privind în sus către Dan, un ditamai muntele de om. Și doar pentru că am spus-o la un moment dat, nu vreau să mai aud despre

cum i se părea Mariei că semeni cu Dolph Lundgren[5]. În locul tău, n-aş cita-o în mod voluntar, având în vedere cât de puţină dreptate are în legătură cu majoritatea lucrurilor pe care le debitează.

— Dar chiar îi semăn mult, nu ţi se pare?

Dan adoptă o poză, după care pufni în râs.

— Nu, probabil că ai dreptate. Iar zilele mele de macho s-au încheiat cu siguranţă. Trebuia să-mi scot asta din minte.

— Mda, Patrik şi cu mine aşteptăm cu nerăbdare ziua când vei avea o prietenă cu care să putem într-adevăr purta o conversaţie.

— Vrei să spui, conform nivelului intelectual înalt al casei? Apropo, cum merge cu *Paradise Hotel*[6]? Încă au mai rămas în emisiune preferaţii tăi? Cine va ajunge în finală? Doar eşti o telespectatoare atât de fidelă. Sunt sigur că mă poţi aduce la zi legat de ce se întâmplă în acea emisiune educativă, care îi oferă o provocare extraordinară creierului tău însetat de cunoaştere. Iar Patrik îmi va putea spune toate scorurile din competiţiile sportive suedeze, nu-i aşa? Matematică la nivel înalt, nu alta!

— Ha, ha, ha. Pricep aluzia.

Erica îl lovi în joacă peste braţ.

— Acum fugi sus şi fă-te util.

— Eşti sigură că Patrik ştie în ce se bagă? Cred că voi sta de vorbă cu el, referitor la cât de înţeleaptă e mişcarea lui de a te duce în faţa altarului.

Dan ajunsese deja la jumătatea scărilor.

— Grozavă idee! Acum fugi sus!

---

[5] Actor suedez, cunoscut mai ales pentru rolurile sale de „tip dur” din filme de acţiune.

[6] În traducere din limba engleză, *Hotel Paradis,* reality-show american, în cadrul căruia participanţii, toţi celibatari, sunt puşi să locuiască într-o staţiune de lux; în fiecare săptămână se formează cupluri, care trebuie să împartă o cameră de hotel; persoana rămasă fără partener este eliminată, apoi înlocuită de un nou concurent, în emisiunea următoare.

Lui Dan îi pieri veselia în timp ce urca ultimele trepte. Abia dacă o văzuse pe Anna de când ea și copiii se mutaseră la Erica și Patrik. Precum toată lumea din Suedia, și el urmărise, la rându-i, în ziare, povestea tragediei, însă de fiecare dată când o vizita pe Erica, Anna păstra distanța. După cum îi spusese Erica, ea își petrecea aproape tot timpul în dormitor.

Bătu la ușă, precaut. Niciun răspuns. Bătu din nou.

— Anna? Bună. Sunt Dan. Pot să intru?

În continuare, niciun răspuns. Rămase acolo, confuz. Nu prea îi convenea situația respectivă, dar îi promisese Ericăi că va încerca s-o ajute, așa că trebuia să-și dea toată silința. Inspiră profund și deschise ușa. Anna era întinsă pe pat; observă că era trează. Avea ochii ațintiți spre tavan și își ținea palmele încrucișate peste stomac. Nici măcar nu-și aruncă privirea înspre el atunci când intră în cameră.

Dan se așeză pe marginea patului. În continuare, nicio reacție.

— Cum îți merge? Cum te simți?

— Cum ți se pare că mă simt? zise Anna, fără să-și mute privirea din tavan.

— Erica își face griji pentru tine.

— Erica își face mereu griji pentru mine.

Dan zâmbi.

— Aici cam ai dreptate. E ca o mamă cloșcă, nu-i așa?

— Asta cu siguranță, zise Anna, îndreptându-și privirea spre el.

— Însă are cele mai bune intenții. Iar acum probabil că e mai îngrijorată decât în mod obișnuit.

— Mda, m-am prins.

Anna oftă. Suspinul lung și adânc păru că-i eliberează din corp nu doar aer, ci mult mai mult.

— Pur și simplu nu știu cum să-mi revin. E ca și cum aș fi secătuită de energie. Și nu simt nimic. Absolut

nimic. Nu am remușcări, nu sunt fericită. Nu mai simt nimic.

— Ai discutat cu cineva în legătură cu toate astea?

— Te referi la un psiholog sau așa ceva? Erica mă tot bate la cap să o fac. Dar nu sunt în stare să-mi adun forțele. Nu mă pot imagina stând acolo și vorbind cu un străin. Despre Lucas. Despre mine. Pur și simplu nu-i pot face față.

— Dar ai…

Dan ezită, foindu-se pe marginea patului.

— Ai putea să te imaginezi vorbind cu mine? Nu ne cunoaștem prea bine, dar măcar nu sunt un străin.

Se opri și așteptă cu încordare răspunsul ei. Spera ca femeia să spună da. Brusc, simți un puternic instinct protector la vederea trupului mult prea slab și a expresiei chinuite din ochii Annei. Semăna atât de mult cu sora ei și, cu toate acestea, era diferită. O versiune mai speriată și mai fragilă a Ericăi.

— Nu… nu știu, zise ea. Nu știu ce să zic. Nu știu cu ce să încep.

— Am putea începe cu o plimbare. Iar dacă vrei să vorbim, vom vorbi. Dacă nu, atunci ne vom plimba doar, pentru o vreme. Cum îți sună?

Își dădu seama cât de nerăbdător părea.

Anna se ridică încet. Stătu cu spatele la el pentru o clipă, după care coborî din pat.

— În regulă, hai să mergem la o plimbare. Însă doar o plimbare.

— Bine, zise el, dând din cap.

O conduse pe scări, în jos, și aruncă o privire în bucătărie, unde o auzise pe Erica zdrăngănind oale.

— Mergem să ne plimbăm, strigă el și, cu coada ochiului, o văzu pe Erica încercând să se poarte ca și cum nu ar fi fost mare lucru.

— E frig afară, ar fi bine să pui pe tine o jachetă, îi spuse el Annei, care îi ascultă sfatul și își trase

pe ea o haină bej de molton, înfăşurându-şi un fular mare, alb, în jurul gâtului.

— Eşti pregătită? întrebă el, conştient de nenumăratele înţelesuri ale întrebării.

— Da, cred că da, şopti Anna, urmându-l afară, în lumina soarelui primăvăratic.

•

— Ei bine, crezi că se obişnuieşte vreodată cineva cu asta? întrebă Martin, în maşina aflată în drum spre Fjällbacka.

— Nu, răspunse Patrik. Sau, cel puţin, aşa sper. Altminteri ar cam fi timpul să-mi schimb profesia.

Viră mult prea rapid la Långsjö, iar Martin apucă mânerul de deasupra geamului, ca de obicei. Îşi puse în gând să o prevină pe noua colegă despre ce însemna să te urci în maşina lui Patrik. Deşi probabil că era prea târziu. Deja îl însoţise la locul accidentului rutier în dimineaţa respectivă, aşa că era posibil să fi trăit pe propria-i piele prima experienţă soră cu moartea.

— Cum ţi se pare? întrebă Martin.

— Cine?

Patrik părea mai abătut decât de obicei.

— Noua colegă, Hanna Kruse.

— Pare de treabă, zise Patrik.

— Dar?

— Cum adică „dar”?

Patrik se întoarse pentru a-şi privi colegul, lucru care-l făcu pe Martin să apuce şi mai tare mânerul de care se ţinea.

— Iisuse, poţi să fii atent la şosea, te rog? Adică, mi s-a părut că voiai să adaugi ceva.

— Of, nu ştiu.

Spre uşurarea lui Martin, Patrik se concentră asupra drumului.

— Doar că nu sunt obişnuit cu oameni atât de… ambiţioşi.

— Şi ce vrei să spui cu asta? râse Martin, fără să poată ascunde faptul că se simţea uşor insultat.
— Hai, nu mă înţelege greşit. Nu mă refer la faptul că ţi-ar lipsi ambiţia, doar că Hanna e… cum să zic… super-ambiţioasă.
— Super-ambiţioasă, repetă Martin cu scepticism. Ai reţineri în legătură cu ea fiindcă e super-ambiţioasă? N-ai putea fi mai precis de-atât? Şi apropo, care-i problema cu femeile super-ambiţioase? Doar nu eşti genul care să considere că femeile n-au ce căuta în poliţie, nu?
În clipa aceea, Patrik îşi întoarse din nou privirea de la șosea și se uită bănuitor spre Martin.
— Cât de bine mă cunoşti? Ai impresia că oi fi vreun porc şovin? Unul a cărui logodnică, fie vorba între noi, câştigă de două ori mai mulţi bani decât el? Voiam doar să spun… ah, las-o baltă, va trebui să te convingi singur.
Martin tăcu pentru o clipă, după care spuse:
— Câştigă Erica de două ori mai mult decât tine?
Patrik râse.
— Eram sigur că îţi va închide gura. Deşi, dacă e să fiu complet sincer, asta e înainte de taxe. Mare parte se duce la guvern. Spre norocul nostru. Ar fi fost prea deprimant să fim bogaţi.
Martin începu și el să râdă.
— Mda, ce mai soartă! Nu e ceva cu care să vrei să te confrunţi.
— Ai dreptate, să ştii!
Patrik zâmbi, însă imediat deveni serios. Virară spre cartierul Kullen, acolo unde blocurile de locuinţe se îngrămădeau unul într-altul și parcară maşina. Apoi cei doi rămaseră pe loc pentru o clipă, înainte de-a coborî.
— Ei bine, să-i dăm drumul.
— Mda, zise Martin.

Golul din stomac se mărea cu fiecare clipă. Însă nu mai era loc de întoarcere. Mai bine să termine odată cu asta.

•

— Lars?

Hanna intră pe uşa principală, îşi lăsă geanta jos, îşi agăţă haina şi-şi puse pantofii pe etajera specială. Nu primi niciun răspuns.

— Lars? Eşti aici?

Simţi neliniştea cum i se strecoară în voce.

— Lars?

Străbătu întreaga casă. Totul era cufundat în linişte. Particule de praf i se împrăştiară în cale, vizibile în soarele primăvăratic ce răzbea prin ferestre. Proprietarul nu prea dereticase mult înainte de-a închiria locuinţa. Însă Hannei îi era greu să se ocupe de asemenea lucruri în perioada aceea. Neliniştea îndepărta orice alte gânduri.

— LARS?

Chemarea i se transformă într-un strigăt, însă nu auzi decât ecoul propriei voci, ricoşând în pereţi.

Hanna continuă să-l caute. Nu era nimeni la parter, aşa că fugi la etaj. Uşa de la dormitor era închisă. Femeia o deschise cu grijă.

— Lars? şopti ea încetişor.

Bărbatul era întins în pat, pe-o parte, cu spatele la ea. Stătea deasupra cuverturii, cu toate hainele pe el, iar judecând după răsuflarea lui, Hanna îşi dădu seama că dormea. Se furişă înspre pat şi se întinse lângă el, încolăcindu-şi trupul în jurul bărbatului. Îi ascultă respiraţia şi simţi cum ritmul regulat o legănă încetişor, adormind-o. Iar somnul îi îndepărtă toate grijile.

•

— Ce mai speluncă! zise Uffe, aruncându-se pe unul dintre paturile care-i aşteptau în camera cea mare.

— Eu cred că va fi distractiv, replică Barbie, ţopăind în pat.

— Am zis eu că nu va fi distractiv? râse Uffe. Am zis doar că e o speluncă. Însă vom anima noi lucrurile, nu-i aşa? Ia priviţi doar proviziile.

Se ridică, arătând înspre barul bine aprovizionat.

— Ce ziceţi? Să pornim petrecerea?

— Daaa!

Cu toţii aclamară, în afară de Jonna. Nimeni nu băga în seamă camerele ce se roteau în jurul lor. Erau mult prea obişnuiţi cu ele încât să comită o asemenea greşeală de începător.

— Atunci, la naiba, *skål*[7], zise Uffe, înşfăcând prima bere.

— *Skål,* răspunseră toţi ceilalţi, ridicându-şi sticlele în aer. Toţi, cu excepţia Jonnei.

Fata încă stătea pe pat, privindu-i nemişcată.

— Care-i problema ta? o repezi Uffe. N-ai de gând să bei o bere cu noi? Nu suntem destul de buni încât să bei cu noi sau ce?

Cu toţii o priviră nerăbdători pe Jonna. Erau pe deplin conştienţi că un conflict dădea bine la TV, iar dorinţa lor comună era ca *Fucking Tanum* să fie o emisiune de succes.

— Pur și simplu n-am chef, zise Jonna.

Evită să dea cu ochii de Uffe.

— „Pur și simplu n-am chef”, se maimuţări acesta, imitând-o pe un ton fals.

Se uită în jur pentru a se asigura că avea suportul celorlalţi, apoi continuă, văzând nerăbdarea din privirile lor.

— Ce dracu’, oi fi vreo abstinentă? Credeam că suntem aici pentru a PE-TRE-CEEE!

Înălţă sticla și luă o dușcă bună.

— Nu e abstinentă, îndrăzni Barbie să spună.

---

[7] Noroc!

O privire ucigătoare din partea lui Uffe o făcu să tacă.

— Lăsaţi-mă în pace, zise Jonna, balansându-şi nervoasă picioarele. Mă duc un pic afară, îi anunţă, luându-şi pe ea jacheta militară largă, ce stătea agăţată pe un scaun din apropiere.

— N-ai decât, urlă Uffe în urma ei. Du-te naibii, ratato!

Râse tare şi desfăcu încă o bere. Apoi se uită din nou în jur.

— Ce staţi aşa, e o PETRECERE! *Skål*!

După câteva clipe de tăcere stingheră, un râset nervos începu să se împrăştie. Apoi ceilalţi îşi înălţară sticlele şi începu dezmăţul. Camerele video zumzăiră în continuare, alimentându-le pofta de a bea. Era grozav să fie din nou la TV.

•

— Tată, soneria! strigă Sofie, după care se întoarse la convorbirea ei telefonică.

Oftă.

— Tata se mişcă aşa de încet. Nu suport să stau aici, fără să fac nimic. Număr pe degete zilele până când mă pot duce înapoi la mama şi la Kerstin. Tipic - eu trebuie să stau în casă azi, când încep filmările la *Fucking Tanum*. Toată lumea se duce să vadă şi eu ratez tot. La naiba, de ce mă mai mir? bombăni fata. Tată, răspunde, e cineva la uşă! urlă ea. Sunt prea mare ca să tot fac naveta între ăştia doi, de parcă aş fi vreun copil dintr-un cămin dezbinat. Însă ei nu se pot înţelege, aşa că niciunul nu-mi dă ascultare. Se poartă ca nişte ţânci.

Soneria răsună iar prin apartament, iar Sofie ţâşni în picioare.

— Bănuiesc că va trebui să deschid EU ÎNSĂMI, în cazul ăsta! urlă ea, după care şopti în receptor, pe-un ton mai blând: Uite, o să te sun eu înapoi,

probabil că bătrânul ascultă la căști muzica aia groaznică a lui. Pupici, dragă.

Sofie oftă și merse către ușa principală.

— Gata, *gata*, vin!

Deschise brusc ușa, dar fu oarecum șocată să vadă doi străini în uniforme de poliție.

— Bună ziua…

— Tu ești Sofie?

— Da, ce e?

Sofie încercă din răsputeri să-și amintească ce-ar fi putut face, încât să-i vină poliția la ușă. Nu reușea să-și dea seama despre ce era vorba. Bine, poate că dusese pe furiș câteva băuturi slab alcoolizate la ultima serbare școlară și probabil că mersese de câteva ori cu scuterul tunat al lui Ola, însă îi venea greu să creadă că polițiștilor le-ar fi păsat de asemenea abateri triviale.

— E acasă tatăl tău? întrebă polițistul mai în vârstă.

— Mda, zise Sofie; acum era de-a dreptul panicată: „Ce-o fi făcut tata?"

— Am dori să stăm de vorbă cu voi, împreună, răspunse polițistul mai tânăr, cu păr roșcat.

Sofie nu-și putu înfrâna gândul că bărbatul n-arăta rău deloc. De altfel, nici celălalt nu era de lepădat. Însă era atât de bătrân. Probabil că avea cel puțin treizeci și cinci de ani.

— Intrați.

Se dădu la o parte, lăsându-i să intre în hol. În timp ce ei își scoaseră pantofii, tânăra se îndreptă spre sufragerie. După cum își imaginase, tata stătea acolo, cu căștile imense pe urechi. Cu siguranță că asculta vreo oribilitate cântată de Wizex sau Vikings sau Thorleifs[8]. Îi făcu semn să-și scoată căștile. Bărbatul le ridică și o privi întrebător.

---

[8] Formații suedeze de muzică dance.

— Tata, sunt aici nişte poliţai care vor să stea de vorbă cu noi.

— Poliţia? Poftim? Cine?

Sofie îl văzu cum încearcă din răsputeri să-şi dea seama în ce fel de bucluc intrase *ea*, încât să primească o vizită din partea poliţiei. Fata îi anticipă întrebarea.

— N-am făcut nimic. Pe cuvânt.

Bărbatul îi aruncă o privire suspicioasă, dar îşi scoase căştile, se ridică şi ieşi din cameră. Sofie îl urmă îndeaproape.

— Ce se întâmplă? întrebă Ola Kaspersen, părând uşor speriat de perspectiva primirii unui răspuns nedorit la întrebarea sa.

Intonaţia îi trădă originile norvegiene, atât de vagi însă, încât Patrik se gândi că probabil trecuseră mulţi ani de când bărbatul îşi părăsise locurile natale.

— Am putea lua loc? Apropo, numele meu e Patrik Hedström, iar acesta e colegul meu, Martin Molin.

— Sigur. Vă rog, zise Ola, scuturându-le mâna.

Încă părea nedumerit.

— Da, urmaţi-mă.

Îi conduse pe cei doi poliţişti în bucătărie, după cum ar fi procedat nouă oameni din zece. Nu se ştie de ce, bucătăria părea mereu locul cel mai sigur atunci când primeşti o vizită din partea poliţiei.

— Aşadar, cu ce vă pot ajuta?

Ola stătea lângă Sofie, în vreme ce poliţiştii se aşezaseră pe nişte scaune în faţa lor. Ola începu imediat să îndrepte ciucurii feţei de masă. Sofie îi aruncă o privire indignată. Nici atunci nu era în stare să se astâmpere?

— Noi…

Bărbatul care se prezentase drept Patrik Hedtröm părea să ezite, iar Sofie începu să capete o senzaţie stranie în stomac. Simţi impulsul de a-şi acoperi

urechile şi de-a fredona, aşa cum obişnuia să facă pe vremea când era mică, iar mama şi tata se certau, însă era conştientă că nu putea face asta. Nu mai era o copilă.

– Ne temem că avem veşti proaste. Marit Kaspersen a murit într-un accident de maşină, azi-noapte. Ne pare foarte rău.

Hedström îşi drese iar glasul, însă nu-şi mută privirea. Senzaţia de cufundare într-o apă adâncă pe care o avea Sofie se înrăutăţi, iar fata se chinui să evite conştientizarea veştilor pe care tocmai le auzise. Nu putea fi adevărat! Trebuia să fi fost o greşeală. Mama nu putea fi moartă. Pur şi simplu nu era posibil. Weekendul următor aveau să meargă la cumpărături în Uddevalla. Stabiliseră o întâlnire. Doar ele două. Una din acele activităţi „mamă-fiică" în legătură cu care o bătuse la cap de multă vreme şi pe care Sofie se prefăcuse că o detestă, cu toate că, în realitate, îi era dragă. Când te gândeşti că mama nu ştiuse niciodată că Sofie aştepta cu nerăbdare excursiile lor împreună, la cumpărături. Totul se învârtea cu ea. Alături, îşi auzi tatăl chinuindu-se să respire.

– Trebuie să fie o greşeală.

Cuvintele bărbatului erau ca un ecou al gândurilor Sofiei.

– Marit nu poate să fi murit!

Gâfâia ca după o cursă istovitoare.

– Din nefericire, nu există nicio îndoială.

Patrik şovăi, după care spuse:

– Eu… eu însumi am identificat-o. Am recunoscut-o de la magazin.

– Dar, dar…

Ola îşi căută vorbele, însă acestea păreau să-i scape. Sofie îl privi surprinsă. Dintotdeauna, părinţii ei îşi săriseră reciproc la beregată. Nu şi-

ar fi imaginat vreodată că tatăl său încă ţinea la Marit.

– Ce… ce s-a întâmplat? se bâlbâi Ola.

– Un accident de maşină, cu un singur vehicul implicat, la nord de Sannäs.

– Un accident cu un singur vehicul implicat? Ce vreţi să spuneţi? întrebă Sofie.

Mâinile sale apucaseră strâns marginea feţei de masă, de parcă acela ar fi fost singurul lucru care-o ancora în realitate.

– A virat ca să evite o căprioară sau aşa ceva? Mama conducea cam de două ori pe an. De ce-a plecat aseară cu maşina?

Îi privi pe poliţiştii aflaţi dinaintea sa şi îşi simţi inima spărgându-i pieptul. Din felul în care priveau în jos, spre masă, era evident că nu le spuneau chiar tot. Ce să fi fost? Aşteptă în linişte un răspuns.

– Credem că a avut de-a face cu alcoolul. E posibil să fi condus sub influenţa băuturilor alcoolice. Însă nu ştim sigur; rezultatele anchetei ne vor spune mai multe.

Hedström o privi ţintă pe Sofie. Fetei nu-i venea a-şi crede urechilor. Se uită spre tatăl ei, apoi iar spre Patrik.

– Vă bateţi joc de mine? Trebuie să fie o greşeală. Mama nu bea niciodată. Niciun strop. N-am văzut-o bând nici măcar un pahar cu vin. Era complet împotriva alcoolului. Spune-le!

Sofie se simţi cuprinsă de o speranţă nebunească. N-avea cum să fie mama! Îi aruncă tatălui său o privire încrezătoare. Bărbatul îşi drese vocea.

– Da, aşa e. Marit nu bea niciodată. Nici cât timp am fost căsătoriţi şi, din câte ştiu, nici după aceea.

Sofie căută să-i întâlnească privirea, pentru a se convinge că şi el nutrea, la rându-i, aceeaşi speranţă ca şi ea, însă Ola evită să o privească. El spusese

ceea ce trebuia, ceea ce, în mintea fetei, confirmase faptul că totul era o neînţelegere, însă cu toate acestea, ceva îi părea… nelalocul lui. Alungă acea senzaţie şi le vorbi poliţiştilor.

— Aţi auzit? Sigur aţi făcut o greşeală. Nu poate fi mama! Aţi vorbit cu Kerstin? E acasă?

Poliţiştii schimbară o privire. De data aceea, vorbi cel roşcat.

— Am fost să stăm de vorbă cu Kerstin. Se pare că azi-noapte ea şi Marit s-au certat. Mama ta a plecat ca o vijelie şi a luat cheile de la maşină. De atunci, nimeni n-a mai văzut-o. Şi…

Martin îşi privi colegul.

— Şi sunt destul de sigur că e Marit, spuse Patrik. Am mai văzut-o la magazin şi am recunoscut-o imediat. În orice caz, nu ştim cu siguranţă dacă a băut sau nu. Credem asta fiindcă am simţit miros de alcool pe scaunul şoferului. Dar nu suntem siguri. Aşa că se poate să existe o altă explicaţie. Însă fără îndoială era mama ta. Îmi pare foarte rău.

Sentimentul neplăcut din stomacul Sofiei se reîntoarse. Se amplifică până când gura îi fu cuprinsă de un gust de fiere. Urmară apoi şi lacrimile. Simţi pe umăr mâna tatălui său, dar se scutură. Toţi acei ani de veşnice neînţelegeri stăteau dinaintea lor. Toate certurile, atât înainte, cât şi după divorţul părinţilor săi, toate porcăriile, toate bârfele, toată ura. Toate solidificate acum într-un singur nod, în mijlocul întregii amărăciuni. Nu mai fu în stare să asculte. O zbughi pe uşă, în vreme ce trei perechi de ochi se aţintiră asupra ei.

•

Prin geamul de la bucătărie, Erica auzi două voci fericite. Râsetele erau înăbuşite de uşa principală, însă când aceasta fu deschisă, zgomotul cuprinse întreaga casă. Ericăi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Anna zâmbea, nu forţat sau amabil, după cum se

întâmpla de faţă cu copiii, în încercarea de a-i calma, ci sincer, cu gura până la urechi. Ea şi Dan discutau bine dispuşi, iar obrajii le erau rumeni după scurta plimbare prin aerul primăvăratic.

— Salut, v-aţi simţit bine? întrebă Erica precaută, în timp ce puse înapoi vasul în cafetieră.

— Da, a fost superb afară, spuse Anna, zâmbind către Dan. A fost aşa plăcut să-mi întind un pic oasele. Am mers tocmai până în Bräcke şi înapoi. Vremea a fost aşa senină şi însorită, unii copaci erau deja înmuguriţi şi…

Fu nevoită să se oprească pentru a-şi trage sufletul.

— Şi ne-am simţit extrem de bine, adăugă Dan, în vreme ce-şi scoase haina. Aşadar, ne oferi o cafea sau o păstrezi pentru alţi oaspeţi?

— Nu fi prostuţ, mă gândeam că am putea să bem toţi trei câte o ceaşcă. Dacă aveţi chef, zise Erica, aruncându-i o privire scurtă Annei.

Încă îi părea o situaţie delicată atunci când trebuia să-i vorbească surorii sale, temându-se să nu strice veselia ce-o cuprinsese brusc pe Anna.

— Sigur. De mult nu m-am mai simţit aşa vioaie, spuse Anna, aşezându-se la masa din bucătărie.

Luă ceaşca pe care i-o întinse Erica, turnă puţin lapte, apoi o ţinu între palme, încălzindu-le.

— Exact lucrul de care aveam nevoie.

Obrajii rumeni îi iluminau chipul. Inima Ericăi stătu în loc atunci când o privi pe Anna zâmbind. Trecuse atât de multă vreme de când o văzuse aşa. Atât de multă vreme de când Anna avusese şi o altfel de expresie, pe lângă cea îndoliată şi abătută. Îl privi recunoscătoare pe Dan. Nu fusese pe de-a-ntregul sigură că procedase corect atunci când îl rugase să vină pentru a sta de vorbă cu Anna, însă avusese o bănuială că, dacă exista cineva care să o fi putut ajuta, atunci el ar fi fost persoana potrivită. Erica

tot încercase în ultimele luni, însă realizase într-un final că nu era ea cea care să-şi scoată sora din starea aceea jalnică.

– Dan m-a întrebat cum merg pregătirile de nuntă, însă trebuie să recunosc că n-am știut ce să-i răspund. Probabil că mi-ai zis, însă n-am fost prea receptivă în ultima vreme. Aşadar, cam cât de departe aţi ajuns? Totul e rezervat și pregătit?

Anna sorbi o gură de cafea şi o privi întrebător pe Erica.

Deodată, ea păru atât de tânără și lipsită de griji. Aşa cum fusese înainte de a-l cunoaşte pe Lucas. Erica îşi îndepărtă repede acele gânduri. Nu dorea să strice momentul, pomenindu-l pe nenorocitul acela.

– Ei bine, în ceea ce priveşte lucrurile de rezervat şi comandat, suntem la zi. Avem programare la biserică, am depus avansul la Stora Hotel și cam atât am rezolvat până acum.

– Dar Erica, nunta e peste șase săptămâni! Ce rochie ai? Ce vor purta copiii? Ce fel de buchet de mireasă vei avea? Ai vorbit la Stora Hotel în legătură cu meniul? Aţi rezervat camere pentru invitaţi? E gata schema locurilor de la masă?

Erica îşi ridică mâna, râzând. Maia le privea fericită din scaunul ei înalt, fără să cunoască motivul întregii veselii.

– Calmează-te. Dacă vei continua aşa, o să regret că a reuşit Dan să te scoale din pat.

Zâmbi şi-i făcu semn cu ochiul, pentru a-i arăta că glumea.

– Bine, bine, zise Anna. Nu mai zic nimic. A, ba da, mai e ceva - ai vorbit în legătură cu muzica?

– Nu, nu și iar nu, răspuns care probabil e valabil pentru toate celelalte întrebări, din nefericire, suspină Erica. N-am… apucat să fac toate astea.

Anna deveni brusc serioasă.

— N-ai apucat fiindcă te-ai îngrijit de trei copii. Iartă-mă, Erica, fără îndoială nu ţi-a fost uşor în ultimele luni. Îmi doresc să fi…

Îşi întrerupse fraza, iar Erica văzu ochii surorii sale umplându-se de lacrimi.

— Gata, gata, e-n regulă. Adrian și Emma au fost nişte îngeraşi, iar în timpul zilei sunt la grădiniță, aşa că n-a fost o povară prea mare. Însă le-a fost dor de mama lor.

Anna îi zâmbi cu amărăciune. Dan se amuza cu Maia, încercând să nu intervină în conversaţia celor două. Lucrurile acelea le priveau doar pe Erica și pe Anna.

— O, Dumnezeule, grădinița!

Erica sări ca arsă și se uită la ceasul mare de pe perete.

— Sunt în mare întârziere. Trebuie să-i iau de la grădiniță. Eva o să fie foc și pară dacă nu-i dau zor.

— Îi iau eu azi, spuse Anna, ridicându-se. Dă-mi cheile de la mașină.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Tu i-ai luat în fiecare zi, aşa că azi e rândul meu.

— Or să fie aşa entuziasmaţi, spuse Erica, aşezându-se la loc.

— Da, aşa e, zâmbi Anna în timp ce luă cheia de pe blatul de lucru din bucătărie.

Se întoarse atunci când ajunse în hol.

— Dan… mulţumesc. Aveam nevoie de asta. A fost grozav să stau de vorbă cu tine.

— Ei, nicio problemă. Mi-a făcut plăcere. Am putea să facem o plimbare şi mâine, dacă vremea ne permite. Lucrez până la trei fără un sfert, ce părere ai de o tură de o oră prin pădure, înainte să mergi la grădiniță după copii?

— Sună grozav. Însă acum trebuie să mă grăbesc, altminteri Eva o să fie furioasă, sau cum te-ai exprimat tu, Erica?

Mai zâmbi o ultimă dată, după care se făcu nevăzută, pe uşa principală.

Erica se întoarse către Dan.

— Apropo, ce naiba aţi făcut în timpul plimbării? Aţi fumat iarbă împreună?

Dan râse.

— Nu, nicidecum. Anna avea doar nevoie de cineva cu care să stea de vorbă. A fost ca și cum s-a rupt un baraj. Când, într-un final, a început să vorbească, n-o mai puteai opri.

— Eu încerc să stau de vorbă cu ea de luni întregi, spuse Erica.

Nu putu să nu se simtă uşor rănită.

— Erica, ştii doar cum stau lucrurile între voi, zise Dan pe un ton calm. Aveţi multe divergenţe. Poate că nu-i e uşor Annei să stea de vorbă cu tine. Sunteţi mult prea apropiate una de cealaltă, atât în sensul bun, cât și în cel rău. Însă când ne plimbam, mi-a zis că vă e extrem de recunoscătoare ţie și lui Patrik fiindcă aţi fost atât de dispuși să o ajutaţi și, mai presus de toate, fiindcă tu ai fost atât de grozavă cu copiii.

— A zis ea asta?

Erica realiză cât de dornică de apreciere păruse. Era atât de obişnuită să aibă grijă de Anna și o făcea cu dragă inimă, însă pe cât de egoist ar fi sunat, dorea ca Anna să fie recunoscătoare pentru ajutorul primit.

— Aşa a zis, răspunse Dan, punându-și mâna pe a ei.

Senzaţia era familiară și plăcută.

— Însă toată discuţia legată de nuntă a fost oarecum îngrijorătoare, continuă Dan. Crezi că vei reuși să rezolvi totul în șase săptămâni? Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutorul meu.

Se maimuţări în faţa Maiei, care se amuză copios.

— Ce-ai putea face tu? pufni Erica, turnând încă puţină cafea. Mi-ai alege rochia de mireasă, sau ce?

Dan râse.

— O, da, s-ar dovedi un real succes. Nu, însă aş putea, de exemplu, să le asigur invitaţilor tăi câteva paturi la mine acasă. Dacă ai nevoie de asta. Am o grămadă de spaţiu.

Deveni serios, și Erica știu exact ce gânduri îl hăituiau.

— Știi, o să se rezolve totul. Va fi mai bine.

— Crezi? spuse el îmbufnat, sorbindu-şi cafeaua. Dumnezeu ştie! Îmi lipsesc atât de mult. Uneori am senzaţia că mă dezintegrez de tot.

— Îţi e dor de copii, sau de Pernilla și de copii?

— Nu ştiu. Bănuiesc că și una, și alta, cu toate că am acceptat faptul că Pernilla și-a văzut mai departe de viaţă. Dar mi-e foarte greu că nu le pot vedea zilnic pe fete. Nu sunt acolo când se trezesc sau când se duc la şcoală, nu pot să iau cina cu ele, să-mi spună cum le-a mers în ziua respectivă. Toate chestiile astea. În schimb, stau toată săptămâna în casa aia. E atât de goală, încât are ecou. Am vrut s-o păstrez, ca să nu-şi piardă și căminul în care au copilărit, însă acum nu sunt sigur că-mi voi mai putea permite asta pentru prea mult timp. S-ar putea să fiu nevoit să o vând în următoarele șase luni.

— Crede-mă, am trecut și eu prin asta, zise Erica, referindu-se la faptul că Lucas fusese cât pe ce să le vândă casa. Casa în care se aflau în clipa aceea, căminul în care crescuseră ea și Anna.

— Pur și simplu nu știu ce să mai fac cu viaţa mea, oftă Dan, trecându-și mâinile prin părul lui scurt și blond.

— Cine sunt persoanele astea vesele din bucătărie?

Fură întrerupţi de vocea lui Patrik, venind din hol.

— Stăteam de vorbă în legătură cu ce ar trebui să facă Dan cu casa lui, răspunse Erica, ridicându-se pentru a-și săruta viitorul soţ.

Maia observase, la rându-i, că bărbatul din viaţa ei intrase pe uşă, iar în clipele acelea, fetiţa flutură nebuneşte din mâini pentru a fi luată în braţe.

Dan o privi şi gesticulă, teatral.

— Ce vrea să fie asta? Credeam că era ceva între noi doi. Şi ca să vezi, mă dai la o parte, pentru primul tip care intră pe uşă. Puştii din ziua de azi… Pe cuvântul meu! Nu recunosc adevărata calitate atunci când o văd.

— Bună, Dan, zise Patrik şi îl bătu, râzând, pe umăr.

Apoi o luă în braţe pe Maia.

— Da, tati e primul pe lista acestei fetiţe, spuse el, dându-i Maiei un sărut şi frecându-şi barba ţepoasă de gâtul acesteia, şi făcând-o să chiţăie, încântată.

— Apropo, Erica, nu trebuie să-i iei pe copii de la grădiniţă?

Erica făcu o pauză teatrală, după care spuse, cu un zâmbet larg:

— Îi ia Anna.

— Ce-ai zis? Îi ia Anna?

Patrik păru uluit, dar şi încântat.

— Da, eroul de faţă a dus-o pe Anna la o plimbare, după care au fumat nişte iarbă şi…

— Nu-i adevărat, potoleşte-te! râse Dan, întorcându-se spre Patrik. Uite cum stau lucrurile. Erica m-a sunat să mă întrebe dacă o pot convinge pe Anna să meargă la o plimbare, ca să se mai dezmeticească un pic. Iar Anna a fost de acord, aşa că am făcut o plimbare lungă şi frumoasă. Faptul că a ieşit din casă pare să-i fi făcut mult bine.

— Asta pe puţin spus, remarcă Erica, ciufulindu-l pe Dan. Ce zici, nu vrei să te culci pe laurii recunoştinţei noastre şi să rămâi la cină?

— Depinde. Ce-i de mâncare?

— Fără îndoială, eşti un răsfăţat, spuse Erica, râzând. În orice caz, avem tocană de pui şi orez cu avocado şi iasomie.

— În regulă, batem palma.

— Îmi pare bine că ne-am putut ridica la standardele tale înalte, domnule Gurmand.

— Asta va rămâne de văzut, după ce gust totul.

— Ah, revino-ţi, spuse Erica şi se ridică pentru a începe să pregătească cina.

Se simţea bine. Fusese o zi bună. O zi foarte bună. Se întoarse să-l întrebe pe Patrik cum îi mersese lui.

Capitolul 2

Binele prevalase asupra răului. Însă… chiar aşa să fi fost? Uneori nu era atât de sigur, în special atunci când, pe timp de noapte, coşmarurile îl făceau să se răsucească de pe-o parte pe alta. Acum însă, pe timp de zi, era cum nu se putea de sigur că binele prevalase. Simţea răul doar sub forma unor spectre ce pândeau pe la colţuri, necutezând să-şi arate chipul slut. Lucru care lui îi convenea de minune.

Amândoi o iubiseră. Incredibil de mult. Însă probabil că el o iubise cel mai mult. Şi probabil că și sentimentele ei fuseseră pe măsură. Avuseseră ceva special. Nimic n-ar fi putut sta între ei doi. Lucrurile hidoase şi murdare lunecau, fără a se lipi de ei.

Sora lui îi privise fără gelozie. Ştia că îi era dat să vadă ceva unic. Ceva cu care nicicând n-ar fi putut concura. Iar ei o incluseseră şi pe ea. O asimilaseră în iubirea lor, permiţându-i să facă, la rându-i, parte din ea. Nu avea motiv de gelozie. Într-o asemenea dragoste, să fii îngăduitor cu celălalt era un lucru de care puţini oameni aveau parte.

Tocmai pentru că îi iubea nemărginit, ea le restricţionase lumea. Iar ei consimţiseră cu gratitudine acea încorsetare. De ce ar fi avut nevoie de altcineva? De ce să fi fost împovăraţi de toată meschinăria ce ştiau că exista în afară? El n-ar fi fost în stare să facă faţă acolo, în exterior. Aşa spusese ea. Era într-atât de predispus la accidente. Deseori se întâmpla ca el să scape obiecte din mână, să dărâme lucruri sau să le facă ţăndări. Dacă le-ar fi dat drumul în lume, ar fi păţit treburi îngrozitoare. O persoană stângace precum el nu s-ar fi descurcat niciodată. Însă ea o spusese mereu într-atât

de iubitor. „Neîndemânaticul meu”, obişnuia să-l alinte. „Micul meu neîndemânatic”.

Dragostea femeii îi era de ajuns. Şi îi era de ajuns şi surorii lui. Cel puţin, în marea parte a timpului.

•

Întreaga poveste era stranie. Jonna aşeză fără tragere de inimă toate produsele pe banda mobilă, pentru a putea scana codul. *Big Brother* fusese floare la ureche în comparaţie cu asta. Acum era aşa de aiurea! Cu toate că nu prea avea de ce să se plângă. Urmărise sezoanele precedente ale emisiunii, deci era conștientă că aveau să locuiască și să muncească în acea cloacă în care nimeriseră. Dar chiar la casa de marcat, într-un nenorocit de supermarket ICA! La asta chiar nu se aşteptase. Singura ei consolare o reprezenta faptul că Barbie ajunsese, la rându-i, acolo. Era la casa din spatele Jonnei, cu sânii siliconaţi înghesuiţi într-un șorț roșu. Și toată dimineaţa, Jonna fusese nevoită să-i asculte pălăvrăgeala stupidă cu toţi clienţii, începând cu tineri imaturi, cu voci piţigăiate, şi terminând cu bătrâni dezgustători, care încercau să se dea la Barbie. Nu realizau că n-aveau ce vorbi cu o fată ca Barbie? Nu trebuia decât să-i cumpere câteva pahare de băutură, după care, cu toată viteza, înainte! Idioţii!

— Vai, ce distractiv o să fie să te vedem la TV. Și să ne vedem și orăşelul, bineînţeles. Nu mi-aș fi imaginat vreodată că vom ajunge mari vedete aici, în Tanumshede.

Bătrâna cea toantă se fălea în faţa casei de marcat, oferind din când în când un zâmbet de încântare camerei prinse de tavan. Era atât de neghioabă încât nici măcar nu-și dăduse seama că prin asta avea să-și garanteze excluderea din orice segment din emisiune. Privitul direct în camera de filmat era complet interzis.

— Face trei sute cincizeci de coroane şi cincizeci de ore, zise Jonna plictisită, holbându-se la duduie.

— În regulă, plătesc cu cardul, zise femeia obsedată de televiziune, trecându-şi cardul de credit VISA prin aparat. Iar acum trebuie să introduc codul, ciripi ea.

Jonna oftă. Se întrebă dacă ar fi putut chiuli în ziua aceea. De regulă, producătorii iubeau certurile cu directorii de casting, însă poate că era un pic cam devreme pentru asta. Probabil că avea să fie nevoită să strângă din dinţi în prima săptămână. După aceea, putea să se tot ţină de năzbâtii.

Se întrebă dacă mama şi tata aveau să stea luni pe canapea şi să se uite la televizor. Probabil că nu. Ei nu aveau niciodată timp pentru asemenea distracţii triviale, precum uitatul la televizor. Erau doctori, aşa că timpul lor era mult mai preţios decât al tuturor celorlalţi oameni. Ceasurile pe care le-ar fi petrecut uitându-se la emisiunea *Robinson* sau stând cu ea, la drept vorbind, ar fi putut fi folosite pentru o operaţie de bypass sau un transplant de ficat. Jonna era doar egoistă fiindcă nu înţelegea asta. Tata o luase chiar la spital cu el, pentru a putea vedea operaţia pe cord deschis în cazul unui copil de zece ani. Voia ca ea să priceapă motivul pentru care slujbele lor erau atât de importante, motivul pentru care ei nu puteau petrece atât de mult timp cu ea precum şi-ar fi dorit. El şi mama aveau un har, acela de a putea ajuta alţi oameni, şi era obligaţia lor să îl folosească aşa cum se cuvenea.

Ce mai baliverne! De ce mai făcuseră copii dacă nu aveau timp pentru ei? De ce nu ziseseră „la naiba cu copiii”, pentru a-şi putea petrece douăzeci şi patru de ore pe zi cu mâinile până la cot în toracele cuiva?

În ziua de după vizita la spital, ea începuse să se taie singură. Fusese atât de grozav. Din clipa în care cuţitul îi făcuse prima crestătură în piele, simţise cum anxietatea îi dispare. De parcă s-ar fi prelins

prin rana de pe braţ. Dispărând odată cu sângele care se scurgea încetişor, stacojiu şi fierbinte. Iubea să-şi vadă propriul sânge. Iubea să simtă atingerea cuţitului, a lamei sau a altor obiecte blestemate, aflate la-ndemână, care aveau să-i reteze neliniștea adânc ancorată în piept.

Descoperi, de asemenea, că singurele momente în care observau prezenţa ei erau acelea. Sângele îi făcea să-şi îndrepte atenţia asupra ei şi să o *vadă* cu adevărat. Însă şocul se dovedea din ce în ce mai puţin intens, de fiecare dată. Cu fiecare rană, cu fiecare cicatrice, efectul asupra anxietăţii se diminua. Și, în loc să o privească îngrijoraţi, aşa cum făcuseră la început, părinţii ei se uitau acum la ea plini de resemnare. Scăpaseră frâiele, aşa că se hotărâseră să-i ajute, în schimb, pe cei ce puteau fi salvaţi. Oameni cu inimi deteriorate sau organe interne care încetaseră să mai funcţioneze şi trebuiau înlocuite. Fiica lor nu prezenta nimic de genul ăsta. La ea, singurul lucru care se defectase era sufletul, iar părinţii săi nu îl puteau repara cu ajutorul unui bisturiu. Așa că strădania lor încetase.

Singura iubire disponibilă rămăsese cea din partea camerelor de filmat și a oamenilor care stăteau noapte de noapte în faţa televizoarelor şi o urmăreau. Pe *adevărata* Jonna.

În spatele ei, auzi un bărbat întrebând-o pe Barbie dacă îi poate atinge implanturile cu silicon. Telespectatorii aveau să iubească momentul acela. Jonna ridică intenţionat braţele, pentru ca urmele de pe ele să fie vizibile. Era singurul mod prin care îi putea face concurenţă.

•

— Martin, pot intra o clipă? Trebuie să stăm de vorbă.

— Sigur, intră, tocmai terminam nişte rapoarte.

Îi făcu lui Patrik semn cu mâna să intre.

— Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorat.

— Ei bine, nu prea ştiu ce să cred în legătură cu o chestie. Am primit în dimineaţa asta raportul autopsiei în cazul lui Marit Kaspersen şi mă văd nevoit să recunosc, ceva pare extrem de ciudat.

— Ce anume?

Martin se aplecă spre el, plin de interes. Îşi aminti că Patrik tot bombănise despre asta, în ziua când se produsese accidentul, însă după aceea, povestea îi zburase din minte. Şi nici Patrik nu mai pomenise nimic până în momentul de faţă.

— Ei bine, Pedersen a aşternut pe hârtie tot ce a descoperit. Am şi vorbit cu el la telefon, însă există o chestiune pe care pur şi simplu nu o putem explica.

— Spune-mi.

Curiozitatea lui Martin sporea cu fiecare secundă.

— Înainte de toate, Marit nu a murit în accidentul de maşină. Era deja moartă la producerea lui.

— Deja moartă? Cum? Ce-a fost, atac de cord sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu chiar.

Patrik se scărpină în cap în vreme ce studie raportul.

— A murit intoxicată cu alcool. Avea o alcoolemie de 6.1.

— Glumeşti. 6.1 e de-ajuns să omoare un cal!

— Exact. Conform lui Pedersen, trebuie că a băut o sticlă întreagă de votcă. Într-un timp foarte scurt.

— Iar cei care o cunoşteau ne-au spus că nu bea niciodată.

— Aşa e. Iar organismul său nu prezenta semne ale abuzului de alcool, ceea ce probabil înseamnă că nu avea pic de toleranţă. După spusele lui Pedersen, trebuie că a reacţionat extrem de rapid.

— Aşadar, s-a îmbătat din cine ştie ce motiv. E tragic, bineînţeles, dar uite că asemenea lucruri se

întâmplă din când în când, zise Martin, nedumerit de evidenta îngrijorare a lui Patrik.

— Da, aşa s-ar părea. Însă Pedersen a mai găsit ceva care să complice şi mai mult situaţia.

Patrik îşi încrucişă picioarele şi răsfoi raportul, pentru a găsi paragraful.

— Iată. Voi încerca să traduc în termeni mai accesibili. Tot ceea ce scrie Pedersen e atât de criptic. Se pare că femeia avea o vânătaie neobişnuită în jurul gurii. Prezintă, de asemenea, traumatisme în interiorul gurii şi al gâtului.

— Deci, unde baţi cu toate astea?

— Nu ştiu, oftă Patrik. Pedersen nu a avut destule indicii pentru a putea trage concluzii definitive. Nu poate spune *cu siguranţă* că femeia n-a dat peste cap o sticlă întreagă de băutură, în maşină, după care să fi murit intoxicată cu alcool, iar vehiculul să fi luat o cotitură greşită, pe şosea.

— Dar trebuie să fi fost beată criţă înaintea producerii accidentului. Ni s-a semnalat vreun şofer care să fi condus nebuneşte pe timp de noapte, duminica trecută?

— Nu, nu găsesc nimic. Fapt care amplifică misterul. Pe de altă parte, nu prea e trafic la ora aia din noapte, aşa că poate ceilalţi şoferi au fost pur şi simplu norocoşi să nu-i fi stat în cale, zise Patrik, gânditor. Însă Pedersen nu a putut găsi nicio explicaţie pentru leziunea din jurul gurii, aşadar cred că avem suficiente motive pentru a arunca mai îndeaproape o privire asupra întregii chestiuni. Ar putea fi un caz simplu de şofat în stare de ebrietate, sau poate că nu. Ce părere ai?

Martin şovăi pentru o clipă.

— Ai zis de la bun început că ai dubii legate de cazul ăsta. Crezi că Mellberg ne va susţine?

Patrik îi aruncă o privire, iar Martin râse.

— Totul depinde de modul în care voi prezenta lucrurile, nu crezi? spuse Patrik.

— Bine zis. Totul depinde de prezentare.

Patrik râse și el și se ridică. Apoi redeveni serios.

— Crezi că fac din țânțar armăsar? Practic, Pedersen n-a găsit nimic concret care să indice faptul că nu a fost un accident. Dar… în același timp, există ceva care nu-mi dă pace, spuse el, fluturând raportul autopsiei, primit prin fax. Nici picat cu ceară n-aș putea să…

Patrik își trecu din nou mâna prin păr.

— Hai să-i dăm de cap, zise Martin. Vom începe să punem întrebări și să adunăm detalii, pentru a vedea încotro duc toate. Poate că te va ajuta să-ți amintești sau să-ți dai seama ce anume te sâcâie.

— Bine, în regulă. Însă mai întâi voi sta de vorbă cu Mellberg. Ce-ar fi să mergem mai târziu să discutăm iar un pic cu partenera lui Marit?

— Mie-mi convine, zise Martin, întorcându-se la rapoartele pe care le întocmea. Vino după mine când ești gata.

— În regulă.

Patrik deja se îndrepta spre ieșire, când Martin îl opri.

— Stai o clipă, spuse el, ezitând. Am tot vrut să te întreb cum stau lucrurile acasă. Cumnata și toate cele?

Patrik zâmbi, din cadrul ușii.

— Suntem un pic mai optimiști. Se pare că Anna începe să iasă din hăul în care căzuse. Mulțumită lui Dan.

— Dan? întrebă surprins Martin. Dan al Ericăi?

— Poftim? Ce vrei să spui cu „Dan al Ericăi”? Acum e Dan al *nostru*.

— Bine, bine, zise Martin, râzând. Dan al *vostru*. Însă ce-are el de-a face cu toată povestea?

— Ei bine, luni i-a venit Ericăi ideea strălucită de a-l ruga să treacă pe la noi și să stea de vorbă cu Anna. Şi a funcţionat. Au început să meargă la plimbare împreună, doar ca să discute, iar asta pare exact ceea ce-i trebuie acum Annei. S-a transformat într-o femeie complet diferită, în doar câteva zile. Copiii sunt foarte bucuroşi.

— E fantastic, spuse Martin, cu sinceritate.

— Mda, că bine zici, replică Patrik, lovind uşor cadrul uşii. Ascultă, eu mă duc acum să vorbesc cu Mellberg, să termin cu asta. Putem sta de vorbă mai târziu.

— În regulă, zise Martin, întorcându-se la hârtiile sale; un alt aspect al profesiei lui de care s-ar fi putut lipsi.

•

Zilele treceau ca într-o imagine cu încetinitorul. Avea senzaţia că ziua de vineri și întâlnirea sa la cină n-aveau să mai vină niciodată. Era straniu că gândea astfel, la vârsta lui. Și chiar dacă nu era o întâlnire propriu-zisă, tot invitaţie la cină se chema. Când o sunase pe Rose-Marie, Mellberg nu avusese niciun plan în minte, aşa că se surprinsese şi pe sine atunci când sugerase cina la restaurantul Pensiunii Tanumshede. Portofelul său avea să fie cu atât mai surprins. Pur și simplu nu putea înţelege ce se petrecea cu el. Mai demult, gândul de a lua masa la un restaurant atât de scump precum acela nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte. Faptul că acum Mellberg era pregătit să plătească pentru două persoane… ei bine, nu, asta pur și simplu nu îl caracteriza deloc. Totuşi, aspectul ăsta nu îl deranja. De fapt, aştepta cu nerăbdare să admire chipul lui Rose-Marie la lumina lumânărilor, în vreme ce dinaintea lor aveau să fie aşezate feluri delicioase de mâncare.

Mellberg scutură uimit din cap, iar cuibul de păr îi alunecă peste o ureche. Ce-l apucase? Să fi fost oare

bolnav? Își strânse părul înapoi în creştetul capului şi își atinse fruntea, însă nu, aceasta era rece; şi nu părea să aibă febră. Totuşi, ceva se petrecea. Poate un pic de zahăr avea să-i fie de ajutor.

Mâna deja i se întinsese către una din prăjiturelele cu nucă de cocos aflate în sertarul cel mai de jos al biroului, când se auzi o bătaie în uşă.

— Da? zise el, iritat.

Patrik intră în birou.

— Scuze, deranjez cumva?

— Nicidecum, oftă Mellberg, aruncând o ultimă privire spre sertar. Intră.

Mellberg avea sentimente amestecate în legătură cu acest detectiv care, din punctul lui de vedere, era mult prea tânăr, abia bătând spre vârsta de patruzeci de ani. Într-adevăr, se comportase bine în timpul ultimelor anchete în cazuri de crimă şi niciodată nu dovedise lipsă de respect față de şeful său, însă Mellberg nu putea scăpa de sentimentul că Hedström i se considera superior.

— Am primit raportul de la accidentul de luni.

— Da? zise Mellberg, pe un ton plictisit.

Accidentele rutiere făceau parte din rutina lor.

— Ei bine, se pare că există câteva lucruri ce trebuie clarificate.

— Clarificate?

Mellberg deveni brusc interesat.

— Da, zise Patrik, aruncând din nou o privire asupra hârtiilor pe care le ţinea în mână. Victima prezintă nişte traumatisme pe care nu le putem lega de accidentul propriu-zis. În plus, Marit murise de fapt înainte de coliziune. Intoxicată cu alcool. Avea o alcoolemie de 6.1.

— 6.1? Glumeşti?

— Nu, mă tem că nu.

— Iar leziunile? spuse Mellberg, aplecându-se în față.

Patrik făcu o scurtă pauză.

— Prezintă urme de traumatisme în interiorul şi în jurul gurii.

— În jurul gurii? zise Mellberg cu scepticism.

— Ştiu că nu e foarte relevant, însă adăugând la asta faptul că toată lumea a zis că Marit nu obişnuia să bea, dar şi faptul că avea o alcoolemie anormal de ridicată, lucrurile par dubioase.

— Dubioase? Îmi ceri să deschid o anchetă fiindcă îţi pare ţie ceva dubios?

Mellberg ridică dintr-o sprânceană. Lucrurile erau mult prea vagi pentru gustul lui. Pe de altă parte, bănuielile lui Patrik se dovediseră întemeiate şi altă dată, aşa că nu-şi permitea să nu le dea atenţie. Chibzui timp de un minut întreg, în vreme ce Patrik îl privi încordat.

— În regulă, zise el într-un final. Dedicaţi câteva ore problemei. Dacă voi doi - îmi imaginez că-l vei lua cu tine pe Molin - găsiţi ceva care să indice treburi suspecte, atunci săpaţi în continuare. Însă dacă nu aflaţi nimic, atunci nu vreau să mai pierdeţi timp cu asta. Ai priceput?

— Da, domnule, zise Patrik, vădit uşurat.

— În regulă, atunci la treabă, spuse Mellberg, fluturând din mâna dreaptă.

Stânga era deja în drum spre sertarul cel mai de jos al biroului său.

•

Sofie păşi cu grijă înăuntru.

— Bună? Kerstin, eşti acasă?

Apartamentul era cufundat în tăcere. Verificase, Kerstin nu era la serviciu, la Extra Film; telefonase să spună că e bolnavă. Cum era de aşteptat, având în vedere circumstanţele, Sofie fusese învoită de la şcoală. Însă unde ar fi putut fi Kerstin? Sofie merse prin apartament. Deodată, lacrimile o copleşiră. Îşi scăpă rucsacul pe podea şi se aşeză în mijlocul

covorului din sufragerie, închise ochii pentru a bloca toate senzaţiile ce-o inundau. Peste tot existau lucruri care îi aminteau de Marit. Perdelele pe care le cususe ea, tabloul pe care-l cumpăraseră atunci când se mutase acolo, pernele pe care Sofie nu le umfla niciodată la loc după ce stătea întinsă pe ele, lucru de care Marit se plânsese întotdeauna. Toate acele lucruri triviale, banale, triste, care acum răsunau a pustiu. Sofie se enervase mereu pe mama ei și urlase la ea fiindcă Marit avea pretenţii și stabilea reguli. Însă, în secret, ea fusese mulţumită. Eternele certuri și încăierări de-acasă o făcuseră pe Sofie să-și dorească stabilitate și reguli precise. Şi, în ciuda revoltei sale adolescentine, ea se simţise întotdeauna în siguranţă, la gândul că mama era mereu acolo. Mama. Marit. Acum nu mai rămăsese decât tata.

O mână pe umăr o făcu să tresară. Își întoarse capul și privi în sus.

— Kerstin. Erai acasă?

— Da, trăgeam un pui de somn, zise Kerstin, aşezându-se pe vine lângă Sofie. Cum eşti?

— Of, Kerstin.

Numai atât putu să zică Sofie, după care își afundă faţa în umărul ei. Kerstin o îmbrăţișă cu stângăcie. Nu erau obişnuite cu prea mult contact fizic; Sofie trecuse de etapa îmbrăţişărilor atunci când Marit se mutase cu Kerstin. Însă de data aceasta, stânjeneala dispăru de-ndată. Sofie inhală cu nesaţ mirosul puloverului pe care îl purta femeia – unul dintre preferatele mamei sale. Parfumul ei persista în lâna din care era făcut. Mirosul cunoscut o făcu să plângă și mai tare, și simţi cum îi curge nasul pe umărul lui Kerstin. Se retrase.

— Îmi pare rău, te murdăresc.

— Nu contează, spuse Kerstin, ştergându-i lacrimile cu degetele. Plângi cât vrei. E… e puloverul mamei tale.

— Ştiu, zise Sofie, râzând. Şi m-ar fi ucis dac-ar fi văzut că l-am umplut de rimel.

— „Lâna de miel nu poate fi spălată la o temperatură mai mare de treizeci de grade”, vociferară amândouă în acelaşi timp, ceea ce le făcu să pufnească în râs.

— Hai să stăm la masa din bucătărie, zise Kerstin, ajutând-o pe Sofie să se ridice.

Abia în momentul acela, fata observă chipul lui Kerstin - părea supt şi era cu câteva nuanţe mai palid decât în mod obişnuit.

— Dar tu cum te simţi? întrebă Sofie, îngrijorată.

Kerstin fusese dintotdeauna aşa de… stăpână pe situaţie. Sofie se sperie când văzu cum îi tremură mâinile atunci când luă ceainicul şi îl puse pe aragaz.

— În regulă, presupun, zise Kerstin, fără să-şi poată opri lacrimile care îi năpădiră ochii.

Plânsese atât de mult în ultimele zile, încât era uimită că mai avea încă lacrimi. Apoi luă o decizie.

— Vezi tu, Sofie, mama ta şi cu mine… Trebuie să îţi spun ceva…

Se opri, nesigură de felul în care să continue. Nesigură dacă ar fi trebuit să continue în vreun fel. Dar, spre uluirea sa, văzu cum Sofie începe să râdă.

— Haide, Kerstin, sper că n-ai de gând să-mi spui despre relaţia ta cu mama, de parcă ar fi mare noutate.

— Ce anume legat de relaţia dintre noi? întrebă Kerstin, cu sufletul la gură.

— Că formaţi un cuplu şi treburi de genul ăsta. Pe cine credeaţi că păcăliţi?

Râse din nou.

— Mama îşi muta lucrurile când aici, când dincolo, în funcţie de zilele pe care le petreceam eu aici, şi

vă ţineaţi pe furiş de mână, când credeaţi că nu mă uit. Dumnezeule, ce ridicol! Vreau să spun, toată lumea e homo sau bi în zilele astea. E aşa la modă.

Kerstin o privi complet năucită.

— Dar de ce n-ai zis nimic? Dacă tot ştiai.

— Pentru că era aşa grozav. Doar să vă urmăresc jucându-vă rolurile. Mă amuzam fantastic.

— Ca să vezi…, zise Kerstin, râzând cu poftă.

După ultimele zile pline de amărăciune şi lacrimi, era aşa o alinare să poată râde atât de tare încât să răsune bucătăria.

— Marit te-ar fi strâns de gât dacă ar fi aflat că ştiai dintotdeauna, dar n-ai zis nimic.

— Probabil că ai dreptate, aprobă Sofie, începând şi ea să râdă. Să vă fi văzut. Cum vă strecuraţi în bucătărie ca să vă sărutaţi, cum puneaţi totul la loc de-ndată ce eu plecam la tata. Nu v-aţi dat seama ce farsă era?

— Ştiu ce zici. Însă aşa voia Marit.

Kerstin deveni serioasă. Ceainicul începu să fluiere, iar ea îl folosi, recunoscătoare, drept scuză pentru a se ridica şi a se întoarce cu spatele la Sofie. Luă două ceşti, puse frunze de ceai în două strecurători speciale şi turnă apa fierbinte.

— „Apa trebuie lăsată să se răcească puţin mai întâi”, zise Sofie, iar Kerstin se văzu nevoită să râdă iar.

— Şi eu mă gândeam exact la acelaşi lucru. Ne-a educat bine mama ta.

Sofie îi zâmbi.

— Da, asta cu siguranţă aşa e. Deşi probabil că pe mine şi-ar fi dorit să mă fi educat un pic mai bine.

Zâmbetul îi era trist, stând dovadă pentru toate promisiunile pe care acum nu mai avea cum să le îndeplinească, pentru toate aşteptările la nivelul cărora nu mai avea şansa de a se ridica.

— Ştii, Marit era foarte mândră de tine.

Kerstin se aşeză la loc şi îi întinse Sofiei o ceaşcă de ceai.

— S-o fi auzit cum se fălea cu tine. Până şi atunci când vă certaţi rău, spunea: „Chiar are nerv puştoaica”.

— A zis ea asta? Vorbeşti serios? Era mândră de mine? Dar eram atât de îndărătnică.

— Ei, Marit spunea că tu doar făceai ceea ce trebuia. Încercai să devii independentă. Şi… având în vedere tot ce s-a întâmplat între ea şi Ola, zise Kerstin ezitând, s-a gândit că era extrem de important ca tu să fii pe picioarele tale.

Kerstin luă o gură de ceai, dar îşi arse limba. Trebuia să se răcească puţin, mai întâi.

— Ştii, îşi făcea griji în legătură cu asta. Considera că divorţul şi toate mizeriile de după aceea te-au… rănit cumva. În primul rând, era îngrijorată că nu aveai să înțelegi motivul pentru care fusese nevoită să pună capăt mariajului. Făcuse asta atât pentru binele tău, cât şi pentru al ei.

— Da, la început n-am înțeles, dar acum, că sunt mai mare, pricep.

— Vrei să zici, de când ai împlinit cincisprezece ani, o tachină Kerstin. La vârsta de cincisprezece ani primeşti manualul cu toate răspunsurile, toate informaţiile despre viaţă, moarte şi eternitate, nu? Mi l-ai putea împrumuta din când în când?

— Ei, hai! râse Sofie. Nu voiam să sune aşa. Ce vreau să spun e că am început să-i privesc pe mama şi pe tata mai degrabă ca pe nişte oameni, şi nu ca pe nişte părinţi. Şi probabil că nu mai sunt fetiţa neajutorată a tatii, adăugă ea cu tristeţe.

Pentru o clipă, Kerstin se gândi dacă să-i spună Sofiei şi restul poveştii, toate lucrurile de care încercaseră să o scutească. Dar momentul veni şi trecu, iar ea îl lăsă aşa.

În schimb, își băură ceaiul și vorbiră despre Marit. Râseră și plânseră. Însă cel mai mult vorbiră despre femeia pe care amândouă o iubiseră, fiecare în felul ei.

•

— Bună, fetelor, cu ce vă servesc astăzi? O baghetă Uffe, poate?

Chicotelile încântate ale fetelor ce se înghesuiseră în brutărie demonstrară că replica lui avusese efectul scontat. Acest lucru îl încurajă pe Uffe să meargă până la capăt, așa că luă o baghetă și încercă să le prezinte ce avea de oferit, fluturându-și-o prin față, la nivelul șoldurilor. Chicotelile se transformară în țipete frenetice de bucurie, ceea ce-l făcu pe Uffe să înceapă să-și împingă bazinul în direcția lor.

Mehmet oftă. Uffe era al naibii de obositor. Avusese parte de un tratament aspru atunci când fusese trimis să lucreze la brutărie alături de Uffe. Altminteri nu era nimic în neregulă cu slujba respectivă. Îi plăcea să gătească și aștepta cu nerăbdare să învețe mai multe despre meseria de brutar, însă pur și simplu nu își putea imagina cum avea să reziste cinci săptămâni în compania lui Uffe.

— Auzi, Mehmet, de ce nu le arăți și tu bagheta? Cred că fetele ar vrea să vadă o adevărată baghetă tuciurie.

— Hai, du-te naibii, zise Mehmet și începu să așeze prăjituri Battenberg lângă o tavă cu pricomigdale.

— Te credeam mare donjuan. Și sunt sigur că fetele n-au mai întâlnit prin zona asta un tuciuriu. Nu-i așa, fetelor? Ați mai văzut un tuciuriu până acum?

Uffe întinse teatral brațele spre Mehmet, de parcă l-ar fi prezentat pe scenă.

Mehmet începea să se enerveze teribil. Simți, mai degrabă decât văzu, cum camerele prinse pe tavan se concentrară asupra lui, gata să-i captureze fiecare reacție. Orice nuanță avea să fie purtată ca vântul și

ca gândul prin cabluri, direct în sufrageriile oamenilor. Lipsa de reacţie însemna lipsa de spectatori. Dat fiind că ajunsese în finala emisiunii *Farmen*[9], el cunoştea prea bine jocul. Atunci, de ce fusese de acord să ia parte la asta? Timp de cinci săptămâni, avea să poată locui într-un fel de mediu ocrotit. Fără responsabilităţi, fără să i se ceară să facă nimic altceva în afară de a fi el însuşi şi de a reacţiona. Fără să slugărească la vreo slujbă nenorocită, plictisit de moarte, doar ca să-şi poată plăti chiria unui apartament jalnic. Fără obligaţii cotidiene care să-i răpească viaţa, zi după zi. Fără decepţia că nu se ridicase la nivelul aşteptărilor. Dezamăgirea pe care o vedea mereu în ochii părinţilor lui era principalul lucru de care fugea. Părinţii săi îşi puseseră atâtea speranţe în el. Educaţie, educaţie, educaţie. Acela fusese sloganul pe care-l auzise de-a lungul întregii sale copilării. „Mehmet, trebuie să capeţi o educaţie. Trebuie să profiţi de oportunităţile din ţara asta extraordinară. În Suedia, oricine poate face o facultate. Trebuie să studiezi". Iar Mehmet încercase, însă pur şi simplu nu era făcut pentru asta. Literele şi cifrele nu se legau de el. Familia dorea ca el să devină doctor. Sau inginer. Sau, în cel mai rău caz, să capete o diplomă în managementul afacerilor. Părinţii lui fuseseră foarte hotărâţi în privinţa asta. Toate cele patru surori mai mari urmaseră acele trei profesii. Două absolviseră Medicina, una era inginer, iar alta se ocupa de afaceri. Însă el era cel mai tânăr dintre copii şi ajunsese cumva oaia neagră a familiei. În plus, nici *Farmen*, nici *Fucking Tanum* nu îl făcuseră mai bun în ochii familiei sale. Cu toate că el nu şi-a imaginat

[9] *Ferma,* reality-show suedez, în cadrul căruia doisprezece participanţi sunt puşi să locuiască împreună la o fermă, unde trebuie să lucreze ca nişte fermieri obişnuiţi, ocupându-se cu agricultura şi cu creşterea animalelor.

ce urma să se întâmple. Beţiile televizate nici măcar nu puteau fi menţionate drept alternativă la meseria de doctor.

— Arată-ne bagheta tuciurie, arată-ne bagheta tuciurie, îl sâcâi în continuare Uffe, încercând să atragă și participarea publicului de adolescente hlizite.

Mehmet își simţi pieptul clocotind de furie. Întrerupse ceea ce făcea și merse către Uffe.

— Ți-am zis să te potoleşti, Uffe.

Simon ieși de prin cotloanele lăuntrice ale brutăriei, purtând pe braţe o tavă mare cu chifle proaspăt coapte. Uffe îi aruncă o privire mânioasă și cântări dacă să-i dea sau nu ascultare. Simon îi întinse tava.

— Poftim, mai bine dă-le fetelor nişte chifle proaspete.

Uffe ezită, dar într-un final luă tava. Un spasm în colțul gurii trădă faptul că mâinile sale nu erau la fel de obișnuite cu manevratul tăvilor fierbinţi, aşa cum erau ale lui Simon, însă Uffe nu avu de ales. Strânse din dinţi şi le întinse fetelor tava.

— Ei bine, l-aţi auzit pe om. Uffe vă oferă chifle gratis. Poate că i-aţi putea mulţumi cu un pupic?

Simon își dădu ochii peste cap, în direcția lui Mehmet, care-i zâmbi, recunoscător. Îi plăcea de Simon. Era patronul brutăriei şi se înţeleseseră încă de la bun început, din prima zi. Avea ceva special. O legătură care făcea posibil ca ei doi să se înţeleagă din priviri. De fapt, era chiar uimitor.

Mehmet privi cum Simon se retrase la chiflele sale.

•

Verdeaţa ivită pe creanga de lângă fereastră îi trezi lui Gösta o dorinţă dureroasă. Fiecare boboc aducea cu sine promisiunea celor optsprezece gropiţe şi a Mandrei Bertha. În curând, nimic nu avea să mai poată sta între bărbat şi crosele lui de golf.

— Ai reuşit să treci de gaura a cincea?

Dinspre uşă se auzi o voce feminină, iar Gösta închise iute şi cu stânjeneală jocul de pe computer. La naiba, de obicei auzea când se apropia cineva. Stătea mereu cu urechile ciulite atunci când se juca, lucru care, din nefericire, îi dăuna capacităţii de concentrare.

— Eu… doar luam o pauză, se bâlbâi el, jenat.

Colegii săi nu se mai prea bazau pe el - ştia asta, însă pe Hanna o plăcea şi spera să-i câştige încrederea, chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp.

— Ei, nu-ţi face griji, râse Hanna, aşezându-se lângă el. Iubesc jocul acela de golf. La fel şi soţul meu, Lars, iar uneori trebuie să ne batem ca să hotărâm care din noi să stea la computer. Însă gaura a cincea e afurisită rău - ai reuşit să treci de ea? Dacă nu, îţi pot arăta un truc. Mi-au trebuit ore întregi până să-mi dau seama.

Fără să aştepte un răspuns, îşi mută scaunul mai aproape de al lui.

Lui Gösta abia dacă-i venea să-şi creadă urechilor.

— De săptămâna trecută mă tot chinui la gaura a cincea. Indiferent cum procedez, traiectoria mingii e greşită, fie la stânga liniei de joc, fie la dreapta. Nu înţeleg unde anume dau greş.

— Uite, îţi arăt eu, zise Hanna, luându-i mouse-ul.

Cu o mână sigură, dădu click pentru a ajunge unde trebuie, făcu nişte manevre pe computer, iar mingea zbură înainte, aterizând în poziţia perfectă pentru ca Gösta să-i aplice următoarea lovitură.

— Extraordinar, deci aşa se procedează! Mulţumesc!

Gösta era profund impresionat.

— Mda, nu-i simplu jocul ăsta, râse Hanna, împingând scaunul înapoi, la o oarecare distanţă faţă de colegul său.

— Tu și cu soțul tău jucați și golf pe teren? întrebă Gösta cu un entuziasm nou. Poate că ar trebui să jucăm o rundă împreună.

— Nu, mă tem că nu, zise Hanna, cu părere de rău. Dar ne-am gândit să ne apucăm. Doar că nu găsim niciodată destul timp pentru asta.

Gösta o plăcea din ce în ce mai mult. La fel ca Mellberg, fusese sceptic atunci când auzise că noul coleg avea să fie de sex feminin. Combinația de sâni și uniformă de poliție avea ceva oarecum straniu, puțin spus. Însă Hanna Kruse îi demontase toate prejudecățile. Părea a fi o femeie cu picioarele pe pământ, iar Gösta spera ca Mellberg să-și dea seama de asta și să nu-i facă viața grea.

— Cu ce se ocupă soțul tău? întrebă Gösta. A reușit să-și găsească o slujbă prin zonă?

— Da și nu, răspunse Hanna, pescuind câteva scame invizibile de pe cămașa de la uniformă. A fost destul de norocos încât să capete o slujbă temporară, așa că va trebui să vedem cum vor decurge lucrurile.

Gösta ridică întrebător din sprâncene. Hanna râse.

— E psiholog. Și da, ai ghicit. Va lucra cu participanții la emisiune, pe parcursul filmărilor. Pentru *Fucking Tanum*, firește.

Gösta scutură din cap.

— Probabil că unii dintre noi sunt prea în vârstă pentru a găsi vreun farmec în toată povestea - să sari în pat unii cu alții, să umbli pe șapte cărări și să te faci de râs în fața întregii țări. Și de bunăvoie, pe deasupra! Nu, eu nu văd niciun sens în asta. Pe vremea mea, ne uitam la emisiuni de calitate precum *Hylands hörna*[10] sau la piesele de teatru TV ale lui Nils Poppe.

— Nils și mai cum? întrebă Hanna, ceea ce-l făcu pe Gösta să se dezumfle.

---

[10] *Colțul lui Hyland*, denumire provenită de la numele cunoscutului prezentator TV suedez, Lennart Hyland.

Bărbatul oftă.

— Nils Poppe. A montat nişte piese de teatru care…

Se opri atunci când văzu că Hanna râdea.

— Gösta, ştiu cine e Nils Poppe. Şi Lennart Hyland, la fel. Nu trebuie să pari aşa de abătut.

— Îţi mulţumesc, zise Gösta. Pentru o clipă, m-am simţit de o sută de ani. O epavă în toată regula.

— Gösta, eşti cât se poate de departe de asta, râse Hanna, ridicându-se. Joacă-te în continuare, acum că ţi-am arătat cum să treci de gaura a cincea. Meriţi să o iei mai uşor o vreme.

Gösta îi oferi un zâmbet cald şi plin de recunoştinţă. Ce femeie!

După aceea, se întoarse la jocul lui, încercând să subjuge cea de-a şasea gaură. Un Par 3[11]. Floare la ureche.

•

— Erica, ai vorbit la hotel în legătură cu meniul? Când vom avea degustarea?

Anna îşi ţinea nepoata pe genunchi, iar fetiţa sărea în sus şi-n jos. Îi aruncă o privire stăruitoare Ericăi.

— La naiba, am uitat.

Erica se plesni peste frunte.

— Dar rochia de mireasă? Ai de gând să te măriţi în costumaţia de jogging sau ce? Iar Patrik ar putea să poarte la nuntă costumul de la absolvire. Dacă da, probabil că va fi nevoit să adauge material pe laturi şi elastic între nasturii de la haină, râse cu poftă Anna.

— Ha, ha, foarte amuzant, zise Erica, însă nu putu să nu se bucure văzându-şi sora atât de veselă.

Anna parcă renăscuse. Vorbea, râdea, avea poftă de mâncare, ba chiar îşi tachina sora mai mare.

---

[11] În golf, distanţă ce trebuie parcursă de jucător în locul de destinaţie a rundei - în cazul unui Par 3, valoarea este de până la 225 m, pentru domni, sau 200 m, pentru doamne.

— Când voi găsi timp să mă ocup de toate?

— Alo, întâmplarea face să ai babysitterul numărul unu din Fjällbacka! Emma și Adrian sunt la grădiniță toată ziua, așa că nu mi-e greu să stau cu domnișoara asta mică!

— Hmm, ai dreptate, zise Erica, simțindu-se încurcată. Doar că nu mă gândeam că…

Nu-și termină propoziția.

— Nu-ți face griji. Înțeleg. Nu ai putut conta pe mine în ultima vreme, însă acum m-am întors în forță. Pucul a fost lansat. Mi-am făcut apariția din boxa de penalty.

— Bag de seamă că o anumită persoană a petrecut mult prea mult timp alături de Dan.

Erica râse cu poftă și înțelese că exact asta și intenționase Anna. Fără îndoială că evenimentele din ultimele luni își puseseră amprenta și asupra Ericăi. Fusese foarte agitată și abia acum simțea că poate începe să se relaxeze. Singura problemă o reprezenta senzația de groază, care devenea tot mai intensă, la ideea că mai erau doar șase săptămâni până la nuntă. Iar ea și Patrik erau foarte în urmă cu pregătirile.

— În regulă, uite cum vom face, zise Anna cu fermitate, așezând-o pe Maia jos, pe podea. Vom întocmi o listă cu toate lucrurile care trebuie făcute. Apoi vom împărți sarcinile între mine, tine și Patrik. Poate că ne-ar putea ajuta și Kristina cu ceva.

Anna îi aruncă Ericăi o privire întrebătoare, însă atunci când îi văzu expresia îngrozită, se grăbi să adauge:

— Sau poate că nu.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, ține soacra cât de departe posibil. Dacă ar fi după ea, ar trata nunta ca pe propria sa petrecere privată. Dac-ai ști toate propunerile pe care deja le-a făcut, „cu cele mai bune

intenţii”, după cum îi place ei să zică. Ştii ce-a spus când a aflat de nuntă?

— Nu. Ce? întrebă Anna.

— Nici măcar n-a zis „minunat, felicitări” sau ceva de genul ăsta. A recitat ca o morişcă vreo cinci lucruri care îi păreau ei în neregulă cu nunta.

Anna râse.

— Pare tipic pentru ea. Așadar, ce plângeri a avut?

Erica se duse să o ia pe Maia, care începuse să se caţăre hotărâtă pe scări. Tot nu apucaseră să cumpere un gărduleţ protector.

— Ei bine, zise Erica, în primul rând era mult prea devreme; avea să fie nevoie de cel puţin un an pentru a planifica totul. Apoi nu i-a convenit faptul că voiam o ceremonie restrânsă, deoarece asta însemna că mătușa Agda și mătușa Berta și mătușa Ruth, sau cum le-o fi chemând, nu ar fi putut participa. Şi ţine cont, te rog, că astea nu sunt mătușile lui Patrik, ci ale *Kristinei*! Probabil că Patrik le-o fi întâlnit o singură dată, pe vremea când avea cinci ani. Apoi s-a supărat fiindcă n-am vrut să port rochia ei de mireasă. Ce să spun! Am văzut fotografiile de la nunta lui Lars și a Kristinei; e o rochie din aia tipică pentru anii ’60, cu o chestie croșetată care se opreşte chiar sub şezut. Nici prin gând nu mi-ar trece să o port, la fel cum nici Patrik n-ar vrea să apară etalând perciunii stufoşi și mustaţa tatălui său, din aceeaşi poză.

— E complet ţicnită, reuşi Anna să spună, între hohote de râs.

— Și nu numai atât, zise Erica. A pretins ca nepotul ei să fie responsabil cu muzica și distracţia.

— Și? Ce-i în neregulă cu asta?

Erica făcu o pauză teatrală.

— Omul cântă la flaşnetă!

— Nu-u-u, cred că glumeşti. Ah, îmi și imaginez! O nuntă mare, cu toate mătușile Kristinei, în cadre de

mers, tu într-o fustă mini croşetată, Patrik în costumul de la absolvire, cu perciuni, toate astea pe acorduri de flaşnetă. Dumnezeule, aş da orice s-o pot vedea!

— Tu amuză-te în continuare, zise Erica. Însă după cum stau lucrurile momentan, nu va fi nicio nuntă. Nici c-am putea fi mai în urmă cu pregătirile!

— În regulă, ascultă-mă, zise Anna hotărâtă, aşezându-se la masa din bucătărie, cu un pix şi o hârtie pregătite. Vom face o listă, după care ne vom apuca de treabă. Iar lui Patrik nici să nu-i treacă prin gând că va scăpa fără sarcini. Te căsătoreşti numai tu sau vă căsătoriți amândoi?

— Mda, probabil că varianta a doua, răspunse Erica, nefiind prea sigură că-i va sfărâma iluziile lui Patrik, care se amăgea crezând că ea îndeplinea atât rolul de lider al proiectului, cât și de soldat de rând, în organizarea nunții. Patrik părea să-și imagineze că, odată cu cererea în căsătorie, toate datoriile lui practice luaseră sfârşit; singurul lucru pe care îl mai avea de făcut era să apară la biserică, în timp util.

— Angajarea unei formaţii pentru recepţie, hmm, să vedem… sarcina îi va reveni lui Patrik, hotărî Anna fericită.

Îi scrise numele cu multă hotărâre, iar Erica savură faptul că de data aceea, nu era nevoită să ţină ea frâiele.

— Rezervat timp pentru degustarea de meniu…, Patrik.

— Ascultă, n-o să funcţioneze…, începu Erica, însă Anna o ignoră.

— Rochia de mireasă - ei bine, de asta probabil că te vei ocupa tu. Trebuie să începi să faci un efort. Ce-ai zice ca noi, fetele, să mergem mâine până în Uddevalla, să vedem ce ofertă au?

— Păi…, ezită Erica.

Să probeze haine era ultimul lucru de care avea chef în momentul de faţă. Kilogramele în plus pe care le luase în urma sarcinii pur şi simplu nu se topeau, ba chiar se mai îngrăşase puţin de atunci. Stresul din ultimele luni o făcuse să fie neatentă la ce anume băga în stomac. Se opri şi puse înapoi pe tavă chifla pe care se pregătea să o înfulece. Anna îşi ridică privirea de pe listă.

— Ştii, dacă încetezi să mai mănânci carbohidraţi până la nuntă, toată greutatea se va topi, pur şi simplu.

— Anna, eu niciodată n-am fost în stare să dau jos kilogramele cu uşurinţă, se îmbufnă Erica.

Una era să gândească ea singură asta, şi alta era să-i fie semnalat de către altcineva faptul că trebuia să mai slăbească. Însă era nevoie să facă ceva dacă avea de gând să arate bine în ziua nunţii.

— În regulă, voi încerca. Fără chifle, prăjituri, dulciuri, pâine, paste din făină albă, nimic de genul ăsta.

— Dar tot va trebui să începi acum să-ţi cauţi o rochie. Dacă e nevoie, o vom modifica înainte de nuntă.

— Nu cred până nu văd, zise plictisită Erica. Dar hai să mergem în Uddevalla mâine-dimineaţă, după ce-i lăsăm pe Emma şi pe Adrian la grădiniţă. Apoi vom vedea. Altminteri, chiar voi fi nevoită să mă căsătoresc îmbrăcată în costumaţia de jogging, zise ea bosumflată, imaginându-şi situaţia. Altceva?

Făcu semn spre lista Annei. Sora ei scria în continuare sarcini şi le împărţea. Brusc, Erica se simţi extrem de obosită. Acele planuri n-aveau să funcţioneze niciodată.

•

Trecură strada fără grabă. Cu doar patru zile în urmă, Patrik şi Martin făcuseră acelaşi traseu, iar acum, erau nesiguri de ce aveau să afle. Timp de patru

zile, Kerstin trăise cu vestea că partenera sa nu mai era printre ei. Patru zile care cu siguranţă îi păruseră o eternitate.

Patrik îi aruncă rapid o privire lui Martin și sună la ușă. De parcă s-ar fi vorbit, amândoi inspirară adânc, apoi suflară aerul afară, eliberând o parte din tensiunea pe care o adunaseră. Într-un fel, părea o dovadă de egoism să fie atât de abătuţi văzând oameni adânciţi în suferinţă, să simtă cel mai mic disconfort atunci când lucrurile erau infinit mai simple pentru ei, decât pentru cei care deplângeau pierderea unei persoane iubite. Însă disconfortul își avea rădăcinile în teama de a spune ceva nepotrivit, de a face un pas greşit și de a înrăutăţi lucrurile. Dar bunul-simţ le spuse că nimic din ceea ce ar fi putut rosti sau face nu ar fi adâncit durerea ce era deja aproape de nesuportat.

Auziră pași apropiindu-se, iar ușa se deschise. Dinaintea lor nu își făcu apariţia Kerstin, după cum s-ar fi aşteptat ei, ci Sofie.

— Bună ziua, spuse ea încet, iar pe chipul său abătut se vedea limpede că plânsese mult în ultimele zile.

Fata nu se clinti, iar Patrik își drese vocea.

— Bună, Sofie. Îţi aminteşti de noi, da? Patrik Hedström și Martin Molin.

Îl privi pe Martin, apoi se întoarse către Sofie.

— Kerstin e… acasă? Am dori să stăm puţin de vorbă cu ea.

Sofie se dădu la o parte. Intră în apartament ca s-o cheme pe Kerstin, în vreme ce Patrik și Martin aşteptară în hol.

— Kerstin, e poliţia aici. Vor să stea de vorbă cu tine.

Kerstin își făcu apariţia, iar chipul său era, la rându-i, roşu de plâns. Se opri la o oarecare distanţă de ei, fără a spune vreun cuvânt, iar niciunul dintre

polițiști nu știa cum să abordeze subiectul pentru care veniseră. Într-un final, femeia zise:

— Nu intrați?

Cei doi încuviințară, își scoaseră pantofii și o urmară în bucătărie. Sofie păru că vrea să-i urmeze, însă Kerstin simți instinctiv că discuția nu avea să fie potrivită pentru ea, și dădu din cap, aproape imperceptibil. Pentru o clipă, Sofie păru că-i ignoră refuzul, dar apoi ridică din umeri, merse în camera ei și închise ușa. Avea să afle totul mai târziu, dar pentru moment, Patrik și Martin doreau să poarte o discuție confidențială cu Kerstin.

Patrik trecu direct la subiect de-ndată ce se așezară cu toții.

— Am găsit o serie de… nereguli legate de accidentul lui Marit.

— Nereguli? zise Kerstin, privind când spre unul, când spre celălalt.

— Da, răspunse Martin. Există anumite… leziuni care e posibil să nu se fi datorat accidentului.

— Posibil? zise Kerstin. Nu știți cu siguranță?

— Nu, încă nu suntem siguri, admise Patrik. Vom afla mai multe la primirea raportului final din partea medicului legist. Însă există destule nelămuriri încât să vrem să mai stăm de vorbă cu dumneavoastră. Ca să vedem dacă avem motive să credem că cineva ar fi vrut să-i facă rău lui Marit.

Patrik văzu cum Kerstin tresare. Își dădu seama că femeii îi trecuse un gând prin minte, un gând pe care aceasta îl îndepărtase îndată. Însă el trebuia să afle despre ce anume era vorba, nu putea să treacă lucrurile cu vederea.

— Dacă știți pe cineva care ar fi putut să-i vrea răul lui Marit, trebuie să ne spuneți. Dacă nu pentru altceva, atunci măcar pentru a putea scoate persoana respectivă de pe lista suspecților.

Patrik și Martin o priviră tensionați. Femeia părea că duce o luptă lăuntrică, așa că polițiștii așteptară în tăcere, oferindu-i timp pentru a-și formula răspunsul.

— Am primit niște scrisori, spuse ea încet și fără tragere de inimă.

— Scrisori? zise Martin, dornic să afle mai multe.

— Da…

Kerstin se jucă nervos cu inelul pe care-l purta pe mâna stângă.

— De patru ani tot primim scrisori.

— În legătură cu ce?

— Amenințări, mizerii, lucruri legate de relația mea cu Marit.

— Cineva care v-a scris din cauza… din cauza naturii relației voastre, spuse Patrik ezitând, nesigur de modul în care să-și formuleze întrebarea.

— Da, admise Kerstin. Cineva care înțelegea sau bănuia că eram mai mult decât prietene și care era…

Veni rândul ei să-și caute vorbele. Se hotărî asupra cuvântului „ofensat".

— Ce fel de amenințări erau? Cât de evidente?

Martin începuse să-și noteze totul.

— Erau destul de evidente. Ziceau că oamenii ca noi sunt dezgustători, că suntem contra naturii. Că oamenii ca noi ar trebui să piară.

— Cât de des primeați asemenea scrisori?

Kerstin se gândi câteva clipe, rotindu-și agitată inelul.

— Poate că trei sau patru pe an. Uneori mai multe, alteori mai puține. Nu părea să existe vreun tipar. Era mai degrabă ca și cum cineva le trimitea când avea chef, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— De ce nu ați depus niciodată plângere la poliție? întrebă Martin, ridicându-și privirea din carnețel.

Kerstin îi aruncă un zâmbet silit.

— Marit nu voia. Se temea că ar fi înrăutăţit lucrurile. Că ar fi luat amploare sau că… relaţia noastră ar fi devenit de interes public.

— Şi ea nu-şi dorea să se întâmple asta? întrebă Patrik, după care îşi aminti că exact acela fusese motivul disputei dintre Kerstin şi Marit, în seara cu pricina, seara în care femeia nu se mai întorsese acasă.

— Nu, nu dorea asta, răspunse Kerstin pe un ton neutru. Însă am păstrat scrisorile. Pentru orice eventualitate.

Se ridică.

Patrik şi Martin se uitară năuciţi unul la celălalt. Nici măcar nu le trecuse prin gând să întrebe aşa ceva. Era mai mult decât ar fi sperat. Poate că acum ar fi găsit probe concrete, care să-i fi îndrumat spre persoana care expediase scrisorile.

Kerstin se întoarse cu o legătură groasă de plicuri, într-o pungă de plastic. Le răsturnă pe masă. Patrik se temu să nu distrugă şi mai mult probele. Şi-aşa fuseseră deteriorate trecând prin atâtea mâini la poştă. Aşa că poliţistul le împinse grijuliu cu un pix. Inima îi bătu cu putere la gândul că ar fi putut găsi probe de ADN sub timbre, dacă acestea fuseseră linse de cineva pentru a putea fi lipite.

— Le-am putea lua cu noi? întrebă Martin privind cu nerăbdare mormanul de scrisori.

— Da, luaţi-le, spuse Kerstin, cu un glas obosit. Luaţi-le şi puneţi-le pe foc după ce terminaţi cu ele.

— Dar în afară de aceste scrisori, nu aţi mai primit şi alte ameninţări?

Kerstin se lăsă pe spate şi se gândi pentru o clipă.

— Nu sunt sigură, spuse ea. Uneori suna telefonul, iar când răspundeam, persoana de la celălalt capăt al firului nu zicea nimic, doar stătea acolo, tăcută, până când închideam noi. Ba chiar am încercat să localizăm apelul, însă era dat de pe un telefon mobil

cu cartelă reîncărcabilă. Aşa că a fost imposibil să aflăm despre cine era vorba.

— Şi când aţi primit ultima oară un asemenea telefon?

Martin aşteptă nerăbdător, cu pixul pregătit deasupra carneţelului.

— Să vedem, spuse Kerstin. Cam în urmă cu două săptămâni, să zicem?

Femeia se jucă din nou cu inelul.

— Însă nimic, în afară de asta? Nimeni care să-i fi vrut răul lui Marit? În ce relaţii era cu fostul soţ, de exemplu?

Kerstin răspunse pe îndelete. După ce privi mai întâi spre hol, ca să se asigure că uşa de la camera Sofiei era închisă, spuse:

— La început ne-a făcut necazuri. Însă în ultimul an a fost mai linişte.

— Cum adică, v-a făcut necazuri? întrebă Patrik, în vreme ce Martin lua notiţe.

— Nu putea accepta faptul că Marit l-a părăsit. Se cunoscuseră încă de când erau foarte tineri şi rămăseseră împreună. Însă din câte mi-a povestit Marit, relaţia nu mersese timp de mulţi ani, poate chiar niciodată. Sinceră să fiu, ea a fost oarecum surprinsă de reacţia puternică a lui Ola, în momentul în care acesta a aflat că se va muta. Însă Ola… Ola e de-a dreptul obsedat să deţină controlul, spuse ea după o clipă de ezitare. Totul trebuia să fie clar şi la locul lui, iar când Marit l-a părăsit, acea ordine a fost perturbată. Probabil că asta l-a deranjat cel mai mult, şi nu faptul că o pierduse pe ea.

— A fost vreodată violent?

— Nu chiar, ezită Kerstin.

Din nou, aruncă o privire neliniştită spre uşa Sofiei.

— Bănuiesc că depinde de modul în care definiţi „violenţa”. Eu nu cred că a lovit-o vreodată, însă

știu că a târât-o de braț și a împins-o de câteva ori, chestii de genul ăsta.

— Și ce învoială aveau în legătură cu Sofie?

— Ei bine, cu asta au avut multe necazuri la început. Marit s-a mutat cu mine imediat și, cu toate că relația noastră nu era explicită, probabil că Ola avea bănuielile lui. S-a opus cu înverșunare ca Sofie să stea aici. Încerca să saboteze lucrurile atunci când fata era cu noi, venea să o ia mult mai repede, nu conform înțelegerii… și așa mai departe.

— Însă lucrurile s-au liniștit ulterior? întrebă Martin.

— Da, slavă Domnului. Marit era de neclintit și într-un final, omul a realizat că n-avea nicio șansă. Marit a amenințat că va anunța autoritățile, iar atunci Ola s-a potolit. Însă niciodată n-a fost încântat de faptul că Sofie venea aici.

— Și Marit i-a spus vreodată ce fel de relație aveați?

— Nu.

Kerstin clătină cu putere din cap.

— Era atât de încăpățânată în privința asta. Zicea că nu era treaba nimănui. Nici măcar Sofiei nu a vrut să-i spună.

Kerstin zâmbi și dădu iar din cap, însă mai puțin vehement.

— Cu toate că Sofie mi-a zis că nu am prostit-o deloc cu mutatul lucrurilor înainte și-napoi din dormitorul de rezervă, sau cu încercările de a ne săruta discret, în bucătărie, ca două adolescente.

Râse, iar Patrik fu uimit cât de mult îi înmuia râsul trăsăturile. După aceea, Kerstin redeveni serioasă.

— Însă mie tot îmi vine greu să cred că Ola ar putea avea ceva de-a face cu moartea lui Marit. A trecut ceva vreme de la ultima lor ceartă de pomină și, ei bine, nu știu… Pur și simplu pare de necrezut.

— Dar persoana care a trimis scrisorile şi care v-a telefonat? Nu aveţi idee cine ar putea fi? A pomenit vreodată Marit de vreun client din magazin care să se fi purtat straniu sau ceva de genul ăsta?

Kerstin rămase gânditoare o vreme, însă dădu apoi din cap.

— Nu, nu-mi vine nimeni în minte. Dar poate că dumneavoastră veţi avea mai mult noroc, spuse ea, făcând semn spre maldărul de scrisori.

— Da, să sperăm, zise Patrik, împingând plicurile înapoi în pungă, după care se ridică în picioare, odată cu Martin. Sunteţi sigură că le putem lua?

— Da, sunt sigură. Nu vreau să le mai văd niciodată.

Kerstin îi urmă spre uşă, apoi îşi strânseră mâinile.

— Vă rog, mă puteţi anunţa când aflaţi ceva concret în legătură cu…

Îşi lăsă fraza neterminată.

Patrik încuviinţă.

— Da, promit că voi lua legătura cu dumneavoastră de îndată ce vom afla mai multe. Mulţumim că v-aţi făcut timp să staţi de vorbă cu noi în această… perioadă dificilă.

Femeia doar dădu din cap şi închise uşa în urma lor. Patrik se uită spre punga pe care o avea în mână.

— Ce-ai zice să trimitem azi un pacheţel spre Laboratorul Naţional de Expertiză Criminalistică?

— O idee excelentă, spuse Martin, pornind înspre secţia de poliţie.

Acum măcar aveau un punct de plecare.

•

— Da, avem mari speranţe în legătură cu acest proiect. Luni începeţi transmisia, nu?

— Da, într-adevăr, totul e pregătit, zise Fredrik, zâmbindu-i larg lui Erling.

Stăteau în biroul spaţios din sediul consiliului local, în spaţiul unde fuseseră amplasate nişte

fotolii în jurul unei mese. Fusese una dintre primele modificări de pe lista lui Erling: înlocuirea mobilierului monoton cu ceva un pic mai luxos. Să strecoare la contabilitate chitanţa nu reprezentase o problemă; mereu era nevoie de mobilier pentru birou.

Pielea scârţâi un pic atunci când Fredrik îşi schimbă poziţia în fotoliu.

— Suntem foarte încântaţi de filmările pe care le avem până în prezent. Nu prea multă acţiune, ce-i drept, însă destul material pentru a-i prezenta pe concurenţi, pentru a contura atmosfera, înţelegeţi ce vreau să spun. Apoi e treaba noastră să ne asigurăm de apariţia unor intrigi, ca să putem scoate nişte replici grozave din ele. Am auzit că mâine-seară veţi avea nu ştiu ce eveniment pe-aici, aşa că ar putea fi locul perfect ca să începem. Din câte îi cunosc pe participanţi, cu siguranţă vor anima petrecerea.

— Ei bine, chiar vrem ca *Tanum* să facă impresie, măcar la fel de bună ca Åmål sau Töreboda.

Erling pufăi din trabuc şi se uită către producător printr-un nor de fum.

— Sigur nu doriţi un trabuc?

Făcu semn spre cutia aflată pe masă. „Umidificatorul”, aşa cum îl numea mereu. Era ceva foarte important. Numai amatorii îşi ţineau trabucurile într-o nenorocită de cutie. Adevăraţii cunoscători aveau un umidificator.

Fredrik Rehn clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, rămân fidel viciului meu obişnuit.

Scoase din buzunar un pachet de ţigări Marlboro şi aprinse una. Deasupra mesei începu să plutească un fum dens.

— Nu pot sublinia îndeajuns cât de important e să facem valuri în următoarele săptămâni, zise Erling, pufăind din nou. În timpul filmărilor, Åmål a apărut pe prima pagină a ziarelor măcar o dată pe săptămână, şi nici Töreboda nu a fost mai prejos. Mă aştept la

aceeaşi acoperire şi pentru noi, spuse el, folosind trabucul pe post de indicator.

Producătorul nu fu intimidat; era obişnuit să trateze cu patroni din televiziune care-și dădeau aere, așa că nu se temea de un amărât care se autoproclamase mai-mare peste Liliput.

— Vor apărea şi titlurile în ziare, aveţi încredere în mine. Dacă merge mai greu la început, va trebui doar să animăm lucrurile. Credeţi-mă, ştim exact ce-i de făcut atunci când e vorba de oamenii ăştia. Nu sunt chiar aşa complicaţi.

Râse, iar Erling i se alătură. Apoi Fredrik vorbi mai departe:

— E simplu ca bună ziua: adunăm un grup de puştani înguşti la minte şi obsedaţi de media, îi alimentăm cu băutură din belşug şi instalăm camere care să-i filmeze non-stop. Dorm foarte puţin, nu mănâncă bine și simt în mod constant presiunea de a juca teatru și de a fi văzuţi de telespectatori. Dacă nu reușesc prin asta, încep să facă turul barurilor din oraș, se așază în faţă la coadă ca să intre în cluburile de noapte, agaţă o grămadă de puicuţe, sau fac bani pozând pentru reviste deocheate. Credeţi-mă, sunt motivaţi să apară în ziare și să crească numărul telespectatorilor, iar noi dispunem de uneltele care să-i ajute în canalizarea acestei energii.

— Ei bine, se pare că vă cunoaşteţi meseria.

Erling se apleca înainte şi scutură scrumul de la capătul ţigării.

— Deşi trebuie să recunosc, prefer mult mai mult genul de emisiuni făcute pe vremuri. Aia era într-adevăr televiziune de calitate. *Här ar ditt liv*[12],

[12] *Aceasta este viaţa ta,* emisiune de origine americană, în cadrul căreia o celebritate este luată prin surprindere şi, alături de prezentator, familie, prieteni şi public, îşi retrăieşte momente definitorii din viaţă.

Gäster med gester[13], *Gäst hos Hagge*[14]… În zilele noastre nu mai există prezentatori precum Lasse Holmqvist și Hagge Geigert.

Fredrik își înăbuși un impuls de a da ochii peste cap. Fosilele astea comentau mereu cum că emisiunile TV din trecut erau cu mult mai bune. Însă dacă-i puneai să urmărească o secvență cu Hagge nu-știu-cum, ațipeau în doi timpi și trei mișcări. Dar îi zâmbi moșneagului, ca și cum ar fi fost întrutotul de acord cu el. Era important să-i câștige bunăvoința lui Erling.

— Dar bineînțeles că nu vrem să pățească nimeni nimic, continuă Erling, cu o mină îngrijorată.

— Firește că nu, zise producătorul, făcând, la rându-i, efortul de a părea îngrijorat și preocupat. Le vom monitoriza sănătatea, în plus, am aranjat să aibă parte de consiliere profesională în timpul șederii lor aici.

— Pe cine ați angajat? întrebă Erling, stingându-și trabucul.

— Am avut norocul de a intra în legătură cu un psiholog care tocmai s-a mutat aici, în Tanum. Soția lui a fost angajată de curând la secția de poliție, așadar ne bucurăm că l-am găsit. De două ori pe săptămână, el va sta de vorbă cu participanții, atât separat, cât și în sesiuni de grup.

— Bun, bun, zise Erling, dând din cap. Suntem foarte dornici ca toată lumea să fie în formă.

Îi aruncă lui Fredrik un zâmbet părintesc.

— Din punctul acesta de vedere, suntem întrutotul de acord.

Producătorul îi zâmbi, la rându-i, însă nu cu aceeași expresie părintească.

---

[13] *Gesticulați, invitați!*, cunoscută emisiune de șarade, prezentată de Lasse Holmqvist.

[14] *Invitații lui Hagge*, cunoscută emisiune de divertisment, prezentată de Hagge Geigert.

•

Calle Stjernfelt privi cu silă resturile de mâncare din farfurii. Neputincios, stătu cu microfonul într-o mână şi cu o farfurie în alta.

– E dezgustător, spuse el, fără a-şi putea lua ochii de la bucăţile de cartofi, sosul şi carnea ce erau amestecate laolaltă într-o grămadă imposibil de identificat. Auzi, Tina, când era vorba să facem schimb de locuri?

Îi aruncă o privire încruntată în timp ce fata trecu în grabă pe lângă el, aducând din bucătărie două farfurii cu mâncare frumos aranjată.

– Niciodată, dacă am şi eu un cuvânt de spus în legătură cu asta, îl repezi ea, împingând cu şoldul uşa batantă.

– La dracu', urăsc asta! strigă Calle, aruncând farfuria în chiuvetă.

O voce din spatele lui îl făcu să tresară.

– Ia vezi, dacă spargi ceva, ţi se ia din salariu.

Günther, bucătar-şef la restaurantul din Pensiunea Tanumshede, îi aruncă o privire aprigă.

– Dacă ai impresia că am venit aici pentru bani, te înşeli amarnic, mârâi Calle. Află că în Stockholm câştig mai mult într-o noapte decât aduni tu într-o lună.

Apucă în mod ostentativ o nouă farfurie şi o aruncă în chiuvetă. Farfuria se făcu bucăţi, iar expresia lui sfidătoare îl provocă pe Günther să reacţioneze. Pentru o clipă, bucătarul-şef era gata să deschidă gura pentru a ţipa la el, însă văzu apoi camera de filmat şi plecă bombănind, hotărându-se să amestece, în schimb, într-o oală ce clocotea de zor.

Calle rânji batjocoritor. Lucrurile erau la fel peste tot. Tanumshede ori Stureplan, în Stockholm. Nu exista nicio blestemată de diferenţă. Banii vorbeau. Crescuse cu acea concepţie şi învăţase să o accepte, ba chiar să o aprecieze. Şi de ce nu? În definitiv,

totul era în avantajul său. Singura dată când se confruntase cu o lume în care banii nu contau fusese pe insulă. Gândul respectiv îi umbri pentru o secundă chipul.

Calle se dusese cu aşteptări mari la proba pentru emisiunea *Robinson*[15]. Era obişnuit să câştige. Şi ce mai concurenţă: o grămadă de muncitori, frizeri şi şomeri amărâţi. Crezuse că avea să fie floare la ureche. Însă realitatea fusese şocantă. Neputând să-şi scoată portofelul şi să se dea mare, alte lucruri deveniseră importante. Când mâncarea s-a terminat, iar mizeria şi puricii de nisip au invadat totul, el a fost redus la zero, a fost transformat într-un nimeni. Fusese cea de-a cincea persoană votată să părăsească insula, aşa că nici măcar nu a prins fuzionarea celor două grupuri iniţiale de concurenţi. Brusc, fusese nevoit să realizeze că oamenii nu-l plăceau. Nu că ar fi fost el cel mai iubit individ din Stockholm, însă măcar acolo oamenii îl respectau şi îl admirau cât de cât. În plus, le plăcea să-l linguşească, pentru a putea fi în preajma lui atunci când şampania curgea, iar puicuţele dădeau năvală. Pe insulă, acea lume părea îndepărtată, iar emisiunea fusese câştigată de un ratat nenorocit din Småland. Un amărât de tâmplar care îi dăduse pe toţi pe spate fiindcă era atât de sincer, cinstit şi sociabil! Ce idioţi! Nu, insula fusese o experienţă pe care dorea s-o uite cât mai curând posibil.

Însă lucrurile aveau să fie diferite acum. Aici se afla mai în elementul său. Ei bine, nu chiar ca spălător de vase, dar avea ocazia de a dovedi că era cineva. Dialectul său de östermalm, freza dată pe spate şi hainele scumpe, de marcă, însemnau ceva aici. Nu era nevoie să umble pe jumătate gol, ca un sălbatic, încercând să se bazeze pe vreo porcărie de

[15] Variantă suedeză a reality-show-ului american *Survivor*.

„personalitate”. Aici, putea domina. Fără tragere de inimă, luă de pe tavă o farfurie murdară şi începu s-o clătească. Avea să stea de vorbă cu producătorii în legătură cu un posibil schimb de locuri cu Tina. Slujba aceea pur şi simplu nu se potrivea cu imaginea lui.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Tina se întoarse pe uşa batantă. Se sprijini de perete, îşi scoase pantofii şi-şi aprinse o ţigară.

— Vrei una?

Îi întinse pachetul.

— La naiba, da, zise Calle, rezemându-se şi el de perete.

— N-avem voie să fumăm aici, nu? întrebă ea, suflând un cerculeţ de fum.

— Nu, răspunse Calle, făcând un cerculeţ care să-l urmărească pe al ei.

— Ce faci diseară? întrebă ea, privindu-l.

— La discotecă, sau cum naiba i-or zice. Tu?

— Sigur, sună bine, râse Tina. Nu cred c-am mai fost la „discotecă” de pe vremea când eram puştoaică.

Mişcă din degetele de la picioare, care o dureau fiindcă fuseseră înghesuite într-o pereche de pantofi cu toc, timp de câteva ore.

— O să fie grozav, nicio problemă. Oraşul va fi al nostru. O să vină oameni doar ca să ne vadă pe noi. Super, nu?

— Mda, mă gândeam să-l rog pe Fredrik să aranjeze cumva să pot cânta.

Calle pufni în râs.

— Vorbeşti serios?

Tina îi aruncă o privire rănită.

— Crezi că o fac doar pentru că e aşa grozav? Trebuie să profit cât mai mult de ocazia asta. Am luat

lecţii de canto timp de luni întregi, și multe case de discuri s-au arătat interesate, după *Baren*[16].

– Și ai semnat deja un contract? o tachină Calle, trăgând adânc din ţigară.

– Nu… cumva, lucrurile nu s-au legat. Însă a fost doar momentul neprielnic, așa zice managerul meu. Și că trebuie să găsim un cântec care să se potrivească imaginii mele. În plus, va încerca să aranjeze ca Bingo Rimér[17] să se ocupe de sesiunea foto pentru promovare.

– Tu? râse Calle, necruţător. Barbie are șanse mai mari. Tu pur și simplu n-ai… calităţile necesare, zise el, după ce o măsură din cap până-n picioare.

– Ce vrei să spui? Corpul meu e la fel de sexy ca al pipiţei ăleia. Doar că am sânii un pic mai mici, atâta tot.

Tina își aruncă pe jos ţigara și o stinse cu călcâiul.

– Și fac economii pentru unii noi, adăugă ea, privindu-l sfidătoare pe Calle. Zece mii de coroane și pot să capăt nişte cupe D pe cinste.

– Mda. Baftă multă, zise Calle, strivindu-și ţigara pe podea.

Chiar în momentul acela se întoarse Günther. Faţa îi căpătă o nuanţă și mai stacojie decât atunci când stătea deasupra cratiţelor aburinde.

– *Fumaţi* aici? E interzis, complet interzis, interzis cu desăvârşire!

Dădu frenetic din braţe, iar Tina și Calle se priviră reciproc și huiduiră. Individul acela era de tot râsul. Fără tragere de inimă, cei doi se întoarseră la sarcinile lor. Camerele înregistraseră totul.

---

[16] *Barul*, reality-show suedez, în cadrul căruia participanţii lucrează într-un bar și încearcă să evite eliminările periodice din casa comună în care trăiesc.
[17] Celebru fotograf suedez.

Capitolul 3

Cele mai frumoase clipe fuseseră acelea când stătuseră aproape, foarte aproape unul de celălalt. Când ea scosese cartea. Foşnetul paginilor pe care le întorcea cu grijă, parfumul său, atingerea ţesăturii moi a bluzei, ce-i mângâia obrazul. Acelea fuseseră momentele când umbrele stătuseră la distanţă. Lumea de afară, atât înfricoşătoare, cât şi tentantă, îşi pierdea importanţa. Glasul ei se înălţa şi apoi cobora în unde domoale. Uneori, dacă oboseala îl cuprindea pe unul din ei, sau chiar pe amândoi, adormeau cu capetele în poala sa. Ultimul lucru pe care şi-l aminteau înainte ca somnul să pună stăpânire peste ei era povestea, vocea, foşnetul hârtiei şi degetele sale, mângâindu-le părul.

Auziseră povestea de atâtea ori. O ştiau pe de rost. Şi cu toate acestea, părea nouă de fiecare dată. Uneori îşi privea sora, în timp ce aceasta asculta. Gura întredeschisă, privirea aţintită asupra paginilor cărţii şi părul curgându-i pe umeri. El obişnuia să o pieptene în fiecare noapte. Aceea era sarcina lui.

Când femeia le citea, îi pierea orice dorinţă de a păşi în afara uşii încuiate. Apoi rămânea doar un tărâm al aventurii plin de culoare, dragoni, prinţi şi prinţese. Nu o uşă încuiată. Nu două uşi încuiate.

Îşi amintea vag cum la început îi fusese frică. Însă nu şi în clipele acelea. Nu şi atunci când ea mirosea atât de bine şi atingerea ei era atât de catifelată, iar vocea i se înălţa şi cobora într-un ritm liniştitor. Nu şi atunci când femeia îl proteja. Nu şi atunci când se ştia a fi o piază rea.

•

Patrik şi Martin se ocupaseră timp de câteva ore cu diferite sarcini, aşteptând ca Ola să se întoarcă de

la slujbă. Se gândiseră să meargă până acolo pentru a sta de vorbă, însă deciseră într-un final să aştepte până la ora cinci, când avea să-şi termine programul de lucru la compania Inventing. Nu avea rost să-l supună unei avalanşe de întrebări din partea colegilor de muncă. Cel puţin, nu încă. Potrivit lui Kerstin, Ola n-avea nicio legătură cu scrisorile anonime şi cu telefoanele. Patrik nu era la fel de sigur. Maldărul de scrisori fusese trimis în după-amiaza respectivă spre Laboratorul Naţional de Expertiză Criminalistică, în plus, Patrik ceruse să aibă acces la baza de date a apelanţilor către numărul lui Kerstin şi Marit, în perioada în care acestea primiseră telefoanele anonime.

Când răspunse la uşă, Ola părea să fi ieşit direct de sub duş. Aruncase nişte haine pe el, însă părul încă îi era ud.

— Da? zise el iritat, făcându-i pe cei doi poliţişti să nu mai distingă nicio urmă din durerea pe care o afişase luni, când îl anunţaseră despre moartea fostei sale soţii.

Măcar efectul nu fusese la fel de evident precum în cazul lui Kerstin.

— Mai avem câteva întrebări pe care am dori să vi le adresăm.

— A, da? zise Ola, încă iritat.

— Da, sunt câteva chestiuni legate de moartea lui Marit, zise Patrik, privindu-l insistent.

Ola cedă - se dădu la o parte şi le făcu semn să intre.

— Într-un fel, e mai bine că aţi venit, pentru că tocmai mă pregăteam să vă sun.

— Da? zise Patrik, aşezându-se pe canapea.

De data aceea, Ola nu-i conduse în bucătărie, ci spre canapelele din camera de zi.

— Da, aş vrea să ştiu dacă e posibil să obţin eliberarea unui ordin de restricţie.

Ola se aşeză într-un fotoliu mare, din piele, încrucişându-şi apoi picioarele.

— Un ordin de restricţie împotriva cui? zise Martin, căutând să stabilească un contact vizual cu Patrik.

Ochii lui Ola sclipiră.

— Împotriva lui Kerstin. Pentru Sofie.

Niciunul dintre poliţişti nu fu surprins.

— Şi ce motive aţi avea?

Tonul vocii lui Patrik fu de un calm aparent.

— Acum nu mai există niciun motiv pentru care Sofie să meargă în vizită la acea… acea… persoană! spuse el atât de aprig, încât împroşcă salivă.

Ola se aplecă spre ei, apoi continuă, cu coatele sprijinite de coapse.

— S-a dus azi acolo. Când m-am întors acasă la prânz, rucsacul ei nu mai era, şi am sunat pe la toate prietenele. Probabil că s-a dus s-o vadă pe… lesbiana aia. Nu puteţi face nimic pentru a o împiedica? Fireşte că voi avea o discuţie serioasă cu Sofie atunci când se va întoarce acasă, însă trebuie să existe o modalitate legală prin care asemenea lucruri să poată fi prevenite, nu?

— Ei bine, s-ar putea să fie complicat, zise Patrik, ale cărui bănuieli fură confirmate.

Lucrul pe care doreau să-l discute cu Ola păru extrem de potrivit în clipele acelea.

— Un ordin de restricţie e o măsură oarecum extremă şi nu cred că se poate aplica în situaţia de faţă.

Îl privi pe Ola, care începuse în mod vizibil să devină agitat.

— Dar, dar…, se bâlbâi acesta. Ce naiba să fac, în cazul ăsta? Sofie are cincisprezece ani, nu o pot încuia în casă fiindcă refuză să mă asculte, iar nenorocita aia de… cu siguranţă nu va coopera, spuse el, înghiţindu-şi cu dificultate cuvintele. Pe vremea când trăia Marit, a trebuit să accept toate… chestiile

astea, dar ca să fiu nevoit să înghit acum asemenea porcării, la naiba, nu!

Bătu cu pumnul în măsuţa din sticlă pentru cafea, făcându-i pe Patrik şi pe Martin să tresară.

— Aşadar, nu sunteţi de acord cu stilul de viaţă ales de fosta dumneavoastră soţie?

— Stil de viaţă? Ales? pufni Ola. Dacă n-ar fi fost netrebnica aia, care să-i bage idei în cap lui Marit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Marit, Sofie şi cu mine am fi putut rămâne împreună. În schimb, Marit nu numai că şi-a distrus familia, trădându-ne pe Sofie şi pe mine, ci ne-a făcut şi de râsul lumii.

Dădu din cap, ca şi cum încă nu i-ar fi venit a crede.

— V-aţi arătat în vreun fel dezaprobarea? zise Patrik cu viclenie.

Ola îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Spre ce bateţi aici? E-adevărat, niciodată nu mi-am ascuns sentimentele în legătură cu faptul că Marit ne-a părăsit, însă am avut grijă să nu-i discut motivele. Nu e ceva cu care să te mândreşti, faptul că nevastă-ta a… trecut în cealaltă echipă. Că te-a părăsit pentru o femeie. Chiar nu e ceva cu care să te lauzi.

Făcu o încercare de a râde, însă amărăciunea din voce îi făcu râsul să sune şi mai ameninţător.

— Aşadar, nu le-aţi supărat cu nimic pe fosta nevastă şi pe Kerstin?

— Nu pricep unde vreţi să ajungeţi, spuse Ola, privindu-l cu ochii mici.

— Ne referim la scrisori şi telefoane, zise Martin. De ameninţare.

— Credeţi că *eu* aş face asemenea lucruri?

Ola îi privi cu ochii mari. Le era greu să-şi dea seama dacă uimirea îi era sinceră sau prefăcută.

— Ce fel de relevanţă are asta în momentul de faţă? În definitiv, decesul lui Marit a fost cauzat de un accident.

Patrik ignoră pentru moment remarca. Nu voia să divulge încă tot ce ştia, preferând să facă asta încetul cu încetul.

— Cineva le-a trimis scrisori anonime şi le-a dat telefoane anonime lui Kerstin şi lui Marit.

— Ei bine, nu-i deloc surprinzător, nu? rânji Ola. Femeile ca ele tind să atragă genul ăsta de atenţie. E posibil ca asemenea lucruri să fie tolerate în oraşele mari, însă nu şi aici, în provincie.

Patrik aproape că se simţea sufocat de toate prejudecăţile emise de bărbatul care stătea în fotoliu. Rezistă cu dificultate impulsului de a-l apuca de cămaşă şi de a-i trânti în faţă vreo câteva adevăruri. Singura consolare pe care o avea era că Ola se adâncea singur în noroi, cu fiecare frază rostită.

— Aşadar, nu dumneavoastră le-aţi trimis scrisori şi le-aţi dat telefoane? zise Martin, cu aceeaşi aversiune greu de mascat.

— Nu, niciodată nu m-aş deda la asemenea lucruri.

Ola le aruncă un zâmbet trufaş. Era atât de sigur pe sine, iar căminul său era atât de curat şi ordonat şi bine întreţinut. Patrik îşi dorea cu înfrigurare să-i zguduie puţin lumea cea perfect organizată.

— Aşadar, nu veţi avea nicio obiecţie dacă vă vom lua amprentele? Pentru a le compara cu cele găsite de laboratorul de criminalistică pe plicuri?

— Amprentele?

Brusc, zâmbetul îi dispăru.

— Nu înţeleg. De ce să agităm acum lucrurile?

Neliniştea de pe chipul său era evidentă. Patrik râse pe înfundate; o privire către Martin îi indică faptul că şi colegul său îi împărtăşea sentimentele.

— Mai întâi, răspundeţi-mi la întrebare. Pot să presupun că ne veţi lăsa să vă luăm amprentele, pentru a vă putea exclude din anchetă?

Ola deja nu-şi mai găsea locul. Privirea îi rătăcea dintr-o parte în alta, iar bărbatul începu să se joace nervos cu ceea ce se afla pe măsuţa de sticlă. Pentru Patrik şi Martin, obiectele păreau să fie deja aşezate în şiruri drepte, însă Ola nu dădea impresia că era de acord cu ei, fiindcă le tot muta cu câţiva centimetri în diferite direcţii, până când fură destul de aliniate încât să-i calmeze nervii.

— Fie, zise el. În regulă, mă văd nevoit să mărturisesc.

Zâmbetul îi reveni. Se lăsă pe spate şi păru a-şi recăpăta stăpânirea de sine care, pentru o secundă, păruse a-l fi părăsit.

— Nu-mi rămâne decât să spun adevărul. Am trimis nişte scrisori, ba chiar le-am sunat pe Kerstin şi pe Marit de câteva ori. A fost o prostie, bineînţeles, dar am sperat ca Marit să realizeze că relaţia lor nu avea să fie de durată. Am sperat să asculte de vocea raţiunii. Avusesem împreună o viaţă atât de frumoasă. Şi puteam să o avem din nou. Doar să fi lăsat baltă acele idei stupide şi să fi încetat să se facă de râsul lumii trăgându-mă şi pe mine după ea. A fost şi mai dificil pentru Sofie. Gândiţi-vă cum e să cari o asemenea povară, la vârsta ei. Toţi aveau s-o dispreţuiască la şcoală. Marit trebuia să înţeleagă asta. Pur şi simplu nu putea să funcţioneze.

— Dar funcţionase timp de patru ani, aşa că nu părea dornică să vină înapoi la soţ.

Patrik îşi păstră o expresie de o indiferenţă înşelătoare.

— Era doar o chestiune de timp.

Ola începuse din nou să se joace cu obiectele de pe masă. Brusc, se întoarse către poliţiştii aflaţi pe canapea.

— Dar nu înţeleg ce importanţă are asta acum! Marit nu mai e, iar dacă eu şi Sofie putem scăpa de persoana aia, vom reuşi să mergem mai departe. De ce să scormoniţi prin toate astea acum?

— Deoarece există câteva lucruri care indică faptul că moartea lui Marit nu a fost cauzată de un accident.

Sufrageria cea mică fu învăluită într-o tăcere şocată. Ola îi privi ţintă.

— Nu a fost un accident?

Privi când spre Patrik, când spre Martin.

— Ce vreţi să spuneţi? Cineva a…?

Lăsă propoziţia neterminată. Dacă uimirea sa nu era sinceră, însemna că aveau de-a face cu un actor al naibii de bun. Patrik ar fi dat multe pentru a afla ce anume îi trecea prin cap lui Ola în clipele respective.

— Da, credem că e posibil ca în moartea lui Marit să fie implicat cineva. Vom afla mai multe peste o vreme. Însă pentru moment dumneavoastră sunteţi… „candidatul” nostru principal.

— Eu? zise Ola cu neîncredere. Dar nu i-aş face niciodată rău lui Marit! Am iubit-o! Voiam doar să fim din nou o familie.

— Aşadar, dragostea asta neţărmurită v-a făcut să le ameninţaţi pe ea şi pe iubita ei?

Vocea lui Patrik trăda sarcasm.

Chipul lui Ola se contorsionă la auzul cuvântului „iubită”.

— Dar nu voia să înţeleagă! Probabil că a avut criza vârstei de mijloc atunci când a împlinit patruzeci de ani, i s-au schimbat hormonii şi i-au afectat cumva gândirea. Probabil că de-aia a dat cu piciorul la tot. Eram împreună de douăzeci de ani, înţelegeţi asta? Ne-am cunoscut în Norvegia, la vârsta de şaisprezece ani, iar eu am crezut că vom fi împreună pe vecie. Am trecut prin multe… porcării pe vremea când eram

tineri, spuse el ezitând, dar într-un final, am căpătat tot ce ne-am dorit. Iar apoi…

Ola ridică vocea, apoi mişcă brusc din mâini, într-un gest ce le dădu de înţeles că nici acum nu pricepea ce se întâmplase cu mariajul lui, în urmă cu patru ani.

— Unde vă aflaţi duminică seara, săptămâna trecută?

Patrik îi aruncă o privire neînduplecată şi aşteptă un răspuns. Ola îl privi înapoi cu neîncredere.

— Îmi cereţi să vin cu un alibi? Asta faceţi? Vreţi nenorocitul meu de alibi pentru seara de duminică? La asta vă referiţi?

— Da, aşa e, răspunse calm Patrik.

Ola păru pe punctul de a-şi pierde stăpânirea de sine, însă reuşi să se abţină.

— Am fost acasă toată seara. De unul singur. Sofie a dormit acasă la o prietenă, aşa că nu există nimeni care să confirme faptul că am fost aici. Însă acesta e adevărul.

Privirea îi era sfidătoare.

— Nu aţi vorbit cu nimeni la telefon? N-a venit niciun vecin în vizită? întrebă Martin.

— Nu, zise Ola.

— Ei, asta nu sună bine, spuse Patrik laconic. Asta înseamnă că veţi rămâne suspect, dacă se va dovedi că moartea lui Marit nu a fost un accident.

Ola râse amar.

— Aşadar, nu sunteţi prea siguri. Cu toate astea, veniţi aici şi-mi cereţi mie să vin cu un alibi.

Scutură din cap.

— Amândoi sunteţi nebuni de legat.

Se ridică.

— Iar acum cred că ar fi bine să plecaţi.

Patrik şi Martin se ridicară, la rândul lor.

— Oricum am terminat aici. Dar e posibil să ne mai întoarcem.

Ola râse din nou.

— Da, sunt sigur că o veţi face.

Merse în bucătărie, fără a se obosi să-i salute.

Patrik şi Martin se îndreptară singuri spre ieşire. După ce închiseră uşa principală în urma lor, rămaseră locului pentru o clipă.

— Ei bine, ce părere ai? zise Martin, încheindu-și haina până sus.

Căldura primăverii nu sosise încă, iar vântul era în continuare foarte răcoros.

— N-am idee, oftă Patrik. Ar fi fost mai simplu dacă ştiam cu siguranţă că avem de-a face cu o crimă, însă aşa…

Oftă din nou.

— De mi-aş putea aminti măcar de ce întreg scenariul îmi pare atât de cunoscut. E ceva care…

Se cufundă în tăcere şi dădu din cap, cu o expresie amară.

— Nu, nu-mi dau seama despre ce e vorba. Poate că specialiştii au reușit să găsească ceva în maşina ei.

— Să sperăm, zise Martin.

— Ştii, cred că voi merge acasă pe jos, spuse Patrik în timp ce se îndreptară spre maşină.

— Dar cu ce-o să vii mâine la serviciu?

— O să mă descurc eu cumva. Poate o rog pe Erica să mă aducă ea, cu maşina Annei.

— Bine, în regulă atunci, spuse Martin. Iau maşina şi mă îndrept şi eu spre casă. Pia nu s-a simţit prea bine, aşa că trebuie să merg şi să o răsfăţ puţin în seara asta.

— Sper că nu-i nimic serios, zise Patrik.

— Nu, doar că n-a prea fost în apele ei în ultima vreme.

— Să fie oare…, începu să spună Patrik, însă o privire din partea lui Martin îl întrerupse.

În regulă, nu era momentul să pună o asemenea întrebare. Râse pe înfundate şi îi făcu lui Martin

semn cu mâna, în timp ce acesta se urcă în maşină. Avea să fie plăcut să ajungă acasă.

•

Lars îi masă umerii Hannei. Ea stătea la masa din bucătărie, cu ochii închişi, ţinându-şi braţele relaxate pe lângă corp. Însă umerii îi erau împietriţi, iar Lars se strădui, cât mai uşor cu putinţă, să înlăture tensiunea ce se instalase în ei.

— La naiba, ar trebui să te duci la un specialist, muşchii îţi sunt plini de noduri.

— Mmm, ştiu, zise Hanna, tresărind în momentul în care el încercă să-i maseze unul din noduri. Au!

Lars se opri îndată.

— Doare? Să mă opresc?

— Nu, continuă, zise ea, încă schimonosindu-se de durere.

Însă era o durere plăcută. Sentimentul eliberării de tensiune dintr-un muşchi era minunat.

— Cum stau lucrurile la muncă?

Mâinile sale frământară şi tot frământară.

— Păi, destul de bine, zise ea. Dar e o secţie destul de adormită. Niciunul nu e prea ager. Poate cu excepţia lui Patrik Hedström. Iar Martin, individul mai tânăr, ar putea să fie bun la un moment dat. Însă Gösta şi Mellberg!

Hanna râse.

— Gösta doar stă şi se joacă pe computer, iar pe Mellberg abia dacă l-am văzut. Pierde vremea prin birou toată ziua. Chiar va fi o reală provocare.

Pentru o vreme, atmosfera din încăpere fu relaxată. Curând, însă, vechile umbre se strecurară înăuntru, învăluindu-i în tensiunea obişnuită. Existau atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să şi le spună. Atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să le facă. Însă nimic nu se materializa, niciodată. Trecutul plana deasupra lor, precum un obstacol gigantic pe care nu-l puteau depăşi vreodată. Se

resemnaseră. În clipele acelea, întrebarea era dacă mai voiau măcar să treacă de acel obstacol sau nu.

Atingerea lui Lars se transformă într-o mângâiere. Rămânând cu ochii închişi, femeia gemu încetişor.

— Se va termina oare, Lars? șopti ea, în vreme ce mâinile lui continuară să o dezmierde peste umeri, înspre claviculă, înainte, pe sub pulover.

Gura lui i se apropiase de ureche, iar Hanna îi simţi respiraţia fierbinte.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu, Hanna.

— Dar trebuie să vorbim despre asta. Într-o bună zi, va trebui să discutăm.

Îşi percepu tonul stăruitor și disperat, care i se strecura mereu în voce atunci când se aducea în discuţie subiectul respectiv.

— Ba nu, nu trebuie.

În acel moment, limba lui Lars îi ajunse în dreptul lobului urechii. Femeia încercă să-i reziste, însă, ca de obicei, dorinţa ei lăuntrică se înteţi.

— Dar ce vom face?

În clipa aceea, disperarea se împletea cu pasiunea, iar Hanna se întoarse brusc spre el.

Cu faţa lângă a ei, Lars îi spuse:

— Ne vom trăi viaţa. Zi după zi, oră după oră. Ne vom vedea de slujbele noastre, vom râde, vom face tot ce se aşteaptă lumea să facem. Ne iubim.

— Dar…

Protestele îi fură întrerupte de gura bărbatului, astupând-o pe-a ei. Capitularea ce urmă fu nespus de familiară. Îi simţi mâinile dezmierdându-i întregul corp, lăsând văpăi în urma lor. Hanna se trezi năpădită de lacrimi. Lacrimi în care se adunau toţi anii de frustrări, rușine și pasiune. Lars le șterse lacom cu limba, lăsând dâre umede pe obrajii femeii. Hanna încercă să se întoarcă, însă dragostea lui, nesaţul o împresurau și n-o lăsau să se elibereze. Într-un final, ea îi cedă. Îşi goli mintea de toate

gândurile sale, de întregul ei trecut. Îi răspunse la sărutări și se agăță strâns de el, sub apăsarea trupului său. Își smulseră unul altuia hainele și se prăbușiră pe podeaua bucătăriei. În depărtare, ea se auzi țipând.

După consumarea acelor momente, femeia se simțea mereu la fel de pustie ca dintotdeauna. Şi la fel de pierdută.

•

— Patrik mi-a părut foarte abătut ieri, când s-a întors acasă.

Anna aruncă o privire înspre Erica, în timp ce aceasta se concentra asupra volanului.

Erica oftă.

— Da, nu pare a fi în apele lui. Am încercat să stau de vorbă cu el în dimineața asta, când l-am dus cu mașina la serviciu, însă n-a fost prea vorbăreț. L-am mai văzut în starea asta și mai demult. Îl roade ceva, ceva de la slujbă nu-i dă pace. Singurul lucru pe care-l pot face e să îi ofer timp; mai devreme sau mai târziu, va începe să mi se destăinuie.

— Bărbații, zise Anna, iar chipul i se umbri pentru o clipă.

Erica văzu schimbarea și simți brusc un nod în stomac. Trăia cu frica eternă că Anna avea să devină iar apatică, că avea să-și piardă acea scânteie de viață ce-i fusese reaprinsă. Însă de data aceea, Anna reuși să alunge amintirea iadului prin care trecuse, amintire ce îi pătrundea cu forța în gânduri.

— Are de-a face cu accidentul? zise ea.

— Cred că da, răspunse Erica, asigurându-se înainte de a intra în sensul giratoriu dinspre Torp. În orice caz, a spus că anchetează niște discrepanțe apărute și că accidentul i-a amintit de ceva.

— De ce anume? întrebă Anna. De ce i-ar putea aminti un accident de mașină?

— Nu ştiu. Exact asta a zis şi el. Însă urma să cerceteze mai amănunţit astăzi, la birou, pentru a încerca să-i dea de capăt.

— Bănuiesc că n-ai avut ocazia să-i arăţi lista.

Erica râse.

— Nu, mi-a fost milă să i-o arăt, când era în halul ăla de abătut. Voi încerca să o strecor cândva în weekendul ăsta, la momentul potrivit.

— Bine, zise Anna.

Fără să i-o ceară nimeni, ea îşi asumase rolul de planificator-şef şi coordonator al proiectului „Nunta”.

— Cel mai important aspect pe care trebuie să i-l subliniezi este ţinuta pe care şi-o va alege. Am putea merge azi să aruncăm o privire şi poţi alege tu câteva lucruri pe care ai vrea să le încerce, însă partea aia nu va fi uşoară, în lipsa lui.

— Ei bine, ţinuta lui Patrik nu va reprezenta o problemă. Mai multe griji îmi fac pentru mine, zise posomorâtă Erica. Crezi că au un departament XL în magazinul cu ţinute de nuntă?

Opri maşina în parcarea de la Kampenhof şi îşi scoase centura de siguranţă. Anna îi urmă exemplul, apoi se întoarse către ea.

— Nu-ţi face griji. Vei arăta minunat.

— S-o vedem şi pe asta, zise Erica. Pregăteşte-te sufleteşte - nu va fi distractiv.

Încuie maşina şi porni spre artera comercială, cu Maia aşezată în cărucior. Magazinul cu ţinute de nuntă se afla pe una dintre străduţele ce se intersectau cu artera principală, iar Erica telefonase în prealabil, pentru a se asigura că era deschis.

Anna nu spuse nimic în drum spre magazin. Chiar la intrare, ea o strânse de braţ pe Erica, încercând să-i insufle puţin entuziasm. În definitiv, se aflau în căutarea unei rochii de mireasă.

Erica inspiră adânc atunci când uşa se închise în urma lor. Alb, alb şi iar alb. Tul şi dantelă şi perle şi paiete. Le ieşi în întâmpinare o femeie scundă, la vreo şaizeci de ani, cu un machiaj mult prea strident.

— Bine aţi venit, bine aţi venit! ciripi ea, bătând entuziasmată din palme.

Erica îşi zise cu cinism că pesemne proprietara magazinului nu avea parte de foarte mulţi clienţi, la cât de bucuroasă era să le vadă.

Anna păşi înainte şi preluă frâiele.

— Am dori să găsim o rochie de mireasă pentru sora mea.

Arătă înspre Erica, iar femeia bătu iar din palme.

— Vai, ce minunat, vă căsătoriţi?

„Nu, vreau doar să am o rochie de mireasă. Pentru propriul meu amuzament”, gândi Erica, însă îşi păstră comentariul pentru sine.

Anna păru să-i citească gândurile, aşa că interveni îndată.

— Nunta este în ajun de Rusalii.

— Dumnezeule, zise femeia, uluită. Atunci va trebui să vă grăbiţi tare, tare. A mai rămas o lună şi un pic. Niciodată nu e prea devreme să cauţi o rochie de mireasă.

Încă o dată, Erica îşi reprimă o remarcă sarcastică, simţind pe braţ atingerea Annei. Femeia le făcu semn să înainteze în magazin, iar Erica o urmă, ezitând. Situaţia îi părea atât de… ciudată. Nici măcar nu mai pusese piciorul într-un magazin cu ţinute de nuntă, fapt care probabil explica senzaţia aceea stranie pe care o avea. Privi în jur, iar capul începu să i se învârtă. Cum naiba avea să găsească o rochie acolo, în adâncurile acelei mări de puf?

Încă o dată, Anna îi remarcă starea. Arătă spre un fotoliu, îndemnându-şi sora să ia loc. Erica o puse pe Maia pe podea. Apoi Anna spuse pe un ton autoritar:

— Aţi putea aduce câteva modele diferite pentru sora mea? Nu prea multe volane şi volănaşe. Ceva simplu şi clasic. Însă poate cu câte un detaliu mic, care să adauge o notă de eleganţă. Nu eşti de aceeaşi părere?

O privi scurt pe Erica, iar aceasta nu se putu abţine să nu râdă. Anna aproape că o cunoştea mai bine decât se ştia Erica pe sine.

Rochiile fură aduse una câte una. Câteodată Erica scutura din cap, alteori încuviinţa. Într-un final, le rămase un suport cu cinci rochii pentru probă. Cu inima grea, Erica păşi în cabina de probă. *Nu* era tocmai modul ei de distracţie preferat. Era o experienţă de-a dreptul exasperantă să-și vadă simultan corpul din trei unghiuri diferite, în vreme ce lumina aceea nemiloasă îi evidenţia toate zonele care stătuseră ascunse sub hainele de iarnă. Mai ales când observă că ar fi fost indicat să fi folosit o lamă de ras pe ici, pe colo. Ei bine, era prea târziu pentru a schimba lucrurile. Își trase cu grijă pe ea prima rochie. Era mulată și fără bretele, iar în momentul în care trase fermoarul, ştiu că nu avea să fie de succes.

— Cum merge? strigă cu entuziasm femeia, de după draperie. Aveţi nevoie de ajutor cu fermoarul?

— Da, cred că da, zise Erica, ieşind din cabină, fără tragere de inimă.

Le întoarse spatele pentru ca femeia să-i poată încheia fermoarul, apoi inspiră adânc şi se privi în oglinda de mărime naturală. Deznădejde, curată deznădejde. Își simţi ochii năpădiţi de lacrimi. Nu așa își imaginase că avea să arate în ziua nunţii. În reveriile sale, ea fusese mereu foarte zveltă, cu pieptul ferm și cu pielea strălucitoare. Silueta care o privea din oglindă părea, mai degrabă, varianta

feminină a omuleţului Michelin[18]. Colăcei de grăsime adunaţi în jurul taliei. Un ten obosit din cauza iernii, şi tern, pe deasupra. În plus, corsajul îi împinsese către subsuori nişte stranii cârnăciori de grăsime şi de piele. Arăta oribil. Îşi înghiţi lacrimile şi se întoarse în cabina de probă. Cumva, reuşi să-şi tragă fără ajutor fermoarul, apoi dezbrăcă rochia. Continuă cu următoarea.

Pe cea de-a doua reuşi s-o îmbrace singură şi se duse să le-o arate Annei şi proprietarei magazinului. De data aceea, Erica nu îşi putu ascunde sentimentele; văzu clar în oglindă cum buza inferioară îi tremura. Câteva lacrimi îşi făcură apariţia şi le şterse iritată cu dosul palmei. Nu voia să stea acolo, stânjenită şi cu lacrimi în ochi, însă nu îşi putea reprima sentimentele. Nici rochia aceea nu-i venea bine. Din nou, era o croială simplă, însă se cuprindea pe după gât, lucru care măcar îi îndepărta colăceii de sub braţe. Cele mai mari bătăi de cap i le dădea abdomenul. Nu putea înţelege nici în ruptul capului cum avea să poată arăta destul de bine încât să se simtă fericită în ziua nunţii. Ar fi trebuit să fie distractiv, nu? Era ceva ce aşteptase cu nerăbdare de când se ştia. Să aleagă şi să probeze, una după alta, nişte rochii de mireasă fantastice. Imaginându-şi cum privirile pline de admiraţie ale tuturor aveau să se îndrepte spre ea, în momentul când va păşi alături de mirele său, către altar. Visase întotdeauna să arate ca o prinţesă în ziua nunţii sale. Obrajii îi fură năpădiţi de şi mai multe lacrimi, iar Anna păşi spre ea şi o atinse pe braţul dezgolit.

— Ce e, scumpo?

Erica îi răspunse printre sughiţuri:

[18] Faimoasa mascotă a companiei de cauciucuri Michelin, reprezentând un personaj amuzant, al cărui trup este alcătuit din cauciucuri albe, de diferite dimensiuni.

— Sunt… sunt… atât de grasă. Toate arată oribil pe mine.

— Nu eşti deloc grasă. A mai rămas câte ceva în urma sarcinii, atâta tot, iar asta se poate rezolva până la nuntă. Ai o siluetă fantastică. De exemplu, priveşte ce decolteu! Ce n-aş fi dat să am aşa ceva în ziua nunţii mele.

Anna arătă spre oglindă, iar Erica privi şovăitoare în direcţia respectivă. Mai întâi îşi văzu chipul jalnic, cu urme de lacrimi pe obraji şi cu un nas mare şi roşu. Apoi îşi mută privirea în jos şi da, poate că Anna avea dreptate. Se vedea un decolteu pe cinste.

În momentul acela interveni şi proprietara magazinului.

— Rochia se potriveşte, doar că nu aveţi desuurile corespunzătoare. Dacă veţi proba pe dedesubt nişte lenjerie modelatoare sau un corset, burtica va dispărea într-o clipită. Credeţi-mă, am văzut cazuri mult mai serioase, la viaţa mea. După cum a zis şi sora dumneavoastră, aveţi o siluetă formidabilă. Trebuie doar să găsiţi rochia potrivită pentru a vă accentua formele. Uitaţi, încercaţi-o pe aceasta şi sunt sigură că vă veţi simţi mai bine. Asta sigur vi se va potrivi.

Scoase una dintre rochii de pe suportul din cabina de probă şi i-o întinse Ericăi. Fără prea multă tragere de inimă, aceasta se duse din nou în cabină. Cu o mină sceptică, îşi trase rochia pe ea şi se întoarse în magazin. Inspiră adânc, expiră, apoi stătu în faţa oglinzii de mărime naturală, stoică precum un soldat ce zorea spre linia întâi. Un zâmbet uluit îi umplu chipul. Era ceva complet diferit. Îi venea… perfect! Tot ce înainte arătase oribil acum era în avantajul ei, odată îmbrăcată acea rochie. Abdomenul încă mai ieşea destul în evidenţă, însă nu era ceva căruia să nu-i poată veni de hac un corset bun. Se uită cu surprindere spre Anna şi spre femeia din

magazin. Încântată, Anna doar dădu din cap, iar proprietara magazinului bătu din palme de bucurie.

— Ce *mireasă*! Ce v-am zis? Aceasta e perfectă pentru înălțimea și silueta dumneavoastră!

Erica se uită din nou în oglindă, încă ușor neîncrezătoare. Dar se vedea nevoită să le dea dreptate. Se simțea ca o prințesă. Dacă ar fi reușit să scape de câteva kilograme suplimentare în săptămânile premergătoare nunții, totul avea să fie perfect. Se întoarse spre Anna.

— Nu mai e nevoie să probez în continuare. O cumpăr!

— Minunat, radie femeia. Cred că veți fi cum nu se poate de mulțumită. Dacă doriți, o puteți lăsa aici până la nuntă, apoi vom putea face o ultimă probă, cu o săptămână înainte. Dacă e nevoie de retușuri sau de orice altceva, vom avea timp destul.

— Mulțumesc, Anna, șopti Erica, strângând mâna surorii sale.

Anna o strânse, la rându-i.

— Ești absolut superbă în rochia asta, îi spuse Anna, iar Erica zări o lacrimă și în ochii surorii ei.

Era un moment frumos. Un moment pe care îl meritau amândouă, după toate greutățile prin care trecuseră.

•

— Ei, cum merge? întrebă Lars, privind în jurul cercului.

Nimeni nu zise nimic. Cei mai mulți dintre ei stăteau cu privirile plecate spre pantofi. Toți, cu excepția lui Barbie, care îl urmărea concentrată pe Lars.

— Ar vrea cineva să înceapă?

Le aruncă o privire încurajatoare, moment în care unii dintre ei își ridicară ochii din pământ. Într-un final, Mehmet răspunse:

— Mda, merge bine.

După aceea, tăcu.

— Ai vrea să dezvolți ideea?

Vocea lui Lars era blândă, cu o vagă urmă de persuasiune.

— Adică, vreau să spun că pare grozav până acum. Slujba e… în regulă, şi aşa mai departe…

Mehmet tăcu din nou.

— Restul, voi ce părere aveţi despre slujbele care vi s-au dat?

— Slujbe? pufni Calle. Stau acolo şi spăl la vase toată ziua. După-masă o să discut cu Fredrik în legătură cu asta. Trebuie să facem nişte schimbări.

O privi cu subînţeles pe Tina. Aceasta doar îi aruncă o căutătură aprigă.

— Dar tu, Jonna, ţie cum ţi-a mers săptămâna asta?

Jonna era singura pentru care propriii pantofi încă mai prezentau un interes sporit. Bombăni ceva drept răspuns, însă nu ridică privirea. Aşezaţi în cerc, în mijlocul vastei încăperi din centrul comunitar, cu toţii se aplecară înainte pentru a încerca să-i priceapă vorbele.

— Scuze, Jonna, nu te-am auzit. Ai putea repeta? Şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai avea amabilitatea să ne priveşti în ochi atunci când ni te adresezi. Altminteri, avem senzaţia că nu ne tratezi cu destul respect. Asta e intenţia ta, Jonna?

— Chiar, aşa e? se băgă Uffe, lovind-o peste picioare. Te crezi mai brează decât noi sau ce?

— Uffe, ceea ce faci nu e prea constructiv, îl preveni Lars. Noi dorim să construim aici un mediu ferit şi plăcut, în care să puteţi discuta despre sentimentele şi experienţele voastre, într-un cadru sigur şi încurajator.

— Folosiţi cuvinte care probabil sunt mult prea elevate pentru Uffe, i se adresă batjocoritor Tina. Dacă vreţi ca Uffe să ţină pasul, va trebui să folosiţi fraze mai simple.

— Nenorocita dracului, fu replica elocventă a lui Uffe, urmată de o încruntătură.

— Exact la asta mă refer.
Vocea lui Lars deveni mai dură.
— Nu are rost să vă luaţi unul de celălalt, pentru asemenea motive. Cu toţii vă aflaţi într-o situaţie extremă, care poate fi foarte obositoare pe plan emoţional. Aceasta e șansa voastră de a vă descărca tensiunea într-un mod pozitiv.
Se uită în jur, fixându-și, pe rând, privirea dezaprobatoare asupra tuturor. Câţiva încuviinţară. Barbie ridică mâna.
— Da, Lillemor?
Fata lăsă mâna jos.
— În primul rând, acum numele meu nu mai e Lillemor, ci Barbie, zise ea, bosumflându-se.
După aceea, zâmbi.
— Însă aș vrea să spun că mie mi se pare grozav! Suntem norocoși să stăm aici și să ne spunem ce avem pe suflet. La *Big Brother* nu exista așa ceva.
— Ah, du-te naibii, zise Uffe, prăbușindu-se în scaun și privind-o fix pe Barbie.
Zâmbetul îi pieri de pe chip și fata își plecă privirea.
— Cred că te-ai exprimat foarte bine, rosti Lars, încercând să o încurajeze. În plus, veţi avea ocazia să beneficiaţi și de terapie individuală, pe lângă cea de grup. Cred că vom încheia aici segmentul de grup, pentru ca tu și cu mine… Barbie, să putem începe terapia individuală. În regulă?
Fata își ridică privirea și zâmbi din nou.
— Da, mi-ar plăcea. Am multe chestii despre care vreau să vorbesc.
— Excelent, zise Lars, zâmbindu-i, la rândul său. Așadar, sugerez să mergem în culise, în camera din spate, ca să putem sta de vorbă fără să fim deranjaţi. Apoi voi discuta cu fiecare dintre voi, în ordine, după cum sunteţi așezaţi în cerc. După Barbie urmează Tina, apoi Uffe, și așa mai departe. E în regulă?

Nimeni nu zise nimic, aşadar Lars luă tăcerea drept răspuns afirmativ.

De îndată ce uşa se închise în urma lui Barbie şi a lui Lars, cu toţii începură să vorbească. Cu toţii în afară de Jonna, care prefera tăcerea, ca de obicei.

— Ce rahat! exclamă Uffe pe un ton batjocoritor, lovindu-se peste genunchi.

Mehmet îi aruncă o privire nemulţumită.

— Ce vrei să zici? Mie mi se pare în regulă. Ştii ce aiurea pot deveni lucrurile după vreo câteva săptămâni într-un show de genul ăsta. Mi se pare grozav că în sfârşit se gândesc şi la protagonişti. Vor să ne simţim bine.

— „Vor să ne simţim bine", îl imită Uffe pe un ton ascuţit. Eşti aşa un fricos, Mehmet, ştii asta? Ar trebui să apari într-unul din programele alea TV în care să stai acolo în chestii mulate şi să faci yoga sau cum dracu' s-o numi.

— Nu-l băga în seamă, e tâmpit, zise Tina, privindu-l sfidător pe Uffe, care în momentul acela, îşi îndreptă atenţia asupra ei.

— Ce naiba vorbeşti acolo, stricato? Ţi se pare că eşti tare deşteaptă, nu? Te lauzi cu notele tale bune şi cu toate cuvintele pompoase pe care le ştii. Te crezi mai bună decât noi toţi. Iar acum ai impresia că o să ajungi şi star pop.

Râse cu dispreţ şi privi în jur, căutând sprijinul grupului. Nimeni nu răspunse. Însă nici nu protestă nimeni, aşa că el nu se potoli.

— Tu chiar crezi porcăriile alea? Îi faci doar pe toţi de râs şi pe tine la fel. Am auzit că i-ai convins să te lase să-ţi cânţi diseară melodia jalnică şi aştept cu nerăbdare să-i văd pe oameni aruncând cu roşii stricate în tine. La naiba, o să vin şi eu, o să mă pun în primul rând şi-o să arunc şi eu câteva.

— Ai face bine să taci acum din gură, Uffe, zise Mehmet, săgetându-l cu privirea. Eşti doar invidios

fiindcă Tina are talent, în vreme ce singurul lucru pe care-l ai tu e cariera asta trecătoare, de idiot într-un reality-show. După care te vei întoarce în depozit, cărând cutii, cât e ziua de lungă.

Uffe râse din nou, însă de data asta, el păru nervos. Vorbele lui Mehmet aveau şi puţin adevăr în ele, lucru care-i spori stânjeneala. Dar apoi alungă senzaţia aceea.

— Nu trebuie să mă credeţi, dacă nu vreţi. Însă veţi avea şansa să auziţi cu propriile urechi, în seara asta. Țărănoii din oraș vor râde pe săturate.

— Află că te urăsc, Uffe.

Tina se ridică şi părăsi grupul, cu lacrimi în ochi. Fu urmărită de o cameră. Începu să fugă pentru a scăpa, însă era imposibil să evite camerele. Privirea lor lacomă se afla pretutindeni.

•

Patrik nu se putea concentra deloc. Era bântuit de gânduri legate de accidentul acela de mașină. Dacă și-ar fi putut măcar da seama ce anume îi părea atât de familiar în legătură cu victima. Ridică dosarul cu toate hârtiile privitoare la anchetă şi se aşeză, pentru a parcurge din nou totul. Nu avea idee de câte ori făcuse asta. Ca de fiecare dată când cugeta intens, bombănea de unul singur.

— Vânătăi în jurul gurii, alcoolemie incredibil de mare, la o persoană care nu bea niciodată, conform spuselor familiei.

Își trecu un deget peste raportul autopsiei, căutând ceva pe care să-l fi ratat în lecturile anterioare. Însă nimic nu părea nelalocul lui. Patrik luă telefonul și formă un număr pe care-l știa pe de rost.

— Alo, Pedersen, aici Patrik Hedström de la poliţia din Tanum. Ascultă, în faţa mea e raportul autopsiei. Ai cumva cinci minute libere, să-l parcurgi încă o dată, împreună cu mine?

Pedersen încuviință, așa că Patrik continuă.

— Aceste vânătăi din jurul gurii, îţi poţi da seama când le-a căpătat?… În regulă.

În timp ce vorbea, îşi lua notiţe pe margini.

— Şi alcoolul, poţi spune câte ceva despre timpul scurs de când a fost ingerat?… Nu, nu mă refer la o perioadă anume din zi; ei bine, poate şi asta. Însă l-a băut într-un răstimp mai îndelungat sau l-a dat pe gât sau… la asta mă refer.

Ascultă concentrat, luând notiţe cu frenezie.

— Interesant, foarte interesant. Aţi mai găsit şi altceva straniu la autopsie?

Patrik îl urmări fără să noteze nimic pentru o clipă. Îşi dădu seama că apăsa atât de puternic receptorul de ureche, încât începuse să-l doară, aşa că slăbi strânsoarea.

— Resturi de bandă adezivă în jurul gurii? Da, cu siguranţă că e important. Însă nu mai există şi altceva de care ar fi bine să ştiu?

Oftă cu gândul la răspunsurile nu tocmai informative pe care le primea şi se ciupi, frustrat, de nas.

— În regulă, presupun că e de ajuns.

Şovăind, Patrik închise telefonul. Chiar sperase la mai mult. Scoase fotografiile de la locul accidentului şi începu să le studieze, căutând ceva, orice, care să-i fi putut da un imbold memoriei sale refractare. Partea cea mai neplăcută o reprezenta faptul că nu era sută la sută sigur de existenţa vreunui lucru pe care să şi-l amintească. Poate că doar îşi imagina. Poate că era o formă stranie de déjà-vu. Poate că văzuse ceva la televizor sau într-un film sau doar auzise ceva care îl făcea acum să caute un lucru inexistent. Însă tocmai atunci când se pregătea să arunce frustrat hârtiile, o scânteie se produse între sinapsele din creierul său. Se aplecă în faţă pentru a cerceta mai îndeaproape fotografia pe care încă o ţinea în mână, iar un sentiment de triumf îl cuprinse. Poate că totuşi nu era atât de departe precum crezuse. Poate că

un lucru distinct chiar planase, până la urmă, peste ungherele cele mai ascunse ale memoriei sale.

Dintr-o mişcare, el ajunse la uşă. Sosise vremea să coboare până la arhive.

•

Apatică, Barbie lăsă produsele să treacă pe banda mobilă, în vreme ce le scană codurile de bare. Ochii i se umplură de lacrimi, însă ea clipi cu încăpăţânare pentru a le îndepărta. Nu voia să stea acolo, plângând, şi să se facă de râs.

Conversaţia din acea dimineaţă îi trezise atât de multe sentimente. Murdăria care până atunci stătuse ascunsă începea să iasă la suprafaţă. O privi pe Jonna, aflată la casa de marcat din faţa ei. Într-un fel, o invidia. Poate că nu şi partea legată de depresie şi tăieturi. Barbie nu ar fi fost niciodată în stare să-şi cresteze pielea cu un cuţit, aşa cum făcea ea. Ceea ce invidia era nepăsarea evidentă a Jonnei faţă de părerile celorlalţi. Pentru Barbie, nimic nu era mai important decât felul în care se prezenta şi apărea în faţa lumii. Nu fusese aşa dintotdeauna, după cum demonstraseră şi fotografiile sale din şcoală, pe care le dezgropase acel nenorocit ziar de scandal. Fotografiile de pe vremea când era mică, pricăjită, cu un uriaş aparat dentar, sâni aproape inexistenţi, şi păr închis la culoare. Fusese atât de supărată când pozele apăruseră pe panourile de afişaj ale ziarelor. Însă nu din motivul suspectat de toată lumea. Nu deoarece se îngrijora că oamenii aveau să afle adevărul, atât despre nuanţa reală a părului, cât şi despre sânii ei falşi. Nu era atât de toantă. Însă o durea să vadă lucrurile pe care nu le mai avea. Zâmbetul fericit. Încrezător. Fusese mulţumită de propria-i persoană şi satisfăcută de viaţa sa. Însă totul se schimbase în ziua când tatăl ei murise.

Ea şi tata se înţeleseseră atât de bine. Mama sa murise de cancer, pe vremea când ea era micuţă. Însă

cumva, tatăl reuşise să umple golul lăsat de moartea mamei; fetiţa nu simţise niciodată că i-ar fi lipsit ceva. Era conştientă că, pentru o vreme, lucrurile stătuseră când bine, când rău, imediat după decesul mamei, atunci când ea era mică, dar și la momentul producerii cumplitei nenorociri. Aflase totul în legătură cu asta, însă tatăl ei plătise preţul, învăţase din greşeli, apoi clădise o viaţă bună pentru el şi pentru fiica lui. Asta până în acea zi fatidică din luna octombrie.

Atunci când se întâmplase, îi păruse atât de ireal. Într-o clipită, întreaga sa viaţă fusese ştearsă, luându-i totul. Nu avea altă familie, alte rude la care să meargă, aşa că se trezi aruncată într-o lume a familiilor şi a locuinţelor temporare. Învăţase lecţii pe care ar fi preferat să nu le fi aflat. Încrederea în sine pe care o avusese înainte se evaporase. Prietenii nu puteau înțelege faptul că schimbările ei lăuntrice erau cauzate de ceea ce se întâmplase. Ziua aceea îi răpise ceva şi nicicând nu avea să mai fie la fel. Prietenii încercaseră să o susţină pentru o vreme, dar într-un final, o lăsaseră în voia sorţii.

Acela fu momentul în care se declanşă nevoia sa de confirmare în rândurile băieţilor mai mari și ale fetelor dure. Nu mai era de-ajuns să fie o fată băiețoasă. Şi nici numele de Lillemor nu i se mai potrivea. Aşa că începu cu lucrurile pe care le putea face singură şi pe care şi le putea permite. Îşi vopsi părul blond în baia unuia dintre iubiţii săi pasageri. Îşi înlocui vechile haine cu unele noi: mai mulate, mai scurte, mai sexy. Fiindcă descoperise care avea să fie calea de scăpare din mizerie. Sexul. Astfel putea să capete atenţie şi lucruri materiale. Îi oferea şansa de a se evidenţia în mulţime. Unul dintre iubiţii săi fusese plin de bani, aşa că îi finanţase implanturile cu silicon. Fata ar fi preferat nişte sâni mai mici, însă având în vedere că iubitul îi

plătea, ultimul cuvânt îi aparţinuse acestuia. Dorise cupe de mărimea E şi asta căpătase. Odată înfăptuită transformarea fizică, totul devenise doar o chestiune de ambalaj. Iubitul de după finanţatorul sânilor o numise „păpuşica Barbie”, lucru ce rezolvă problema numelui. După aceea, nu-i mai rămăsese decât să hotărască rampa ideală de lansare a noii sale persoane. Debutase cu nişte slujbe mărunte de manechin, care necesitau îmbrăcăminte sumară, sau chiar lipsa completă a acesteia. Însă momentul crucial venise odată cu participarea la *Big Brother*. Bărbie devenise starul principal din sezonul respectiv. Şi nu o deranjase câtuşi de puţin faptul că, de pe propriile canapele, întreaga populaţie a Suediei îi putea urmări viaţa sexuală. Cui îi păsa? Nu avea familie care s-o mustre pentru că-i făcuse de râs, în mod public. Era singură pe lume.

De obicei, izbutea să nu se gândească la frământările sale lăuntrice. O îndepărtase atât de mult pe Lillemor, încât fata aceea abia dacă mai exista. La fel făcuse şi cu amintirea tatălui său. Nu îşi putea permite să şi-l amintească. Dacă voia să supravieţuiască, atunci din existenţa ei actuală nu mai puteau face parte râsul tatălui sau atingerea mâinii lui pe obraz. Ar fi fost mult prea dureros. Însă discuţia din acea dimineaţă, cu psihologul, atinsese nişte puncte nevralgice care continuară cu încăpăţânare să o necăjească. Şi nu păru singura care să aibă o asemenea reacţie. Atmosfera fusese mohorâtă de când intraseră separat în camera din culise şi luaseră loc în scaunul aflat în faţa psihologului. Uneori avea senzaţia că întreaga lor negativitate era îndreptată spre ea şi din când în când i se părea că unii dintre concurenţi îi aruncau priviri răutăcioase. Însă de fiecare dată când se întorcea ca să vadă de unde se strecura pe nesimţite acea stare, clipa trecea.

În acelaşi timp, ceva fremăta în adâncul ei. Ceva asupra căruia Lillemor încerca să-i îndrepte atenţia. Însă Barbie îşi reprimă sentimentul. Pur şi simplu nu putea permite anumitor lucruri să fie date în vileag.

Cumpărăturile curgeau neîncetat pe banda mobilă din faţa casei sale de marcat. Nu se mai terminau nicicând.

•

Căutarea prin arhive era, ca de obicei, o muncă plictisitoare şi dificilă. Nimic nu părea a fi la locul lui. Patrik stătuse pe podea, cu picioarele încrucişate, înconjurat de cutii. Ştia ce gen de document căuta şi, într-un moment nesăbuit, crezuse că avea să găsească totul cu uşurinţă, într-o cutie etichetată „Material educaţional”. Însă nici pomeneală. Auzi paşi pe scări şi privi în sus. Era Martin.

– Bună, Annika a zis că te-a văzut îndreptându-te încoace. Ce faci?

Martin privi uluit spre toate cutiile împrăştiate în jurul lui Patrik.

– Caut nişte notiţe de la o conferinţă la care am participat acum vreo câţiva ani, în Halmstad. Te gândeşti că le-o fi trecut prin cap să le arhiveze într-o ordine logică, dar nicidecum. Un idiot a mutat totul aiurea, aşa că nimic nu se mai potriveşte.

Aruncă un nou teanc de hârtii într-o altă cutie ce fusese arhivată greşit.

– Mda, Annika mereu ne bate la cap să păstrăm ordinea prin documentele de aici. Pretinde că ea le arhivează pe toate acolo unde trebuie, însă după aia, hârtiile par a prinde picioare.

– Nu înţeleg de ce oamenii nu sunt în stare să pună lucrurile înapoi de unde le-au luat. Eu ştiu că am pus notiţele într-un fişier pe care l-am arhivat în cutia asta.

Arătă spre cutia cu eticheta „Material educațional” și continuă:

— Dar acum nu mai sunt acolo. Așadar, întrebarea e în ce cutie sunt? „Persoane dispărute”, „Cazuri rezolvate”, „Cazuri nerezolvate” și așa mai departe. Niciunul din noi nu știe mai mult decât celălalt.

Făcu semn cu mâna în jurul beciului plin de cutii, din podea și până-n tavan.

— Ei bine, ce mă fascinează pe mine mai mult și mai mult e faptul că tu chiar ți-ai îndosariat notițele de la conferință. Ale mele încă sunt în cine știe ce grămadă, pe birou.

— Probabil că și eu ar fi trebuit să fac la fel. Însă am fost destul de naiv încât să cred că vreo altă persoană ar fi putut avea nevoie de ele.

Patrik oftă, luă un nou maldăr de documente și începu să răsfoiască. Martin se așeză pe podea, lângă el, și începu să caute și el într-una din cutii.

— Te ajut și eu. O să meargă mai repede. Ce anume caut? Ce fel de conferință a fost? Și apropo, de ce cauți notițele astea?

Patrik nu ridică privirea, ci doar răspunse:

— După cum am zis, dacă memoria nu mă înșală, în 2002 am fost la o conferință în Halmstad. În legătură cu tot felul de cazuri stranii, care încă ridicau semne de întrebare și rămăseseră nerezolvate.

— Și…, zise Martin, așteptând detalii.

— Ei bine, îți voi spune mai mult când găsesc notițele. Pentru moment e doar o vagă idee, așa că vreau să-mi reîmprospătez memoria înainte de-a mai face și alte afirmații.

— În regulă, zise Martin.

Încă era curios, dar îl cunoștea destul de bine pe Patrik, încât să-și dea seama că insistențele nu ar fi ajutat cu nimic.

Brusc, Patrik se uită în sus și zâmbi șiret.

— Dar o să-ți spun dacă îmi spui și tu mie…

— Ce să-ţi spun? întrebă surprins Martin, însă atunci când dădu cu ochii de zâmbetul lui Patrik, înţelese unde anume bătea colegul său.

Râse, după care îi zise:

— Bine, fie. Când îmi zici, îţi zic şi eu.

După o oră de căutări inutile, Patrik eliberă dintr-odată un strigăt.

— Iată-le!

Scoase câteva hârtii dintr-un dosar de plastic.

Martin îi recunoscu scrisul lui Patrik şi încercă să-l citească, răsturnat. Însă nu avea sens, aşa că fu nevoit să aştepte cât timp Patrik răsfoi prin notiţe. După ce lectură trei pagini, degetul arătător i se opri brusc la mijlocul foii. O cută adâncă i se formă între sprâncene, iar Martin încercă să-l convingă, prin puterea minţii, să citească mai repede. După ceea ce-i păru o eternitate, Patrik privi în sus, triumfător.

— În regulă, mai întâi secretul tău, zise el.

— Ah, haide, mor de curiozitate.

Martin râse şi încercă să-i smulgă hârtiile din mână. Însă colegul fusese pregătit pentru manevra lui şi i le smuci de-ndată înapoi, ţinându-le sus, în aer.

— Ia-ţi gândul. Tu primul, după care eu.

Martin oftă.

— Eşti conştient că mă tachinezi cumplit? În regulă, ai ghicit. Eu şi Pia vom avea un bebeluş. La sfârşitul lui noiembrie.

Ridică un deget în aer, în semn de avertizare.

— Dar încă nu poţi spune nimănui! Suntem abia în a opta săptămână şi vrem să păstrăm secretul până după cea de-a douăsprezecea.

Patrik îşi ridică ambele mâini. Hârtiile pe care le ţinea cu dreapta fluturară.

— Promit, buzele-mi sunt pecetluite. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, felicitări!

Martin zâmbi cu gura până la urechi. De câteva ori, fusese cât pe-aci să-i spună lui Patrik. Era nerăbdător să împartă veştile bune, însă Pia dorea să aştepte până la trecerea cu bine a primului trimestru. Apoi avea să le poată spune tuturor. Era o uşurare să împărtăşească în sfârşit vestea cu cineva.

— Ei bine, acum ai aflat. Ce-ar fi să-mi spui tu de ce stăm aici de-o oră încoace, plini de praf.

Brusc, Patrik deveni serios. Îi înmână documentul lui Martin, îi indică punctul din care să înceapă să citească, și aşteptă. După o vreme, colegul său ridică privirea, uluit.

— Acum nu mai poate exista niciun dubiu, Marit a fost ucisă, zise Patrik.

— Mda, bănuiesc că nu ne mai putem îndoi de asta.

O întrebare îşi primise în momentul acela răspunsul. Însă asta nu făcu decât să atragă după sine şi mai multe întrebări. Aveau dinaintea lor cantități impresionante de muncă.

•

Trântea aşa de puternic tăvile pentru copt încât zgomotul se putea auzi încă din faţa magazinului. Mehmet îşi băgă capul pe uşa care dădea spre partea din spate a brutăriei.

— Ce naiba faci? Demolezi pe-aici sau ce?

— Du-te dracu'!

Uffe trânti iar tăvile, cu bună ştiinţă.

— Pardon, zise Mehmet, ridicându-şi mâinile. Te-ai trezit cu faţa la cearşaf?

Uffe nu-i răspunse. Stivui toate tăvile, apoi se aşeză. Se plictisise de întreaga chestiune. *Fucking Tanum* nu se ridicase deloc la nivelul aşteptărilor sale. Până în clipa aceea, el nu realizase că avea să fie nevoit să lucreze, fapt ce reprezenta un neajuns considerabil. Era pentru prima oară în viaţa lui când se confrunta cu o zi de muncă cinstită. Câteva spargeri, nişte jafuri și lucruri de genul acela îi

asiguraseră până atunci un trai lipsit de muncă. Însă nu fusese o viață luxoasă; nu îndrăznise niciodată ceva mai semnificativ decât nişte furturi minore, însă acestea îi aduseseră destul venit încât să-l țină departe de corvoada unui serviciu. Apoi, se trezise în locul acela. Până și viața pe insulă fusese mai uşoară. Acolo putea să stea tolănit și să facă plajă cât era ziua de lungă, discutând tot felul de tâmpenii cu alți concurenți. Din când în când, mai aveau câte o întrecere, dar în afară de asta, relaxare totală. Fusese extrem de înfometat, dar lipsa mâncării nu îl deranjase la fel de mult precum și-ar fi imaginat.

Nici restul participanților la *Fucking Tanum* nu se ridicaseră la nivelul aşteptărilor. Cu toţii erau nişte cretini. Mehmet-cel-de-nădejde se spetea în brutărie precum un sclav, de la sine putere. Calle venise la emisiune doar pentru a continua să domnească peste cluburile de noapte din Stureplan. Tina era atât de prețioasă, încât îi venea s-o pocnească. Cât despre Jonna… ce mai ratată! El nu putea să înțeleagă toate acele porcării, cu tăiatul pe mâini. Ultima, dar nu și cea din urmă, Barbie. Uffe se întunecă la față. Târfulița aia ieftină se înşela dacă avea impresia că putea să scape cu o asemenea ispravă. Lucrurile pe care le auzise în dimineața respectivă îl făcuseră să vrea să-i spună vreo două acelei regine a silicoanelor.

– Uffe, ai de gând să munceşti azi, sau ce?

Simon îi aruncă o privire aspră, iar Uffe se ridică de pe scaun, oftând. Rânji camerei de pe perete și merse către partea din față a brutăriei. Se văzu nevoit să capituleze și să pară ocupat pentru o vreme. Dar în seara aceea… ei bine, în seara aceea, el și cu Barbie aveau să poarte o discuție serioasă.

•

Pregătit să părăsească secția, Mellberg se opri în biroul lui Hedström. Atât Patrik, cât și Martin, erau

acolo. Păreau ocupaţi. Peste întreg biroul stăteau împrăştiate hârtii, iar Martin scria ceva în carneţel. Patrik vorbea la telefon, ţinând receptorul strâns apăsat între ureche și umăr, având astfel mâinile libere, pentru a putea umbla în același timp prin hârtiile aflate dinaintea sa. Pentru o clipă, Mellberg se gândi să intre, pentru a afla ce anume era atât de urgent. Însă hotărî să nu o facă. Avea lucruri mult mai importante de rezolvat. Cum ar fi fost, de exemplu, să ajungă acasă și să se pregătească pentru rendez-vous-ul cu a sa Rose-Marie. Își dăduseră întâlnire la ora șapte, la restaurantul Pensiunii Tanumshede, ceea ce însemna că avea două ore la dispoziţie pentru a se face cât mai prezentabil cu putinţă.

La finalul scurtei plimbări până acasă, el deja respira din greu. Trebuia să recunoască faptul că nu era în cea mai bună formă. Odată ajuns în apartament, el privi pentru o clipă totul din prisma unui străin. Nu avea să fie de ajuns. Până și el realiză asta. Trebuia să facă ceva, în caz că norocul urma să o aducă pe femeie în vizită la el acasă, pentru un scurt interludiu nocturn. Întregul său trup protestă la ideea oricărei tentative de curăţenie. Pe de altă parte, el rareori avusese un stimulent într-atât de puternic. Îl surprinse cât de important i se părea să facă o impresie bună.

La o oră după aceea, el se aşeză pe canapea, gâfâind. Pernele fantezie fuseseră aranjate pentru prima oară, de când se mutase acolo. Brusc, el realiză motivul pentru care se ocupase atât de rar de treburi gospodăreşti. Erau mult prea obositoare. Însă când privi în jurul său, observă efectul fantastic al sesiunii de curăţenie. Apartamentul nu mai părea atât de neîngrijit. Avea câteva piese frumoase de mobilier, pe care le moştenise de la părinţi. Nu arătau deloc rău, odată îndepărtat stratul de praf. Reușise, de

asemenea, să îndepărteze mirosul de mucegai care domnea, de regulă, în aer, și care provenea de la resturi de mâncare şi alte chestiuni mai puţin igienice. Blatul de lucru, pe care în mod normal stăteau înghesuite vase murdare, strălucea acum în soarele primăvăratic. Într-un asemenea loc chiar își putea imagina să aducă o femeie.

Mellberg privi spre ceas, apoi se ridică brusc. Nu mai rămăsese decât o oră până la întâlnirea cu a sa Rose-Marie, iar el era asudat şi prăfuit. Trebuia să se curețe rapid. Căută ceva de îmbrăcat. Gama nu era într-atât de mare precum și-ar fi dorit. La o inspectare mai amănunțită, majoritatea cămășilor și pantalonilor aveau pete și nici nu fuseseră de mult timp prin preajma unui fier de călcat. Într-un final, printr-un proces de eliminare, el rămăsese cu nişte pantaloni negri, o cămașă cu dungi albe și albastre, și o cravată roșie, cu Donald Duck. Acest ultim obiect îi păru tare elegant. Şi trebuia să recunoască faptul că îl prindea bine culoarea roșie. În schimb, pantalonii aparţineau acelei categorii de haine necălcate, iar Mellberg se gândi cum să rezolve problema. Căută prin întreg apartamentul, însă nu găsi un fier de călcat. Privirea îi alunecă asupra canapelei, iar o idee excelentă îl străfulgeră. Scoase rapid pernele și întinse cu grijă și cât mai neted pantalonii. Bineînţeles că nu era prea curat pe sub perne, însă avea să rezolve problema aceea mai târziu. Erau cu precădere scame și firimituri, care puteau fi periate mai apoi. Puse la loc pernele, după care se aşeză timp de cinci minute. Dacă avea să mai stea încă vreo cinci minute, odată ieşit din duș, probabil că pantalonii ar fi părut proaspăt călcaţi. Norocul lui că nu era un burlac neputincios, gândi el cu satisfacţie. Încă mai era capabil să găsească o soluţie bună pentru orice problemă.

•

Valuri de oameni începură să curgă spre centrul comunitar, unde avea loc seara de dans. Paturile concurenţilor fuseseră mutate, iar obiectele personale se puseseră la adăpost. Nimeni nu fusese încă admis în sală, drept urmare, coada se mărise, şerpuind prin parcare. Fetele degerau de frig şi ţopăiau pe loc. Vântul răcoros de primăvară le făcea din plin să regrete faptul că îşi îmbrăcaseră cele mai scurte fuste şi cele mai decoltate bluze. Lucrul pe care îl aveau în comun toţi cei care stăteau la rând era privirea nerăbdătoare de pe chipuri. Era cel mai palpitant eveniment petrecut în Tanumshede de ceva vreme încoace. Veniseră tineri din întreaga comunitate, ba chiar şi din afara oraşului, din Strömstad şi Uddevalla. Priviră cu înfrigurare spre uşa ce avea să fie deschisă în curând. Înăuntru se aflau eroii lor, idolii lor. Ei reuşiseră să obţină ceea ce lumea doar visa. Deveniseră vedete. Erau invitaţi la petreceri, alături de alte celebrităţi. Apăreau la TV. Şi poate că în seara aceea, vreun orăşean avea să capete şansa de a înhăţa şi el câteva clipe de faimă. De a face vreun lucru care să îndrepte camerele de filmat asupra lui. Precum fata aceea din *Fucking Töreboda*. Reuşise să se lipească de Andreas de la reality-show-ul *Baren*, drept urmare, apăruse în alte câteva episoade ale emisiunii. Ce realizare! Fetele îşi aranjau, fremătând, ţinutele, după care îşi scoteau luciul de buze din poşetă şi aplicau un nou strat. Îşi înfoiau părul şi îl dădeau cu fixativ, încercând să vadă rezultatele în oglinjoarele de buzunar. Tensiunea era tangibilă.

Fredrik Rehn râse atunci când văzu pe geam coada.

— Ia uitaţi, băieţi şi fete. Vin figuranţii. Va trebui să profităm din plin de seara asta, în regulă? Să nu aveţi reţineri. Beţi, distraţi-vă şi faceţi ce vă taie capul.

Ochii i se micşorară.

— Dar asiguraţi-vă că faceţi totul în faţa camerelor de filmat. Să n-aud că s-a furişat careva şi s-a distrat de unul singur. Ar putea însemna un proces pentru nerespectarea contractului. Sunteţi aici ca să munciţi, iar slujba voastră e să mergeţi acolo şi să animaţi lucrurile.

— Atunci ce naiba caută Jonna aici?

Uffe râse şi privi în jur, căutând acceptul tuturor.

— Asta n-ar fi în stare să animeze un cămin de bătrâni.

Râsul lui tăios le era cunoscut celorlalţi, însă Jonna nici măcar nu se obosi să se uite la el. Rămase cu privirea aţintită în poală.

— Jonna e extrem de populară printre fetele cu vârste cuprinse între paisprezece şi nouăsprezece ani. Multe din ele se regăsesc în ea. Ăsta e motivul pentru care o vrem aici.

Însă Fredrik nu putu să nu-i dea dreptate lui Uffe. Din punct de vedere social, fata aceea era precum o gaură neagră. Într-un asemenea hal de deprimată. Decizia de a o include fusese luată contrar dorinţei sale, aşa că pur şi simplu trebuia să se conformeze.

— Aşadar, înţelegeţi cu toţii cât de importantă e seara asta? Petreceţi, petreceţi, petreceţi!

Făcu semn către masa pe care stăteau aranjate băuturi.

— Şi în seara asta o vom susţine cu toţii pe Tina atunci când va cânta. În regulă?

Se uită fix spre Uffe, care doar pufni din nări.

— Mda, mda. Acum ne putem pune pe băut sau nu?

— Chiar te rog, spuse zâmbind Fredrik.

Dinţii îi erau de un alb strălucitor.

— Să facem un spectacol pe cinste în seara asta!

Ridică în aer ambele degete mari.

Remarcile sale fură întâmpinate cu un murmur răzleţ de aprobare. Apoi cu toţii atacară băuturile de pe masă.

Oamenii care stătuseră afară, la coadă, începură să intre încetişor în sală.

•

Anna tocmai pregătea cina atunci când Patrik se întoarse acasă. Erica stătea în sufragerie cu copiii, uitându-se la *Bolibompa*[19], pe Kanal 1. Maia flutura încântată din mânuţe ori de câte ori personajul Björne apărea pe ecran, iar Emma şi Adrian păreau a fi în transă. Cu stomacul ghiorăind puternic, Erica adulmecă înfometată aroma de mâncare thailandeză venită dinspre bucătărie. Anna făgăduise să-i gătească ceva delicios, dar şi cu puţine calorii, şi judecând după miros, îşi ţinuse promisiunea, cel puţin din primul punct de vedere.

– Bună, dragă, îi zâmbi Erica lui Patrik atunci când acesta intră în cameră.

Părea obosit. Ba chiar şi puţin neglijent, la o privire mai atentă.

– Ce-ai făcut azi? Pari… şifonat, spuse ea, arătând înspre cămaşă.

Patrik se uită la hainele sale murdare şi oftă. Începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

– Am căutat ceva în arhivele noastre prăfuite. Mă duc să fac un duş scurt şi să îmbrac nişte haine curate. Îţi povestesc mai târziu.

Erica îl privi dispărând pe scări, în dormitor. După care i se alătură Annei în bucătărie.

– S-a întors acasă Patrik? Mi s-a părut că am auzit uşa, spuse Anna fără să ia privirea de la oale.

– Da, aşa e. Dar s-a dus până la etaj să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Pare să fi avut o zi istovitoare la serviciu.

În momentul acela, Anna ridică privirea.

– M-ai putea ajuta să aranjez masa? Ca să fie gata până când se întoarce.

---

[19] Cunoscută emisiune suedeză pentru copii.

Sincronizarea fu perfectă. Exact atunci când Anna aşeză pe masă oala cea mare, Patrik coborî, cu părul ud şi îmbrăcat în haine comode.

— Mmm, miroase bine, spuse el, zâmbindu-i Annei.

Întreaga atmosferă se schimbase odată cu ieşirea Annei din carapace.

— Este curry thailandez, făcut cu lapte de cocos, lejer. Şi cu orez şi legume preparate în tigaie wok.

— Ce e brusc cu apetitul ăsta pentru mâncare sănătoasă? zise Patrik cu scepticism, nemaifiind sigur că gustul bucatelor avea să fie la fel de bun precum mirosul.

— Viitoarea ta mireasă şi-a exprimat dezideratul ca amândoi să arătaţi fantastic în ziua nunţii. Aşadar, „Planul Fantastic” începe acum.

— Mda, cam ai dreptate, din punctul ăsta de vedere, zise Patrik, trăgându-şi de tricou pentru a acoperi un început de burtică ce-şi făcuse apariţia în ultimii câţiva ani.

— Dar copiii? Ei nu mănâncă alături de noi?

— Nu, ei se distrează în sufragerie, zise Anna. E şansa noastră de a ne bucura de nişte pace şi linişte.

— Dar Maia? Poate să aibă singură grijă de ea?

Erica izbucni în râs.

— Ce mamă cloşcă eşti. O să fie în regulă. Şi, crede-mă, Emma ne va da de ştire dacă Maia face vreo boacănă.

Ca la un semn, ei auziră din sufragerie o voce stridentă.

— Ericaaa, Maia nu dă pace televizorului!

Patrik râse şi se ridică.

— Mă ocup eu. Voi două staţi locului şi serviţi-vă cu mâncare.

Îl auziră mustrând-o pe Maia, apoi asigurându-se că-i oferă o sărutare. Până şi copiii mai mari primiră câte un pupic, iar atunci când se întoarse înapoi la masă, Patrik păru mult mai relaxat.

— Aşadar, la ce-ai trudit ziulica întreagă?

Patrik le povesti pe scurt cele întâmplate. Atât Anna, cât și Erica, își lăsară furculițele jos și-l priviră fix, fascinate de ce le era dat să audă. Erica luă cuvântul prima.

— Dar care crezi să fie legătura? Și ce cale veți urma în continuare?

Patrik termină de mestecat înainte de-a răspunde.

— Martin și cu mine am dat telefoane toată după-masa pentru a aduna informații. Intenționăm ca luni să-i dăm de capăt.

— Eşti liber la sfârșit de săptămână? zise Erica, surprinsă în mod plăcut.

Patrik își petrecea mult prea multe sfârşituri de săptămână la muncă.

— Da, în sfârşit. Şi oricum, cei cu care trebuie să stau de vorbă nu vor fi disponibili decât luni. Aşa că weekendul ăsta vă stau la dispoziție, fetelor.

Surâse larg, și Erica nu se putu abține să nu zâmbească, la rându-i. Cât de repede zburase timpul. Parcă mai ieri se întâlniseră pentru prima oară și, cu toate acestea, avea senzația că fuseseră dintotdeauna un cuplu. Uneori, ea uita că avusese cândva o viață care nu-l inclusese și pe Patrik. Iar peste câteva săptămâni, urmau să se căsătorească.

Își auzi fiica gângurind în sufragerie. Acum că Anna se pusese pe picioare, Erica avea să își poată savura din nou viața.

•

Atunci când Mellberg își făcu apariția, cu o întârziere de zece minute, Rose-Marie îl aștepta deja la masă. Curățatul pantalonilor pe care-i călcase sub pernele canapelei se dovedise mai problematic decât își imaginase. Un cocoloș mare de gumă de mestecat fusese lipit de canapea, iar pentru îndepărtarea lui, Mellberg avusese nevoie de întreaga sa ingeniozitate și de un cuțit extrem de ascuțit. Materialul

pantalonilor se rărise puţin după ce se recursese la cuţit, însă dacă îşi trăgea haina destul de mult, probabil că nu avea să fie vizibil. Aruncă o ultimă privire în sticla unei fotografii înrămate, asigurându-se că totul era în ordine. În seara aceea, avusese grijă deosebită să-și răsucească îndemânatic părul din vârful capului. Nu i se vedea niciun petic din scalpul său lucios. Gândi cu satisfacţie că îşi arăta cu demnitate vârsta.

Fu din nou surprins atunci când, văzând-o pe Rose-Marie, inima îi stătu o clipă-n loc. Ce anume avea acea femeie între două vârste și ușor plinuță, de-l putea afecta într-un asemenea mod? Nu se putea gândi decât la ochii ei. Erau de-un albastru cum nu mai văzuse nicicând, iar nuanţa roşiatică a părului său îi făcea cu atât mai pătrunzători. O privi fermecat, neobservându-i, iniţial, mâna întinsă. Apoi îşi reveni și se trezi aplecându-se și sărutându-i mâna, ca un gentleman de modă veche. Pentru o clipă, se simţi stupid şi nu putu concepe de unde anume venise acel impuls. Însă apoi văzu că partenera sa părea să-i fi apreciat gestul, şi fu cuprins de o toropeală plăcută. Încă mai cunoştea trucurile, şi ştia cum să facă lucrurile cu stil.

— Cât de plăcut e. Nu am mai fost niciodată aici, spuse ea cu blândeţe, în vreme ce examinară meniul.

— Te asigur că e un stabiliment de prim rang, zise Mellberg, umflându-se în pene, de parcă el ar fi fost proprietarul pensiunii.

— Da, iar ambianţa e şi ea excelentă.

Cuprinse cu privirea toate delicatesele din meniu. Mellberg studie, la rându-i, oferta, şi se panică pentru o clipă, la vederea preţurilor. Însă el întâlni apoi privirea lui Rose-Marie, pe deasupra meniurilor, şi neliniştea din stomac i se potoli. Într-o seară precum aceea, banii nu contau.

Femeia se uită în sus, pe geam, spre centrul comunitar.

— Am auzit că în seara asta se vor ţine nişte festivităţi acolo.

— Sunt indivizii aceia din reality-show. În mod normal, reuşim să evităm asemenea chestiuni prin zonă. Colegii noştri din Strömstad se confruntă de obicei cu asemenea evenimente şi, în plus, sunt nevoiţi să se ocupe şi de beţiile şi vandalismul ce rezultă din acestea.

— Vă aşteptaţi la incidente? Eşti sigur că îţi poţi lua liber în seara asta?

Rose-Marie păru îngrijorată.

Sentimentul de mândrie şi încredere al lui Mellberg se amplifică şi mai mult. Era plăcut să se simtă important în compania unei femei frumoase. Lucrul acela se întâmplase mult prea rar de când fusese transferat în Tanumshede. Din cine ştie ce motiv, oamenilor din zonă le venea greu să-i aprecieze adevăratele calităţi.

— Am doi poliţişti însărcinaţi cu ţinerea lucrurilor sub control, spuse el. Aşa că noi ne putem bucura în pace şi linişte de o cină plăcută. Un şef bun ştie cum să-şi delege oamenii, şi mă văd nevoit să recunosc, eu am un real talent pentru asta.

Un zâmbet din partea lui Rose-Marie confirmă faptul că nu se îndoia de excelentele sale calităţi de lider. Se dovedea a fi o seară extrem de plăcută.

Mellberg privi din nou spre centrul comunitar. Apoi îşi scoase din minte întreaga chestiune. Martin şi Hanna aveau să-i facă faţă. El avea treburi mult mai plăcute asupra cărora să-şi îndrepte atenţia.

•

Înainte de-a urca pe scenă, Tina făcu puţinele exerciţii vocale pe care le ştia. Fireşte că avea să cânte playback, era de-ajuns să mimeze cuvintele, cu microfonul în mână. Dar nu se ştia niciodată. Odată,

în örebro, CD-ul pentru playback încetase să mai funcţioneze şi fiindcă nu exersase cum trebuia, ea fusese nevoită să croncăne întregul cântec, live. Nu voia să mai treacă niciodată printr-o asemenea situaţie.

Ştia că, pe la spate, cu toţii râdeau de ea. Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu o deranja acest lucru. Pe de altă parte, nu prea avea ce să facă, decât să meargă pe scenă şi să le arate tuturor de ce era în stare. Aceea avea să fie şansa ei cea mare pentru a începe o carieră muzicală. Îşi dorise să ajungă cântăreaţă încă de pe vremea când era micuţă. Petrecuse atât de multe ore în faţa oglinzii, mimând cântece pop, folosind drept microfon mânerul corzii de sărit, sau orice i-ar fi fost la îndemână. Odată cu apariţia sa în emisiunea *Baren*, ea avusese ocazia de a-şi dovedi talentele. Înainte de asta, ea mersese la o audiţie pentru *Idol*[20], dar acea experienţă încă îi lăsa un gust amar. Idioţii din juriu o măcelăriseră, iar clipul fusese difuzat fără încetare la TV. Ea stătuse acolo, cu un rânjet stupid pe faţă. Apoi dobitocul de Clabbe îi spusese să o şteargă înapoi acasă. Însă umilinţa continuase până atunci când, aflată pe punctul de a izbucni în lacrimi, ea le spuse cu obrăznicie că restul lumii o considera o cântăreaţă bună. Mama şi tata obişnuiau să o asculte cu ochii înlăcrimaţi, într-atât de mândri erau de ea. Şi când te gândeşti că fusese într-atât de bucuroasă în dimineaţa respectivă, stând la coadă devreme, uitându-se în jurul ei, sigură de victoria sa, sigură că avea să se numere printre cei aleşi. Tina alesese un cântec care cu siguranţă avea să-i impresioneze: *Without You*, al idolului său, Mariah Carey. Avea să îşi dea toată silinţa pentru a-i lăsa cu gura căscată pe membrii juriului. Apoi avea să înceapă o viaţă complet

---

[20] *Pop Idol*, reality-show TV britanic, în cadrul căruia participanţii concurează pentru titlul de cel mai bun cântăreţ pop al momentului.

diferită. Își imaginase totul atât de clar. Petreceri ale celebrităților și isterie *Idol*. Turnee pe timp de vară și videoclipuri pe MTV. Însă totul luase o întorsătură cum nu se putea de greșită.

Când fusese contactată de producătorii emisiunii *Baren*, ea privise totul ca pe un dar de la Dumnezeu. Era o șansă căreia nu intenționa să-i dea cu piciorul. După o vreme, ea izbuti să-și dea seama ce anume îi cauzase eșecul la *Idol*. Sânii ei, firește. Juriul gustase cântecul, însă nu o dorea pe Tina în emisiune fiindcă știa că, nedispunând de restul „echipamentului”, ea nu avea să dea lovitura. Iar pentru o fată, „echipamentul” consta într-o pereche consistentă de sâni. Drept urmare, de îndată ce porniră filmările pentru *Baren*, ea începu să facă economii. Strânse fiecare bănuț în parte pentru a-și finanța operația de mărire a sânilor. Odată ce cupele D aveau să fie la locul lor, nimic nu i-ar mai fi putut sta în cale. Dar trăsese linia când venise vorba de decoloratul părului. În ciuda tuturor lucrurilor, era totuși o fată deșteaptă.

•

Fredonând o melodie, Leif se dădu jos din camion. De obicei, lui îi revenea doar ruta din zona Fjällbacka, însă din cauza virusului stomacal ce afectase atât de mulți șoferi în perioada respectivă, el fusese nevoit să conducă mai multe ore și să acopere o arie mai mare decât în mod normal. Însă nu îl deranja. Își iubea munca, iar gunoiul rămânea gunoi, indiferent de unde-l colecta. Ba chiar se și obișnuise cu mirosul, de-a lungul anilor. Nu prea mai rămăseseră multe miasme care să-l facă să strâmbe din nas. Din nefericire, simțul său alterat al mirosului îl împiedica să adulmece aroma chiflelor cu scorțișoară, proaspăt coapte, sau parfumul unei femei frumoase, însă acelea erau minusurile. Îi plăcea să meargă la serviciu, și nu prea existau mulți oameni care să poată spune asta.

Își puse mănușile mari de lucru și apăsă unul dintre butoanele de pe panou. Camionul verde cu gunoi începu să pufăie și să evacueze aer, în vreme ce era coborât brațul de ridicare. În mod normal, el putea sta în cabină în timp ce brațul apuca pubela, deșertându-i conținutul direct în presă, însă pubela cu pricina nu era poziționată corect, așa că fu nevoit să o târască singur.

Stătu acolo, uitându-se la camionul ce ridica pubela. Încă era devreme, și Leif căscă de oboseală. De regulă, obișnuia să se culce devreme, însă cu o seară înainte îi avusese în grijă pe băieți, pe nepoții lui preaiubiți. Le dăduse voie să stea treji și să se ciondănească un pic cam mult, însă totul meritase. Expiră și privi norișorul alb ridicându-se în văzduh. Era al naibii de frig, chiar dacă se aflau în luna aprilie. Însă temperatura putea încă să scadă brusc.

Leif privi în jurul cartierului, alcătuit cu precădere din case de vacanță. În curând avea să fie plin de viață. Fiecare pubelă avea să fie golită. Cutii de gunoi pline de resturi de crevete și sticle de vin alb, pe care oamenii fuseseră prea leneși pentru a le duce la centrele de reciclat. La fel se întâmpla în fiecare an. În fiecare vară. Căscă din nou și privi în sus, către pubela aflată în aer, ce era rotită și golită în camion. Fu uluit de ceea ce văzu.

Leif lovi butonul care stopa presa. După aceea, își scoase mobilul.

•

Patrik oftă adânc. Ziua de sâmbătă nu luase întorsătura la care se așteptase. Privi dezamăgit în jurul său. Rochii, rochii și iar rochii. Tul, rozete, paiete și toată ceata lui Papuc! Era ușor transpirat, așa că-și trase de gulerul costumului de tortură pe care-l purta. Era aspru și strâmt în cele mai stranii zone, și călduros precum o saună portabilă.

— Ei bine? zise Erica, privindu-l cu un ochi critic. Cum te simţi în el? Îţi vine?

Se întoarse către proprietara magazinului, al cărei chip se luminase atunci când o văzuse pe Erica intrând, la braţ cu viitorul ei soţ.

— Probabil că are nevoie de nişte modificări; pantalonii par puţin cam lungi, zise Erica, întorcându-se iar spre Patrik.

— Vom avea noi grijă de tot, nu e nicio problemă.

Femeia se lăsă pe vine şi începu să înfigă ace de siguranţă pe la tivuri.

Patrik făcu o uşoară grimasă.

— Aşa de… strâmt trebuie să fie?

Îşi trase din nou de guler. Avea senzaţia că nu respira deloc.

— Haina se potriveşte de minune, ciripi femeia într-un act de vitejie, având în vedere faptul că ţinea două ace de siguranţă în colţul gurii.

— Mie tot mi se pare că e prea strâmt, zise Patrik, făcând apel la Erica pentru a-i veni în ajutor.

Însă graţierea nu părea a se ivi. Femeia surâse, deşi lui Patrik îi păru mai degrabă un rânjet diavolesc, şi răspunse:

— Arăţi minunat! Vrei să fii cât se poate de modern în ziua nunţii tale, nu?

Patrik îşi privi gânditor viitoarea nevastă. Aceasta manifesta nişte tendinţe îngrijorătoare, însă poate că toate femeile reacţionau la fel atunci când se aflau într-un magazin cu ţinute de nuntă. Personal, el nu-şi dorea decât să plece de acolo, cât mai repede posibil. Resemnat, Patrik realiză că pentru a face asta nu avea decât o cale de urmat. Cu un efort considerabil, el se forţă să arunce un zâmbet, fără ca acesta să fie direcţionat spre cineva, în mod special.

— Ai dreptate, zise el. Am senzaţia că începe să îmi pară tare confortabil. Îl luăm pe acesta!

Erica bătu încântată din palme. Pentru a mia oară, Patrik se întrebă ce anume aveau nunţile de le aduceau o sclipire în ochi femeilor. Bineînţeles că şi el aştepta cu nerăbdare să se căsătorească, dar s-ar fi mulţumit cu un eveniment mai temperat. Deşi nu putea nega faptul că inima îi tresărea de fiecare dată când vedea bucuria din ochii Ericăi. În ciuda tuturor lucrurilor, ceea ce conta mai mult decât orice altceva pe lume era fericirea ei. Dacă asta însemna să poarte timp de o zi un frac de pinguin, aspru şi călduros, atunci aşa avea să facă. Se aplecă şi o sărută pe gură.

— Crezi că Maia e în regulă?

Erica pufni în râs.

— Anna are şi ea doi copii, deci cred că va fi în stare să-i poarte de grijă Maiei.

— Dar acum are trei copii de care să se îngrijească. Dacă va trebui să fugă după Adrian sau după Emma, iar Maia alunecă şi…

Erica îl întrerupse cu un zâmbet.

— Potoleşte-te. Eu am avut grijă de toţi trei pe timp de iarnă şi totul a decurs în regulă. În plus, Anna a pomenit că s-ar putea ca Dan să treacă pe acolo. Aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

Patrik se relaxă. Erica avea dreptate. Însă el se temea întotdeauna că fiica sa ar putea păţi ceva. Poate că asta se datora tuturor lucrurilor pe care le văzuse în meseria sa. Ştia prea bine ce întâmplări groaznice s-ar fi putut abate asupra oamenilor obişnuiţi. Şi ce lucruri înfiorătoare li s-ar fi putut întâmpla copiilor. Citise undeva că din clipa în care aveai un copil, era ca şi cum ţi-ai fi trăit întreaga viaţă cu un pistol încărcat la tâmplă. Şi exista un sâmbure de adevăr în asta. Frica pândea şi era omniprezentă. Pretutindeni existau pericole. Însă el avea să încerce să nu se mai gândească la asta. Maia

era în regulă. Iar el şi Erica se bucurau de o zi rară, pe care o petreceau numai ei doi.

— Vrei să luăm prânzul undeva? sugeră el după ce plătiră şi-i mulţumiră femeii.

Soarele primăvăratic străluci asupra lor şi le încălzi feţele atunci când ieşiră în stradă.

— Ce idee minunată, zise fericită Erica şi îl luă de braţ.

Se plimbară agale pe artera de cumpărături din Uddevalla, uitându-se la diferitele stabilimente culinare ce le stăteau la dispoziţie. Într-un final, căzură de acord asupra unui restaurant thailandez aflat pe una din străduţele lăturalnice, iar cei doi se aflau pe punctul de a pătrunde în aroma ademenitoare de curry, când telefonul lui Patrik începu să sune. Bărbatul privi ecranul. La naiba, era secţia de poliţie.

— Lasă-mă să ghicesc…, zise Erica, dând ostenită din cap.

Judecând după chipul lui, femeia îşi dădu seama de unde provenea apelul.

— Trebuie să răspund, spuse el. Dar tu intră, sunt sigur că nu-i nimic important.

Erica bombăni cu scepticism, dar într-un final îi dădu ascultare. Patrik aşteptă afară, conştient de antipatia ce i se putea simţi în voce atunci când răspunse la telefon.

— Da, Hedström aici.

Expresia de pe chip i se transformă curând dintr-una iritată într-una neîncrezătoare.

— Într-un tomberon? Se mai îndreaptă cineva într-acolo? Martin? În regulă. Mă întorc imediat. Doar că sunt în Uddevalla, aşa că va dura ceva. Daţi-mi adresa.

Scoase în grabă un pix din buzunar, însă nu avu hârtie, aşa că îşi notă adresa în palmă. Apoi închise telefonul şi inspiră adânc. Nu era nerăbdător să-i

spună viitoarei sale soţii că aveau să fie nevoiţi să sară peste prânz și să meargă direct acasă.

Capitolul 4

Avea uneori senzaţia că şi-o amintea pe cealaltă, aceea care nu era la fel de blândă şi frumoasă precum ea. Cealaltă, a cărei voce era într-atât de rece şi neînduplecată. Precum sticla dură și tăioasă. În mod straniu, existau momente când îi simţea lipsa. Își întrebase sora dacă ea și-o amintea, însă fata doar dăduse din cap. După care îşi ridicase pledul, acela moale, cu ursuleţi roz, şi îl strânsese tare. Iar el îşi dăduse seama că, de fapt, şi-o amintea şi fata. Amintirea şedea în adâncul ei, undeva în piept, nu în minte.

Odată, el făcuse o încercare de a întreba ce se întâmplase cu vocea respectivă. Unde se mai afla în clipele acelea. Cui îi aparţinuse, însă ea se supărase cumplit. Nu mai exista altcineva, fusese replica ei. Nu existase nimeni cu o voce dură și tăioasă. Doar ea. Numai ea. După care îi îmbrățișase pe el şi pe sora lui. El îşi simţise obrazul mângâiat de mătasea bluzei femeii, în vreme ce nările îi fură cuprinse de parfumul său. O şuviţă din părul lung şi blond al surorii sale îi gâdilase urechea, însă el nu cutezase să se urnească. Nu cutezase să rupă vraja. Nu mai întrebase nicicând, după aceea. Era atât de straniu şi de îngrijorător să o vadă mâhnită, încât nu mai îndrăzni să rişte asta.

Singura dată când o mai supărase fusese atunci când o rugase să-i arate ce anume stătea ascuns acolo. Nu intenţionase să întrebe, ştia că ar fi fost în van, însă nu se putuse abţine. Sora îl privea mereu cu ochi mari, înfricoşaţi, atunci când punea, bâlbâindu-se, întrebarea. Teama fetei îl făcea să bată în retragere, însă chiar și-așa, el nu-și putuse stăpâni curiozitatea. Aceasta se revărsase precum o forţă a

naturii; era ca și cum ar fi clocotit înăuntrul lui, dornică să iasă la suprafață.

Răspunsul era mereu același. Mai întâi venea privirea dezamăgită din ochii ei. Dezamăgită de faptul că, deși ea îi dăduse atât de mult, dacă nu chiar totul, el voia în continuare și mai mult. Voia altceva. După aceea, urma răspunsul șovăielnic. Uneori avea lacrimi în ochi atunci când i-l oferea. Momentele acelea erau cele mai cumplite. Deseori, ea cădea în genunchi, cuprinzându-i chipul cu palmele. Apoi urma aceeași asigurare. Că era spre binele lor. Că oamenii precum ei nu puteau fi acolo, afară. Că dacă le-ar fi dat drumul pe ușă, totul ar fi mers rău pentru el și pentru sora lui.

Apoi încuia prudentă ușa în urma sa. Iar el stătea acolo, împresurat de propriile-i întrebări, în vreme ce sora lui se apropia încetișor de el.

•

Mehmet se aplecă peste marginea patului și vomită. Fu vag conștient de faptul că voma i se împrăștie pe podea, și nu în vreun recipient, însă era mult prea rupt de realitate pentru a-i păsa.

— La dracu', Mehmet, ce scârbos.

Auzi din depărtare vocea Jonnei și, cu ochii întredeschiși, o văzu pe fată ieșind în goană din cameră. Nici de asta nu avea energia să-i pese. Singurul lucru care-i vâjâia prin cap era senzația de durere și de zvâcnire dintre tâmple. Gura îi era uscată și cu un gust de vomă și băutură trezită. Avea doar o idee vagă în legătură cu cele petrecute cu o seară în urmă. Își amintea muzica, dansul, fetele în ținute decoltate, care se împingeau în el, nesătule, disperate, revoltătoare. Închise ochii pentru a împiedica imaginile, însă nu reuși decât să le amplifice. Starea de greață i se înrăutăți din nou, și Mehmet se aplecă iar peste marginea patului. Nu mai rămăsese decât fiere. Undeva, prin preajmă, el putu

auzi camera zumzăind precum un bondar. Prin cap i se învârtiră imagini cu familia sa. Gândul că aveau să-l vadă în starea aceea îi înrăutăţi de o sută de ori migrena, însă el nu avu ce să facă, în afară de a-și trage cuverturile peste cap.

Frânturi de cuvinte apăreau, apoi dispăreau. Îi dădeau buzna în minte, după care zburau afară, cu aceeaşi rapiditate, topindu-se de îndată ce voia să le aşeze într-o ordine care să aibă vreun înţeles. Era ceva ce-ar fi trebuit să-și amintească. Vorbe furioase și meschine, aruncate precum niște săgeţi în direcţia cuiva? În direcţia mai multor oameni? În direcţia sa? La naiba, nu era în stare să-și amintească. Se ghemui în poziţie de fetus, apăsându-și la gură pumnii strânşi. Vorbele începură să curgă din nou. Înjurături. Acuzaţii. Cuvinte urâte, destinate să rănească pe cineva. Dacă își aducea bine aminte, ele își atinseseră ţinta. Cineva plânsese. Protestase. Însă vocile nu făcură decât să se amplifice. Veni apoi sunetul unei palme. Inconfundabilul sunet al unei plesnituri peste piele, cu o viteză care să provoace durere. Un suspin cumplit, sfâșietor îi străpunse negura. Întins în pat, el se ghemui și mai mult sub cuverturi, încercând să înlăture toate acele frânturi aparent irelevante, care-i zburau prin minte. Nu ajută cu nimic. Crâmpeiele erau într-atât de tulburătoare, de puternice, încât nimic nu părea să le poată ţină în frâu. Voiau ceva de la el. Însă era ceva ce trebuia să-și amintească. Ceva ce nu voia să-și amintească. Cel puţin, așa considera el. Totul era atât de încurcat. Apoi starea de greaţă îl cuprinse din nou. Aruncă la o parte cuverturile și se aplecă peste marginea patului.

•

Mellberg stătea întins în pat, privind ţintă spre tavan. Acel sentiment care-l încerca… Era ceva ce nu mai simţise de multă vreme. Probabil că ar fi fost

descris cel mai bine de cuvântul… satisfacţie. Şi nici nu era un sentiment pe care ar fi trebuit să-l aibă, din moment ce se culcase de unul singur și se trezise tot la fel. Din punctul său de vedere, un asemenea fapt nu mai fusese niciodată asociat unei întâlniri de succes. Însă lucrurile se schimbaseră de când o cunoscuse pe Rose-Marie. El se schimbase.

Se simţise aşa de bine cu o seară înainte. Discuţia cursese într-atât de firesc. Vorbiseră despre câte-n lună și-n stele. Iar el fusese interesat de ce avea de zis partenera sa. Voia să știe totul despre ea. Unde a copilărit, cum a copilărit, ce-a făcut de-a lungul vieţii, ce vise avea, ce fel de mâncare îi plăcea, ce emisiuni TV urmărea. Totul. La un moment dat, el se oprise pentru a arunca o privire asupra reflectării lor în fereastră, o imagine cu ei râzând, închinând paharele, discutând. Şi abia dacă se recunoscuse. Nu mai întâlnise un asemenea zâmbet pe chipul său, și se văzu nevoit să recunoască faptul că i se potrivea. În ceea ce-o privea pe Rose-Marie, el era deja conștient de faptul că zâmbetul ei o prindea, fără doar și poate.

Își împreună mâinile după ceafă și se întinse. Soarele primăvăratic se strecură prin fereastră, iar Mellberg observă că de mult ar fi trebuit să spele perdelele.

Se sărutaseră de noapte bună în faţa uşii pensiunii. Uşor ezitant, uşor precaut. El o prinsese încetişor de umeri, iar senzaţia suprafeţei răcoroase şi netede a ţesăturii atingându-i vârfurile degetelor, combinată cu aroma parfumului ei, din momentul în care o sărutase, reprezentase cel mai erotic lucru pe care-l trăise vreodată. Cum de avea un efect într-atât de puternic asupra lui? Și după un timp într-atât de scurt.

Rose-Marie… Rose-Marie… Îi degustă numele. Închise ochii și încercă să-și imagineze chipul său.

Hotărâseră să se întâlnească iar, în curând. Se întrebă cât de devreme ar fi putut să-i telefoneze în acea zi. Să fi fost oare prea cutezător? Prea nerăbdător? Dar, la naiba, ce-o fi o fi. Cu a lui Rose-Marie, el nu era nevoit să recurgă la jocuri complicate. Își privi ceasul. Deja era dimineață de ceva vreme. Probabil că femeia se trezise. Se întinse după telefon, însă nu apucă să ridice receptorul, că acesta și țârâi. Văzu pe ecran că îl suna Hedström. Nu era a bună.

•

Patrik ajunse în același timp cu echipa de specialiști la locul în care fusese găsit cadavrul. Pesemne că plecaseră din Uddevalla cam pe-atunci când el se urcase în mașină, pentru a o conduce acasă pe Erica. Călătoria înapoi spre Fjällbacka fusese oarecum mohorâtă. Erica stătuse mai mult cu privirea pe geam. Nu mânioasă, ci tristă și dezamăgită. Iar Patrik o înțelesese. Și el, la rându-i, era dezamăgit și trist. În ultimele luni, ei avuseseră într-atât de puțin timp împreună. Patrik abia dacă își putea aminti ultima dată când avuseseră ocazia să stea de vorbă, doar ei doi.

Uneori își ura slujba. În situații precum aceea, el chiar se întreba de ce își alesese o asemenea profesie, care nu îi oferea pic de timp liber. Putea fi chemat la secție dintr-o clipă în alta. Slujba sa era întotdeauna la un telefon distanță. Dar, în același timp, munca îi oferea atât de multe satisfacții, precum cea dată de sentimentul că uneori el chiar schimba lucrurile în bine. Nu ar fi rezistat niciodată într-o profesie care să-l fi forțat să umble cu hârtii și cifre, cât era ziua de lungă. Problema sau, mai degrabă, provocarea, consta în faptul că era nevoie de el și acasă.

„La naiba, de ce trebuie să fie atât de dificile lucrurile astea?” gândi Patrik, în timp ce parcă

maşina la o scurtă distanţă de camionul verde cu gunoi. În jur se adunase un întreg norod, însă tehnicienii specialişti înconjuraseră cu bandă un perimetru întins din spatele camionului, pentru a se asigura că nimeni nu avea să dea buzna și să distrugă urme ce s-ar fi putut afla acolo. Şeful echipei de specialişti, Torbjörn Ruud, ieşi în întâmpinarea lui Patrik și-i întinse mâna.

— Bună, Hedström. Ei bine, nu prea pare distractiv.

— Nu, am auzit că Leif a avut parte de o încărcătură la care nu s-ar fi aşteptat.

Patrik făcu semn înspre lucrătorul de salubritate care stătea abătut, la mică distanţă faţă de ei.

— Mda, s-a șocat puternic. Nu-i o imagine plăcută. Încă e întinsă acolo, n-am vrut s-o mutăm. Urmează-mă și aruncă o privire, însă ai grijă unde calci. Poftim, ia astea.

Torbjörn îi înmână lui Patrik două benzi elastice, pe care acesta se apleacă şi le fixă în jurul pantofilor. Astfel, urmele paşilor să-i puteau fi distinse cu uşurinţă de cele lăsate de către făptaş sau poate chiar făptaşi. Împreună, ei păşiră cu precauţie peste banda alb-albastră a poliţiei. Pe măsură ce se apropiară de locul cu pricina, Patrik simţi o oarecare senzaţie de nelinişte în stomac, și fu nevoit să-și înfrâneze impulsul de a se întoarce pe-un călcâi și de-a o lua la sănătoasa. Ura acea parte a slujbei sale. Ca de obicei, trebui să se călească înainte de-a se ridica pe vârfuri și a se uita în compartimentul din spate al camionului. Acolo, în mijlocul unei învălmăşeli pestilenţiale de resturi vechi de mâncare și alte rămășițe, zăcea trupul gol al unei fete. Îndoită și cu picioarele în jurul capului, de parcă ar fi efectuat nişte acrobaţii avansate. Patrik îl privi nelămurit pe Torbjörn Ruud.

— Rigor mortis, explică el sec. Membrele s-au rigidizat în poziţia respectivă după ce fata a fost

îndoită din mijloc, pentru a putea încăpea în tomberon.

Patrik se schimonosi. Faptul că nu fusese doar omorâtă, ci și aruncată precum un deşeu menajer indica un asemenea sânge rece și dispreţ faţă de omenire. Îndesată într-o pubelă! Patrik îşi întoarse spatele.

— Cât timp veţi cerceta locul faptei?

— Vreo câteva ore, zise Torbjörn. Presupun că între timp voi veţi culege martori. Din nefericire, nu există prea mulţi.

Făcu semn cu capul spre casele goale şi părăsite, care-şi aşteptau vizitatorii pe timp de vară. Însă vreo câteva erau reşedinţe permanente, aşa că puteau măcar să spere că vor avea puţin noroc.

— Ce s-a întâmplat aici?

Vocea lui Mellberg sună la fel de iritată ca de obicei. Patrik şi Torbjörn se întoarseră şi-l văzură îndreptându-se val-vârtej în direcţia lor.

— O femeie a fost vârâtă în pubela asta, răspunse Patrik, arătând spre lada de gunoi aflată la marginea drumului.

Doi specialişti îşi puseră mănuşile, pregătindu-se de lucru.

— A fost descoperită când Leif, aici, de faţă, a golit pubela.

Făcu semn înspre Leif.

— De-aia se află în camionul de gunoi.

Mellberg luă asta drept invitaţie de a păşi peste bandă, pentru a arunca o privire în maşină. Torbjörn nici măcar nu mai încercă să-l convingă să-şi pună elastic peste pantofi. Oricum nu conta. Mai fuseseră nevoiţi şi în trecut să elimine urmele lui Mellberg de la locul crimei, aşa că îl aveau deja la fişier.

— Fir-aş al naibii, zise Mellberg, ţinându-se de nas. Ce pute!

Dădu înapoi, părând mai îngrijorat de mirosul gunoiului decât de vederea cadavrului fetei. Patrik

oftă în sinea lui. Putea mereu să conteze pe faptul că Mellberg avea să se poarte necorespunzător și insensibil.

— Se știe cine este? întrebă Mellberg.

Patrik dădu din cap.

— Nu, momentan nu știm nimic. Mă gândeam s-o sun pe Hanna și s-o rog să verifice dacă a fost dată dispărută vreo fată ieri. Iar Martin e pe drum, așa că mă gândeam ca eu și cu el să începem să batem pe la ușile puținelor case locuite din zonă.

Mellberg încuviință, cătrănit.

— Bine gândit. Exact asta aveam de gând să sugerez.

Patrik și Torbjörn făcură schimb de priviri. Invariabil, Mellberg își însușea ideile celorlalți, dând rareori dovadă de inițiativă proprie.

— Așadar, unde-i Molin? întrebă Mellberg, privind în jur, posomorât.

— Ar trebui să ajungă dintr-o clipă-n alta.

Ca la un semn, mașina lui Martin își făcu apariția. Găsirea unui loc de parcare de-a lungul șoselei înguste și pietruite începuse să devină problematică, așa că Martin fu nevoit să dea puțin înapoi, până să găsească un loc. Părul său roșcovan stătea fix în sus, iar Martin părea obosit. Avea fața șifonată, de parcă tocmai s-ar fi trezit din pat.

— O fată a fost găsită moartă în tomberonul ăla, iar acum e în camionul de gunoi, îi făcu Patrik rezumatul.

Martin doar mișcă din cap. Nu dădu vreun semn că s-ar duce pentru a arunca o privire. Stomacul său avea tendința de a se întoarce pe dos la vederea cadavrelor.

— N-ați lucrat aseară, tu și cu Hanna? întrebă Patrik.

Martin încuviință.

— Ba da, am stat cu ochii pe cheful de la centrul comunitar. Și bine c-am fost prezenți. S-a dezlănțuit

iadul pe-acolo, şi n-am ajuns acasă decât la ora patru.

— Ce s-a întâmplat? zise Patrik, încruntându-se.

— Cam ca de obicei. Nişte tipi s-au îmbătat criţă, o ceartă cu un iubit gelos, doi puşti beţi care s-au luat la bătaie. Însă asta n-a fost nimic în comparaţie cu busculada produsă între membrii emisiunii. Hanna şi cu mine am fost nevoiţi să-i despărţim de câteva ori.

— Înţeleg, zise Patrik, ciulindu-şi urechile. Din ce motiv? În legătură cu ce?

— Se pare că toţi s-au supărat pe o fată din grup. Cea cu sânii siliconaţi. A cam luat-o pe coajă înainte să putem interveni.

Martin se frecă la ochi, epuizat. Lui Patrik îi veni o idee.

— Martin, te duci, te rog, să te uiţi la fata din camion?

Martin se schimonosi.

— Chiar e necesar? Doar ştii cum…

Îşi întrerupse cuvintele şi dădu, resemnat, din cap.

— Bineînţeles că o să mă duc, dar de ce?

— Fă-o doar, zise Patrik, nevrând să-şi dea gândurile în vileag. Îţi explic eu după aceea.

— În regulă, zise Martin, cu o figură demnă de milă.

Îşi puse acoperitoarele pe care i le dădu Patrik şi le prinse în jurul pantofilor. Cu umerii lăsaţi, el păşi peste banda de poliţie şi făcu vreo câţiva paşi ezitanţi înspre spatele camionului. După ce trase adânc aer în piept o ultimă dată, el privi în jos, apoi se întoarse repede spre Patrik, cu o privire uluită.

— Dar asta e…

Patrik încuviinţă.

— Fata de la *Fucking Tanum*. Da, mi-am dat seama din clipa în care ai început să mi-o pomeneşti. Şi se pare că a încasat o bătaie zdravănă.

Martin se distanţă cu precauţie de camionul cu gunoi. Faţa îi era albă ca varul, iar Patrik observă că se chinuia să-şi păstreze micul dejun în stomac. După câteva clipe, el fu nevoit să capituleze, şi alergă spre un tufiş apropiat.

Patrik se îndreptă spre Mellberg care, fluturându-şi mâinile în toate direcţiile, purta o discuţie înflăcărată cu Torbjörn Ruud. Patrik îi întrerupse.

– Am identificat victima. Este una dintre fetele de la reality-show. Au avut o petrecere seara trecută, la centrul comunitar şi, conform spuselor lui Martin, fata a fost implicată într-o ceartă de proporţii.

– O ceartă de proporţii? se încruntă Mellberg. Vrei să spui că a fost ucisă în bătaie?

– Nu ştiu, zise Patrik, pe un ton uşor iritat.

Uneori, întrebările stupide ale lui Mellberg îl enervau la culme.

– Numai medicul legist poate hotărî cu exactitate cauza morţii, odată efectuată autopsia.

„Lucru pe care n-ar trebui să fiu nevoit să ţi-l explic”, gândi Patrik, în sinea lui.

– Dar hai să stăm de vorbă cu ceilalţi concurenţi. Şi să încercăm să căpătăm acces la înregistrările video de azi-noapte. În sfârşit, s-ar putea să avem un martor de nădejde.

– Da, tocmai mă pregăteam să spun că e posibil ca aparatele de filmat să fi înregistrat vreun lucru util, zise Mellberg.

Patrik numără până la zece. Dăduse curs acelui joc timp de ani întregi, iar răbdarea începea să i se diminueze.

– Atunci, aşa vom face, spuse el cu un calm forţat. O voi suna şi pe Hanna, pentru a vedea ce a observat ea azi-noapte. De asemenea, ar fi bine să discutăm cu producătorii emisiunii, iar apoi ar fi indicat să anunţăm consiliul local. Sunt sigur că toată lumea e

de acord cu faptul că filmările vor trebui anulate imediat.

— De ce? zise Mellberg, aruncându-i lui Patrik o privire uimită.

Patrik fu siderat.

— E evident! Unul dintre concurenţi a fost ucis! N-au cum să mai continue filmările acum!

— Nu sunt așa sigur de asta, zise Mellberg. Și din câte îl ştiu eu pe Erling, va face tot posibilul pentru a se încredinţa că filmările vor continua. A investit mult prestigiu în acest proiect.

Pentru o secundă, Patrik avu un sentiment înfiorător că era posibil ca Mellberg să aibă dreptate, ca niciodată. Însă tot îi venea greu să creadă aşa ceva. Se putea oare ca oamenii să fie într-atât de cinici?

•

Hanna și Lars stăteau tăcuţi la masa din sufragerie, cu nişte expresii ce le reflectau apatia și epuizarea lăuntrică. La respectiva amorţeală contribuiau, de asemenea, toate lucrurile care pluteau în aer, între ei. Trebuiau spuse atât de multe lucruri. Însă, ca de obicei, niciunul dintre ei nu vorbi. Hanna simţi familiara nelinişte în stomac, ceea ce-i dădu un gust de carton oului pe care îl mânca. Se forţă să mestece și să înghită, iar și iar…

— Lars, începu ea, dar își regretă de îndată decizia.

Numele lui sună într-atât de părăsit și de străin în momentul în care străpunse tăcerea. Hanna înghiţi, apoi făcu o nouă încercare.

— Lars, trebuie să stăm de vorbă. Nu putem continua în felul ăsta.

El nu o privi. Întreaga sa concentrare era dedicată întinderii untului pe pâine. Fascinată, ea îl privi mişcând cuţitul înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, până când untul fu distribuit în mod uniform pe suprafaţa feliei de pâine. Mişcările lui aveau un

caracter aproape hipnotic, iar femeia tresări atunci când el înfipse cuţitul înapoi în recipientul cu unt. Încercă din nou.

— Lars, te rog, vorbeşte cu mine. Măcar atât, vorbeşte cu mine. Nu putem continua aşa.

Își dădu seama cât de disperată păruse. Însă avea senzaţia că se afla într-un tren ce gonea cu două sute de kilometri pe oră, un tren din care nu avea nicio şansă de a coborî, înainte ca acesta să plonjeze de pe stânca de care se apropia cu iuţeală.

Voia să se încline spre Lars, să-l apuce de umeri și să-l scuture. Să-l oblige să stea de vorbă cu ea. În acelaşi timp, era conștientă că nu ar fi ajutat cu nimic. Bărbatul se afla într-un loc unde ei nu îi era îngăduit să pătrundă, un loc în care nu avea să-i fie permis niciodată accesul.

Cu o apăsare imensă în piept, în suflet, ea îl privi doar. Din nou, Hanna tăcuse și capitulase. Așa cum se întâmpla mereu. Dar îl iubea într-atât de mult. Iubea totul la el. Părul lui şaten, care încă era ciufulit, în urma somnului. Brazdele de pe chip, care apăruseră de timpuriu, însă care îi ofereau caracter. Barba nerasă, pe care o simţea precum un şmirghel fin pe pielea ei.

Trebuia să existe o cale. Era conștientă de asta. Nu putea permite ca ei doi să alunece într-un hău întunecat… împreună, dar de fapt, singuri. Din impuls, Hanna se înclină şi-l apucă de încheietură. Îl simţi tremurând. Uşor precum un fulg. Îi opri cutremurarea, apăsându-i braţul pe masă; îl obligă să o privească în ochi. Era unul din acele momente rare din viaţă când puteau fi grăite numai adevăruri. Adevăruri despre viaţa lor. Adevăruri despre trecut. Deschise gura. Apoi telefonul sună. Lars tresări puternic, eliberându-şi braţul. După care se întinse iar după cuţitul pentru unt. Momentul trecuse.

•

— Ce crezi că se va întâmpla acum? îl întrebă încetişor Tina pe Uffe, în vreme ce stăteau afară, în faţa centrului comunitar, pufăind cu sete din ţigări.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Uffe, râzând. Bănuiesc că nu mare lucru.

— Dar după cele întâmplate ieri…

Făcu o pauză şi se uită fix în pământ.

— Ziua de ieri nu înseamnă mare rahat, spuse Uffe, suflând un cerculeţ alb de fum în aerul liniştit de primăvară. Nu înseamnă mare rahat, crede-mă. Emisiunile de genul ăsta costă o groază de bani, iar producătorii nu vor încheia totul şi nu vor pierde tot ce-au investit până acum. Nici pomeneală.

— Nu sunt aşa sigură de asta, zise Tina, mohorâtă, cu privirea încă plecată.

Ţigara ei avea acum un şir lung de scrum, care-i pică direct pe cizmele din piele întoarsă.

— La dracu', zise ea, aplecându-se repede să şteargă cenușa. Acum s-au dus naibii cizmele astea. Și-au mai fost și scumpe. La naiba!

— Aşa-ţi trebuie, zise Uffe, rânjind dispreţuitor. Puşlama răzgâiată.

— Ce vrei să spui prin „răzgâiată”? şuieră Tina, întorcându-se pentru a-l confrunta. Doar pentru faptul că ai mei au lucrat pe brânci întreaga viaţă, în loc să trăiască din ajutoarele de şomaj, nu înseamnă că-s răzgâiată!

— Să nu zici vreo vorbă despre părinţii mei! Habar n-ai despre ei!

Cu un gest ameninţător, Uffe îi flutură ţigara prin faţă. Tina nu se sperie. În schimb, ea făcu un pas spre el.

— Însă mă uit la *tine*. Nu-i prea greu să-mi dau seama ce fel de oameni sunt părinţii tăi!

Uffe îşi încleştă pumnii, iar o venă începu să-i pulseze pe frunte. Tina realiză că era posibil să fi comis o greşeală. Îşi aminti cele întâmplate cu o

seară în urmă și făcu degrabă un pas înapoi. Probabil că n-ar fi trebuit să spună acele lucruri. De îndată ce deschise gura pentru a îmbuna situaţia, Calle se îndreptă spre ei și îi privi nedumerit când pe unul, când pe celălalt.

— Ce puneţi la cale voi doi? Aveţi de gând să vă bateţi, sau ce?

Râse.

— Ei bine, Uffe, tu ești expert în a le da bătaie puicuţelor, așa că hai odată. Să te vedem iar.

Uffe doar respiră zgomotos și își lăsă jos braţele. O privi în continuare cu mânie pe Tina. Uffe nu părea pe de-a-ntregul normal. Tinei îi reveniră în minte senzaţii vizuale și auditive difuze, de cu o seară în urmă, așa că se întoarse neliniștită și se duse înăuntru. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte ca ușa să se închidă fu vocea lui Uffe, adresându-i-se pe un ton adânc lui Calle:

— Hai că nici cu tine nu-mi e rușine, nu?

Tina nu mai auzi și răspunsul lui Calle.

•

O privire în oglinda aflată în hol îi dovedi Ericăi faptul că arăta la fel de abătută precum se și simţea. Își atârnă încet haina și eșarfa, după care se opri pentru a asculta. Printre ţipetele venite din partea copiilor - ţipete asurzitoare, ce-i drept, însă fericite, slavă Domnului - ea distinse și o voce adultă, care nu aparţinea Annei. Merse în sufragerie. Într-o grămadă de proporţii, în mijlocul podelei, se aflau trei copii și doi adulţi, trântindu-se, zbierând, dând din mâini și din picioare, ca un monstru diform.

— Ei, ce se petrece aici? zise ea, cu cea mai autoritară voce posibilă.

Luată prin surprindere, Anna privi în sus, cu un păr răvășit, complet necaracteristic ei.

— Bună, zise fericit Dan, privind, la rându-i, în sus, moment în care fu din nou trântit la pământ de către Emma şi Adrian.

Maia râdea aşa de tare încât practic ţipa, şi încerca să ajute şi ea, trăgându-l pe Dan de picior, cu toată puterea.

Anna se ridică şi îşi netezi genunchii. Prin ferestrele din spatele ei, lumina diafană a primăverii se revărsa înăuntru, formând o aură în jurul părului său bălai. Erica fu uimită de frumuseţea surorii ei. De asemenea, ea observă, pentru întâia oară, cât de mult îi semăna mamei lor. Gândul acela îi provocă un junghi dureros, urmat de eterna întrebare: „De ce? De ce nu le iubise mama lor? De ce nu primiseră nimic din partea lui Elsy, nicio vorbă bună, nicio mângâiere, absolut nimic?” Nu căpătaseră decât indiferenţă şi răceală. Tatăl lor fusese complet opus. Unde Elsy era dură, el era blând. Unde ea era nepăsătoare, el era afectuos. Încercase să le explice, să o scuze, să-i compenseze neglijarea. Şi până într-un anumit punct, el chiar reuşise. Însă nu o putuse înlocui. În sufletul Ericăi încă mai exista o vastă deşertăciune, în ciuda faptului că trecuseră patru ani de la accidentul de maşină care-i răpise pe amândoi.

Anna îi aruncă o privire nedumerită, iar Erica îşi dădu seama că stătuse acolo, cu privirea pierdută în zări. Făcu tot posibilul să-şi ascundă sentimentele şi-i zâmbi surorii sale.

— Unde-i Patrik? o întrebă Anna care, înainte să se îndrepte spre bucătărie, aruncă o ultimă privire amuzată spre încrengătura de mâini şi picioare de pe podea.

Erica o urmă fără să-i răspundă.

— Tocmai am făcut un ibric de cafea proaspătă, zise Anna, turnând trei ceşti. Iar copiii şi cu mine am copt nişte chifle.

Abia în clipa aceea, Erica simţi aroma îmbietoare de scorţişoară, ce plutea în aer.

— Însă va trebui să te mulţumeşti cu astea, spuse Anna, punând dinaintea Ericăi o tavă cu nişte biscuiţi mici și uscaţi.

— Ce mai sunt și ăştia? zise ea, împungându-i, descurajată, cu un deget.

— Biscuiţi din cereale integrale, zise Anna, întorcându-i spatele și începând să umple un coş cu chifle proaspăt coapte, de pe tava aflată pe blatul de lucru.

— Dar…, protestă jalnic Erica, simţind apă în gură atunci când dădu cu ochii de chiflele mari și pufoase, presărate cu zahăr grunjos.

— Ei, nu mă gândeam că te vei întoarce aşa devreme. Intenţionam să te cruţ și să bag astea la congelator înainte să ajungi tu acasă. Aşa că e numai vina ta. Însă gândește-te la rochia de mireasă în caz că ai nevoie de un mic imbold.

Erica luă unul din biscuiţi și ciuguli din el, de probă. Era exact cum îşi imaginase. Ca și cum ar fi mestecat o bucată de carton.

— Aşadar, unde-i Patrik? Şi de ce te-ai întors acasă aşa devreme? Credeam că vă veţi relaxa, că veţi merge în oraș, la cumpărături, și că veţi lua prânzul împreună.

Anna se aşeză la masa din bucătărie şi strigă înspre camera de zi:

— Cafeaua este servită!

— Patrik a fost chemat la muncă, zise Erica, după care se dădu bătută și puse biscuitul înapoi pe farfurie.

Încă avea în gură primul și unicul său dumicat.

— La muncă? spuse mirată Anna. Credeam că are liber weekendul ăsta.

— Da, aşa i-au spus. Însă a fost nevoit să plece.

Ezită, întrebându-se cât de multe dezvăluiri să facă. Apoi spuse brusc:

– Leif, gunoierul, a găsit în dimineața asta un cadavru în camionul său.

Anna rămase cu gura căscată.

– În camionul de gunoi? Cum a ajuns acolo?

– Se pare că a fost îndesat într-un tomberon, iar apoi, când el l-a golit…

– Dumnezeule, ce oribil, spuse Anna, privind-o fix pe Erica. Dar cine era? Şi a fost vorba de o crimă? Îmi imaginez că da, zise Anna, răspunzându-și singură la întrebare. Altminteri de ce să fi fost într-un tomberon? Dumnezeule, e groaznic.

Dan intră în bucătărie și le privi mirat.

– Ce e groaznic? întrebă el, așezându-se lângă Erica.

– Patrik a fost nevoit să meargă la muncă. Leif, gunoierul, a găsit un cadavru în camion, zise Anna, luându-i-o înainte Ericăi.

– Vorbești serios? întrebă Dan, părând la fel de șocat.

– Din nefericire, da, spuse mohorâtă Erica. Însă ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai spune nimănui. Se va afla cât de curând, așa că nu e nevoie să dăm noi apă la moară.

– Nu, bineînțeles, nu vom spune nimic, zise Anna.

– Nu înțeleg cum de Patrik reușește să suporte meseria asta, zise Dan, apucându-și chifla cu scorțișoară. Eu n-aș face față. E destul de complicat să predau gramatică unor puști de paisprezece ani.

– Nici eu n-aș putea s-o fac, zise Anna, privind în gol.

Atât Dan, cât și Erica blestemau în sinea lor acel moment. Probabil că discuțiile despre cadavre și crime nu erau cele mai nimerite, în prezența Annei.

Ca și cum le-ar fi citit gândurile, aceasta spuse, cu un zâmbet palid:

— Nu vă faceţi griji din pricina mea. E în regulă, putem vorbi despre asta.

Erica nu putu decât să-şi închipuie genul de imagini care i se învârteau prin minte.

— Copii, avem chifle cu scorţişoară! strigă Anna, întrerupând atmosfera posomorâtă.

Se auziră două perechi de picioare şi o pereche de palme şi de genunchi târându-se pe podea, iar câteva clipe mai târziu îşi făcu apariţia de după colţ primul amator de chifle.

— Chiflă, vreau o chiflă, strigă Adrian, căţărându-se vioi pe scaun.

Emma îl urmă îndeaproape, iar Maia veni ultima, de-a buşilea.

Nu îi trebuise mult până să înveţe semnificaţia cuvântului „chiflă”. Erica dădu să se ridice, însă Dan i-o luă înainte. O luă pe Maia şi cedă tentaţiei de a o săruta pe obraz. După aceea, o puse cu grijă în scaunul ei înalt şi începu să rupă bucăţele mici de chiflă pe care să i le dea. Apariţia dinaintea sa a unei cantităţi atât de mari de zahăr îi provocă un zâmbet larg, ce dezvălui doi dinţişori de lapte pe gingia de jos. Adulţii nu se putură abţine să nu râdă. Era atât de scumpă!

Nu mai pomeniră de crime şi cadavre. Dar toţi se întrebau cu ce anume se confrunta Patrik în clipele acelea.

•

În încăperea destinată pauzei de cafea, toată lumea părea moleşită. Chipul lui Martin era nefiresc de palid, iar bărbatul arăta la fel de extenuat precum Hanna. Patrik se rezemă de tejghea, cu braţele încrucişate, aşteptând ca toţi să-şi termine cafelele. La un semn din partea lui Mellberg, el îşi începu discursul.

— În dimineaţa asta, Leif Christensson, proprietarul unui punct de colectare a deşeurilor menajere, a dat

peste un cadavru. Cadavrul respectiv fusese îndesat într-un tomberon, însă a ajuns în camionul lui Leif odată golită lada de gunoi.

Patrik făcu o pauză şi sorbi din cafea, după care o puse înapoi lângă el, pe tejghea.

— Am ajuns rapid la locul crimei şi am confirmat că avem de-a face cu o femeie decedată. Date fiind circumstanţele şi corpul care prezenta urme de traumatisme, am tras concluzia preliminară că ne confruntăm cu o omucidere. În plus, teoria ne-a fost susţinută şi de traumatismele ce indicau acte de violenţă. Nu vom putea fi siguri până la primirea rezultatelor autopsiei, dar pentru moment vom acţiona pornind de la ipoteza că fata a fost ucisă.

— Ştim cine…? începu Gösta, dar fu întrerupt de o privire din partea lui Patrik.

— Da, am identificat victima.

Patrik se întoarse spre Martin, care fu nevoit să-şi ţină greaţa în frâu atunci când fotografiile de la locul crimei îi apărură dinaintea ochilor. Nu părea în stare să vorbească, aşa că Patrik continuă.

— Se poate să fie vorba despre unul din concurenţii de la emisiunea *Fucking Tanum*. Fata pe nume Barbie. Trebuie să-i aflăm numele adevărat. Chiar nu se cade să o numim Barbie, având în vedere circumstanţele.

— Eu şi cu Martin am… am văzut-o ieri, zise Hanna.

Privi când spre Patrik, când spre Martin, iar tensiunea i se citea pe faţă.

— Da, am auzit, spuse Patrik, făcând semn în direcţia lui Martin. Chiar Martin a identificat-o. Am înţeles că au fost probleme? zise el, ridicând din sprâncene şi îndemnând-o pe Hanna să continue.

— Ei bine…, răspunse ea, ezitând. Da, a fost destul de multă agitaţie pentru o vreme. Ceilalţi concurenţi o tot bruscau, însă din câte am văzut, erau mai mult replici caustice şi câteva împunsături, nimic mai mult. Martin şi cu mine am intervenit şi i-am

despărţit, iar ultima oară când am văzut-o, Barbie fugea afară, plângând şi îndreptându-se către oraş.

Martin încuviinţă din cap.

— Da, aşa e. S-a ţipat şi s-a urlat, dar nu s-a petrecut nimic din care să rezulte leziunile pe care i le-am descoperit pe corp.

— Va trebui să stăm de vorbă cu gaşca aia, zise Patrik. Să vedem de ce s-au încăierat. Și dacă a văzut cineva încotro a plecat… Barbie, spuse el, ezitând. De asemenea, va trebui să discutăm cu echipajul TV şi să facem rost de filmările de ieri, ca să putem arunca o privire asupra lor.

În timp ce el enumeră sarcinile pe care le aveau de îndeplinit, Annika scrise totul. Patrik se gândi câteva momente, apoi dădu din cap spre Annika şi adăugă:

— Va trebui să ne ocupăm şi de informarea rudelor fetei. Și va trebui să aflăm dacă a mai observat cineva vreun lucru important pe parcursul serii.

Făcu o pauză, după care spuse, pe un ton grav:

— O să fie prăpăd când se va afla - şi nu va dura mai mult de câteva ore până când se va întâmpla asta. Sunt ştiri naţionale, aşa că va trebui să ne pregătim pentru un asalt din partea presei - iar asta pe parcursul întregii anchete. Aşa că fiţi atenți cu cine staţi de vorbă şi despre ce. Nu vreau să se scurgă prea multe informaţii care să nu fi fost autorizate în prealabil de către mine sau Mellberg.

De fapt, era îngrijorat că Mellberg însuşi avea să-şi dea drumul la gură. Şeful adora să fie în centrul atenției, iar un reporter iscusit l-ar fi putut stârni să destăinuie mai mult decât era cazul. Însă nu prea avea ce-i face, în clipele acelea. Mellberg era şeful poliţiei, cel puţin în acte, iar Patrik nu avea cum să-i pună căluş la gură. Avea să fie nevoit să se roage şi să spere ca Mellberg să mai dispună măcar de-

un gram de judecată în mintea aceea a lui. Cu toate că el, personal, n-ar fi contat pe asta.

— Uitaţi cum vom proceda. Eu voi merge să stau de vorbă cu producătorul…, zise el, pocnind din degete, încercând să-şi amintească numele.

— Rehn. Fredrik Rehn, îl ajută Mellberg, iar Patrik îi făcu semn, recunoscător, dar surprins.

Nu se întâmpla des ca Mellberg să contribuie cu vreo informaţie relevantă.

— Aşa, Fredrik Rehn. Martin şi Hanna, voi doi întocmiţi un raport cu privire la ce aţi văzut şi aţi auzit azi-noapte. Iar Gösta…, zise el, încercând din răsputeri să se gândească la o sarcină pentru acesta.

Într-un final, Patrik spuse:

— Gösta, tu află mai multe în legătură cu proprietarii casei în a cărei pubelă s-a găsit cadavrul. Nu cred să existe vreo legătură, dar nu se ştie niciodată.

Gösta dădu plictisit din cap. O sarcină concretă. Putea deja simţi greutatea acelei răspunderi.

— Aşadar, am încheiat.

Patrik îşi împreună zgomotos palmele, semn că şedinţa luase sfârşit.

— Avem multe de făcut.

Cu toţii bombăniră ceva drept răspuns şi se ridicară. Patrik îi privi părăsind în şir încăperea. Se întrebă dacă îşi dădeau seama cu ce aveau să se confrunte odată aflate veştile şi odată dezlănţuită întreaga forţă a presei.

•

— O să fie grozav! Simt succesul de la o poştă!

În studioul înghesuit din autocar, Fredrik Rehn îl bătu pe spate pe tehnician. Revăzuseră filmările din ziua precedentă şi începuseră editarea. Fredrik era mulţumit de ceea ce vedea. Însă orice lucru bun putea fi mereu îmbunătăţit.

– Am mai putea adăuga nişte huiduieli în segmentul cu Tina cântând? Ce avem pe bandă nu pare suficient şi cred că interpretarea a fost atât de jalnică, încât am putea amplifica huiduielile din partea publicului.

Râse, iar tipul de la montaj încuviinţă, plin de entuziasm. Mai multe huiduieli, nicio problemă. Încă puţin sunet adăugat pe câteva canale şi putea să pară că tot publicul era în picioare, strigând.

– Gloata asta e nepreţuită, spuse Fredrik, zâmbind.

Se lăsă pe spate, în scaun, încrucişându-şi picioarele.

– Sunt atât de proşti şi nici măcar nu îşi dau seama de asta. Tina, de exemplu, chiar crede la modul serios că va ajunge un mare star pop. Cu toate astea, nu e în stare să cânte corect nicio notă. Am stat de vorbă cu tipul care i-a produs single-ul şi mi-a zis că a fost nevoie de toate trucurile posibile pentru a o face să sune cât de cât în regulă. Cânta aşa fals, încât difuzorul aproape că a cedat.

Fredrik râse, după care se aplecă peste pupitrul de mixat din faţa lor. Dădu volumul mai tare.

– Ascultă şi tu. E mortal!

Până şi tehnicianul de la montaj rânji când ascultă versiunea cântecului *I Want to Be Your Little Bunny*[21]. Nu era de mirare că juriul de la emisiunea *Idol* o măcelărise.

O bătaie fermă în uşa autocarului le întrerupse distracţia.

– Intră, zise Fredrik şi se întoarse să vadă cine era.

Nu îl recunoscu pe bărbatul care deschise uşa.

– Da? Vă pot ajuta cu ceva?

La vederea insignei de poliţist, Fredrik fu cuprins de o senzaţie de greaţă. Nu era a bună. Sau poate că

---

[21] „Vreau să fiu iepuraşul tău.”

da, în funcţie de ce anume se întâmplase şi cât de bine ar fi dat pe sticlă.

— Aşadar, cu ce vă putem ajuta de data aceasta? spuse Fredrik, râzând pe înfundate şi ridicându-se pentru a-l întâmpina pe poliţist.

Acesta intră şi găsi un loc unde să stea, printre toate cablurile şi firele. Privi în jurul său cu viu interes.

— Da, aici se întâmplă totul, zise Fredrik cu mândrie. Greu de crezut că din spaţiul acesta mic putem face o emisiune care bate toate audienţele, nu-i aşa? Fireşte, se mai aduc îmbunătăţiri şi în Stockholm, recunoscu el, fără prea multă tragere de inimă. Însă partea creativă se petrece chiar aici.

Poliţistul, care se prezentă drept Patrik Hedström, încuviinţă politicos din cap. Apoi îşi drese vocea.

— Mă tem că am veşti proaste, zise el. În legătură cu unul dintre concurenţii dumneavoastră.

Fredrik dădu ochii peste cap.

— În regulă, cine ce-a mai făcut de data asta? oftă el. Lăsaţi-mă să ghicesc… Uffe şi tâmpeniile lui.

Se întoarse către tipul de la montaj.

— Ce ţi-am zis eu că Uffe va fi primul care o să creeze probleme?

Curios, Fredrik se întoarse iar spre poliţist. Încercă să-şi dea seama cum să filmeze chestiunea – indiferent despre ce-ar fi fost vorba.

Patrik îşi drese iar glasul, apoi spuse încet:

— Din nefericire, unul dintre participanţi a fost găsit mort.

Fu ca şi cum o bombă ar fi explodat în acel spaţiu restrâns.

Singurul sunet era cel provenit de la echipament.

— Puteţi repeta? zise în cele din urmă Fredrik, începând să-şi vină în fire. Unul dintre ei a fost găsit mort? Cine? Şi unde? Cum?

Gândurile i se învârteau prin cap. Ce se petrecuse? Părţi ale minţii lui concepeau deja o strategie media. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva în toiul filmărilor unui reality-show. Sex – da, urmat de consecinţe vechi de când lumea: sarcini – varianta norvegiană a emisiunii *Big Brother* spărsese gheaţa cu asta. Cereri în căsătorie – da, *Big Brother* din Suedia dăduse lovitura cu Oliver şi Carolina. Iar atacul cu o ţeavă de fier în emisiunea *Baren* ţinuse prima pagină a ziarelor timp de câteva săptămâni. Însă un deces! Asta era cu totul neobişnuit. Unic.

— E vorba de o fată pe nume Barbie. A fost găsită în dimineaţa aceasta într-un… tomberon, zise Patrik, după o clipă de ezitare. Toate împrejurările indică faptul că a fost omorâtă.

— Omorâtă? repetă Fredrik. Adică ucisă? A fost ucisă? Asta vreţi să spuneţi? Cine e făptaşul?

Probabil că arăta la fel de confuz precum se simţea. Scenariul respectiv nu figura pe lista de posibilităţi ce-i trecuseră lui prin cap.

— Momentan nu avem un suspect. Însă vom porni de îndată interogatoriile. Începând cu participanţii la emisiunea dumneavoastră. Poliţiştii însărcinaţi cu paza şi protecţia de la petrecerea de aseară au raportat nenumărate certuri între femeia ucisă şi ceilalţi concurenţi.

— Da, au existat nişte replici dure şi câteva muştruluieli, zise Fredrik, amintindu-şi scenele pe care tocmai le urmărise. Însă nimic care să pară într-atât de serios încât…

— De asemenea, avem nevoie de filmările de ieri, spuse Patrik pe un ton aspru, în timp ce-l privi fix în ochi pe Fredrik.

Fredrik îl privi, la rându-i.

— Nu sunt autorizat să vă dau casetele, zise el calm. Până nu primesc un mandat care să mă oblige să

vă predau materialele, toate vor rămâne aici. Orice altă cale este de neacceptat.

– Realizaţi că e vorba de ancheta unei crime? replică tăios Patrik.

Nu fu surprins, cu toate că sperase la un alt fel de răspuns.

– Da, îmi dau seama, însă nu vă putem preda materialul aşa, pur şi simplu. Aici e vorba de multe principii etice.

Zâmbi, simulând regret. Patrik doar pufni, nervos. Amândoi ştiau că motivul refuzului său nu avea nimic de-a face cu chestiuni etice.

– Dar presupun că veţi întrerupe imediat emisiunea, având în vedere cele întâmplate.

Fredrik dădu din cap.

– Cu siguranţă nu putem face asta. Avem grile de program stabilite pentru următoarele patru săptămâni, iar să oprim acum emisiunea ar fi… nu, ar fi ceva imposibil. Şi nici Barbie nu cred că şi-ar fi dorit-o; ea ar fi vrut ca noi să continuăm.

O privire scurtă în direcţia lui Patrik îi dădu de înţeles că sărise calul. Faţa poliţistului se făcuse roşie ca racul, iar acesta părea a se strădui din răsputeri să nu arunce câteva epitete potrivite.

– Doar nu vreţi să-mi spuneţi că intenţionaţi să…

Se opri şi strecură întrebarea:

– Cum o cheamă de fapt? Nu pot să-i tot spun Barbie. E prea înjositor. Şi, apropo, voi avea nevoie de toate datele ei personale şi de datele de contact ale rudelor apropiate. Sunteţi dispuşi să ne oferiţi informaţiile acestea sau şi ele ţin de etică?

Ultimul cuvânt fu plin de sarcasm, însă mânia lui nu avu niciun efect asupra lui Fredrik. Dintr-un motiv sau altul, formatul de reality-show dădea naştere la reacţii ostile, iar Fredrik era obişnuit să abordeze asemenea situaţii. El răspunse calm:

— Numele ei este Lillemor Persson. Şi a crescut în tot felul de familii adoptive, aşa că nu avem date ale vreunor rude. Însă veţi primi toate informaţiile pe care le deţinem. Nicio problemă.

Îi zâmbi suav.

— Când veţi începe interogatoriile? Există posibilitatea de a le putea filma?

Slabe speranţe - fapt indicat şi de privirea ucigătoare venită din partea lui Patrik.

— Le vom începe imediat, replică tăios Patrik, ridicându-se apoi, pentru a părăsi autocarul.

Nici măcar nu se mai obosi să-şi ia rămas-bun şi trânti uşa în urma sa.

— Ce noroc fantastic! zise Fredrik pe nerăsuflate, iar tehnicianul de la montaj nu putu decât să încuviinţeze.

Aceea era şansa lor de a introduce drame reale direct în sufrageriile Suediei. Pentru o clipă, el se gândi la Barbie. Apoi ridică telefonul. Şefii trebuiau să audă asta. *Fucking Tanum* devenea *CSI*[22]. Hristoase, cifra de audienţă avea să fie uriaşă!

•

— Cum să procedăm? întrebă Martin.

El şi Hanna hotărâseră să stea în încăperea unde se lua pauza de cafea şi să lucreze, iar el se întinse după ibric, pentru a reumple ceştile. Hanna îşi turnă puţin lapte şi amestecă.

— Ce zici, să-şi scrie fiecare, pentru început, propriul raport, sau să-l facem împreună?

Hanna cugetă pentru o clipă.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă am scrie împreună raportul şi, pe parcurs, am compara notiţele.

— În regulă, zise Martin, deschizându-şi laptopul şi pornindu-l. Scriu eu sau vrei tu?

---

[22] *CSI - Crime Scene Investigation,* cunoscut serial poliţist american.

— Scrie, răspunse Hanna. Eu încă bat cu două degete şi mai am până să capăt viteză.

— În regulă, voi tasta eu, râse Martin şi îşi introduse parola.

Deschise un nou document Word şi se pregăti să umple de cuvinte ecranul.

— Prima dată când am observat tărăboiul aseară a fost atunci când am auzit voci stridente în spatele clădirii. Dar tu?

Hanna dădu din cap.

— Da, înainte de asta nu am observat nimic. Singura de care a trebuit să ne ocupăm mai devreme aseară a fost fata care s-a îmbătat într-un asemenea hal, încât n-a mai putut să stea în picioare. Cât să fi fost ceasul? Douăsprezece noaptea?

Între timp, Martin tastă la computer.

— Apoi cred că în jurul orei unu am auzit doi oameni ţipând unul la celălalt. Te-am chemat şi am mers în spatele clădirii, unde i-am găsit pe Barbie şi pe Uffe.

— Mmda, zise Martin, încă tastând. Mi-am verificat ceasul şi era unu fără zece. Eu am ajuns primul şi l-am văzut pe Uffe ţinând-o pe Barbie de umeri şi scuturând-o puternic. Amândoi am alergat înspre ei. Eu l-am prins pe Uffe şi l-am târât de-acolo, în vreme ce tu ai avut grijă de Barbie.

— Da, iar Uffe era atât de agresiv, încât a încercat să o lovească pe fată cu picioarele, în vreme ce tu îl ţineai.

— Am aplanat situaţia, continuă Martin, şi i-am separat pe indivizi. Eu am vorbit cu Uffe şi i-am zis să o lase mai moale, altminteri am fi fost nevoiţi să-l luăm la secţie.

— Sper că n-ai de gând să scrii asta, „să o lase mai moale”, râse Hanna.

— Ei, doar provizoriu. Mai târziu va trebui să redactez tot textul şi să-l fac să sune birocratic,

așa că fii fără grijă. Pentru moment, lasă cuvintele să curgă, ca să putem scrie totul.

— În regulă, zise Hanna, zâmbind.

După aceea, femeia redeveni serioasă.

— Am vorbit cu Barbie și am încercat să aflu ce anume a provocat cearta. Era foarte supărată și tot repeta că Uffe se enervase fiindcă îl „vorbise de rău”, însă ea nu înțelegea ce anume voia să spună. După o vreme s-a calmat și a părut în regulă.

— După care i-am lăsat să plece, completă Martin, ridicându-și privirea dinspre computer.

Apăsă pe Enter de două ori pentru a crea un nou paragraf, luă o gură de cafea și continuă.

— Următorul incident a avut loc pe la… hmm, două și jumătate, zic eu.

— Cam așa ceva, spuse Hanna. Două și jumătate, trei fără un sfert.

— De data aceasta, cineva de la petrecere a venit să ne spună că pe panta dinspre școală avea loc o discuție aprinsă. Ne-am apropiat de locul faptei și am văzut câțiva oameni atacând o femeie singură. O tachinau și o îmbrânceau. Cei vinovați erau Mehmet, Tina și Uffe. Am mers acolo și am pus cu forța capăt bătăii. Bărbie plângea; părul îi era ciufulit, iar machiajul i se întinsese. Părea vizibil zdruncinată. Eu am stat de vorbă cu ceilalți pentru a încerca să aflu ce s-a întâmplat. Mi-au oferit același răspuns pe care îl primisem mai devreme din partea lui Uffe, și anume că Barbie „vorbea numai tâmpenii”. N-am căpătat o explicație mai bună de-atât.

— Între timp, eu eram cu Barbie, la mică distanță de voi, adăugă Hanna, părând emoționată. Era supărată și înfricoșată. Am întrebat-o dacă voia să depună plângere împotriva lor, însă a refuzat. Am stat puțin de vorbă cu ea, încercând să o calmez și să aflu despre ce era vorba, însă fata a pretins că nu avea nicio idee. După un timp, m-am uitat după tine, să văd

cum mergea treaba. Când m-am întors, am văzut-o pe Barbie alergând spre oraș, dar apoi, în loc să meargă spre zona comercială, a cotit-o la dreapta. M-am gândit să fug după ea, însă apoi am decis că probabil avea nevoie să stea singură, ca să se calmeze.

Vocea Hannei tremură un pic.

— După aceea, n-am mai văzut-o niciodată.

Martin ridică privirea și îi zâmbi, încercând să o consoleze.

— N-am fi putut proceda altfel. Nu știam decât că aveau păreri foarte diferite. Nu exista nimic care să indice faptul că… avea să se termine așa, spuse el după o scurtă ezitare.

— Crezi că a fost ucisă de vreunul dintre concurenți?

Vocea Hannei încă tremura.

— Nu știu, zise Martin, recitind ceea ce scrisese. Pentru moment, cu toții sunt suspecți. Vom vedea ce va reieși în urma interogatoriilor.

Salvă documentul și închise laptopul, luându-l cu el atunci când se ridică în picioare.

— Acum mă duc în birou să scriu versiunea oficială. Dacă îți mai vin idei, nu ezita să treci pe la mine.

Hanna doar dădu din cap. Rămase acolo, după ce Martin plecă. Mâinile cu care ținea ceașca de cafea încă tremurau.

•

Calle se plimbă prin oraș. În Stockholm, obișnuia să meargă la sala de forță de cel puțin cinci ori pe săptămână, însă acolo trebuia să se mulțumească doar cu niște plimbări, pentru a arde caloriile. Mări pasul, în încercarea de a accelera procesul. Era important pentru el să se mențină în formă. Nu își pierdea vremea cu oameni care nu-și îngrijeau silueta. Era o adevărată plăcere să se privească în oglindă și să-și admire abdomenul tonifiat, felul în care i se încordau bicepșii, și aspectul musculos al toracelui.

Când mergea prin Stureplan, mereu îşi descheia nonşalant cămaşa, odată ce se apropia de cluburi. Puicuţele se dădeau în vânt după asta. Nu se puteau abţine şi îşi vârau mâinile în cămaşa lui, atingându-i pieptul, zgâriindu-i încetişor cu unghiile fizicul impunător.

Uneori se întreba cum ar fi fost traiul său în lipsa banilor. Cum ar fi fost să îşi ducă viaţa precum Uffe sau Mehmet, prin vreun apartament jalnic din suburbii, trăind de pe-o zi pe alta. Uffe se lăudase cu spargerile și celelalte chestiuni în care fusese implicat, însă Calle abia se putu abţine să nu râdă atunci când auzi ce puţini bani îi aduseseră acele infracţiuni mărunte. La naiba, mai mare era alocaţia lui săptămânală, pe care o primea de la tatăl său.

Cu toate acestea, nimic nu părea să-i umple golul din suflet. În ultimii ani, căutase fără încetare un lucru care să-l împlinească. Mai multă șampanie, mai multe petreceri, mai multe fete, mai multe prafuri pe nas, mai mult din toate. Întotdeauna, mai mult din toate, ca şi cum nu ar fi existat o limită a sumelor pe care le putea risipi. El, personal, nu câştiga nicio para. Toţi banii proveneau de la tatăl său. Calle se tot gândea că probabil avea să înceteze… probabil că, într-un sfârșit, avea să înceteze. Dar banii continuaseră să curgă. Tatăl lui plătise factură după factură. Îi cumpărase apartamentul din Östermalm, fără să stea pe gânduri şi o plătise şi pe fata care născocise povestea că ar fi fost violată – o invenţie, bineînțeles, având în vedere că ea venise de bunăvoie acasă cu el și cu Ludde, fără să existe vreun dubiu cu privire la intenţiile acestora. Buzunarele îi erau alimentate în mod constant. Şi nu păreau să îi fie impuse condiţii. Calle ştia motivul. Tatăl său nu putea spune niciodată „nu” deoarece conştiinţa încărcată îl obliga să plătească, în continuare. Turna

fără încetare coroane în spărtura din sufletul lui Calle, însă banii dispăreau fără a umple deloc golul.

Amândoi încercau să înlocuiască prin bani ceva ce pierduseră. Tatăl, oferind bani. Calle, cheltuindu-i.

Copleşit de amintiri, simţi durerea din piept intensificându-se. Iuţi pasul, în încercarea de a alunga toate acele imagini. Dar era imposibil să se sustragă amintirilor. Singurul lucru care le putea înăbuşi era o combinaţie de şampanie şi cocaină. În lipsa acestora, se văzu nevoit să se împace cu trecutul. Începu să alerge.

•

Gösta suspină. Cu fiecare an care trecea, îi era din ce în ce mai greu să rămână motivat. Mersul de dimineaţă la muncă îl seca de toată energia pe care o avea; încercarea de a duce un lucru la bun sfârşit era aproape imposibilă. Putea să petreacă zile întregi neliniştindu-se cu privire la cea mai uşoară sarcină. Nu înțelegea cum de lucrurile ajunseseră în felul acela. După moartea lui Majbritt, fusese împresurat de singurătatea ce-l măcina lăuntric, văduvindu-l de plăcerea pe care i-o dăduse odinioară munca sa. Niciodată nu se spetise, recunoştea asta, dar îşi îndeplinise sarcinile, iar uneori simţise chiar o uşoară satisfacţie. Însă ce rost aveau toate? Nu avea urmaşi cărora să le lase ceva; singurul lor copil murise la doar câteva zile după naştere. Nu avea pe nimeni la care să se întoarcă seara, acasă, nimeni cu care să îşi petreacă sfârşiturile de săptămână. Singura lui plăcere o reprezenta golful. Mai nou, ajunsese mai degrabă o obsesie, decât un hobby. Ar fi fost bucuros să joace douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Doar că asta nu-i aducea bani de chirie, aşa că se vedea nevoit să lucreze măcar până la vârsta pensionării. Număra pe degete zilele până atunci.

Gösta se aşeză, privind ţintă spre computer. Din motive de securitate, nu li se permitea să aibă conexiune la internet. În schimb, ca să verifice numele din dreptul adresei, trebuia să pună mâna pe telefon și să sune la „Informaţii abonaţi telefonici”. După un scurt apel, dădu de proprietarul casei de vară de la care provenea tomberonul. Era o sarcină fără noimă, de la bun început. Scepticismul îi fu confirmat odată ce făcu rost de numărul de telefon de la reşedinţa permanentă a proprietarului, aflată în Göteborg. Era evident că nu aveau nicio legătură cu crima. Fusese doar ghinion curat că făptaşul le alesese tomberonul, pentru a scăpa de victimă.

Gândurile îi rătăciră mai departe, spre tânăra ucisă. Lipsa lui de iniţiativă nu avea nimic de-a face cu vreo lipsă de compasiune. Îi părea rău pentru victime şi pentru rudele acestora și fu recunoscător că măcar nu o văzuse pe fată. Atunci când dăduse cu ochii de Martin pe coridor, acesta încă era ușor palid.

Gösta văzuse destule cadavre la viaţa sa, însă chiar şi după patruzeci de ani în poliţie, şi le putea aminti pe fiecare în parte. Majoritatea fuseseră victime ale unor accidente sau sinucideri; crima reprezentase o excepţie. Dar fiecare moarte i se imprimase în memorie şi putea să-şi amintească imagini clare, precum nişte fotografii. Fusese nevoit să informeze mulţi oameni în legătură cu decesul persoanelor iubite, lucru care dăduse naştere la nenumărate lacrimi, disperare, șoc și oripilare. Poate acela era motivul pentru care devenise atât de abătut; fiecare moarte, cu toată durerea și nefericirea pe care le aducea cu sine, îi mai turnase câteva picături de amar în paharul vieţii, făcându-l acum să nu mai aibă loc pentru aşa ceva. Nu era o scuză, ci reprezenta o explicaţie plauzibilă.

Oftând, el ridică telefonul pentru a-i suna pe proprietarii casei şi a-i informa că în tomberonul lor fusese găsit un cadavru. Formă numărul. Măcar să scape odată și de asta.

•

— Ce mai e și asta?

Aflat în sala de interogatoriu, Uffe părea obosit şi iritat.

Patrik nu se grăbi să-i dea un răspuns. Înainte de-a spune ceva, atât el, cât și Martin, îşi puseră hârtiile în ordine. Stăteau aşezaţi vizavi de Uffe, la o masă şubredă. Cu excepţia a patru scaune, aceasta reprezenta singurul obiect de mobilier din încăpere. Patrik observă că Uffe nu părea foarte agitat, însă de-a lungul anilor, poliţistul învăţase că aspectul exterior al unei persoane interogate nu-i reflecta neapărat şi trăirile lăuntrice. Îşi drese vocea, îşi împreună mâinile deasupra mormanului de hârtii şi se aplecă.

— Am auzit că au fost ceva probleme aseară.

Patrik studie îndeaproape reacţia lui Uffe. Nu căpătă decât un rânjet batjocoritor. Uffe se lăsă nonșalant în scaun. Râse încetişor.

— A, da, asta. Mda, a fost destul de dur, dacă stau să mă gândesc, spuse el, arătând spre Martin. Poate că ar trebui să se gândească cineva să depună o plângere cu privire la violenţa din partea poliţiştilor.

Râse din nou, iar Patrik simţi cum îl cuprinde furia.

— Ei bine, zise el calm, am primit un raport din partea colegului meu, aici, de față, și din partea celuilalt poliţist aflat la faţa locului. Acum aş dori să aflu și versiunea ta.

— Versiunea mea.

Uffe își întinse picioarele până când aproape că stătea culcat în scaun. Nu părea o poziţie prea confortabilă.

— Versiunea mea e că a avut loc o ceartă. O ceartă cauzată de băutură. Atâta tot. Şi ce dacă?

Îl privi cu ochii mici, iar Patrik îşi dădu seama că, printre aburii alcoolului, mintea sa lucra frenetic.

— Noi suntem cei care pun întrebările, nu tu, zise tăios Patrik. Aseară, la ora zece, doi poliţişti de-ai noştri te-au văzut atacând-o pe una dintre concurente, Lillemor Persson.

— Barbie, vreţi să spuneţi, îl întrerupse Uffe, râzând. Lillemor… Dumnezeule, ce amuzant!

Patrik fu nevoit să reziste impulsului de a-l pălmui sănătos pe tânărul aflat în faţa sa. Martin îşi dădu seama, aşa că preluă el conducerea, oferindu-i lui Patrik un răgaz pentru a-şi veni în fire.

— Am asistat la înghiontirile şi loviturile pe care i le-ai aplicat lui Lillemor. De la ce anume a pornit cearta?

— Ei bine, eu nu pricep motivul pentru care mă sâcâiţi cu privire la asta. Nu mare lucru. Am avut un uşor… dezacord, atâta tot. Abia dac-am atins-o!

În clipele acelea, nonşalanţa lui Uffe începu să dispară, făcând loc neliniştii.

— În legătură cu ce v-aţi luat la harţă? continuă Martin.

— Nimic! Sau, bine, fie, a spus nişte porcării despre mine, iar eu am auzit. Am vrut doar să recunoască. Şi să-şi retragă cuvintele! Nu poate să împrăştie asemenea tâmpenii. Voiam doar să priceapă asta.

— Lucruri pe care, mai târziu în seara aceea, tu şi restul colegilor aţi vrut să o faceţi să le recunoască? zise Patrik, uitându-se peste raportul din faţa sa.

— Mda, spuse Uffe.

Tânărul stătea acum mai drept în scaun. De asemenea, rânjetul începuse să-i pălească.

— Însă nu trebuie decât să mergeţi și să vorbiţi cu Barbie, promit că va susţine cele spuse de mine. A fost o ceartă. Nu înţeleg de ce trebuie să se amestece poliţia în asta.

Pentru o secundă, Patrik îi întâlni privirea lui Martin, apoi se uită calm spre Uffe și răspunse:

— Mă tem că Lillemor nu va mai spune mare lucru, în legătură cu nimic. A fost găsită moartă în dimineaţa asta. Ucisă.

În sala de interogatoriu se aşternu tăcerea. Uffe păli. Martin și Patrik aşteptară să vorbească.

— Voi… voi doi… glumiţi, nu? zise el, într-un final.

Nicio reacţie din partea poliţiştilor. Vorbele lui Patrik se cufundau încet în mintea lui Calle. Nu mai rămăsese nici urmă de rânjet.

— Ce dracu'? Credeţi că eu am…? Dar eu… A fost doar o ceartă amărâtă! N-aş fi… Nu am…

Se bâlbâi, iar privirea îi fugi în toate direcţiile.

— Vom avea nevoie de o probă ADN, zise Patrik, scoţând ustensilele necesare. Nu ai obiecţii, nu?

Uffe ezită.

— Nu, la dracu'! Luaţi ce vreţi. Sunt nevinovat.

Patrik se aplecă şi, cu un beţişor cu vată în vârf, îi luă o probă din gură. Pentru o clipă, Uffe păru să regrete faptul că-și dăduse consimţământul, însă în clipa următoare, beţişorul fu băgat într-un plic și sigilat, aşa că era prea târziu. Uffe privi ţintă spre plic. Înghiţi în sec, apoi îl privi cu ochii mari pe Patrik.

— N-aveţi de gând să opriţi emisiunea, nu? Nu aveţi voie să faceţi asta, nu-i aşa? Adică, pur și simplu nu puteţi face asta!

Vocea îi era plină de disperare și Patrik îşi simţi pieptul clocotind de ură faţă de întregul spectacol. Cum era posibil ca o emisiune TV să fie atât de importantă, încât să aibă întâietate, faţă de viaţa unui om?

— Asta nu ţine de noi, rosti el sec. Producătorii vor hotărî. Dacă ar fi fost după mine, aş fi închis porcăria aia în cinci secunde, însă…

Ridică brusc mâinile şi observă expresia de uşurare apărută pe chipul lui Uffe.

— Acum poţi pleca, zise Patrik tăios.

Încă mai putea zări imaginea trupului dezgolit al lui Barbie, iar ideea că moartea fetei avea să fie transformată într-un spectacol îi lăsă un gust amar. Ce naiba era în neregulă cu oamenii aceia?

•

Ziua începuse atât de bine pentru Erling. Mai întâi plecase să alerge în aerul răcoros de primăvară. De regulă, nu era cine ştie ce iubitor al naturii, însă în acea dimineaţă, fu surprins de bucuria pe care i-o produsese vederea luminii ce se strecura printre coroanele arborilor. Sentimentul de exaltare din piept îl ţinuse tot drumul înspre casă, determinându-l apoi să facă amor cu soţia lui care, ca niciodată, se dovedise uşor de convins. Acela reprezenta unul dintre puţinii nori negri prezenţi în viaţa lui Erling. După ce se căsătoriseră, Viveca îşi pierduse, mai mult sau mai puţin, interesul faţă de sex. Erling îşi dădu seama de absurditatea de a avea o soţie tânără şi proaspătă, fără însă a-i fi permis accesul la trupul său. Nu, asta trebuia să se schimbe. Activităţile din acea dimineaţă îl convinseseră şi mai mult de faptul că trebuia să poarte o discuţie serioasă cu Viveca, în legătură cu problema respectivă. Trebuia să-i explice că un mariaj însemna favoruri - atât primite, cât şi oferite. Iar dacă voia să mai capete haine, bijuterii şi lucruri frumoase pentru căminul lor, ei bine, avea să fie nevoită să arate puţin entuziasm pentru nevoile lui de bărbat. Înainte de căsătorie, nu existaseră probleme din punctul acela de vedere. Pe ea o instalase într-un apartament comod, plătit de el. Asta se întâmpla pe vremea când îi stătea pe cap o soţie pe

care-o avusese de treizeci de ani încoace. Pe-atunci, el și Viveca obișnuiau să facă sex la orice oră, în tot felul de locuri. Cu gândul la acele amintiri, Erling își simți libidoul crescându-i. Poate că era timpul să-i amintească și soției sale. În definitiv, el merita asta din plin.

Erling abia dacă făcu primul pas pe scări, ca să meargă să stea de vorbă cu ea, când fu întrerupt de telefon. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-l lase să sune, însă apoi se întoarse către telefonul fără fir, așezat pe măsuța de cafea. Putea fi ceva important.

Cinci minute mai târziu, el stătea acolo înlemnit, amuțit, ținând receptorul în mână. Ecoul veștilor pe care le auzi îi răsuna în cap, iar mintea deja încerca să formuleze posibile soluții. Se ridică și strigă spre etaj:

— Viveca, trebuie să merg la birou. S-a întâmplat ceva și trebuie să mă ocup de asta.

Un răspuns nedeslușit de la etaj îi confirmă faptul că ea îl auzise, așa că își trase haina pe el și apucă repede cheile de la mașină, ce stăteau atârnate de cârligul aflat lângă ușa principală.

Nu luase în considerare așa ceva. Ce naiba avea să facă?

•

Într-o zi precum aceea, era o plăcere să fie șef. Mellberg fu nevoit să-și controleze neîncetat expresia, pentru a-și ascunde satisfacția lăuntrică. Trebuia să dea dovadă de empatie și hotărâre. Însă faptul că se afla în centrul atenției avea ceva îmbietor. Pur și simplu i se potrivea. Și nu putu să nu se întrebe cum avea să reacționeze Rose-Marie văzându-l la știrile TV, conducând ancheta. Se înfoie, își îndreptă umerii și luă o poziție care să emane autoritate. Blițurile camerelor foto aproape că îl

orbiseră, dar Mellberg îşi păstră conduita serioasă. Era o şansă pe care nu trebuia să o rateze.

— Vă mai acord un minut pentru a face fotografii, apoi va trebui să vă liniştiţi.

Bliţurile camerelor continuară să se aprindă pentru câteva clipe, până când Mellberg ridică mâna şi se uită spre figurile atente ale reporterilor.

— După cum ştiţi, în dimineaţa aceasta am descoperit cadavrul lui Lillemor Persson.

Dinaintea lui se ridică în aer o mare de braţe, iar Mellberg dădu binevoitor din cap spre reporterul de la *Expressen*.

— Aţi stabilit că a fost ucisă?

Cu pixurile deasupra carneţelelor, toţi aşteptară un răspuns din partea lui. Mellberg îşi drese vocea.

— Nu putem fi siguri de nimic până nu primim raportul autopsiei. Însă toate indiciile arată că fata a fost victima unei omucideri.

Răspunsul fu urmat de un murmur şi de sunetul pixurilor ce notau în carneţele. Marcate cu siglele canalelor pe care le reprezentau, camerele TV zumzăiau, iar toate luminile puternice erau îndreptate asupra lui. Mellberg se gândi cui să-i dea prioritate. După îndelungi dezbateri, hotărî să-şi îndrepte expresia cea mai telegenică spre camera TV4. Fu asaltat cu întrebări şi făcu semn altui reporter, de la un tabloid.

— Aveţi deja un suspect?

Urmă o nouă tăcere, în aşteptarea unui răspuns din partea lui Mellberg. Acesta privi chiorâş, în lumina reflectoarelor.

— Am adus câteva persoane la interogatoriu, însă pentru moment nu avem un suspect clar, spuse el.

— Cei de la *Fucking Tanum* îşi vor întrerupe filmările din cauza celor întâmplate?

De data aceea, întrebarea fu adresată de către un reporter de la ştirile *Aktuellt TV*.

— În momentul de faţă, noi nu avem nici dreptul, nici vreun motiv ca să luăm această hotărâre. Decizia le va aparţine producătorilor şi managerilor companiei de televiziune.

— Dar chiar pot continua filmările la o emisiune ce se presupune a fi de divertisment, după ce unul dintre concurenţi a fost ucis? întrebă acelaşi reporter TV.

Vizibil iritat, Mellberg îi răspunse:

— După cum am precizat, noi nu avem niciun cuvânt de spus în privinţa asta. Va trebui să staţi de vorbă cu cei din conducerea postului.

— Fata a fost violată?

Nimeni nu mai aştepta ca Mellberg să le facă semn; întrebările zburau spre el ca nişte mici proiectile.

— Asta e o întrebare pentru medicul legist.

— Dar existau indicii ale vreunei agresiuni de natură sexuală?

— Era goală când am găsit-o, aşa că puteţi trage singuri concluziile.

De îndată ce spuse asta, Mellberg realiză că probabil nu fusese o idee prea bună să dezvăluie informaţia respectivă. Dar se simţea copleşit de tensiunea situaţiei, iar o parte din entuziasmul provocat de conferinţa de presă începu să se diminueze. Era cu mult diferit faţă de tipul de abordare pe care-l practica atunci când avea de-a face cu presa locală.

— Locul unde aţi găsit-o avea legătură cu crima?

De data aceea, unul dintre reporterii locali reuşise într-un final să strecoare o întrebare. Ziarele şi televiziunile din oraşele mari păreau să dea mult mai bine din coate.

Mellberg îşi chibzui cu atenţie răspunsul. Nu voia să dea din nou cu oiştea-n gard.

— Momentan, nu există nimic care să indice asta, spuse el, într-un final.

— Şi unde anume a fost găsită? interveniră acum tabloidele. Există zvonuri că aţi fi dat de ea într-un camion de gunoi. E adevărat?

Din nou, privirile tuturor se aţintiră asupra feţei lui Mellberg. Acesta îşi trecu agitat limba peste buze.

— No comment.

La naiba, aveau să ştie că un asemenea răspuns însemna că auziseră corect. Poate că ar fi trebuit să onoreze propunerea lui Hedström de a ţine el conferinţa de presă. Însă Mellberg nu avea de gând să renunţe la clipele sale de glorie din faţa reflectoarelor. Numai gândul la Hedström îl enervă atât de mult, încât îşi veni în fire.

— Da? zise el, făcând semn unei ziariste care stătea de mult cu mâna în aer, pentru a i se permite să pună o întrebare.

— Au fost interogaţi vreunii din participanţii la *Fucking Tanum*?

Mellberg încuviinţă. Indivizilor respectivi le plăcea la nebunie să se dea în spectacol prin presă, aşa că nu îl deranja câtuşi de puţin împărtăşirea acelei informaţii.

— Da, i-am interogat.

— Sunt vreunii consideraţi suspecţi?

Emisiunea *Rapport* avea camerele aţintite asupra lui, iar reporterul întinse un microfon mare, pentru a nu scăpa răspunsul lui Mellberg.

— Înainte de toate, încă nu s-a confirmat că a fost vorba de o crimă și nu, momentan nu deţinem informaţii care să indice spre cineva, în mod special.

O minciună sfruntată. Citise raportul lui Molin și Kruse și avea deja o idee clară cu privire la persoana vinovată. Însă nu era atât de neghiob încât să dea în vileag acea informaţie preţioasă, înainte ca totul să fie rezolvat și pregătit.

Fluxul întrebărilor începu să se domolească, iar Mellberg se surprinse repetând la nesfârşit aceleaşi răspunsuri. Într-un final, se sătură și declară încheiată conferinţa de presă. Cu bliţurile fulgerând în urma lui, Mellberg ieşi pe cât putu de autoritar din încăpere. Dorea ca Rose-Marie să vadă un bărbat impunător, atunci când avea să dea drumul la televizor, în seara aceea.

•

În zilele scurse de la moartea lui Barbie, Jonna văzuse de câteva ori oameni șușotind și arătând-o cu degetul. Ea se obişnuise să fie studiată, încă de pe vremea când participase la *Big Brother*. Însă ceea ce se petrecea acum era de o cu totul altă natură. Nu era privită cu admiraţie sau curiozitate, fiindcă apăruse la TV. Era vorba aici de o nevoie de senzaţional și o sete mediatică de sânge, iar ambele îi dădeau fiori.

De îndată ce auzise de Barbie, își dorise să meargă acasă. Primul său instinct fusese de-a fugi, de-a se întoarce în singurul loc care-i era cunoscut. Însă realiză că asta nu reprezenta o opţiune. Acasă, ea s-ar fi confruntat cu aceeaşi deşertăciune, cu aceeaşi singurătate. Nu ar fi avut pe nimeni care să o ţină în braţe și să-i mângâie părul – gesturi încurajatoare după care tânjea corpul său. Însă nu exista nimeni care să-i satisfacă acea nevoie. Nici acasă, nici acolo. Aşadar, hotărî că era mai bine să rămână.

Casa de marcat din spatele ei părea pustie. O altă fată, una din angajatele obişnuite, ocupa acum acel loc. Însă ei tot i se părea că nu era nimeni prin preajmă. Jonna fu uimită de golul pe care Barbie îl lăsase în urma sa. Răsese de ea în trecut și o dăduse la o parte. Abia dacă o considerase o fiinţă umană. Însă acum, că nu mai era, Jonna realiză câtă voioșie emanase Barbie, în ciuda nesiguranţei sale, a insipidităţii ei blonde, a nevoii de atenţie. Barbie fusese cea care le susţinuse întotdeauna moralul.

Râdea mereu, entuziasmată cu privire la emisiune şi încercând să-i bine dispună pe toţi. Drept mulţumire, o batjocoriseră şi o respinseseră, ca pe o pipiţă tâmpită, care nu le merita respectul. Abia în clipele acelea ei realizau cât de importantă fusese, de fapt, contribuţia ei.

Jonna îşi trase de mânecile puloverului. În ziua aceea, nu dorea să i se arunce priviri stranii, pline atât de compătimire, cât şi de o surprindere dezgustată. Rănile de pe braţe îi erau mai adânci ca de obicei. Se tăiase în fiecare zi, de la moartea lui Barbie. Mai dur şi mai brutal decât oricând. Crestându-şi pielea din ce în ce mai adânc, până când o vedea despicându-se şi împroşcând sânge. Însă imaginea lichidului roşu, zvâcnind, nu îi mai putea înăbuşi anxietatea. Sentimentul devenise atât de copleşitor, încât nimic nu îl mai putea ţine în frâu.

Uneori, ea auzea în minte vocile nerăbdătoare. Ca o înregistrare pe bandă. Putea auzi ce se spunea, ca de undeva din exterior, de deasupra. Era cumplit. Totul luase o întorsătură atât de neplăcută. Îngrozitoare. Bezna lăuntrică o împresura, iar Jonna nu o putea alunga. Întunericul pe care încercase să-l elimine odată cu sângele, cu schingiuirile, o învăluise, în schimb, precum o furie nesăbuită.

În clipa aceea, simţi deşertăciunea imaginii casei de marcat din spatele ei amestecându-se cu sentimentul de ruşine. Şi de groază. Venele îi pulsară. Voia să iasă la iveală şi mai mult sânge.

— La naiba cu toate, dacă eu am un cuvânt de spus în chestiunea asta, atunci haideţi să oprim întregul circ blestemat!

Uno Brorsson bătu cu pumnul în masa de conferinţe din centrul comunitar şi îl privi duşmănos pe Erling. Nici măcar nu se uită la Fredrik Rehn, care fusese invitat pentru a discuta în legătură cu cele

întâmplate și a le aduce la cunoștință poziția companiei de producție.

— Cred că ar fi bine să te calmezi, îl admonestă Erling.

Îl bătu chiar gândul să-l prindă pe Uno de-o ureche și să-l târască afară din sala de ședințe, ca pe un copil neascultător, dar își înăbuși impulsul.

— Întâmplarea e cum nu se poate de tragică, dar asta nu înseamnă că trebuie să luăm decizii pripite, bazate doar pe sentimente. Ne aflăm astăzi aici pentru a discuta proiectul într-un mod rațional. L-am invitat pe Fredrik pentru a ne face cunoscute părerile lor cu privire la continuarea sau sistarea proiectului. Îți sugerez să asculți ce are de zis. În ciuda a toate, Fredrik este cel care deține experiență în genul acesta de situații. Deși cele întâmplate sunt complet noi și, fără îndoială, tragice, după cum am spus, sunt sigur că dânsul va puncta câteva chestiuni relevante, cu privire la modul în care să abordăm această stare de lucruri.

— Tâmpit ce ești, bombăni Uno printre dinți, însă destul de tare încât să poată fi auzit de Fredrik.

Producătorul hotărî să-i ignore comentariul și se proțăpi în spatele scaunului, cu mâinile încleștate pe spătar.

— Ei bine, îmi dau seama că întreaga chestiune a stârnit multe reacții. Firește că o deplângem profund pe Barbie… Lillemor. Atât echipa de producție, cât și conducerea din Stockholm regretă amarnic cele întâmplate. Așa cum o fac și eu, personal.

Își drese vocea, plecându-și întristat privirea. După o clipă de tăcere stânjenitoare, el își ridică ochii.

— Însă, vorba americanilor: *The show must go on*[23]. Sunt sigur că niciunul dintre dumneavoastră nu s-ar

[23] *Spectacolul trebuie să continue.*

putea opri din muncă în cazul în care, Doamne fereşte, familia sa ar păţi ceva. Şi nici noi nu putem face asta. Sunt convins că Barbie… Lillemor… ar fi vrut să continuăm.

Tăcere, din nou, și o privire îndoliată din partea lui Rehn.

Dinspre capătul mesei întinse şi lustruite se auzi un smiorcăit.

– Biata copilă!

Gunilla Kjellin îşi şterse atentă o lacrimă cu şerveţelul de hârtie.

Pentru o clipă, Fredrik păru uşor încurcat, după care continuă:

– Şi nici nu putem neglija realităţile acestei situaţii. Iar una din aceste realităţi se referă la faptul că am investit o sumă considerabilă în *Fucking Tanum*, investiţie menită să aducă avantaje atât pentru dumneavoastră, cât și pentru noi. Mai multă audiență și câștiguri din publicitate pentru noi, iar dumneavoastră aveaţi să profitaţi de pe urma intensificării turismului. O ecuaţie cum nu se poate de simplă.

Inspectorul fiscal al oraşului, Erik Bohlin, încercă să ridice mâna pentru a semnala că are o întrebare. Însă Erling, temându-se că discuţia nu avea să meargă pe făgaşul dorit, îl privi aspru pe tânărul economist, făcându-l să coboare mâna.

– Însă cum ne va aduce asta turişti, în cazul de faţă? Crimele au de obicei un efect oarecum… nociv asupra turismului.

Fostul consilier Jörn Schuster se încruntă la Fredrik Rehn. Erling numără, în gând, până la zece. De ce erau oamenii aceia atât de negativişti? N-ar fi rezistat nici măcar o zi în lumea reală. Nu și în lumea cu care fusese el obişnuit, de-a lungul anilor petrecuţi ca director. Cu un calm glacial, Erling se întoarse către Jörn.

— Trebuie să recunosc că atitudinea ta mă dezamăgeşte, Jörn. Mă aşteptam ca tu, mai mult ca oricine, să priveşti lucrurile în ansamblu. Un om cu experienţa ta n-ar trebui să se piardă în detalii. Ne aflăm aici pentru a promova interesele comunităţii; nu ne putem comporta ca o gloată jalnică de birocraţi, ridicând obstacole în faţa oricărui lucru ce ne-ar putea conduce înainte.

Reproşul său învăluit în linguşeli aduse în ochii fostului consilier o sclipire nesigură. Mai presus decât orice, Jörn dorea ca lumea să creadă că el demisionase de bunăvoie din postul său, ca să poată juca rolul de mentor pentru noul-venit. Erling era dispus să îi cânte în strună, atât timp cât îşi putea impune părerile în faţa lui. Aşteptă răbdător. Tăcerea greoaie pluti în încăpere şi cu toţii îl priviră pe Jörn, aşteptând o reacţie. După o pauză lungă de gândire, acesta se întoarse către Erling, cu un zâmbet părintesc ce i se distingea prin barba deasă şi căruntă.

— Fireşte, ai dreptate, Erling. De-a lungul anilor petrecuţi la cârma acestei comunităţi, eu însumi am susţinut idei îndrăzneţe, fără a lăsa gurile rele şi detaliile mărunte să îmi stea în cale.

Dădu satisfăcut din cap şi privi în jurul mesei. Ceilalţi păreau uluiţi. Niciunul nu-şi amintea ca Jörn să fi venit cu vreo idee îndrăzneaţă, darămite să o mai şi susţină.

Erling dădu aprobator din cap. Vulpoiul bătrân ştia cu cine să se înhaite. Odată câştigat sprijinul lui Jörn, Erling deschise, într-un final, subiectul.

— În ceea ce priveşte turismul, ne aflăm momentan într-o situaţie unică. Numele oraşului nostru va apărea scris cu litere de-o şchioapă pe fiecare panou de afişaj al ziarelor din întreaga ţară. Fireşte, va fi legat de o tragedie, însă adevărul e că numele oraşului va răsuna în mintea fiecărui suedez. Fără

îndoială că vom putea întoarce situaţia în avantajul nostru. Propun să apelăm la o firmă de PR pentru a ne ajuta să profităm la maximum de atenţia presei.

Erik Bohlin începu să bolborosească ceva cu privire la bugetul necesar, însă Erling flutură din mână, înlăturându-i comentariul, ca pe o muscă enervantă.

— Să nu ne împotmolim în simple detalii, Erik. Acum vom gândi în perspectivă; restul se va lămuri cu timpul.

Se întoarse către Fredrik Rehn, care le urmărea amuzat discuţia.

— Iar *Fucking Tanum* va continua, bucurându-se de întregul nostru sprijin. Am dreptate?

Erling se uită înspre ceilalţi, privind intens spre fiecare în parte.

— Fireşte, zise Gunilla Kjellin, căpătând curaj şi aruncându-i o privire plină de admiraţie.

— Mda, ce naiba, să difuzăm în continuare porcăria, spuse ursuz Uno Brorsson. Mai rău de-atât nu poate fi.

— De acord, zise Jörn Schuster, trăgându-se de barbă. Sunt încântat că priviţi şi voi lucrurile în ansamblu, la fel ca mine şi ca Erling.

Îi aruncă acestuia un zâmbet larg.

„Prostovanul nu ştie ce vorbeşte”, gândi el, însă îi zâmbi, la rându-i. Întreaga chestiune mersese mai uşor decât şi-ar fi imaginat. La naiba, ce se mai pricepea!

•

— Peşte sau pasăre?

— Undeva la mijloc, spuse Anna, râzând.

— Of, potoleşte-te, zise Erica, scoţându-i limba surorii sale.

Stăteau pe verandă, înfofolite în pături, bând cafea. Erica avea în poală propunerile de meniu de la Stora Hotel, iar gura îi lăsa apă. Dieta severă din ultimele două săptămâni îi deşteptase papilele gustative şi îi aţâţase foamea. Părea că va începe să saliveze de nerăbdare.

— Ce zici de asta, de exemplu?

Îi citi cu voce tare Annei.

— Ca antreu, cozi de rac pe un pat de salată cu sos vinaigrette de lămâie verde, ca fel principal, cambulă și rizoto cu busuioc și morcovi caramelizați cu miere, iar ca desert, prăjitură cu brânză, pe-o oglindă de sos de zmeură.

— Sună divin! zise Anna. Mai ales cambula!

Luă o gură de cafea, se cuibări mai mult în pătură şi privi marea dinaintea lor.

Erica se minuna în continuare de schimbarea majoră a surorii sale. O privi pe Anna din profil şi îi văzu chipul învăluit de un calm pe care nu-și amintea să-l fi avut până atunci. Își făcuse dintotdeauna griji pentru Anna. Era minunat să se poată elibera de acele gânduri.

— Ce s-ar fi bucurat tata să ne vadă stând aici, sporovăind, zise ea. Mereu se străduia să ne convingă de faptul că trebuie să devenim mai apropiate, ca surori. I se părea că te dădăceam prea mult.

— Ştiu, spuse Anna, zâmbind şi întorcându-se spre Erica. Obişnuia să stea de vorbă şi cu mine, încercând să mă facă mai responsabilă, mai matură, ca să nu te împovărez atât de mult pe tine. Fiindcă asta și făceam. Indiferent cât de mult protestam că mă dădăceai, într-un fel, îmi plăcea. Și mereu mă aşteptam ca tu să fii cea matură şi să ai grijă de toate.

— Mă întreb cum ar fi fost dacă mama ar fi luat asupra ei acea răspundere. În definitiv, era de datoria ei să fie persoana matură.

Erica simțea tensiune în piept de fiecare dată când se gândea la mama lor. Acea mamă care, toată copilăria lor, le fusese aproape fizic, dar nu și spiritual.

— Nu are rost să speculezi, spuse Anna, gânditoare, trăgându-și pătura până la bărbie.

Cu toate că soarele strălucea asupra lor, vântul era răcoros și pătrundea prin toate ungherele.

— Cine știe ce poveri ducea. Dacă stau bine să mă gândesc, nu-mi aduc aminte s-o fi auzit vreodată pomenind despre copilăria ei, despre viața dinainte de apariția tatii. Nu ți se pare ciudat?

Anna nu se mai gândise niciodată la asta, până atunci. Exact așa stătuseră lucrurile.

— Toată povestea era stranie după mine, zise Erica, râzând.

Însă femeia își simți amărăciunea din râset.

— Dar acum, serios vorbind, spuse Anna. Îți amintești să fi vorbit Elsy vreodată despre copilăria ei, despre părinți, despre cum l-a cunoscut pe tata, lucruri de genul ăsta? Eu nu-mi amintesc nici măcar un comentariu. Și nici poze nu avea. Țin minte că odată am cerut să văd fotografii cu bunica și bunicul, iar ea s-a enervat și a zis că trecuse atâta amar de vreme, încât nu avea habar unde pusese toate vechiturile alea. Nu ți se pare puțin ciudat? Adică, cine n-are poze vechi? Sau măcar să știe unde sunt?

Brusc, Erica își dădu seama că Anna avea dreptate. Nici ea nu auzise nimic în legătură cu trecutul lui Elsy. Era ca și cum mama lor începuse să existe abia din clipa în care fusese făcută poza de nuntă ce-i înfățișa pe ea și pe Tore. Înainte de asta nu exista… nimic.

— Ei bine, într-o bună zi va trebui să faci niște cercetări, zise Anna, iar Erica își dădu seama că dorea să schimbe subiectul. Tu te pricepi la treburi de-astea. Însă pentru moment, cred că ar fi bine să ne întoarcem la meniu. Te-ai decis asupra ultimei opțiuni pe care mi-ai citit-o?

— Mai întâi va trebui să mă consult cu Patrik, să văd dacă și lui îi sună bine, zise Erica. Recunosc, pare trivial să-l tot deranjez cu detalii de genul ăsta, în timp ce se află în mijlocul anchetei unei

crime. Cumva, am senzaţia că e o treabă prea… superficială.

Aşează meniul în poală şi privi, mohorâtă, către orizont. Abia dacă-l văzuse pe Patrik în ultimele câteva zile şi îi ducea dorul. Însă îl înţelegea. Uciderea acelei fete fusese înspăimântătoare şi Erica realiza că Patrik voia, mai presus de orice, să-l prindă pe făptaş. În acelaşi timp, însă, implicarea lui într-un caz atât de important îi accentua propria ei lipsă de ocupaţie. Într-adevăr, era esenţial să joace rolul de mamă. Însă nu-şi putea stăpâni dorinţa de a face şi ceva… ca adult. Ceva care să-i permită să fie Erica, şi nu doar mămica Maiei. Cu Anna ieşită din conul de umbră care o ţinuse prizonieră, Erica nădăjduia să poată începe să scrie câteva ore în fiecare zi. Împărtăşi ideea cu sora ei, care se oferi, entuziasmată, să aibă grijă de Maia.

Aşadar, începu căutarea unor noi proiecte, un caz real de crimă, care să aibă şi o latură umană interesantă – lucruri care îi păreau ideale pentru un roman bun. După primele două cărţi, Erica fusese supusă unor critici în presă. Câteva recenzii o acuzaseră că avea mentalitate de hienă şi că se hrănea din cazuri adevărate de crimă. Însă ea nu privea la fel lucrurile. Avusese mereu grijă să dea cuvântul tuturor celor implicaţi şi se străduise să prezinte o imagine cât mai fidelă a evenimentelor. Şi nici nu considera că s-ar fi vândut la fel de bine cărţile dacă n-ar fi fost scrise cu empatie. Însă trebuia să admită că îi fusese mult mai uşor să conceapă a doua carte, fiindcă nu avea o conexiune personală cu situaţia respectivă, după cum se întâmplase în cazul lui Alex Wijkner. Era mult mai dificil să rămână obiectivă atunci când tot ce scria se contura din prisma propriilor sale experienţe.

Gândul la acele cărţi începu să-i trezească dorinţa de-a se apuca de treabă.

— Cred că voi intra pe internet pentru o vreme, zise ea, ridicându-se. Mă gândeam să văd dacă pot găsi vreun caz nou despre care să scriu. O poţi lua tu puţin pe Maia, în caz că se trezeşte?

Anna zâmbi.

— Am eu grijă de Maia, tu du-te și lucrează. Vânătoare plăcută!

Erica râse şi se îndreptă spre birou. Traiul acasă devenise mult mai simplu în ultima vreme. Nu îşi mai dorea decât ca Patrik să ia o pauză de la ancheta la care lucra.

Capitolul 5

Mirosul de apă sărată. Ţipetele păsărilor în văzduh şi albastrul ce se întindea cât vedea cu ochii. Senzaţia unei bărci legănându-se. Sentimentul că se schimbase ceva. Cineva dispăruse. Ceva care odată fusese cald şi delicat devenise, în schimb, dur şi tăios. Braţe ce-l cuprindeau, însă purtau un miros puternic, neplăcut, ce se impregna în haine şi în piele. Însă miasma cea mai fetidă provenea din gura femeii. Nu îşi putea aminti cine era. Şi nici nu ştia de ce tot încerca să-şi aducă aminte. Se părea că visase ceva în timpul nopţii, ceva cumplit, însă familiar, totuşi. Ceva despre care dorea să afle mai multe.

Şi nu reuşea să alunge toate aceste întrebări. Nu ştia de ce. De ce nu putea accepta lucrurile, aşa cum făcuse sora lui. Fata părea mereu îngrozită atunci când el punea întrebări. Îşi dorea să o fi putut lăsa în pace. Însă îi era cu neputinţă. Mai ales când simţea apa sărată şi-şi amintea părul ei, răvăşit de vânt. Şi bărbatul care obişnuia să-i dea în leagăn pe el şi pe sora lui, până sus, la cer. Asta în timp ce femeia – cea a cărei voce fusese blândă la început, apoi devenise tăioasă – stătea lângă el şi privea. Uneori, în amintirile sale, i se păruse că o vedea zâmbind.

Însă poate că era aşa cum spusese ea. Ea, cea reală şi frumoasă, care îi iubea. Poate că era doar un vis. Un coşmar pe care ea avea să-l preschimbe în vise plăcute şi gingaşe. Nu o contrazisese, însă uneori se trezea râvnind la acel miros sărat. Şi la ţipetele păsărilor. Ba chiar şi la vocea aspră. Doar că nu îndrăznise niciodată să o spună.

•

— Martin, ce naiba faci?

Patrik îşi aruncă frustrat pixul. Acesta se lovi de birou şi ateriză pe podea. Calm, Martin îl ridică şi i-l puse în suportul de pixuri.

— Abia a trecut o săptămână, Patrik. Durează, ştii doar.

— Tot ce ştiu e ce arată statisticile: cu cât o anchetă se lungeşte, cu atât scad şi şansele ca situaţia să îşi găsească rezolvare.

— Dar ne dăm toată silinţa. Nu-i ziua destul de lungă!

Martin îl studie pe Patrik pentru o clipă.

— Apropo de asta, n-ar trebui să-ţi iei liber, să faci un duş şi să te relaxezi? Pari extenuat.

— Să mă relaxez? În mijlocul harababurii ăsteia? Nu prea cred.

Patrik îşi trecu mâna prin păr, care deja era atât de ciufulit, încât stătea drept în sus. Telefonul ţârâi strident, făcându-i pe amândoi să tresară. Iritat, Patrik ridică receptorul, apoi îl trânti în furcă. Fu linişte pentru o clipă, după care începu să sune din nou. Frustrat, Patrik ieşi în hol şi urlă:

— La naiba, Annika, deconectează-mi, te rog, telefonul!

Se înapoie în birou şi trânti uşa după el. Alte câteva telefoane din secţie zbârnâiau aproape non-stop, dar nu se auzeau la fel de tare dacă ţinea uşa închisă.

— Haide, Patrik, aproape că te sui pe pereţi. Trebuie să te odihneşti puţin. Trebuie să mănânci. Şi probabil că ar fi o idee bună să mergi şi să-i ceri scuze Annikăi, altminteri iar te va deochea. Sau îţi va ura şapte ani de ghinion. Sau poate că nu vei mai simţi niciodată, în după-amiezile de vineri, gustul brioşelor ei făcute-n casă.

Patrik se aşeză iar greoi în scaun, dar nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Brioșe, zici tu? Crezi că ar fi atât de machiavelică încât să mă priveze de brioșele mele?

— Poate chiar și de coșul cu ciocolată și caramele de casă, din Ajunul Crăciunului, spuse Martin, dând din cap și prefăcându-se sobru.

Patrik intră în joc și făcu ochii cât cepele.

— Nu, nu și ciocolata de casă! N-ar putea fi atât de crudă!

— Ba eu cred că da, zise Martin. Așa că ar fi bine să mergi și să-ți ceri scuze.

Patrik râse.

— Of, în regulă.

Își trecu din nou mâna prin părul șaten.

— Doar că nu mă așteptam la așa un… asediu. Reporterii ăștia nu par să aibă pic de scrupule. Nu-și dau seama că sabotează ancheta, hăituindu-ne în halul ăsta? E imposibil să ne facem meseria!

— Eu cred că am rezolvat destul de multe într-o săptămână, replică Martin, calm. I-am interogat pe toți concurenții, am examinat filmările din noaptea petrecerii, în care a dispărut Lillemor, și în prezent, cercetăm fiecare informație primită din partea publicului. Eu zic că ne descurcăm de minune. Faptul că situația a fost haotică din cauza emisiunii, ei bine, în legătură cu asta nu prea avem ce face.

— Îți vine să crezi că au hotărât să difuzeze în continuare porcăria aia? spuse Patrik, ridicându-și brusc mâinile în aer. O fată e ucisă, iar ei folosesc asta drept amuzament, în orele de vârf. Și restul țării stă și se uită. Cred că asta dovedește o lipsă fenomenală de respect.

— Adevărat, zise Martin. Dar ce putem face noi? Mellberg și odiosul Erling W. Larson sunt așa de chitiți să se gudure pe lângă presă, încât nici măcar nu le-a trecut prin cap să întrerupă emisiunea. Iar noi, restul, trebuie să ne facem meseria în continuare. Situația nu se va schimba. Iar eu tot cred

că atât tu, cât și ancheta veți avea de câştigat de pe urma unei scurte pauze.

— Nu mă duc acasă, dacă asta insinuezi. N-am timp. Însă am putea lua prânzul la restaurant. S-ar putea numi pauză?

Privi spre Martin, însă își dădu seama că acesta avea dreptate.

— Bănuiesc că va trebui să fie de-ajuns, spuse Martin, ridicându-se. Și să nu uiți să-i ceri iertare Annikăi în drum spre ieşire.

— Da, mami, zise Patrik.

Își luă haina și îl urmă pe Martin, de-a lungul coridorului. Abia în clipa aceea realiză cât de înfometat era.

Peste tot în jurul lor, telefoanele zbârnâiau.

•

Kerstin nu avea nicio tragere de inimă să meargă la serviciu. Nu era nevoită să o facă, deoarece încă se afla în concediu medical, iar doctorul o sfătuise să o ia încet. Însă fusese educată în spiritul unei etici profesionale care o obliga să-și facă meseria, indiferent cu ce preţ. Tatăl ei consideră că singurul motiv întemeiat pentru a nu merge la lucru era atunci când moartea îţi bătea la uşă. Singura problemă era că ea chiar aşa se și simţea. Corpul îi funcţiona; se mişca, îngurgita mâncare, se spăla și făcea tot ce era nevoie, însă mecanic. Pe dinăuntru, era ca și cum murise deja. Nimic nu mai părea important. Nimic nu-i mai producea bucurie măcar sau să-i stârnească interesul. Totul părea îngheţat și lipsit de viaţă. Singurul lucru care-i rămăsese în suflet era o durere ce devenea uneori atât de puternică, încât o făcea să se gârbovească.

Trecuseră două săptămâni de când poliţiştii îi aduseseră vestea. Noapte de noapte, când se întindea în pat și încerca să adoarmă, prin minte îi răsuna cearta avută cu Marit. Nu avea să-și ierte niciodată

că ultima lor conversaţie fusese plină de mânie. Kerstin dorea să-şi fi putut retrage câteva dintre vorbele dure pe care i le aruncase în faţă lui Marit. Însă ce mai conta în clipele acelea? De ce n-o lăsase în pace? De ce ţinuse morţiş ca Marit să facă pasul şi să recunoască în mod public relaţia lor. Cel mai important ar fi trebuit să fie ca ele să-şi stea alături. Ceea ce ştia, credea ori spunea restul lumii devenise brusc atât de insignifiant. Iar Kerstin nu putea înţelege de ce asemenea lucruri îi păruseră cruciale în urmă cu două săptămâni – săptămâni pe care în acele clipe le resimţea ca pe un trecut îndepărtat.

Incapabilă să ajungă la o concluzie, se întinse pe canapea, luă telecomanda şi porni televizorul. Îşi trase peste ea o pătură, cea pe care o cumpărase Marit într-una din rarele sale vizite în Norvegia natală. Mirosea a lână şi a parfumul lui Marit. Kerstin îşi afundă chipul în pătură şi inspiră adânc, sperând ca mireasma să-i umple deşertăciunea lăuntrică. Câteva ghemotoace de lână îi intrară pe nas şi o făcură să strănute.

Brusc, i se făcu dor de Sofie. Acea fată care-i amintea atât de mult de Marit şi atât de puţin de Ola. Sofie venise să o viziteze de două ori. Făcuse tot ce-i stătea în putere ca să o consoleze, în ciuda faptului că ea însăşi părea a fi pe cale de-a se pierde cu firea, dintr-o clipă în alta. Fata căpătase brusc o expresie matură, pe care n-o avusese până atunci. Un semn de maturitate nouă, dureroasă. Kerstin îşi dorise să poată îndepărta acea expresie, să dea timpul înapoi şi să readucă la viaţă imaturitatea naivă pe care se presupunea că o aveau fetele de vârsta lui Sofie. Însă aceasta era pierdută, pe veci. Iar Kerstin ştia, de asemenea, că avea să o piardă şi pe Sofie. Fata încă nu realiza asta; fără îndoială că voia să rămână alături de partenera mamei sale. Însă viaţa n-avea să-i îngăduie asta. Existau atât de multe

lucruri care trăgeau de ea în toate direcţiile, lucruri care aveau să capete întâietate, odată stinsă durerea: prieteni, iubiţi, petreceri, şcoală, toate acele preocupări care trebuiau să facă parte din existența unei adolescente. În plus, Ola avea să le îngreuneze comunicarea. Cu timpul, Sofie avea să abandoneze lupta. Vizitele urmau să devină din ce în ce mai rare, ca într-un final să înceteze de tot. Într-un an sau doi, Kerstin şi Sofie aveau, probabil, să se salute dacă se întâlneau pe stradă, să schimbe câteva cuvinte, însă apoi fiecare avea să se întoarcă la treburile ei. Nu vor rămâne decât amintirile dintr-o altă viață, amintiri ce s-ar fi împrăştiat ca nişte rotocoale de ceaţă dacă încerca să se agaţe de ele. Avea să o piardă pe Sofie. Aceasta era realitatea.

Absentă, Kerstin mută de pe un canal pe altul. Erau cu precădere emisiuni în care telespectatorii puteau suna pentru a ghici cuvinte. Extrem de plictisitor. Gândurile îi fugiră la subiectul ce o preocupase în ultimele două săptămâni. Cine voise să-i facă rău lui Marit? Cine profitase de vulnerabilitatea ei? Îi fusese teamă? Avusese o moarte rapidă ori înceată? Fusese dureroasă? Ştia că avea să moară? Toate acele întrebări i se perindau lui Kerstin prin minte, fără să-şi găsească vreun răspuns. Urmărise şi în ziare şi la TV ştirile despre uciderea fetei din reality-show, dar în mod straniu, se simţise ruptă de toate acele evenimente; deja era plină până la refuz de propria-i durere. În schimb, se îngrijoră că a doua crimă avea să pună în umbră ancheta morţii lui Marit. Atenţia din partea presei avea să-i facă pe poliţişti să îşi petreacă tot timpul căutându-l pe ucigaşul fetei, fără să le mai pese de Marit.

Kerstin se ridică şi se întinse după telefonul aflat pe măsuţa de cafea. Dacă nimeni altcineva nu intenţiona să ia măsuri, atunci ea avea să se asigure

de faptul că interesele lui Marit erau protejate. Îi datora măcar atât.

•

De la moartea lui Barbie, se adunau zilnic într-un cerc, în mijlocul centrului comunitar. La început, activitatea fusese întâmpinată cu proteste. Tăcerea apăsătoare fusese urmată de remarci usturătoare, însă după ce Fredrik le explicase că altminteri nu aveau cum să continue filmările, acceptaseră să coopereze, fără prea multă tragere de inimă. Ba chiar, în mod ciudat, după vreo săptămână, începuseră să aştepte cu nerăbdare întâlnirea de grup cu Lars. Acesta nu îi lua de sus, îi asculta, făcea comentarii decente şi le vorbea pe înţelesul lor. Până şi Uffe începuse să-l placă pe Lars, cu toate că n-ar fi recunoscut-o nici mort. Sesiunile de grup fuseseră suplimentate şi cu şedinţe de consiliere individuală şi, cu toate că nimeni nu era foarte entuziast în legătură cu procesul de terapie, o acceptare resemnată începuse să domnească în aer.

— Cum v-aţi simţit în ultimele zile? Cu toate cele întâmplate?

Lars se uită la fiecare în parte, aşteptând. Privirea i se opri asupra lui Mehmet.

— Cred că acum e în regulă, zise Mehmet, după o clipă. A fost aşa un haos, încât abia dacă am apucat să ne gândim.

— La ce? întrebă Lars.

— La cele întâmplate. La Barbie.

Mehmet îşi privi mâinile. Lars se uită pe rând la ceilalţi.

— Vi se pare un lucru bun? Faptul că nu aţi avut timp să vă gândiţi la asta? Aşa aţi simţit cu toţii? Că haosul a fost un lucru pozitiv?

O nouă clipă de tăcere.

— Eu nu, zise Jonna, mohorâtă. Mie mi s-a părut greu. Foarte greu.

— În ce fel? Care aspect a fost greu? întrebă Lars, aplecându-și capul într-o parte.

— Să mă gândesc la ce a pățit. Să văd imaginile în minte. Cum trebuie să fi murit și chestii de genul ăsta. Și felul în care a fost aruncată în acea… ladă de gunoi. Ce dezgustător!

— Și vouă, celorlalți, vă trec prin minte imagini?

Privirea lui Lars se opri asupra lui Calle.

— Normal că da. Însă nu ajută cu nimic dacă ne gândim la asta. Barbie tot moartă va rămâne.

— Așadar, tu nu crezi că e bine să ai de-a face cu imaginile astea? Să le confrunți?

— La naiba, mai bine bei încă o bere. Nu-i așa, Calle?

Uffe îl lovi pe Calle în fluierul piciorului și râse, dar apoi, observând că nimeni nu era amuzat, se retrase în spatele obișnuitei sale expresii posomorâte. În acel moment, Lars își îndreptă atenția asupra lui Uffe, lucru care-l făcu pe acesta să se foiască, stânjenit, pe scaun. Era singurul care încă refuza cu încăpățânare să susțină procesul - după cum se exprimase Lars.

— Uffe, tu mereu faci pe durul. Însă ce-ți vine în minte atunci când te gândești la Barbie? Ce fel de imagini îți trec prin cap?

Uffe privi în jur, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor. Ce imagini mentale avea cu privire la Barbie? Râse și-l privi pe Lars.

— Ei bine, oricine zice că primii care îi vin în minte nu sunt sânii, minte. Bombe de silicon, nu alta!

Își făcu mâinile căuș, după care privi în jur, căutând susținere din partea grupului. Însă colegii nu părură amuzați nici de data aceea.

— Dumnezeule, Uffe, taci din gură, zise Mehmet, iritat. Chiar ești pe cât de prost pari sau doar vrei să te dai în spectacol?

— Ce naiba îți veni să mă critici pe mine?

Uffe se aplecă spre Mehmet cu o expresie ostilă, însă apoi se retrase, într-o tăcere ursuză. Nimeni nu o plăcuse atunci când era în viaţă, însă acum vorbeau cu toţii despre ea de parcă şi-ar fi pierdut cea mai bună prietenă din lume.

— Tina, tu n-ai spus mare lucru. Cum te-a afectat pe tine moartea lui Lillemor?

— Mi se pare atât de tragic, spuse fata, cu lacrimi în ochi şi scuturând din cap. Adică, avea toată viaţa înainte. Şi o carieră internaţională, sau cam aşa ceva. La încheierea emisiunii, avea de gând să participe la o şedinţă foto pentru revista *Slitz*[24], era deja stabilit, şi mai vorbise şi cu un tip în legătură cu o plecare în State, pentru a încerca să apară în *Playboy*. Adică, ar fi putut ajunge următoarea Victoria Silvstedt[25]. Victoria aproape că e o damă în vârstă acum, iar Barbie era gata să preia ştafeta. Am discutat mult despre asta, era aşa ambiţioasă. Şi de treabă. E tare aiurea. Şi tragic.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, iar Tina le şterse cu mâna, având grijă să nu-şi întindă rimelul.

— Da, e aşa-a-a de tragic, zise Uffe. Lumea a pierdut-o pe următoarea Victoria Silvstedt. Vai, ce-o să ne facem acum?

Râse, apoi îşi ridică mâinile, când văzu privirile urâte care se îndreptaseră spre el.

— Bine, bine, tac din gură. Voi staţi acolo şi smiorcăiţi-vă, adunătură de ipocriţi ce sunteţi!

— Pari să simţi multă frustrare cu privire la asta, Uffe, zise cu blândeţe Lars.

— Nu e frustrare. Însă mi se par al naibii de prefăcuţi. Bocesc după Barbie, dar pe vremea când trăia nici nu le păsa de ea. Măcar eu sunt sincer.

---

[24] Revistă suedeză pentru bărbaţi, având conţinut similar cu cel al faimoaselor reviste *FHM* sau *Maxim*.

[25] Top-model şi vedetă de televiziune, născută în 1974, în Suedia şi cunoscută în mod special pentru apariţiile sale în revista *Playboy*.

Dădu din braţe cu putere.

— Nu eşti sincer, bombăni Jonna. Eşti doar un dobitoc.

— Fiţi atenţi, vorbeşte epava psihopată. Ia trage-ţi mânecile, să-ţi vedem cele mai recente opere de artă. Psihopata naibii!

Uffe râse, iar Lars se ridică în picioare.

— Nu cred că vom ajunge mai departe azi. Uffe, ar fi bine ca noi doi să avem chiar acum şedinţa individuală.

— Bine, bine. Dar să n-ai impresia că voi sta aici și voi jeli. Restul fraierilor ăstora o fac atât de bine, oricum.

Se ridică şi îi trase una după ceafă Tinei, făcând-o să se întoarcă şi să încerce să-l lovească. Uffe râse doar şi îl urmă pe Lars. Ceilalţi îl priviră cum pleacă.

•

Rose-Marie urma să vină în Tanumshede ca să ia prânzul. Era prima lor întâlnire după cina de la restaurant, iar Mellberg aştepta cu emoţie să se facă ora douăsprezece. Stând nerăbdător la intrare, îşi privi ceasul, care arăta că mai erau zece minute până atunci. Acele se mişcară cu greutate, iar Mellberg privi înainte şi-napoi, când la ceas, când la maşinile ce virau în parcare. Sugerase din nou restaurantul, ca loc de întâlnire. Nu exista un cadru mai potrivit pentru o atmosferă romantică.

Cinci minute mai târziu, văzu Fiatul roşu. Inima începu să-i bată într-un mod straniu și își simţi gura uscată. Din reflex, se asigură că părul îi era la locul lui. Își șterse mâinile de pantaloni și merse în întâmpinarea lui Rose-Marie. Chipul acesteia se lumină când îl zări, iar Mellberg fu nevoit să-şi reprime impulsul de a o prinde în braţe şi a o săruta prelung, chiar acolo, în mijlocul parcării. Fu surprins de intensitatea sentimentelor sale. Se îmbrățișară și își

strânseră mâna, iar el îi dădu întâietate la intrarea în restaurant. Mâinile îi tremurară puţin atunci când atinseră, pentru o clipă, spatele lui Rose-Marie.

La intrarea în restaurant, i se tăie respiraţia de uimire. La una dintre mesele de la geam stăteau Hedström și Molin, uitându-se la el cu ochii cât cepele. Rose-Marie îi privi curioasă, întâi pe el, apoi pe cei doi colegi, iar Mellberg realiză, fără prea multă tragere de inimă, că trebuia să facă prezentările. Martin și Patrik dădură mâna cu femeia, zâmbindu-i larg. Mellberg oftă. Cu siguranţă că întâlnirea avea să stârnească tot felul de bârfe pe la birou. Pe de altă parte… Rose-Marie nu era o femeie cu care să-i fie ruşine.

– Doriţi să staţi cu noi?

Patrik făcu semn spre cele două scaune goale de la masa lor.

Mellberg era pe punctul de a refuza, când o auzi pe Rose-Marie acceptând cu bucurie. Blestemă în sinea lui. Aşteptase cu nerăbdare acele câteva ceasuri pe care voia să le petreacă doar cu ea. Prânzul alături de Hedström și Molin nu avea să ofere cadrul romantic pe care și-l imaginase. Însă trebuia să strângă din dinţi și să rabde. Îi aruncă o privire nervoasă lui Patrik, pe la spatele lui Rose-Marie. Apoi, resemnat, îi trase acesteia scaunul, ajutând-o să se aşeze. Lui Hedström și Molin nu le venea să-și creadă ochilor. Pesemne că mucoşii de vârsta lor nici măcar nu auziseră de cuvântul „gentleman”.

– Ce plăcere să te cunoaştem… Rose-Marie, zise Patrik, privind-o de la cealaltă parte a mesei.

Femeia îi zâmbi, lucru care-i accentuă ridurile de expresie din jurul ochilor. Mellberg o sorbi din priviri. Felul în care ochii îi sclipeau și buzele i se răsfrângeau într-un zâmbet avea ceva… nu, pur și simplu nu putea exprima asta în cuvinte.

– Aşadar, unde v-aţi cunoscut?

Vocea lui Molin avu un ton uşor amuzat, iar Mellberg îi aruncă o căutătură aprigă. Speră din tot sufletul ca ei să nu-şi închipuie că aveau să se distreze puţin pe seama lui. Sau a lui Rose-Marie.

— La o petrecere câmpenească. În Munkedal.

Lui Rose-Marie îi sclipiră ochii.

— Bertil și cu mine fuseserăm târâţi acolo de către prietenii noştri şi nu eram prea entuziasmaţi de idee. Dar uneori soarta te ghidează pe calea cea bună.

Îl privi înflăcărată pe Mellberg, care simţi cum se îmbujorează de fericire. Așadar, nu doar el era un tont sentimental. Și Rose-Marie avusese senzaţia că prima lor seară fusese specială.

Chelneriţa îşi făcu apariţia la masă, pentru a le lua comanda.

— Comandaţi ce doriţi, azi fac eu cinste, se trezi spunând Mellberg, spre marea lui surpriză.

Regretă pentru o clipă, însă privirea admirativă pe care i-o aruncă Rose-Marie îi întări decizia. Își dădu seama, poate pentru prima oară în viaţă, de adevărata valoare a banilor. Ce contau câteva coroane, în comparaţie cu preţuirea zărită în ochii unei femei frumoase? Hedström şi Molin îl priviră uluiţi, iar el pufni, iritat.

— Haide, comandaţi odată, până nu mă răzgândesc și vă tai din salariu.

Aflat în continuare sub stare de şoc, Patrik spuse, bâlbâindu-se:

— Eu vreau peşte.

Molin, la fel de buimac, reuşi doar să dea din cap, în semn că dorea acelaşi lucru.

— Eu vreau o friptură, zise Mellberg, privind-o apoi pe Rose-Marie. Și tu, scumpa mea? Ce doreşte doamna să comande azi?

Mellberg îl auzi pe Hedström tuşind, ca şi cum s-ar fi înecat. Îi aruncă lui Patrik o privire plină de reproș, gândindu-se că era penibil să se afle în

compania a doi bărbaţi în toată firea, care nu ştiau să se comporte. Tineretul din vremurile acelea avea, fără doar şi poate, carenţe în educaţie.

— Aş dori un fileu de porc, vă rog, spuse Rose-Marie, desfăcându-și șervețelul și așezându-l în poală.

— Locuiţi în Munkedal? întrebă politicos Martin, turnându-i nişte apă femeii așezate lângă el.

— Momentan stau în Dingle, zise ea, luând o gură de apă înainte de-a continua. Mi s-a oferit să mă pensionez anticipat și nu am putut refuza, după care am decis să mă mut mai aproape de familie. Aşa că pentru moment stau la sora mea, până când îmi găsesc un apartament al meu. Am trăit multă vreme pe coasta de est, prin urmare vreau să cunosc bine zona înainte de-a mă hotărî să prind rădăcini. Odată stabilită undeva, mă vor scoate de-acolo doar când voi pune mâinile pe piept.

Dădu drumul unui râset zglobiu, făcându-i inima lui Mellberg să tresalte. De parcă ar fi auzit-o, ea continuă, plecându-și privirea, cu sfială:

— Va trebui să vedem ce se întâmplă. Totul depinde de oamenii pe care-i întâlneşti.

Ridică privirea și o întâlni pe a lui Mellberg. Acesta nu-și aminti să fi fost vreodată mai fericit. Deschise gura pentru a spune ceva, însă chiar atunci apăru chelnerița, cu mâncarea. Rose-Marie se întoarse, în schimb, spre Patrik, cu o întrebare.

— Apropo, cum vă descurcaţi cu această crimă înfiorătoare? Din câte mi-a povestit Bertil, am înțeles că a fost oribil.

Pentru o secundă, Patrik se concentră asupra balansării peştelui, cartofilor, sosului și legumelor în furculița ce i se îndrepta spre gură.

— Da, „oribil” e cuvântul potrivit, spuse el când termină de mestecat. Și nu ne-a fost uşor nici cu tot acest circ mediatic.

Privi pe geam, spre centrul comunitar.

— Da, nu înţeleg cum oamenilor li se pare amuzant să se uite la asemenea treburi, scutură din cap Rose-Marie. Mai ales după un eveniment aşa de tragic. Sunt ca nişte ulii!

— Adevărat, adevărat, zise Martin sumbru. Cred că problema e că nu le privesc pe aceste aşa-zise celebrităţi ca şi cum ar fi reale. Asta e singura explicaţie pe care o pot găsi. Cum altfel ar putea să se delecteze cu o asemenea nenorocire?

— Suspectaţi vreun concurent de implicare în asasinat? întrebă Rose-Marie, coborându-şi vocea în mod conspirativ.

Patrik îi aruncă o privire şefului său. Nu se simţea în largul lui să discute aspecte ale investigaţiei cu membrii publicului. Însă Mellberg rămase tăcut.

— Privim acest caz din toate unghiurile posibile, zise el precaut. Încă nu ne-am concentrat în mod special asupra vreunui individ.

Hotărî să abandoneze subiectul.

Pentru o vreme, mâncară în linişte. Preparatele erau gustoase, dar straniul cvartet se chinuia să găsească subiecte comune de discuţie. Brusc, tăcerea fu întreruptă de ţârâitul strident al telefonului. Patrik scotoci în buzunar după mobil, apoi se ridică şi se îndreptă rapid spre hol, în timp ce răspunse. Nu voia să-i deranjeze pe clienţii obişnuiţi ai restaurantului. Se întoarse după câteva minute. Fără să se aşeze, se uită spre Mellberg.

— Era Pedersen. E gata raportul autopsiei lui Lillemor Persson. S-ar putea să avem şi alte indicii.

Expresia de pe chip îi era sumbră.

•

Hanna savura liniştea din casă. Hotărâse să meargă şi să ia prânzul acasă; dura doar câteva minute să ajungă, cu maşina. După ultimele zile agitate de la secţie, era o plăcere să-şi poată odihni urechile,

departe de toate telefoanele care ţârâiau neîncetat. Acolo, la ea acasă, nu auzea decât vuietul îndepărtat al traficului de pe şosea.

Se aşeză la masa din bucătărie şi suflă în mâncarea pe care tocmai o încălzise, preţ de câteva minute, la microunde. Erau resturi de la cina de cu o seară în urmă, Stroganoff cu cârnaţi, un fel de mâncare ce mereu îi părea că are un gust mai bun a doua zi.

Era minunat să fie singură acasă. Îl iubea la nebunie pe Lars. Însă când el era prin preajmă, în aer domnea mereu acea tensiune, acea tainică nelinişte. Îşi dădu seama cât de mult o epuiza asta.

Totul pornea de la faptul că relaţia lor era măcinată de ceva ce nu puteau schimba cu niciun chip. Trecutul era precum un pled greu şi apăsător, care sufoca totul în viaţa lor. Ea încerca uneori să-l convingă pe Lars de faptul că trebuiau să depună eforturi şi să ridice împreună acel pled, pentru a lăsa să pătrundă puţin aer, puţină lumină. Însă el nu cunoştea altă cale decât aceea de-a trăi în beznă şi-n umezeală. Măcar ele îi erau cunoscute.

Hanna tânjea deseori după altceva. Ceva diferit faţă de mizerabilul cerc vicios în care sfârşiseră. În ultimii ani, i se păruse că un copil le-ar fi putut şterge trecutul. Un copil care să le lumineze întunecimea, să-i despovăreze şi să le permită să respire din nou. Însă Lars refuzase. Nici măcar nu discuta subiectul respectiv. Spunea că el îşi avea slujba lui, iar ea şi-o avea pe-a ei; le era de-ajuns. Dar Hanna ştia că nu era adevărat. Ceva lipsea întotdeauna. Neîncetat. Un copil ar fi pus capăt acestei situaţii. Descurajată, îşi lăsă furculiţa în farfurie. Îşi pierduse pofta de mâncare.

•

— Cum îţi merge?

Aflat de cealaltă parte a mesei, în colţul brutăriei, Simon îi aruncă lui Mehmet o privire

îngrijorată. Trudiseră din greu și își permiseră o scurtă pauză. Dar asta însemna că Uffe trebuia să se ocupe de comenzile din prăvălie, așa că Simon tot privea neliniștit în direcția aceea.

— Nu poate să facă mare pagubă în cinci minute. Cel puțin, nu cred, zise Mehmet, râzând.

Simon se relaxă și râse, la rându-i.

— Din nefericire, nu îmi mai fac deloc iluzii cu privire la acea „completare” a personalului meu, zise el. Trebuie că soarta n-a fost de partea mea când s-au distribuit sarcinile concurenților, concluzionă el, sorbindu-și cafeaua.

— E posibil. Dar mă ai pe mine! rânji Mehmet. Așa că dacă ne combini pe mine și pe Uffe, ai un angajat mediocru.

— A, da, mai e și asta. M-am pricopsit și cu tine! spuse Simon, râzând.

Apoi deveni serios și îl privi lung pe Mehmet, însă acesta hotărî să nu-i răspundă. Privirea aceea conținea atât de multe întrebări și vorbe nerostite, iar el nu le putea face față în momentul respectiv. Sau poate niciodată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum îți merge? insistă Simon.

Mehmet își simți mâinile contractându-se nervos. Încercă să respingă întrebarea.

— Ei, sunt în regulă. Nu o cunoșteam atât de bine. Dar s-a făcut atâta tevatură în jurul întregului caz. Măcar producătorii TV sunt mulțumiți. Audiența bate toate recordurile.

— Da, vă văd eu destul în brutărie zi de zi, așa că n-am apucat să mă uit la niciun episod până acum.

Simon nu-l mai privea atât de intens. Mehmet își îngădui o clipă de relaxare. Luă o mușcătură consistentă dintr-o chiflă proaspăt coaptă, savurând gustul și aroma scorțișoarei calde.

— Cum a fost? Să te interogheze poliția?

Simon se întinse şi el după o chiflă şi înfulecă aproape o treime din ea, dintr-o singură înghiţitură.

— N-a fost aşa de rău.

Lui Mehmet nu prea îi plăcea să discute despre asta cu Simon. În plus, minţea. Nu voia să spună adevărul despre cât de umilitor fusese să stea acolo, bombardat cu întrebări ale căror răspunsuri nu erau niciodată satisfăcătoare.

— Au fost politicoşi. Nu cred că ne suspectează pe niciunul dintre noi, la modul serios.

Evită să-l privească pe Simon. Prin minte îi străfulgerară imagini, însă le respinse de îndată. Refuză să accepte lucrul pe care ei ţineau să i-l amintească.

— Psihologul acela cu care vorbiţi voi e bun de ceva?

Simon se aplecă şi luă o nouă îmbucătură din chiflă, în aşteptarea unui răspuns din partea lui Mehmet.

— Lars e în regulă. A fost bine să putem discuta cu el.

— Şi Uffe cum se descurcă?

Simon făcu semn cu capul în direcţia prăvăliei, unde îl putură vedea pe Uffe ţâşnind pe lângă uşa de la intrare şi folosindu-se de o baghetă pentru a mima cântatul la chitară. Mehmet nu putu să nu râdă.

— Păi, tu ce crezi? Ei bine, Uffe e… Uffe. Însă ar fi putut fi mai rău. Nici măcar el nu îndrăzneşte să abordeze chiar orice subiect cu Lars. Nu, Uffe e în regulă.

În brutărie intră o femeie în vârstă, iar Mehmet o văzu bătând în retragere când dădu cu ochii de Uffe care dansa cu mişcări exagerate.

— Cred că e timpul să salvăm clienţii.

Simon se întoarse ca să vadă la ce se uita Mehmet şi se ridică de îndată.

— O, Doamne, ar fi bine să o facem, altminteri doamna Hjertén va suferi, probabil, un atac de cord.

Când intrară în prăvălie, mâna lui Simon îl atinse din greşeală pe Mehmet. Acesta se trase la o parte, ca fript.

•

— Erica, în după-masa asta trebuie să merg până în Göteborg, aşa că voi ajunge un pic mai târziu acasă. Cred că în jur de opt.

În timp ce ascultă replica iubitei sale, Patrik o auzi pe Maia gângurind, în fundal. Brusc, simţi un dor acut de casă. Ar fi dat orice ca să poată spune „La naiba cu toate astea" şi să meargă acasă, unde să se aşeze pe podea şi să se joace cu fiica sa. În plus, în ultimele luni, prinsese drag de Emma şi de Adrian, cu care îşi dorea, de asemenea, să petreacă timp. Şi se simţea vinovat pentru faptul că Erica trebuia să se ocupe de atât de multe lucruri înainte de nuntă, însă după cum se prezenta situaţia în momentul respectiv, el nu avea de ales. Ancheta era în plină desfăşurare, iar Patrik nu mai avea timp pentru nimic altceva.

„Noroc că Erica e atât de înţelegătoare" fu gândul ce-i trecu prin cap atunci când se sui în maşină. La început, intenţionase să-l ia cu el şi pe Martin, însă n-ar fi avut rost să meargă amândoi să stea de vorbă cu Pedersen. Martin merita şansa de a se întoarce acasă devreme, la Pia. Şi el muncise din greu în ultima vreme. Când Patrik băgă maşina în viteză şi se pregătea s-o ia din loc, telefonul îi sună din nou.

— Hedström, zise el, uşor iritat fiindcă se aştepta la o nouă pleiadă de întrebări din partea vreunui reporter.

Când auzi despre cine era vorba, regretă imediat tonul impacientat.

— Bună, Kerstin, zise el, oprind motorul.

Vagul sentiment de vinovăţie pe care-l simţea de o săptămână îl lovi acum din plin. Neglijase ancheta în cazul morţii lui Marit deoarece lucrase la cea a lui Lillemor. Nu o făcuse intenţionat, dar neobosita

presiune venită din partea presei nu îi dăduse de ales. Cu o grimasă, el ascultă ceea ce avea de zis Kerstin, după care îi răspunse:

— Mă tem că… mă tem că nu am aflat prea multe.

— Înțeleg, pesemne că ați fost tare ocupați în ultima vreme.

— Vă asigur că facem tot posibilul să aflăm ce s-a întâmplat cu Marit.

Se schimonosi din nou - nu-i plăcea că era nevoit să mintă. Dar tot ce putea face era să încerce să recupereze timpul pierdut. După ce închise telefonul, Patrik stătu o clipă în tăcere. Apoi formă alt număr și petrecu următoarele cinci minute stând de vorbă cu o persoană ce păru complet zăpăcită de spusele lui. Ușurat, Patrik se îndreptă apoi spre Göteborg.

Două ore mai târziu, era în fața laboratorului de medicină legală. Își croi repede drum spre biroul lui Pedersen și bătu la ușă. De regulă, cei doi comunicau prin fax sau telefon, însă de data aceea, medicul legist insistase ca discuția legată de rezultatele autopsiei să aibă loc față în față. Patrik bănui că frenezia mediatică îi făcuse și mai precauți decât în mod normal.

— Salut, a trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, spuse Pedersen când Patrik își făcu apariția.

Se ridică în picioare și îi scutură mâna. Deși era înalt și bine făcut, medicul avea o fire blândă, într-un contrast desăvârșit cu brutalitatea pe care o întâlnea în profesia lui. Ochelarii îi alunecau mereu pe vârful nasului, iar părul ușor încărunțit îi era întotdeauna puțin ciufulit. Înfățișarea sa te putea face să crezi că era distrat și neîngrijit. Însă nici pe departe. Hârtiile de pe biroul lui stăteau în grămezi ordonate, iar fișierele și mapele erau etichetate grijuliu, în rafturi. Pedersen era meticulos cu detaliile. În momentul acela, ridică un

maldăr de hârtii şi le studie, apoi îl privi pe Patrik şi îi spuse:

— Fata a fost strangulată, fără doar şi poate. Prezintă fracturi atât la nivelul osului hioid, cât şi al cartilajului tiroidian superior. Însă nu există urme de la vreo funie, ci doar aceste vânătăi, pe ambele părţi ale gâtului; corespund cazurilor de strangulare manuală.

Îi puse dinainte lui Patrik o fotografie mărită şi îi arătă vânătăile pe care le pomenise anterior.

— Deci vreţi să spuneţi că ucigaşul a strangulat-o cu mâinile goale.

— Da, zise Pedersen.

Simţea mereu empatie faţă de victimele care-i ajungeau pe masa de autopsie, însă rareori tonul vocii sale arăta asta.

— Un indiciu suplimentar al strangulării îl reprezintă faptul că prezenta pete roșiatice, sau hemoragie punctiformă în conjunctiva oculară și pe tegumentul din jurul ochilor.

— E nevoie de multă forţă pentru a strangula pe cineva în felul ăsta?

Patrik nu îşi putu lua privirea de la fotografiile ce-o înfăţişau pe Lillemor, cu chipul său palid şi uşor vânăt.

— Mai multă decât ţi-ai putea imagina. Durează destul de mult să sugrumi pe cineva și trebuie aplicată asupra gâtului o presiune constantă și puternică. Dar în cazul acesta… în cazul acesta, autorul și-a înlesnit puţin sarcina, spuse Pedersen după ce se întrerupse un moment, pentru a tuși.

— Ce vrei să spui?

Patrik se înclină spre el, plin de interes. Pedersen răsfoi paginile până când găsi ceea ce căuta.

— Priveşte - i-am găsit în corp urme de sedativ. S-ar părea că mai întâi a adormit-o, iar după aceea a sugrumat-o.

— O, la naiba! făcu Patrik, uitându-se iar la fotografiile lui Lillemor. Aţi putut determina cum anume i-a fost administrat sedativul?

Pedersen dădu din cap.

— Conţinutul stomacului era un talmeş-balmeş. N-am idee ce anume a băut, însă mirosul de alcool era izbitor. Fata se afla într-o stare avansată de ebrietate la momentul decesului.

— Da, am auzit că petrecuse din greu în seara aceea. Credeţi că sedativul i-a fost administrat într-una din băuturi?

Pedersen ridică din umeri.

— Imposibil de zis.

— În regulă, deci a adormit, după care a fost strangulată. Măcar atât cunoaştem. Mai sunt şi alte indicii pe care să le putem urma?

Pedersen răsfoi din nou prin hârtii.

— Da, au existat și alte leziuni. Se pare că i-au fost aplicate niște lovituri pe corp și, de asemenea, unul din obraji prezenta atât o hemoragie subcutanată, cât și una la nivel muscular, de parcă ar fi fost pălmuită serios.

— Asta se potriveşte bine cu informaţiile pe care le avem din seara aceea, zise Patrik sumbru.

— Avea, de asemenea, niște tăieturi adânci la nivelul încheieturilor de la mâini. Pesemne că a sângerat abundent.

— Tăieturi? zise Patrik.

Nu observase asta când o găsise în camionul de gunoi. Însă la drept vorbind, nici nu aruncase o privire foarte atentă. Se uitase rapid la cadavru, după care se întorsese cu spatele. Informaţia era, fără îndoială, de interes.

— Ce îmi poţi spune despre tăieturi?

— Nu prea multe.

Pedersen îşi ciufuli părul, iar Patrik avu un sentiment de déjà-vu, gândindu-se la propria sa

imagine, pe care o văzuse în oglindă în ultimele câteva zile.

— Judecând după amplasarea tăieturilor, nu cred că şi le-a făcut singură. Deşi, mai nou, tăiatul ăsta e oarecum la modă, în special printre tinere.

Patrik revăzu imaginea Jonnei în sala de interogatoriu, cu braţele măcelărite de la încheieturi până la coate. O idee începu să prindă contur. Însă avea să aştepte până mai târziu.

— Dar ora decesului? întrebă Patrik. Se poate stabili?

— Temperatura corporală din momentul în care a fost găsită indică faptul că a murit cândva după miezul nopţii. Cred că s-a întâmplat în jurul orei trei sau patru.

— În regulă, zise Patrik, care părea adâncit în gânduri.

Nu se obosi să ia notiţe. Ştia că înainte de plecare, avea să primească o copie după raportul autopsiei.

— Mai e şi altceva?

Realiză cât de plină de speranţă îi sunase vocea. Se scursese o întreagă săptămână fără niciun indiciu care să-i ajute să înainteze cu ancheta. De disperare, s-ar fi agăţat şi de-un fir de păr.

— Ei bine, am reuşit să-i extragem din palmă nişte fire de păr interesante. Bănuiesc că făptaşul a dezbrăcat-o pentru a îndepărta cât mai multe indicii posibile, însă a trecut cu vederea faptul că ea se apucase strâns de ceva, pesemne în timp ce-şi dădea ultima suflare.

— Deci n-ar fi putut proveni din pubelă?

— Nu, având în vedere cât de tare le avea strânse în pumn.

— Da?

Patrik simţi nerăbdarea precum o fierbinţeală în corp. Îşi dădu seama din spusele lui Pedersen că în sfârşit aveau să capete un indiciu util.

— Ce fel de fire de păr sunt?

— De fapt, „fire de păr” reprezintă o descriere inexactă din partea mea. Este blană provenită de la un câine. Mai precis, de la un Galgo Español[26]. Asta conform Laboratorului Naţional de Expertize Criminalistice.

Acoperind fotografia lui Lillemor, el aşeză în faţa lui Patrik o hârtie conţinând raportul LNEC.

— E posibil să facem legătura dintre blană şi un câine anume?

— Da şi nu, răspunse Pedersen, dând din cap, cu un uşor regret. ADN-ul canin e la fel de specific şi identificabil precum cel uman. Însă ca şi la oameni, foliculul trebuie să fie ataşat pentru a se putea extrage proba ADN. Iar atunci când năpârlesc, de regulă câinii nu au foliculul ataşat firelor. În cazul acesta, nu erau prezenţi foliculi. Pe de altă parte, reprezintă un avantaj faptul că rasa Galgo Español nu e deloc comună. Probabil că nu există decât vreo două sute în întreaga Suedie.

Patrik se uită la el cu ochii mari.

— Ştii toate astea pe nepregătite?

Pedersen râse.

— Acele seriale *CSI* de la TV ne-au fabricat o reputaţie excelentă. Toată lumea are impresia că ştim absolut orice! Dar, din nefericire, mă văd nevoit să te dezamăgesc. Întâmplarea face ca socrul meu să fie unul dintre cei două sute de suedezi proprietari de Galgo Español. Şi de fiecare dată când ne întâlnim, sunt obligat să aflu totul despre câinele ăla afurisit.

---

[26] Ogar spaniol.

— Ştiu ce zici. Tatăl fostei mele neveste era la fel, numai că pasiunea lui erau maşinile.

— Da, socrii pot căpăta tot felul de obsesii, dar îmi imaginez că i se poate întâmpla oricui.

Pedersen râse, dar apoi deveni serios.

— Dacă ai întrebări în legătură cu firele de blană găsite, va trebui să întrebi direct la LNEC. Eu nu ştiu decât ceea ce mi-au scris în acest raport, din care îţi voi da şi ţie o copie.

— Grozav, spuse Patrik. Mai am doar o singură întrebare. A existat vreun semn de agresiune sexuală, în legătură cu moartea lui Lillemor?

Pedersen clătină din cap.

— Nu am găsit nimic care să indice asta. Ceea ce nu înseamnă că omorul nu a implicat şi ceva de natură sexuală, însă nu există nicio probă care să indice un viol.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise Patrik, dând să se ridice de pe scaun.

— Cum merge cazul celălalt? întrebă dintr-odată Pedersen, iar Patrik se lăsă înapoi în scaun.

Avea o expresie vinovată.

— A… a fost neglijat în ultimul hal, zise el, ruşinat. Cu televiziunile, ziarele şi mai-marii companiei sunând din cinci în cinci minute ca să ne întrebe dacă am avansat cu ancheta în cazul morţii lui Lillemor, cealaltă anchetă a fost pusă, mai mult sau mai puţin, pe plan secund. Însă lucrurile se vor schimba acum.

— Ei bine, indiferent care-o fi autorul, poliţia ar trebui să-l prindă cât mai repede. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ce modalitate crudă de-a omorî pe cineva!

— Da, sunt de acord, zise Patrik, pe un ton absent.

Se gândea la vocea de la telefon a lui Kerstin cu câteva ore în urmă. Cât de neînsufleţită şi

deznădăjduită păruse! Patrik nu-şi putea ierta faptul că neglijase cealaltă anchetă.

— Dar sper să primesc nişte răspunsuri azi.

Se ridică, luă mormanul de hârtii pe care i le întinse Pedersen şi îi mulţumi acestuia printr-o strângere de mână.

Aflat înapoi în maşină, se îndreptă spre locul în care spera să mai afle câteva răspunsuri. Sau măcar nişte întrebări noi.

•

— Ai aflat ceva util de la Pedersen?

Martin ascultă cu atenţie la telefon şi luă notiţe, în timp ce Patrik îi trecu în revistă discuţia cu Pedersen.

— Partea legată de blana câinelui ar trebui să se dovedească utilă. Măcar ne oferă o pistă concretă.

Ascultă în continuare.

— Tăieturi? Da, înţeleg unde baţi. O anume persoană, în mod special, îmi pare a fi de interes.

— Încă un interogatoriu? Sigur, în regulă. O pot lua cu mine pe Hanna şi o vom aduce noi la secţie. Nicio problemă.

După ce închise telefonul, Martin stătu în linişte pentru o clipă, după care se duse s-o caute pe Hanna.

Jumătate de oră mai târziu, se aflau în sala de interogatoriu, cu Jonna în faţa lor. Nu fuseseră nevoiţi să meargă departe pentru a o găsi. Era la slujbă, în magazinul Hedemyr, care se afla chiar vizavi de secţie.

— Aşadar, Jonna. Ultima dată am vorbit cu tine în legătură cu noaptea de vineri. Mai doreşti să adaugi ceva?

Cu coada ochiului, Martin observă cum Hanna o pândea ca un şoim pe Jonna. Avea capacitatea de a părea atât de neînduplecată, încât până şi el se simţea obligat să-i mărturisească toate păcatele. Speră să aibă acelaşi efect şi asupra tinerei care stătea în faţa

lor. Însă Jonna își feri privirea, se uită în jos, și doar bombăni ceva drept răspuns.

— Ce-ai zis, Jonna? Va trebui să vorbești clar, fiindcă nu auzim ce spui! stărui Hanna.

Martin văzu cum tonul aspru al vocii sale o forță pe Jonna să-și ridice privirea. Era imposibil să nu-i dai ascultare Hannei.

Astfel, încet dar clar, Jonna vorbi:

— V-am spus tot ce știu despre noaptea de vineri.

— Eu nu cred asta.

Vocea Hannei străpunse aerul precum una dintre lamele cu care Jonna se tăia pe brațe.

— Nu cred că ne-ai spus nici măcar o frântură din tot ceea ce știi!

— Nu știu la ce vă referiți.

Neliniștită, Jonna își trase de mâneci. Martin îi zări cicatricile de sub pulover și se cutremură.

— Încetează cu minciunile!

Hanna îi vorbi cu o asemenea înverșunare, încât Martin tresări puțin. La naiba, ce dură putea să fie!

Hanna continuă, pe un ton grav:

— Știm că ne minți, Jonna. Avem dovezi că ne minți. Acum e șansa ta de-a ne spune cu exactitate ce s-a întâmplat.

O umbră de nesiguranță brăzdă chipul Jonnei. Degetele ei culegeau fără încetare scame de pe puloverul său mare, croșetat. După o clipă de ezitare, ea spuse:

— Nu știu la ce vă referiți.

Hanna bătu cu palma în masă.

— Nu mai vorbi tâmpenii! *Știm* că ai tăiat-o.

Privirea neliniștită a Jonnei o întâlni pe cea a lui Martin, iar acesta îi spuse, pe un ton mai calm:

— Jonna, dacă mai știi ceva, avem nevoie să aflăm. Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși la iveală și ar fi mult mai bine dacă ne-ai putea oferi o explicație.

— Dar eu am…

Privi agitată spre Martin, dar apoi se gârbovi.

— Da, am tăiat-o cu o lamă, zise ea încet. Când ne-am certat, înainte să fugă.

— De ce-ai făcut asta? întrebă cu glas stăpânit Martin.

— Păi… păi… nu prea știu exact. Însă eram așa de furioasă. Spusese o grămadă de tâmpenii în legătură cu mine, pentru că mă tai pe mâini, și am vrut doar să-i arăt cum e.

Își mută privirea dinspre Martin către Hanna.

— Nu înțeleg de ce… Adică, eu de obicei nu mă enervez în halul ăla, însă băusem un pic și…

Se opri și privi în jos, spre masă.

Întregul său comportament era atât de retras și abătut. Martin fu nevoit să se abțină să o ia în brațe. Își aminti, însă, că fata era interogată într-un caz de omucidere. Îi aruncă o privire Hannei. Fața îi era împietrită, iar expresia - distantă; femeia nu părea să aibă pic de compătimire față de Jonna.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă ea dur.

Când răspunse, Jonna stătu cu ochii fixați asupra mesei.

— Atunci ați apărut voi. Ați discutat cu ceilalți, dar și cu Barbie.

Își ridică privirea înspre Hanna.

Martin se întoarse spre colega sa:

— Ai observat să fi sângerat?

Hanna păru să treacă în revistă cele întâmplate, dar apoi scutură încet din cap.

— Nu, trebuie să recunosc că mi-a scăpat. Era întuneric și fata avea brațele încrucișate, așa c-a fost greu să observ. După care și-a luat tălpășița.

— Mai există ceva ce nu ne-ai spus?

Tonul lui Martin era blând, iar Jonna îi răspunse, privindu-l recunoscătoare:

— Nu, jur că nu mai e nimic.

Dădu cu putere din cap, iar părul său lung îi căzu peste faţă. Când îl dădu la o parte, cei doi văzură întreaga reţea de tăieturi de pe antebraţul fetei, iar Martin rămase fără suflare. Iisuse Hristoase, trebuie să-i fi cauzat atât de multă durere! El abia dacă era în stare să-şi smulgă un plasture de pe o rană, iar gândul de a-şi cresta propria piele… nu, el n-ar fi fost niciodată în stare să facă aşa ceva.

După o privire întrebătoare adresată Hannei, care îi răspunse scuturând din cap, Martin îşi adună hârtiile.

— Jonna, o să mai vrem să stăm de vorbă cu tine. Nici nu e nevoie să mai precizez că nu dă bine faptul că ai tăinuit informaţii într-o anchetă de omucidere. Nădăjduiesc că ne vei anunţa de bunăvoie dacă îţi vei mai aminti alte lucruri.

Fata încuviinţă din cap.

— Acum pot pleca?

— Da, poţi pleca, zise Martin. Te conduc eu afară.

În drum spre ieşirea din sala de interogatoriu, el se întoarse pentru a o privi pe Hanna, care stătea la masă şi derula banda reportofonului. Expresia de pe chipul său era sinistră.

•

Patrik avu nevoie de ceva timp pentru a se descurca prin Borås. I se explicase cum să găsească drumul spre secţia de poliţie, dar odată ajuns în oraş, nimic nu mai părea să se lege. Însă după ce primi ajutorul câtorva localnici, el reuşi să găsească secţia şi trase apoi maşina în parcare. Nu fu nevoit să aştepte mai mult de câteva minute la recepţie până ce inspectorul Jan Gradenius să apară şi să-l conducă spre biroul său. Acceptă recunoscător o ceaşcă de cafea, după care se aşeză pe unul din scaunele destinate vizitatorilor. Inspectorul luă loc în spatele biroului şi îl privi curios.

— Ei bine, zise Patrik, sorbind din cafea, ne confruntăm cu un caz destul de ciudat în Tanumshede.

— Vă referiţi la uciderea acelei fete din reality-show?

— Nu, spuse Patrik. Cu o săptămână înainte de asasinarea lui Lillemor Persson, am primit un telefon în legătură cu un accident de maşină. O femeie ieşise cu maşina de pe şosea, într-o pantă abruptă, şi se ciocnise de un copac. Iniţial, a părut a fi un accident fatal cu un singur vehicul implicat, fapt susţinut de starea avansată de ebrietate a femeii.

— Însă nu a fost aşa.

Inspectorul Gradenius se înclină interesat spre el. Avea în jur de şaizeci de ani, după estimările lui Patrik, era înalt şi atletic, cu o coamă deasă de păr cărunt, care probabil fusese blond în alte vremuri. Patrik nu putu să nu fie invidios atunci când îşi compară propria freză rarefiată cu podoaba capilară a lui Gradenius. Realiză că, la cum stăteau lucrurile, odată ajuns la aceeaşi vârstă, avea să-i semene mai mult lui Mellberg decât lui Gradenius. Patrik oftă, mai luă o gură de cafea şi apoi răspunse întrebării pe care i-o adresase inspectorul.

— Nu. Primul semn de întrebare a fost când toţi cei care o cunoşteau pe victimă au susţinut cu mâna pe inimă că femeia nu punea strop de alcool în gură.

Observă cum inspectorul ridică brusc din sprâncene, dar continuă să vorbească. Pe parcurs, Gradenius avea să tragă singur concluziile.

— A fost un semnal de alarmă evident, iar când, mai târziu, autopsia a indicat circumstanţe stranii, am concluzionat, într-un final, că victima fusese omorâtă.

Patrik îşi dădu seama cât de sec şi impersonal suna limbajul poliţienesc pe care trebuia să-l folosească pentru a descrie ceea ce de fapt era o tragedie. Însă acela era limbajul pe care amândoi îl cunoşteau, ale cărui nuanţe amândoi le înţelegeau.

— Şi ce anume a arătat autopsia? zise Gradenius, cu privirea aţintită asupra lui Patrik.

Părea să ştie deja răspunsul.

— Victima avea o alcoolemie de 6.1, însă o mare parte din această cantitate i-a fost găsită în plămâni. De asemenea, femeia prezenta leziuni și vânătăi în jurul gurii și în gât, și fâșii de bandă adezivă pe buze. În plus, avea urme în jurul gleznelor şi al încheieturilor, ceea ce indica faptul că victima fusese legată, într-un mod sau altul.

— Îmi amintesc toate lucrurile pe care mi le spuneți, însă cum aţi dat de mine? întrebă Gradenius, ridicând un dosar de pe birou.

Patrik râse.

— Documentare prea zeloasă, ca să-l citez pe-un coleg de-al meu. În urmă cu vreo câţiva ani, amândoi am participat la conferinţa aceea din Halmstad. Una dintre sarcini a fost să alegem un caz nerezolvat și să-l prezentăm grupului. Un caz ce ne dăduse de furcă și pe care nu știuserăm cum să-l abordăm. Dumneavoastră aţi prezentat ceva care mi-a adus aminte de ancheta noastră curentă. Îmi păstrasem notiţele, aşa că înainte să vă sun, am reușit să mă asigur că memoria nu-mi juca feste.

— Trebuie să recunosc că nu-i rău. Sunt impresionat că aţi reușit să ţineţi minte. Este util pentru amândoi. Ancheta respectivă nu mi-a dat pace timp de mulţi ani, dar s-a încheiat într-un punct mort. M-aş bucura să vă dau toate informaţiile de care dispunem şi poate că le-aş putea primi pe-ale dumneavoastră, la schimb.

Patrik încuviinţă din cap şi luă teancul de hârtii pe care i-l întinse Gradenius.

— Le pot lua cu mine?

— Bineînţeles, sunt doar cópii. Aţi dori să parcurgem împreună informaţiile?

— Pentru început, aş vrea să le trec singur în revistă. După care vă pot telefona; sunt sigur că voi avea nenumărate întrebări. Şi voi avea grijă ca mâine să primiţi o copie după materialele noastre.

— Excelent, zise Gradenius, ridicându-se. Ar fi bine să rezolvăm chestiunea asta. Mama victimei a fost complet răvăşită și suferă și în prezent. Îmi telefonează din când în când. Aş vrea să am veşti pentru ea.

— Vom face tot posibilul, zise Patrik.

Abia aştepta să se întoarcă acasă și să parcurgă dosarul. Avea sentimentul că urma un moment de cotitură. Trebuia să fie aşa.

•

Lars se aruncă pe canapea și-și puse picioarele pe măsuţa de cafea. Fusese atât de obosit în ultima vreme. Acea sfârşeală continuă care-l copleşea, refuzând să-i mai dea drumul… Durerile de cap i se înteţiseră și ele, de parcă una i-ar fi dat naştere celeilalte. Extenuarea și migrenele formaseră o spirală nesfârşită, făcându-l să se adâncească din ce în ce mai mult în sine. Își masă cu grijă tâmplele, alinându-și puţin durerea. Simţind presiunea degetelor Hannei pe ale lui, bărbatul se lăsă pe spate și închise ochii. Degetele femeii continuară să maseze și să frământe. Ştia cu exactitate zonele pe care să insiste. Avusese parte de multă practică în ultima vreme.

— Cum te simţi? îi şopti ea, mişcându-și degetele înainte și-napoi, cu blândeţe.

— Bine, zise Lars, simţind neliniștea din vocea femeii strecurându-i-se în suflet, instalându-se precum un musafir nepoftit.

— Nu pari, replică ea, dezmierdându-i fruntea.

Mângâierea Hannei era minunată, însă Lars nu se putea relaxa din cauza tuturor întrebărilor ei nerostite. Îi îndepărtă nervos mâinile și se ridică.

— Am zis că sunt bine. Doar un pic obosit. Probabil astenia de primăvară.

— Astenia de primăvară, repetă Hanna, cu un zâmbet atât amar, cât și ironic. Acum dai vina pe primăvară?

Hanna rămăsese tot în spatele canapelei.

— Mda, pe ce naiba altceva aș mai putea da vina? Poate pe faptul că în ultima vreme am lucrat non-stop. Atât la carte, cât și încercând să-i ajut pe idioţii ăia din centrul comunitar să nu calce strâmb.

— Ce mod respectuos de a vorbi despre clienţii sau, mai bine zis, pacienţii tăi. Nu le și zici că ţi se par o adunătură de idioţi? Mă gândesc c-ar fi un mod bun de-a înlesni terapia.

Îi vorbi pe un ton incisiv; categoric, voia ca el să-i simtă înţepătura. Lucas nu-i putea înţelege motivele. De ce nu-l putea lăsa în pace? Se întinse după telecomandă și se afundă în canapea, cu spatele la Hanna. După ce parcurse o vreme toate canalele, se opri la emisiunea *Jeopardy*[27] și își testă cunoștinţele, întrecându-se cu concurenţii. Ştia toate răspunsurile corecte.

— Trebuie neapărat să lucrezi atât de mult? Şi cu emisiunea aia? întrebă Hanna.

În aer atârnau greu toate lucrurile rămase nerostite.

— Trebuie să am o ocupaţie, replică Lars, dorindu-și ca ea să tacă din gură.

Uneori se întreba dacă femeia îl înţelegea câtuși de puţin. Dacă înţelegea toate lucrurile pe care le făcuse de dragul ei. Se întoarse pentru a o privi.

— Fac ceea ce trebuie să fac, Hanna. Ca întotdeauna. Ştii asta.

[27] Emisiune-concurs de origine americană, cu un format unic „întrebare și răspuns”, în care indiciile pentru concurenţi vin sub forma unor răspunsuri, pornind de la care ei trebuie să ghicească întrebarea iniţială.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă. Apoi Hanna se întoarse şi plecă. Lars se uită în urma ei. După o vreme, auzi trântindu-se uşa de la intrare.

La TV, emisiunea *Jeopardy* încă venea cu provocări. Însă toate erau mult prea simple pentru el.

•

— Ei bine, ce părere aveţi despre emisiune până în momentul de faţă?

Uffe desfăcu zgomotos câte o bere pentru fiecare dintre fete, iar acestea le luară, chicotind.

— Grozavă, spuse blonda.

— Da, grozavă, veni şi răspunsul brunetei.

Calle era conştient că nu prea avea chef de asemenea treburi în seara aceea. Uffe îl târâse cu forţa spre două dintre admiratoarele care-şi petreceau timpul prin faţa centrului comunitar, iar acum, Calle se afla în mijlocul unei vaste ofensive a şarmului. Sau, cel puţin, pe cât era în stare. Şarmul nu era tocmai punctul său forte.

— Atunci, de cine vă place mai mult?

Uffe o cuprinse de după gât pe fata blondă şi se apropie.

— De mine, nu?

O ciupi şi râse, primind drept replică un chicotit entuziasmat. Încurajat, el continuă:

— Ei bine, nu prea e cine ştie ce concurenţă. Eu sunt singurul bărbat adevărat de pe-aici.

Luă o înghiţitură de bere direct din sticlă, apoi făcu semn spre Calle.

— Individul ăsta, de exemplu. Un îngâmfat tipic de Stureplan, în niciun caz genul de bărbat pentru nişte drăguţe ca voi. Ăia nu ştiu decât să scoată din portofel cardul de credit al lui tăticu'.

Fetele chicotiră, iar el continuă:

— Mehmet, pe de altă parte…

Făcu semn spre acesta, care stătea întins pe pat şi citea o carte.

— Un tip mai puţin îngâmfat nici că veţi putea găsi. Un veritabil muncitor tuciuriu, de clasă mijlocie. El e genul care ştie să dea din coate. Însă nu poate fugi de adevăr: cărniţa suedeză e cea mai bună.

Îşi întinse braţele, după care încercă să-şi strecoare mâna pe sub puloverul blondei. Aceasta îşi dădu imediat seama de intenţiile sale și, după ce privi neliniştită înspre cameră, îi dădu cu discreţie mâna la o parte. Pentru o clipă, Uffe păru nemulţumit, dar îşi reveni de îndată. Avea să dureze ceva vreme până ca fetele să uite de prezenţa camerelor. Însă după aceea, totul avea să meargă strună. Țelul său în acele câteva săptămâni, în cadrul emisiunii, era să se distreze un pic prin aşternuturi. La naiba, dacă făcea asta, avea să devină o legendă. Pe insulă fusese la un pas de-a se întâmpla, asta dacă puicuţa aia jalnică din Jokkmokk ar fi fost puţin mai beată.

— Potolește-te, Uffe, hai s-o luăm uşurel.

Calle se simțea din ce în ce mai iritat.

— Cum adică, s-o luăm uşurel?

Uffe încercă din nou să-și strecoare mâna, însă fără sorţi de izbândă.

— Nu suntem aici ca s-o luăm uşurel. Şi eu care te credeam petrecăreţul numărul unu! Sau eşti prea valoros ca să petreci altundeva, în afară de Stureplan?

Calle privi în jur, căutând sprijin din partea lui Mehmet, însă acesta părea complet absorbit de romanul său fantastic. Încă o dată, Calle se simţi sătul de întreaga porcărie. Nici măcar nu ştia de ce mersese la casting. Emisiunea *Robinson* fusese o treabă, dar asta! Să stea închis acolo, cu toţi rataţii ăia! În mod ostentativ, el își puse căștile în urechi și se lăsă pe spate, ascultând muzică la iPod. Volumul ridicat opri pălăvrăgeala lui Uffe, iar Calle îşi lăsă gândurile să zburde. Era cu neînduplecare atras înapoi în timp. Începând cu amintirile cele mai vechi.

Imagini din copilărie, granulare și sacadate, de parcă ar fi provenit de pe un film Super-8. El zbughind-o drept în brațele mamei. Mirosul părului ei, amestecat cu aroma verii și a ierbii. Sentimentul de securitate pe care îl avea în timp ce brațele femeii îl învăluiau. Îl văzu, de asemenea, pe tata râzând și privindu-i drăgăstos, dar aflându-se mereu pe picior de plecare, spre alte locuri. Niciodată nu avea timp să se oprească şi să ia parte la îmbrăţişarea lor. Niciodată destul timp pentru a mirosi părul mamei. Aroma de șampon Timotei, pe care el și-o amintea atât de bine.

Apoi filmul rulă mai departe, până când se opri asupra unei imagini mult mai clare. Focalizate din plin. Imaginea picioarelor ei, atunci când el deschise uşa dormitorului. Avea treisprezece ani. Trecuseră mulți ani de când alergase în brațele ei. Atât de multe lucruri se petrecuseră. Atât de multe se schimbaseră.

Își aminti că o strigase, oarecum iritat. O întrebase de ce nu-i răspundea. Însă la deschiderea uşii, simţise tăcerea copleşitoare şi un prim fior de gheaţă în stomac, care îi vestea necazuri. Se apropiase încetişor de ea. Părea cufundată în somn. Era întinsă pe spate, iar părul care odată, în copilărie, îi fusese lung, era acum tăiat scurt. Fața îi era brăzdată de cute de oboseală şi amărăciune. Pentru o clipă, lui chiar i se păruse că dormea. Un somn profund. Apoi văzu sticluța goală de medicamente, aruncată pe podea, lângă pat. Îi căzuse din mână atunci când pastilele începuseră să-și facă efectul, permițându-i într-un final să evadeze din viața căreia nu îi mai putea face față.

Din acea zi, el și tatăl său au trăit alături unul de celălalt, într-o vrăjmăşie nerostită. Nu s-a spus nimic în legătură cu cele întâmplate. Nimic despre mutarea în casă a noii „fuste” a tatii, la o săptămână

după înmormântare. Nimeni nu ceruse adevărul despre vorbele aspre ce-o împinseseră pe mama lui spre acel ultim gest, nimeni nu comentase modul în care ea fusese aruncată deoparte, precum o haină veche.

În schimb, banii purtaseră toate discuțiile. De-a lungul anilor, se ajunsese la o datorie considerabilă, o datorie a conștiinței, care părea să nu se mai termine. Calle acceptase banii, ba chiar îi și ceruse, fără însă a menționa ceea ce amândoi știau că este motivul adevărat al plăților: acea zi fatidică. Când tăcerea învăluise întreaga locuință. Când el își strigase mama, fără însă a primi un răspuns.

Filmul rulă din nou apoi. Îl absorbi, din ce în ce mai repede, până când imaginile granulare și sacadate îi apărură din nou în fața ochilor. În amintirea sa, el gonea spre brațele întinse ale mamei.

•

— Aș vrea să stabilim o întâlnire pentru ora nouă. În biroul lui Mellberg. Îi poți anunța pe ceilalți?

— Pari obosit; ai petrecut aseară?

Annika îl privi pe deasupra ochelarilor săi pentru computer. Patrik zâmbi, dar zâmbetul nu i se citi și în privirea obosită.

— Bine-ar fi. Nu, am stat treaz o jumătate de noapte, citind rapoarte și documente. Iar ăsta e și motivul pentru care vreau să convoc o întâlnire.

Merse către biroul său și se uită la ceas. Opt și zece. Era obosit mort, iar ochii îl înțepau după atâta citit și prea puțin somn. Însă avea cincizeci de minute pentru a-și pune ordine în gânduri; după care trebuia să le spună ce descoperiri făcuse.

Cincizeci de minute zburară mult prea repede. Când intră în biroul lui Mellberg, întreaga echipă era deja adunată. Lui Mellberg îi făcuse pe scurt un rezumat în dimineața aceea, în drum spre secție, pentru ca șeful să fie oarecum în temă. Ceilalți păreau nedumeriți.

— În ultimele zile, am pus un accent mult prea mare asupra anchetei uciderii lui Lillemor Persson, în detrimentul celeilalte anchete de care ne ocupăm, cea a morţii lui Marit Kaspersen.

Patrik stătu lângă tabla albă, cu spatele spre biroul lui Mellberg, şi îşi privea colegii cu o mină serioasă. Nu lipsea nimeni. Ca de obicei, Annika adusese hârtie şi pix, pentru a lua notiţe. Martin stătea lângă ea, cu păru-i roşcovan zbârlit. Pistruii săi luceau în contrast cu pielea albă, iar bărbatul aştepta cu nerăbdare ca Patrik să spună ce avea de spus. Lângă Martin stătea Hanna, calmă şi imperturbabilă, după cum ajunseseră să se aştepte din partea ei, de-a lungul celor două săptămâni pe care le petrecuse acolo. Aveau senzaţia că era în secţie de mult mai mult timp. Gösta, ca de obicei, stătea în scaun, gârbovit. În priviri nu i se citea nicio sclipire de interes; părea că-şi doreşte să se afle în cu totul altă parte. Însă aşa arăta mereu Gösta când nu se afla pe terenul de golf, gândi nervos Patrik. Pe de altă parte, Mellberg îşi aplecă întregul trup înainte, semn că era foarte atent. Ştia unde voia să ajungă subalternul său; nici măcar el nu putea ignora conexiunile descoperite de Patrik.

— După cum ştiţi, la început am considerat moartea lui Marit drept un accident. Însă ancheta legistă şi autopsia au indicat altceva. Cineva a legat-o, i-a băgat cu forţa un obiect în gură, apoi i-a turnat pe gât o cantitate mare de alcool, lucru care, apropo, a constituit şi cauza morţii. Apoi făptaşul sau făptaşii i-au pus cadavrul în maşină şi au încercat să însceneze un accident. Mai mult de-atât nu ştim. Şi nici nu am depus cine ştie ce eforturi ca să aflăm, de când acea… anchetă de sub lupa presei ne-a secătuit de toată energia. Drept urmare, ne-am alocat resursele într-un mod pe care, analizându-l acum, îl găsesc cum nu se poate de regretabil. Dar n-are rost să ne turnăm

cenușă-n cap. Va fi nevoie să depunem eforturi mai mari, pentru a încerca să recuperăm timpul pierdut.

– Dar ai avut și o pistă temporară, începu să spună Martin.

Patrik îl întrerupse, nerăbdător.

– Într-adevăr, am găsit o posibilă conexiune și am urmat-o până ieri.

Se întoarse și ridică maldărul de hârtii pe care-l pusese pe biroul lui Mellberg.

– Am mers ieri până în Borås și m-am întâlnit cu un coleg pe nume Jan Gradenius. Amândoi am participat acum doi ani la o conferință în Halmstad. Pe-atunci, el a menționat detaliile unui caz în care fusese implicat și în care suspectase că victima fusese omorâtă, fără însă a avea destule dovezi pentru a-și confirma bănuielile. Mi s-a permis acces la toate informațiile cu privire la anchetă și…

Patrik făcu o pauză teatrală și privi spre mica adunare.

– … cazul respectiv pare să prezinte asemănări remarcabile cu circumstanțele ce au condus la moartea lui Marit Kaspersen. Victima ingerase, la rându-i, o cantitate impresionantă de alcool, o parte fiind prezentă și în plămâni. Iar asta în ciuda faptului că victima nu bea niciodată alcool, conform mărturiei persoanelor apropiate.

– Au existat aceleași dovezi fizice? întrebă Hanna, cu o privire încruntată. Vânătăi în jurul gurii, resturi de bandă adezivă etc.?

Aici, Patrik se scărpină în cap, frustrat.

– Din nefericire, nu avem aceste informații. S-a presupus atunci că victima din cazul respectiv, un bărbat de treizeci și unu de ani, pe nume Rasmus Olsson, s-a sinucis, înghițind mai întâi conținutul unei sticle de votcă, apoi sărind de pe un pod. Așadar, ancheta s-a bazat pe acea presupunere. Și nici nu au fost foarte exigenți în privința dovezilor. Însă

există fotografii de la autopsie şi mi-a fost permis să le analizez. Din punctul de vedere al unui necunoscător, păreau să existe urme de vânătăi în jurul încheieturilor şi al gurii, însă i-am trimis pozele lui Pedersen, pentru evaluare. Apoi am stat treaz toată noaptea, studiind materialul pe care mi l-au dat, iar din punctul meu de vedere, o legătură există, fără doar şi poate.

— Aşadar, tu zici că mai întâi a fost omorât individul ăsta în Borås, în urmă cu câţiva ani, după care ucigaşul s-a hotărât s-o omoare pe Marit Kaspersen aici, în Tanumshede. Mie îmi pare cam deplasat. Ce fel de conexiune există între victime?

Patrik îi înţelese scepticismul lui Gösta, însă chiar şi-aşa, acesta îl enervă. El era convins de existenţa unei legături.

— Asta va trebui să aflăm, zise Patrik. M-am gândit să începem prin însemnarea tuturor lucrurilor pe care le ştim, indiferent cât ar fi de puţine, după care poate vom reuşi să găsim împreună o soluţie.

Scoase capacul markerului şi trasă o linie verticală pe mijlocul hârtiei de pe tablă. Deasupra uneia dintre coloane, scrise „Marit”, iar deasupra celeilalte, „Rasmus”.

— Aşadar, ce ştim despre victime? Sau, mai degrabă, ce ştim despre Marit? Voi completa eu informaţiile despre moartea lui Rasmus Olsson, fiindcă numai eu deţin acces la ele. Însă mai târziu vă voi da cópii.

— Patruzeci şi trei de ani, zise Martin. Locuia împreună cu partenera ei, Kerstin, avea o fiică de cincisprezece ani, avea propriul ei magazin.

Patrik notă ceea ce-i spuse Martin, apoi se întoarse, cu markerul în mână, aşteptând mai mult.

— Abstinent de la alcool, zise Gösta, părând vigilent pentru o clipă.

Patrik făcu semn spre el, cu emfază, şi notă în diagramă „Abstinent de la alcool”. Apoi scrise rapid

informaţiile corespunzătoare în coloana lui Rasmus: treizeci şi unu de ani, celibatar, fără copii, lucra într-un pet-shop. Abstinent de la alcool.

— Interesant, zise Mellberg.

— Altceva?

— Născută în Norvegia, divorţată, avea neînţelegeri cu fostul soţ, vanitoasă…, după care Hanna ridică din mâini, semn că mai avea şi alte informaţii.

Patrik scrise totul. Coloana lui Marit devenea mult mai lungă decât cea a lui Rasmus. Patrik adăugă „vanitos” şi în coloana bărbatului; aflase asta din convorbirile cu persoane apropiate lui. După ce se gândi timp de o clipă, el scrise „accident?” în partea lui Marit şi „suicid?” în partea lui Rasmus.

Tăcerea colegilor săi îi confirmă faptul că nu prea mai avea ce să adauge, deocamdată.

— Avem ceea ce par a fi doi indivizi foarte diferiţi, care au fost omorâţi în acelaşi mod straniu. Sunt de vârste diferite, sexe diferite, au slujbe diferite, situaţii casnice diferite; nu par să aibă nimic în comun, în afară de faptul că amândoi erau antialcoolici.

— Antialcoolici, zise Annika. Mie asta aproape că-mi sună a religie. Din câte-am înţeles, Marit nu era implicată în niciun tip formal de religie; ea pur şi simplu nu bea alcool.

— Da, asta va trebui să aflăm şi despre Rasmus. Având în vedere că acesta e singurul numitor comun pe care-l putem găsi, n-avem decât să începem de aici. Mă gândeam ca Martin şi cu mine să mergem până în Borås, ca să vorbim cu mama lui Rasmus. Apoi tu, Gösta, o poţi lua pe Hanna pentru a sta de vorbă atât cu partenera lui Marit, cât şi cu fostul ei soţ. Aflaţi cât puteţi de multe cu privire la acea latură din viaţa ei legată de abstinenţă. Avea un motiv special? Făcea parte din vreo organizaţie? Orice lucru care ne-ar putea oferi un indiciu cu privire la posibila

conexiune cu un celibatar din Borås. De exemplu, unde a locuit înainte? A stat vreodată în zona Borås?

Gösta îi aruncă Hannei o privire epuizată.

— Bănuiesc că o putem rezolva în dimineaţa asta.

— Nicio problemă, zise Hanna, fără însă a părea câtuşi de puţin entuziasmată de sarcină.

— S-a întâmplat ceva? spuse Patrik, arţăgos.

— Nu, absolut nimic, răspunse Hanna, părând iritată. Doar că mi se pare cam vag. Aş vrea să avem mai multe indicii de la care să putem porni, ca să nu ajungem într-un punct mort. Adică, noi chiar putem concluziona că există o legătură? Poate e doar o coincidenţă faptul că au murit în acelaşi fel. Având în vedere că nu există nicio conexiune evidentă între victime, întreaga chestiune îmi pare uşor neclară. Însă asta e doar părerea mea.

Dădu din mâini într-un fel care indică faptul că şi ceilalţi ar fi trebuit să-i dea dreptate.

Patrik îi răspunse tăios, pe un ton glacial, care nu părea deloc să-l caracterizeze.

— Atunci cred că pentru moment ar trebui să-ţi păstrezi opiniile pentru tine şi să-ţi îndeplineşti sarcina primită.

În timp ce părăsi biroul lui Mellberg, el îi simţi pe ceilalţi privindu-l uimiţi. Nu-i stătea în fire să-şi piardă cumpătul. Însă Hanna atinsese un punct nevralgic. Dacă instinctul său îl ducea pe-o cale greşită?

•

— Da? zise Kristina, sorbindu-şi ceaiul cu o strâmbătură.

Spre marea surprindere a Ericăi, ea declarase că nu mai bea cafea din cauza „stomăcelului sensibil”, pe care-l mângâie, oftând amarnic. De când o ştia Erica, soacra ei, Kristina, fusese o mare băutoare de cafea, aşa că avea să fie interesant să vadă cât de mult urma să dureze o asemenea decizie.

— *Ea* e dulceaţa bunicii? Da, *ea* e dulceaţa bunicii, drăgălaşa ei cea mică-mică, gânguri Kristina.

Maia o privi uluită pe Kristina. Uneori, Erica avea impresia că fiica sa părea deja mai inteligentă decât mama-soacră, însă până în momentul de faţă, ea reușise să păstreze teoria departe de urechile lui Patrik. Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Kristina se întoarse către nora sa şi o sfredeli cu privirea.

— Aşadar, cum merge cu… nunta asta? zise ea, fără să mai gângurească.

Rosti cuvântul „nuntă" cu aceeași aversiune cu care ar fi pronunţat „rahat de câine". Cel puţin, nu se aştepta să fie implicată în întreaga planificare.

— De minune. Mulţumesc de întrebare, spuse Erica, oferindu-i cel mai încântător zâmbet al său.

Pe dinăuntru, ea scuipa cele mai urâte, mai dezgustătoare vorbe de ocară ce i-ar fi putut trece prin minte. Până și un birjar i-ar fi invidiat bogatul vocabular.

— Înţeleg, zise Kristina, ursuză.

Erica simţi că întrebarea fusese lansată în speranţa de a afla un detaliu cât de mic despre catastrofa iminentă.

Anna, care stătea pe margine și observa amuzată interacţiunea surorii sale cu mama-soacră, se hotărî să-i arunce un colac de salvare.

— Totul merge foarte bine. Ba chiar am luat-o înaintea programului, nu-i aşa, Erica?

Erica dădu din cap, cu vădită mândrie. Însă în clipa aceea, toate epitetele nerostite fură înlocuite cu un mare semn de întrebare. Ce tot vorbea Anna acolo? Înaintea programului? Cam exagerase. Însă Erica nu-și trădă confuzia. Învăţase să-și privească soacra ca pe un rechin. Mai devreme sau mai târziu, la cel mai mic semn de sânge adulmecat de Kristina, cineva avea să rămână fără o mână. Sau un picior.

— Cum veţi face cu muzica? zise Kristina, încercând din nou să soarbă din ceai.

Erica luă o gură mare de cafea neagră ca smoala, apoi îşi flutură ceaşca pentru ca aroma să se împrăştie spre colţul mesei unde stătea Kristina.

— Am închiriat o formaţie din Fjällbacka. Se cheamă Garage şi sunt foarte buni.

— Înţeleg, zise Kristina, cu o acreală nedeghizată. Aşadar, va fi te miri ce muzică pop, din aia de care ascultă tineretul. Probabil că noi, ăştia mai în etate, vom fi nevoiţi să ne retragem mai devreme.

Erica simţi cum Anna o lovea în gambă. Nici măcar nu îndrăznea să o privească, de frică să nu pufnească în râs, cu toate că situaţia nu îi părea atât de amuzantă.

— Ei bine, sper să vă gândiţi măcar la lista de invitaţi. Nici n-aş putea să particip dacă nu vor fi invitate mătuşa Göta şi mătuşa Ruth.

— Serios? zise Anna cu inocenţă. Patrik trebuie să fie foarte apropiat de ele. A petrecut mult timp cu mătuşile sale pe vremea când era copil?

Kristina nu se aşteptase ca subiectul să declanşeze un atac atât de perfid.

— Păi, nu, n-aş putea spune asta…

Anna o întrerupse, vorbind pe acelaşi ton candid:

— Când le-a văzut Patrik ultima oară? Nu-mi aduc aminte să le fi pomenit vreodată pe mătuşile lui.

Cu o mină încruntată, Kristina se văzu nevoită să capituleze.

— Bănuiesc că a fost acum multă vreme. Patrik avea vreo… zece ani, din câte îmi amintesc.

— Atunci poate că ar trebui să păstrăm locurile pe lista de invitaţi pentru cineva pe care Patrik să-l fi văzut în ultimii douăzeci şi şapte de ani, zise Erica, forţându-se din greu să nu bată palma cu sora sa.

— Bănuiesc că oricum vei face cum vei pofti, replică iritată Kristina.

Îşi dădu seama că respectivul punct de pe ordinea ei de zi putea fi considerat pierdut. Însă, luând o nouă înghiţitură din ceaiul infect şi rămânând cu privirea aţintită asupra Ericăi, ea îi servi lovitura de graţie.

— Sper ca Lotta să îţi poată fi domnişoară de onoare!

Erica o privi disperată pe Anna. Nici prin gând nu-i trecuse să o roage pe sora lui Patrik să-i fie domnişoară de onoare; bineînţeles că dorea ca Anna să joace rolul cu pricina. Rămase tăcută pentru o vreme, gândindu-se cum să respingă cea mai nouă manevră a Kristinei. Apoi decise să dea pur şi simplu cărţile pe faţă.

— Anna îmi va fi domnişoară de onoare, zise ea calmă. Cât despre celelalte detalii cu privire la nuntă, vreau ca ele să fie o surpriză. Va trebui să aştepţi până în ziua nunţii.

Kristina deschise gura pentru a protesta, dar văzu licărirea oţelită din ochii Ericăi şi se opri. În schimb, se mulţumi să bombăne:

— Ei bine, eu doar încercam să ajut. Doar atât. Însă dacă nu aveţi nevoie de ajutorul meu, atunci…

Erica nu spuse nimic. Doar dădu din cap şi luă o nouă gură de cafea.

•

Patrik dormi tot drumul până la Borås. Era epuizat după toate evenimentele din ultimele săptămâni; în plus, stătuse treaz toată noaptea, citind documentele lui Gradenius. Când se trezi, chiar înainte de Borås, gâtul îi era înţepenit rău, din cauza faptului că dormise cu capul rezemat de geam. Cu o strâmbătură, îşi masă zona dureroasă, clipind necontenit la vederea luminii.

— Ajungem în vreo cinci minute, zise Martin. Am vorbit cu Eva Olsson şi mi-a dat indicaţii cum să ajungem acasă la ea. Cred că suntem pe-aproape.

— Bine, încuviință Patrik, încercând să-și adune gândurile, înainte de interviu.

Mama lui Rasmus Olsson păruse nerăbdătoare atunci când o sunaseră. Îi invitase să treacă pe la ea și să stea de vorbă. „În sfârșit, cineva îmi va da ascultare”, spusese femeia. Patrik speră cu cea mai mare sinceritate că nu aveau să o dezamăgească.

Indicațiile pe care i le dăduse lui Martin erau excelente, așa că nu trecu mult până când găsiră blocul în care locuia. Apăsară pe butonul aferent apartamentului ei și li se deschise ușa blocului. De cum intrară pe palier, o ușă se deschise, două etaje mai sus. O femeie brunetă, minionă, le făcu semn cu mâna. Se salutară, iar femeia îi conduse în sufragerie. Masa pe care le așeză cafeaua era acoperită cu o față de masă dantelată, unde așteptau șervețele elegante și furculițe pentru desert. Laptele se afla într-o cană înaltă, iar zahărul, într-un bol, cu cleștișori din argint. Totul era atât de rafinat și delicat, încât masa părea a fi aranjată pentru o întâlnire la ceai a păpușilor. Cinci feluri de foitaje erau, de asemenea, aranjate pe un platou mare din porțelan, decorat cu același model ca și ceștile.

— Vă rog, luați loc, zise ea, arătând spre canapeaua cu tapițerie înflorată.

Apartamentul era inundat de lumină. Fereastra din lemn triplu stratificat ținea afară zgomotul traficului; unicul sunet era ticăitul vechiului ceas de perete. Patrik recunoscu elaboratul model aurit și forma ceasului. Bunica sa avusese unul identic.

— Amândoi beți cafea? Dacă nu, am ceai.

Îi privi cu nerăbdare. Voia într-atât de mult să le facă pe plac, încât îl atinse pe Patrik drept la inimă. Simți că femeia nu primea foarte des vizitatori.

— Ne-ar plăcea niște cafea, spuse el, zâmbind.

În vreme ce femeia le umplu cu grijă ceştile, lui Patrik i se păru că aceasta era la fel de mică şi delicată precum vasele pe care le manevra. Avea undeva între cincizeci și șaizeci de ani, după estimările lui, însă era greu să spună cu siguranță, din cauza aerului său de eternă tristeţe. De parcă timpul ar fi stat în loc. În mod ciudat, femeia păru să-i citească gândurile.

— Au trecut aproape trei ani și jumătate de la moartea lui Rasmus, zise ea.

Privi spre fotografiile expuse pe un secretaire masiv, aflat în celălalt capăt al încăperii. Patrik se uită, la rându-i, și-l recunoscu pe bărbatul din pozele ataşate dosarului pe care i-l dăduse Gradenius. Însă circumstanţele în care fuseseră surprinse acele imagini nu aveau aproape nimic în comun cu cele în care fuseseră făcute pozele din cameră.

— Îmi permiteţi să iau un foitaj? întrebă Martin.

Eva Olsson îşi mută privirea dinspre fotografii și încuviință.

— Da, vă rog, simţiţi-vă ca acasă.

Martin se întinse după un foitaj și îl puse pe farfuria aflată dinaintea sa. Îl privi pe Patrik, care inspiră adânc, înainte de-a vorbi.

— După cum v-am spus la telefon, mai aruncăm o privire asupra cazului morţii lui Rasmus.

— Da, înţeleg, zise Eva, cu o scânteie de interes în ochi. Ceea ce mă nedumereşte e motivul pentru care aruncă o privire mai atentă tocmai poliţia din… Tanumshede, parcă? N-ar trebui să fie poliţia din Borås?

— Da, teoretic aşa ar trebui să fie. Însă ancheta de aici a fost închisă, iar noi credem că am găsit o legătură cu un caz din districtul nostru.

— Un caz diferit? spuse Eva, surprinsă, oprindu-se cu ceaşca în dreptul buzelor.

— Da, momentan nu pot intra în detalii, răspunse Patrik. Însă ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-aţi putea spune tot ce s-a întâmplat când a murit Rasmus.

— Ei bine…, începu ea, dar apoi ezită.

Patrik îşi dădu seama că, indiferent cât aprecia faptul că moartea fiului său era din nou investigată, perspectiva de a răscoli prin vechi amintiri o îngrozea pe femeie. Îi dădu timp pentru a se reculege. După vreo câteva clipe, ea continuă, însă cu un tremur uşor în voce.

— S-a întâmplat pe 2 octombrie, în urmă cu trei ani, aproape trei ani şi jumătate. Rasmus… locuia aici, cu mine. Nu reuşise să-şi clădească propriul său cămin. Mergea la muncă în fiecare zi, începând cu ora opt. Avea slujba aceea de opt ani şi se înţelegea bine cu toată lumea. Erau foarte drăguţi cu el.

Femeia zâmbi, amintindu-şi.

— Mereu venea acasă la ora trei. Niciodată nu întârzia mai mult de zece minute. Niciodată. Apoi…

Vorbele o înecară, însă ea continuă.

— Apoi, s-a făcut brusc trei şi un sfert, apoi trei şi jumătate, iar într-un final, patru. Deja îmi dădusem seama că ceva nu era în regulă. Ceva se întâmplase. Şi am sunat de îndată la poliţie, însă ei… ei nu m-au ascultat. Mi-au zis doar că probabil avea să se întoarcă în curând, că era om în toată firea şi că nu puteau să-l dea deja dispărut, nu pe motive aşa de neîntemeiate. Exact aşa sau şi exprimat, „nu pe motive aşa de neîntemeiate”. Personal, eu nu cred să existe nişte motive mai întemeiate decât intuiţia unei mame, însă ce ştiu eu?

Le aruncă un zâmbet obosit.

— Cât… cât de mult ajutor necesita Rasmus în viaţa de zi cu zi? spuse Martin pe un ton evaziv, încercând să găsească modul potrivit pentru a-şi exprima nelămurirea.

— Vreţi să spuneţi, în ce grad de retardare se afla? zise Eva direct, iar Martin dădu din cap, şovăitor.

— La început, nu avea deloc nevoie de ajutor. Rasmus a avut note mari la majoritatea materiilor și, în plus, împărţeam cu el treburile casei. Am fost numai noi doi, încă de la bun început.

Ea zâmbi din nou, un zâmbet care era atât drăgăstos, cât și amar, iar Patrik fu nevoit să-și mute privirea.

— A început să se… schimbe după accidentul auto în care a fost implicat la vârsta de optsprezece ani. A suferit o lovitură la cap și s-a schimbat pe vecie. Nu putea să se îngrijească singur, nu putea să-și planifice viaţa sau să se mute de acasă, ca băieţii de vârsta lui. A rămas aici, cu mine. Şi ne-am croit împreună un trai. Un trai bun; cred că și eu, și Rasmus eram de aceeaşi părere. În orice caz, mai bine de-atât nici că ne-am fi putut descurca, având în vedere circumstanţele. Bineînţeles că avea și momente mai întunecate, însă am trecut peste ele împreună.

— Acele „momente mai întunecate” sunt motivul pentru care poliţia n-a considerat că a fost vorba de o crimă, am dreptate?

— Da. Rasmus a încercat odată să se sinucidă. La doi ani după accident. În clipa în care și-a dat seama cât de mult se schimbase și că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Însă l-am găsit la timp. Şi mi-a promis să nu mai încerce niciodată. Ştiu că și-a ţinut cuvântul.

Privi întâi spre Patrik, apoi spre Martin.

— Așadar, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat în ziua morţii lui? întrebă Patrik cu precauţie.

Se întinse după o tartă cu alune de pădure și migdale. Stomacul lui protesta, dându-i de înţeles că trecuse de ora prânzului, însă el se gândi că probabil ar fi reușit să-și ţină foamea în frâu cu ajutorul zahărului.

— Au sunat la uşă. Cu puţin înainte de ora opt. Am ştiut de îndată ce i-am văzut.

Doamna Olsson luă şerveţelul şi îşi îndepărtă cu grijă o lacrimă ce-i cursese pe obraz.

— Mi-au zis că l-au găsit pe Rasmus. Că a sărit de pe un pod. Părea… părea atât de absurd. El n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Şi au zis că se părea că băuse mult înainte de asta. Dar asta chiar nu avea niciun sens. Rasmus nu punea gura pe alcool. Nu putea, nu şi după accident. Nu, totul era greşit, iar eu le-am spus. Dar nimeni nu m-a crezut.

Îşi plecă privirea, apoi îşi mai şterse o lacrimă.

— După o vreme au închis ancheta, clasând cazul drept sinucidere. Însă eu l-am sunat pe inspectorul Gradenius la intervale regulate, ca să nu uite. Am impresia că m-a crezut. Măcar parţial. Iar acum aţi apărut voi.

— Da, zise Patrik, adâncit în gânduri. Acum am apărut noi.

Ştia prea bine cât de greu le era membrilor familiei să accepte ideea suicidului. Ştia cum căutau cu înfrigurare orice motiv, câtuşi de mic, pentru a explica decizia persoanei iubite de a-i părăsi de bunăvoie şi de-a le cauza o asemenea suferinţă. Deseori, ei ştiau, în sinea lor, că fusese sinucidere. Însă de data aceea, Patrik înclina să dea crezare spuselor mamei. Povestea ei ridica la fel de multe întrebări precum moartea lui Marit, iar instinctul său îi spunea că legătura dintre cele două era tot mai mare.

— Mai aveţi lucrurile din camera lui? întrebă el brusc.

— Da, fireşte, răspunse Eva, ridicându-se în picioare.

Părea a fi recunoscătoare pentru momentul de întrerupere.

— Am lăsat locul neatins, în tot acest timp. Ar putea părea… sentimental, însă numai atât mi-a rămas de la Rasmus. Uneori intru, stau pe marginea patului și-i vorbesc. Îi spun cum mi-a mers în ziua aceea, cum e vremea, ce se mai întâmplă prin lume. Ce bătrânică prostuță, nu-i aşa? zise ea cu un râs ce-i lumină întregul chip.

Patrik îşi dădu seama că probabil fusese tare drăguță, în tinereţe. Nu frumoasă, dar drăguță. O Eva tânără, ţinându-şi bebeluşul în braţe. Faţa radiindu-i fericire, cu toate că trebuia să fi fost dificil, de una singură, cu un bebeluş. Mai ales pe vremurile acelea.

— Iat-o, zise Eva, conducându-i într-o odaie de la capătul holului.

Camera lui Rasmus era la fel de elegantă și ordonată precum restul apartamentului. Dar avea o atmosferă proprie. Era evident că el însuși o decorase.

— Îi plăceau animalele, zise Eva cu mândrie, aşezându-se pe pat.

— Îmi dau seama, spuse Patrik, râzând.

Peste tot erau imagini cu animale. Avea perne cu animale, o cuvertură cu animale, iar pe podea, un covor mare, cu imprimeu de tigru.

— Visul lui era să lucreze ca îngrijitor la zoo. Toţi ceilalţi băieţi voiau să se facă pompieri sau astronauţi, dar Rasmus voia să fie îngrijitor la zoo. M-am gândit că va trece de faza asta, însă el era foarte hotărât. Cel puţin, până când…

Vocea i se stinse. Își drese glasul și-și lăsă mâna să alunece peste cuvertură.

— După accident, încă era pasionat de animale. A fost un dar de la Dumnezeu faptul că i s-a permis să lucreze într-un pet-shop. Își iubea slujba, ba chiar se şi pricepea. Era responsabil cu hrănitul animalelor şi curățatul cuştilor şi acvariilor. Şi se mândrea cu munca lui.

— Am putea arunca o privire?

Eva se ridică.

— Desigur. Şi întrebaţi-mă ce vreţi, numai vă rog să faceţi tot posibilul să ne readuceţi liniştea, mie şi lui Rasmus.

Femeia părăsi camera, iar Patrik făcu un schimb de priviri cu Martin. Cuvintele erau de prisos. Amândoi simţeau pe umeri acea responsabilitate grea. Nu voiau să-i spulbere speranţele mamei lui Rasmus, dar era imposibil să-i promită că ancheta lor avea să ducă undeva. Însă chiar și-așa, ei intenţionau să-și dea toată silința.

— Eu mă uit prin sertare, tu caută în dulapuri, spuse Patrik, trăgând sertarul de sus al biroului.

Martin se îndreptă spre peretele de care stăteau lipite dulapurile simple, albe.

— Căutăm ceva anume?

— Sincer să fiu, n-am idee, zise Patrik. Orice ne-ar putea oferi un indiciu despre posibila conexiune dintre Rasmus și Marit.

— În regulă, oftă Martin.

Își dădu seama că și-așa era greu să găsească ceva atunci când ştiau ce caută; vânătoarea după un lucru necunoscut și indeterminabil era o sarcină aproape imposibilă.

Timp de o oră, cercetară fiecare colţişor al camerei lui Rasmus. Nu găsiră nimic care să le trezească interesul. Absolut nimic. Demoralizaţi, se întoarseră la Eva, care trebăluia prin bucătărie. Îi întâmpină în prag.

— Mulţumim că ne-aţi lăsat să ne uităm în camera lui Rasmus.

— Pentru nimic, zise ea, privindu-i cu o expresie plină de speranţă. Aţi găsit ceva?

Tăcerea poliţiştilor îi răspunse la întrebare, iar nădejdea îi fu înlocuită de mâhnire.

— Ceea ce căutăm noi e o conexiune cu victima din districtul nostru. O femeie pe nume Marit Kaspersen. Vă sună cunoscut? E posibil ca Rasmus să o fi întâlnit pe undeva?

Eva se gândi, însă apoi dădu din cap.

— Nu, nu cred. Nu recunosc numele.

— Singura legătură aparentă pe care am găsit-o a fost că nici Marit nu punea gura pe alcool şi, cu toate acestea, în clipa morţii avea o cantitate considerabilă de alcool în sânge. Rasmus nu făcea parte din vreo asociaţie pentru temperanţă, nu? întrebă Martin.

Eva dădu iar din cap.

— Nu, nicidecum.

Ezită pentru o clipă, după care spuse:

— Nu, nu aparţinea niciunei grupări de acel gen.

— În regulă, zise Patrik. Vă mulţumim pentru ajutor, vom păstra legătura. Sunt sigur că vom avea şi alte întrebări.

— Sunaţi-mă seara, dacă doriţi. Sunt mereu acasă atunci.

Patrik fu nevoit să-şi înfrâneze impulsul de a face câţiva paşi înainte şi de-a o îmbrăţişa cu putere pe acea femeie micuţă, cu ochi trişti şi cafenii, ca de veveriţă.

Tocmai când se pregăteau să meargă spre uşa de la intrare, ea îi opri.

— Staţi, mai e ceva care s-ar putea să vă intereseze.

Se întoarse pe-un călcâi şi intră în dormitorul său. După o clipă, femeia se întoarse.

— Acesta e rucsacul lui Rasmus. Îl avea mereu cu el. Îl avea cu el şi când…

Vocea i se frânse.

— N-am fost în stare să-l scot din punga în care era când l-am primit înapoi de la poliţie.

Eva îi întinse lui Patrik punga transparentă de plastic cu rucsacul.

– Haideţi, luaţi-l cu voi. Poate conţine ceva de interes.

Când uşa se închise în urma lor, Patrik rămase cu punga în mână. Privi rucsacul. Îl recunoscu din pozele făcute la faţa locului, acolo unde murise Rasmus. Ceea ce nu fusese vizibil în fotografii, acestea fiind făcute seara, era faptul că pete mici şi întunecate acopereau toată suprafaţa rucsacului. Patrik îşi dădu seama că era vorba de sânge uscat. Sângele lui Rasmus.

•

În timp ce vorbi la telefonul mobil, ea răsfoi nerăbdătoare prin carte.

– Da, o am aici.

– Dar cât sunteţi dispuşi să plătiţi?

– Numai atât? spuse ea, încruntându-se, dezamăgită.

– Dar sunt chestii de calitate. Aţi putea scoate un întreg sezon.

– Nu, atunci mai degrabă îl sun pe Hänt.

– În regulă, zece mii sunt de-ajuns. Pot să-l aduc mâine. Însă banii trebuie să-mi intre în cont până atunci, altminteri înțelegerea pică.

Tina închise mulţumită clapeta telefonului său mobil. Plecă dinspre centrul comunitar şi se aşeză pe un bolovan, ca să citească. Nu apucase să o cunoască pe Barbie. De altminteri, nici nu dorise. Dar îi părea un pic ciudat să-i pătrundă aşa în gânduri. Răsfoi paginile jurnalului, citind cu nesaţ. Deja îşi putea imagina cum aveau să arate pasajele în ediţia de seară, cu părţile cele mai bune subliniate. Ceea ce o exaspera cel mai mult cu privire la jurnal era că Barbie nu fusese atât de proastă precum o crezuse ea. Gândurile și observaţiile erau bine formulate, ba chiar spirituale, pe alocuri. Însă Tina se încruntă când ajunse la partea care o convinsese să-l vândă

ziarelor de scandal. Fireşte că mai întâi avea să rupă acea pagină. Scria în felul următor:

Am ascultat azi când Tina şi-a interpretat cântecul. Îl va cânta diseară, în centrul comunitar. Biata Tina. Nu realizează cât de oribil sună. Mă întreb cum se poate întâmpla aşa ceva; cum de ceva care sună atât de rău pentru alţii îi poate suna atât de bine persoanei care cântă? Fiindcă pe asta e bazat întregul concept al emisiunii Idol, *aşa că poate n-ar trebui să pară atât de straniu. Clar că persoana care i-a băgat în cap faptul că poate deveni cântăreaţă a fost mama ei. Trebuie să fi fost complet afonă. Asta e singura explicaţie pe care o pot găsi. Însă nu mă lasă inima să-i spun Tinei. Aşa că îi cânt în strună, deşi am senzaţia că îi fac un deserviciu. Vorbesc cu ea despre cariera ei muzicală, despre tot succesul pe care-l va avea, despre toate concertele, toate turneele. Însă mă simt de rahat pentru că o mint în faţă. Biata Tina.*

Furioasă, Tina smulse pagina şi o făcu bucăţi-bucăţele. Căţea nenorocită! Dacă existase vreodată un moment când să-i fi părut rău că Barbie murise, acesta dispăruse de mult. Nenorocita căpătase ceea ce merita! N-avea habar despre ce vorbea. Tina zdrobi bucăţelele de hârtie cu călcâiul, în pietriş.

Apoi dădu la partea care-o surprinsese. Pe una dintre paginile scrise la puţin timp după ce ajunsese în Tanum, Bărbie notase:

El are ceva familiar. Nu ştiu ce anume. Am senzaţia că mintea-mi zboară cu viteză maximă, încercând să găsească ceva ascuns lăuntric. Dar pur şi simplu nu ştiu ce ar putea fi. Ceva legat de felul în care se mişcă. De felul în care vorbeşte. Ştiu că am mai văzut asta undeva, dar nu-mi dau seama unde. Tot ce ştiu e că simt o nelinişte care se înrăutăţeşte pe zi ce

trece. Ca şi cum ceva mi-ar întoarce stomacul pe dos, ceva pe care nu-l pot opri, decât atunci când voi afla.

În ultima vreme, m-am gândit aşa de mult la tata. Nu ştiu de ce. Am crezut că mi-am închis de mult partea aceea a memoriei. E mult prea dureros să-mi amintesc. E mult prea dureros să-i văd zâmbetul, să-i aud vocea mormăită şi să-i simt degetele pe frunte, ca atunci când îmi netezea părul şi mă săruta de noapte bună. Noapte de noapte. Mereu o sărutare pe frunte şi una pe vârful nasului. Îmi amintesc asta acum. Pentru prima oară de ani de zile, mi-o pot aminti. Iar pe mine mă văd cumva din afară. Văd ce mi-am făcut, ce i-am lăsat pe alţii să-mi facă. Văd acum privirea tatii deasupra mea. Îi văd confuzia, dezamăgirea. Lillemor a sa e departe acum. S-a ascuns undeva în spatele întregii anxietăţi, şi a perhidrolului, şi a groazei, şi a siliconului. Am îmbrăcat un costum de bal mascat, îndărătul căruia să mă pot ascunde. Astfel încât ochii tatii să nu mă afle, să nu mă privească. Era mult prea dureros să-mi amintesc cum mă privea. Cum, timp de mulţi ani, am fost doar noi doi, împreună, într-un adăpost călduros. Singurul mod de a supravieţui gerului ce-a urmat a fost să uit căldura. Însă acum o pot simţi din nou. Mi-o amintesc. O simt. Iar ceva mă cheamă. Tata încearcă să-mi spună ceva. De-aş şti ce anume. Însă e ceva legat de el. Măcar atâta ştiu.

Tina citi de mai multe ori paragraful respectiv. Ce naiba tot spunea Barbie acolo? Recunoscuse pe cineva în Tanum? Curiozitatea îi fu stârnită. Își prinse părul lung și negru într-o coadă ce-i atârnă peste un umăr. Cu jurnalul în poală, își aprinse o ţigară și trase de câteva ori în piept, înainte de a-și continua lectura. Exceptând partea pe care tocmai o citise, altceva nu îi mai captă interesul. Câteva descrieri ale felului în care-i vedea Barbie pe ceilalţi

concurenţi, câteva gânduri legate de viitor, aceeaşi plictiseală pe care cu toţii începeau s-o simtă, cu privire la viaţa de zi cu zi. Pentru o clipă, Tinei îi trecu prin minte gândul că poliţia s-ar fi putut arăta interesată de jurnal. Însă văzu apoi bucăţile de pagină rupte și respinse acea idee. Avea să savureze imaginea gândurilor personale ale lui Barbie, scrise cu litere de-o şchioapă, în toate ziarele. Așa îi trebuia acelei nenorocite mincinoase și ipocrite.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Uffe îndreptându-se către ea. Fără îndoială că voia să-i ceară o ţigară. Se grăbi să-și îndese jurnalul în haină și să adopte o expresie nonșalantă. Era descoperirea ei și nu intenţiona să o împartă cu nimeni.

Capitolul 6

Tânjea tot mai mult după lumea exterioară. Uneori, femeia le permitea să alerge prin iarbă, însă doar pentru scurte perioade. Şi mereu cu o privire neliniştită, ce-l făcea să se uite cu grijă după monştrii despre care ea îi spusese că se ascundeau primprejur, monştrii de care numai ea îi putea proteja.

Însă era minunat, în ciuda terorii. Faptul că puteau simţi razele soarelui încălzindu-le pielea şi iarba gâdilându-le tălpile picioarelor. Erau în extaz, iar uneori, nici măcar Ea nu se putea abţine din râs, privindu-i cum goneau fără ţintă. Odată, se şi jucase de-a prinselea cu ei şi se tăvăliseră împreună prin iarbă. În acele clipe, el simţise o fericire pură, autentică. Dar sunetul unei maşini în depărtare o făcuse să se ridice şi, cu teamă în priviri, să-i strige înapoi în casă. Fuseseră nevoiţi să alerge ca vântul și ca gândul! Și, urmăriți de teroarea fără nume, ei dăduseră buzna pe uşă, apoi sus, în camera lor.

Ea fugise în urma lor, zăvorând toate uşile casei. Apoi se îngrămădiseră în odaie, cuprinzându-se în braţe, tremurând, într-un maldăr însufleţit, pe podea. Le promisese întruna că nimeni nu avea să-i ia de-acolo. Că nimeni nu avea să le mai poată face rău vreodată.

El o crezuse. Îi era recunoscător pentru că îi proteja, ca un ultim avanpost, împotriva tuturor celor care le voiau răul. Dar în acelaşi timp, nu putea să nu râvnească să se întoarcă afară. La razele soarelui. La iarba de sub tălpi. La libertate.

•

Gösta aruncă pe ascuns o privire spre Hanna, în vreme ce mergeau acasă la Kerstin. Îşi dădu seama că, într-un timp surprinzător de scurt, Hanna Kruse îl vrăjise pe de-a-ntregul. Nu în vreun mod pervers; era mai degrabă un sentiment părintesc. De asemenea, Hanna îi amintea mult de răposata lui soţie, pe vremea când aceasta era tânără. Avusese aceeaşi înfăţişare, cu păr blond şi ochi albaştri şi, întocmai ca Hanna, fusese minionă, dar puternică. Totuşi, era evident că a sta de vorbă cu persoanele apropiate victimei nu reprezenta una dintre sarcinile preferate ale Hannei. Cu coada ochiului, Gösta îi văzu fălcile încleştate şi fu nevoit să se abţină din a-i pune liniştitor o mână pe umăr. Ceva îi spunea că femeia nu ar fi apreciat asta. Ba chiar s-ar fi putut trezi cu un croşeu de dreapta din partea ei.

Sunaseră din timp pentru a o anunţa pe Kerstin că urmau să vină, iar când femeia le deschise uşa, Gösta îşi dădu seama că aceasta făcuse un duş scurt înainte ca ei să ajungă. Faţa nu avea nici urmă de machiaj şi exprima aceeaşi resemnare pe care el o mai văzuse în numeroase rânduri. Era o expresie ce apărea pe chipurile persoanelor apropiate victimelor atunci când şocul cel mai puternic se domolea, făcând durerea mult mai tăioasă şi mai acută. Abia în clipele acelea conştientizau inevitabilul.

– Intraţi, spuse Kerstin, iar Gösta observă că tenul ei căpătase acea paloare verzuie a cuiva care a stat prea mult între patru pereţi.

Însă Hanna păru de neclintit atunci când cei doi se aşezară la masa din bucătărie. Apartamentul era curat şi ordonat, însă avea un aer cam închis, confirmându-i lui Gösta impresia că probabil femeia nu mai ieşise de la moartea lui Marit. Se întrebă cum făcea rost de mâncare, dacă avea pe cineva care să-i aducă provizii. Ca şi cum i-ar fi răspuns direct la întrebare, femeia deschise frigiderul ca să scoată nişte lapte pentru

cafea, iar o scurtă privire îi confirmă lui Gösta faptul că era bine aprovizionat. De asemenea, Kerstin le puse în faţă nişte chifle ce păreau a fi de la brutărie, aşadar cineva o ajuta la cumpărături.

— Avem noutăţi? zise ea când se aşeză, sleită de puteri.

Părea că întrebase asta doar pentru că aşa trebuia, nu fiindcă îi păsa. Acela era un alt efect al confruntării cu nemiloasa realitate. Înţelesese că Marit era dusă pe vecie. Conştientizarea putea eclipsa pentru o vreme dorinţa intensă de a căpăta un răspuns, o explicaţie. Însă lucrurile puteau varia mult, după cum învățase și Gösta în cei aproape patruzeci de ani de experienţă. Pentru unele persoane dragi victimei, căutarea unei explicaţii devenea mai importantă decât orice altceva, însă de regulă, în cele mai multe cazuri, acesta nu era decât un mod de a amâna recunoaşterea și acceptarea adevărului. Le fusese dat să întâlnească rude care trăiseră în negare, timp de mulți ani, uneori chiar și până când își găseau ei înşişi sfârşitul. Kerstin nu făcea parte din acea categorie. Ea înfruntase moartea lui Marit, iar conflictul respectiv părea s-o fi secătuit de toată energia.

Le turnă cu încetinitorul cafeaua.

— Mă scuzaţi, mi se pare că unul dintre dumneavoastră ar fi preferat ceai, spuse ea, confuză.

Gösta și Hanna dădură din cap. Pentru o clipă, rămaseră tăcuţi, până când Gösta răspunse într-un final la întrebarea lui Kerstin.

— Da, am căpătat nişte piste pe care le urmăm în clipa de faţă.

Se opri, nesigur cât de mult să-i divulge. Hanna preluă conducerea.

— Informaţiile indică spre o conexiune cu altă crimă. În Borås.

— Borås? exclamă Kerstin, iar pentru prima oară de la sosirea lor acolo, cei doi văzură în ochii femeii o scânteie de interes. Dar… nu înţeleg. Borås?

— Da, şi pe noi ne-a surprins, zise Gösta, întinzându-se după o chiflă. Iar acesta e motivul pentru care ne aflăm aici. Ca să vedem dacă există vreo legătură între Marit şi victima din Borås.

— Ce… cine?

Kerstin privea neîncetat de la unul la altul, apoi îşi dădu părul pe după urechea dreaptă.

— Era un bărbat de vreo treizeci de ani. Se numea Rasmus Olsson. A murit acum trei ani şi jumătate.

— Dar nu i-au soluţionat cazul?

Gösta îi aruncă o privire Hannei.

— Nu, poliţia de acolo a hotărât că a fost vorba de sinucidere. Existau anumite indicii cum că…

Gösta îşi lăsă propoziţia neterminată şi ridică brusc din mâini.

— Dar Marit nu a locuit niciodată în Borås. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Însă poate-ar fi bine să verificaţi şi cu Ola.

— Bineînţeles că va fi nevoie să discutăm şi cu el, zise Hanna. Dar nu există nicio legătură de care să ştiţi cumva şi dumneavoastră? O asemănare constă în faptul că - spuse Hanna ezitând - în momentul decesului, amândouă victimele fuseseră obligate să bea cantităţi impresionante de alcool, asta în ciuda faptului că erau antialcoolice. Marit nu făcea cumva parte din vreo asociaţie pentru temperanţă, nu? Sau nu era cumva membră a vreunei congregaţii religioase?

Kerstin râse, iar zâmbetul îi adusese o urmă de culoare în obraji.

— Marit? Religioasă? Nu, aş fi aflat dacă era aşa. Mereu ne duceam la slujba de Crăciun, însă probabil că atunci era singura dată când punea piciorul în biserica de aici, din Fjällbacka. Era ca mine. Nu avea convingeri religioase, de niciun fel, dar cu toate

astea, își păstrase o parte din credințele copilăriei și recunoștea existența unei forțe mai puternice. Cel puțin, așa sper, acum mai mult ca oricând, adăugă ea încet.

Nici Hanna, nici Gösta nu spuseră o vorbă. Hanna privi în jos, iar lui Gösta i se păru că-i vede ochii umezindu-se. O înțelese. Chiar dacă trecuseră ani de zile de când el însuși plânsese de față cu cei năpăstuiți de soartă. Însă erau acolo pentru a-și face datoria, așa că Gösta continuă, precaut:

— Iar numele Rasmus Olsson nu vă spune nimic?

Kerstin dădu din cap și își încălzi palmele deasupra ceștii de cafea.

— Nu, n-am mai auzit niciodată numele acesta.

— Atunci nu vă vom mai reține. Vă rugăm să ne sunați dacă vă amintiți ceva.

Gösta se ridică, iar Hanna îi urmă exemplul. Părea ușurată.

— În orice caz, vom păstra legătura, zise Kerstin, fără să se ridice.

Ajuns în prag, Gösta nu rezistă și se întoarse, spunându-i:

— Du-te și fă o plimbare, Kerstin. Vremea e așa de frumoasă. Iar tu ai nevoie de puțin aer proaspăt.

— Acum parcă o aud pe Sofie, răspunse Kerstin, zâmbind din nou. Însă știu că aveți dreptate. Poate că voi face o plimbare în după-masa asta.

— Bun, zise Gösta, închizând ușa.

Hanna nu-l privi, ci se îndreptă deja spre secția de poliție.

•

Patrik așeză cu grijă pe birou punga de plastic în care se găsea rucsacul. Nu știa dacă era nevoie să-și pună mănuși de cauciuc, având în vedere că poliția din Borås îi examinase deja conținutul în urmă cu trei ani și jumătate, însă o făcu, de dragul siguranței – și nu

doar din motive legate de ancheta legiştilor. Nu-i plăcea gândul de-a atinge sângele uscat de pe rucsac.

– Ce existenţă singuratică! Ce tragic! zise Martin, care stătea lângă el, privindu-l.

– Da, se pare că numai pe fiul ei îl avea pe lumea asta, oftă Patrik şi trase de fermoarul rucsacului.

– Probabil că nu i-a fost uşor. Să aibă un copil şi să-l crească de una singură. Apoi accidentul… şi crima, spuse Martin, ezitând.

– Iar apoi nimeni nu a crezut-o, adăugă Patrik, în vreme ce scoase un obiect din rucsac. Era un walkman cu căşti încorporate. Se îndoia că mai funcţionează. Părea să se fi stricat în urma căderii de pe pod şi scoase un zăngănit ciudat atunci când Patrik îl ridică.

– Cât de mult a căzut? întrebă Martin, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se lângă biroul lui Patrik.

– Zece metri, răspunse Patrik, ocupat să golească rucsacul.

– Îh, zise Martin, cu o grimasă. Pesemne că n-a fost o privelişte frumoasă.

– Nu, spuse Patrik.

Pozele de la faţa locului îi fulgerară prin minte. Schimbă subiectul.

– Mă îngrijorează faptul că trebuie să ne împărţim resursele, acum că suntem nevoiţi să lucrăm la două cazuri, în acelaşi timp.

– Ştiu, zise Martin. Şi îmi imaginez ce-ţi trece prin cap. Că am făcut o greşeală atunci când le-am permis reprezentanţilor media să ne oblige să abandonăm anchetarea morţii lui Marit. Am făcut-o, e bun făcut! Nu mai putem schimba nimic acum. Putem doar să ne distribuim sarcinile mai cu cap.

– Mda, ştiu că ai dreptate, încuviinţă Patrik, scoţând un portofel pe care-l aşeză pe birou. Însă mie tot mi-e greu să las în urmă lucrurile pe care le-am

fi putut face altfel. Şi nici n-am idee cum să purced în ancheta Lillemor Persson.

Martin se gândi pentru o clipă.

— Nu avem decât blana de câine şi filmările primite din partea companiei de producţie.

Patrik deschise portofelul şi începu să se uite prin el.

— Mda, la asta mă gândeam şi eu. Firele de blană reprezintă o pistă interesantă, asupra căreia trebuie să lucrăm şi de acum încolo. După spusele lui Pedersen, e o rasă destul de neobişnuită; poate există o listă cu proprietari, asociaţii, ceva ce ne-ar fi de folos în găsirea stăpânului. Vreau să spun, cu doar două sute de câini în întreaga Suedie, ar trebui să fie relativ simplu să dăm de urma unui proprietar din zona asta.

— Să sperăm, zise Martin. Vrei să mă ocup eu?

— Nu, mă gândeam la Mellberg. Ca să fie treaba făcută ca la carte.

Martin îi aruncă o privire urâtă, iar Patrik râse.

— Era o glumă! Normal că vreau să te ocupi tu!

— Ha, ha, ce amuzant.

Martin redeveni serios şi se aplecă peste birou.

— Ce-avem aici?

— Nimic prea palpitant. Două hârtii de douăzeci, una de zece coroane, o carte de identitate şi o bucată de hârtie cu adresa de acasă şi cu numerele de telefon ale mamei, atât fixul, cât şi mobilul.

— Doar atât?

— Nu, e şi o poză cu el şi Eva.

O ridică pentru a i-o arăta lui Martin. Un Rasmus tânăr îşi ţinea mama pe după gât, iar amândoi zâmbeau spre cameră. Rasmus trona deasupra ei, iar ţinuta sa avea un aer protector. Pesemne că poza fusese făcută înainte de accident. După aceea, rolurile celor doi se inversaseră. Patrik puse cu grijă fotografia înapoi în portofel.

— Există atât de mulţi oameni singuri, spuse Martin, cu privirea pierdută în zare.

— Da, fără doar şi poate. Te gândeşti la cineva în mod special?

— Păi… mă gândeam la Eva Olsson. Dar și la Lillemor. Ce trist trebuie să fie să nu aibă cine să te plângă. Ambii ei părinţi sunt decedaţi. Alte rude nu are. Nimeni care să fie anunţat. Singurul lucru pe care-l lasă în urmă constă în câteva sute de ore de înregistrări ale unor reality-show-uri, peste care se va aşterne praful, în cine ştie ce arhivă.

— Dacă ar fi locuit mai aproape, m-aș fi dus la înmormântarea ei, spuse încet Patrik. Nimeni nu merită să fie îngropat fără cineva care să-l jelească. Dar am auzit că înmormântarea va fi în Eskilstuna, aşa că nu voi putea participa.

Stătură fără să scoată o vorbă, pentru o vreme. Amândoi își imaginau sicriul coborât în pământ, fără familie, fără prieteni în jur. Nespus de trist.

— Un caiet! exclamă brusc Patrik, rupând tăcerea.

Era o cărţulie groasă şi neagră, cu margini aurite. Părea că Rasmus avusese mare grijă de ea.

— Ce scrie? întrebă Martin.

Patrik răsfoi câteva pagini scrise.

— Cred că sunt însemnări despre animalele de la pet-shop. Uite aici: „Hercule, granule de trei ori pe zi, apă proaspătă des, curăţat cuşcă zilnic. Gudrun, un şoarece pe săptămână, curăţat terariu săptămânal”.

— Se pare că Hercule e un iepure sau un porcuşor de Guineea sau aşa ceva, iar Gudrun bănuiesc că e un şarpe, zâmbi Martin.

— Da, fără îndoială că era meticulos acest Rasmus. După cum ne-a spus și mama lui.

Patrik răsfoi toate paginile din caiet. Fără excepţie, acestea păreau a fi notiţe despre animalele din magazin. Nu exista nimic care să le stârnească interesul.

— Cam atât pare să fie.

Martin oftă.

— Ei bine, nici nu m-am aşteptat să găsesc ceva cutremurător. Dar speranţa moare ultima.

Patrik tocmai aşeza caietul pe fundul rucsacului, când un zgomot îl făcu să reacţioneze.

— Stai, mai e ceva acolo.

Scoase iar cărţulia, o puse pe birou şi vârî adânc o mână în rucsac. Când pescui obiectul, el şi Martin îşi aruncară o privire uluită. Nici că s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Însă asta dovedea fără doar şi poate existenţa legăturii dintre moartea lui Rasmus şi cea a lui Marit.

•

Ola nu păruse extrem de încântat atunci când Gösta îl sunase pe mobil. Era la muncă şi ar fi preferat ca ei să aştepte până să-l interogheze. Gösta, iritat de atitudinea superioară a lui Ola, nu fu prea darnic: îl informă pe bărbat să-i aştepte la compania Inventing, în următoarea jumătate de oră. Ola mormăi ceva legat de „puterea autorităţii”, cu melodiosul său accent norvegiano-suedez, însă avu destulă minte încât să nu obiecteze.

Hanna încă părea prost dispusă, iar în timp ce se urcară în maşină şi se îndreptară spre Fjällbacka, Gösta se întrebă care era motivul. Avu senzaţia că femeia se confrunta cu probleme acasă, dar nu o cunoştea destul de bine încât să o poată întreba. Speră doar să nu fie ceva serios. Ea nu păru deloc interesată să stea la taifas, aşa că Gösta o lăsă în pace. În vreme ce trecură pe lângă terenul de golf de la Arnås, ea privi pe geam şi întrebă:

— E bun terenul ăsta?

Gösta acceptă să se facă pace.

— Cel mai bun! Gaura a şaptea e notorie. Odată am reuşit un *hole-in-one*[28] acolo – dar nu în cea de-a şaptea gaură.

— Ei bine, am învăţat destule despre golf încât să ştiu că un *hole-in-one* e ceva bun, spuse Hanna cu un zâmbet, primul pe ziua aceea. N-au desfăcut şampania la club? Nu aşa e obiceiul?

— Într-adevăr, zise Gösta, luminându-se la chip. Chiar mi-au oferit şampanie şi, una peste alta, a fost cea mai grozavă partidă de golf. De fapt, cea mai bună partidă a mea, până în prezent.

Hanna râse.

— Da, n-ar fi o exagerare să spunem că te-a lovit febra golfului.

Gösta îi zâmbi, dar apoi fu nevoit să-şi întoarcă privirea asupra şoselei, atunci când intrară pe drumul îngust de lângă Mörhult.

— Ei bine, nu am altceva mai bun de făcut, spuse el, iar zâmbetul îi pieri.

— Înţeleg că eşti văduv, spuse Hanna cu blândeţe. Copii nu ai?

— Nu.

Nu intră în detalii. Nu dorea să vorbească despre băiat, care, dacă ar fi supravieţuit, ar fi fost acum un bărbat în toată firea.

Hanna nu îi mai puse alte întrebări şi merseră în tăcere până la Inventing. Când se dădură jos din maşină, o mulţime de ochi curioşi se întoarseră spre ei. Iritat, Ola îi întâmpină de îndată ce intrară pe uşă.

— Ei bine, sper să fie important, acum că m-aţi deranjat la muncă. O să vorbească lumea săptămâni întregi.

Gösta îi înţelese punctul de vedere, ba chiar ar fi putut să aştepte încă o oră. Însă Ola avea ceva care-l

---

[28] În golf, lovitură ce constă în trimiterea mingii de pe suport direct în gaură, dintr-o singură lovitură.

irita teribil pe Gösta. Poate că reacţia lui nu era demnă sau profesionistă, însă acela era sentimentul pe care i-l trezea individul.

— Haideţi în biroul meu, spuse Ola.

Gösta auzise când Patrik şi Martin descriseseră căminul extrem de ordonat al acestuia, aşa că nu fu surprins când îi văzu biroul. Hanna, pe de altă parte, nu aflase respectiva informaţie, aşa că ridică din sprânceană. Biroul era impecabil. Suprafaţa lucioasă nu era întinată de niciun pix, de nicio agrafă. Singurul obiect prezent era un registru verde, aflat exact în centru. Pe unul dintre pereţi se găsea o bibliotecă plină cu dosare de corespondenţă. Aranjate în rânduri compacte şi drepte, cu etichete scrise frumos, de mână. Totul era în perfectă ordine.

— Luaţi loc, îi invită Ola, arătând spre scaunele pentru vizitatori.

Se aşeză în spatele biroului şi-şi rezemă coatele pe tăblie. Gösta nu putu să nu se întrebe dacă lustrul ce probabil fusese aplicat nu avea să-i lase urme lucioase pe costum. Îşi putea vedea reflexia în birou.

— Aşadar, despre ce e vorba?

— Anchetăm o posibilă conexiune între moartea fostei dumneavoastră soţii şi o altă crimă.

— O altă crimă? întrebă Ola, părând să-şi piardă stăpânirea de sine pentru o clipă.

Aceasta însă îi reveni după nicio secundă.

— Şi despre ce crimă e vorba? Doar nu… paraşuta aia care a fost ucisă?

— Vă referiţi la Lillemor Persson? zise Hanna.

I se putu citi pe faţă ce părere avea în legătură cu modul dispreţuitor în care vorbise Ola despre fata ucisă.

— Da, da.

Ola flutură indiferent din mână, arătând cu la fel de multă transparenţă că nu dădea doi bani pe opinia Hannei cu privire la felul în care se exprimase.

Gösta simţi un impuls puternic să-l provoace pe individ. I-ar fi plăcut să-şi ia cheile de la maşină şi să-i aplice o zgârietură mare pe biroul cel lucios. Orice, numai să fisureze acea perfecţiune respingătoare.

— Nu, nu ne referim la uciderea lui Lillemor Persson.

Gösta i se adresă pe un ton glacial.

— Este vorba de o crimă din Borås. Numele victimei e Rasmus Olsson. Vă sună cunoscut?

Ola păru cu adevărat șocat. Dar asta nu însemna nimic.

— Borås? Rasmus Olsson?

Cuvintele lui părură un ecou al discuţiei pe care o avuseseră cu Kerstin în urmă cu o oră.

— Nu, nu recunosc numele. Marit nu a locuit niciodată în Borås. Şi cu siguranţă nu a cunoscut vreun Rasmus Olsson. Cel puţin, nu și cât timp am fost noi împreună. După aia, n-am idee ce-a făcut. Orice e posibil, având în vedere cât de jos s-a coborât.

Tonul lui era plin de dispreţ.

Gösta își vârî mâna în buzunar și atinse cheile de la maşină. Îl mâncau degetele să măcelărească biroul aflat dinaintea sa.

— Aşadar, nu știţi nimic de vreo legătură între Marit şi Borås, sau persoana menţionată?

Hanna repetă întrebarea lui Gösta, iar Ola se uită înspre ea.

— N-am fost explicit? Mai bine aţi lua notițe, în loc să mă obligaţi să repet totul.

Gösta strânse și mai tare cheile de la maşină. Însă tonul sarcastic al lui Ola nu păru să o deranjeze pe Hanna. Aceasta continuă, calmă:

— Şi Rasmus era antialcoolic. Să fie asta legătura? Vreun grup de susţinere sau aşa ceva?

— Nu. Nu există nicio legătură, iar eu nu înţeleg de ce faceţi aşa mare caz din faptul că Marit nu bea. Pur şi simplu nu o interesa asta.

Ola se ridică.

— Dacă nu mai aveţi întrebări relevante, eu mă întorc la muncă. Data viitoare aş prefera să mă vizitaţi acasă.

În lipsă de alte întrebări şi dorindu-şi cu sinceritate să părăsească biroul şi să fugă cât mai departe de bărbatul acela, Gösta şi Hanna se ridicară, la rândul lor. Nu se obosiră să-i strângă mâna sau să-şi ia la revedere. Asemenea politeţuri păreau o adevărată pierdere de timp.

Întâlnirea cu Ola nu adusese noi informaţii. Însă chiar şi-aşa, ceva nu îi dădu pace lui Gösta, în vreme ce el şi Hanna se îndreptară spre Tanumshede. Ceva legat de reacţia lui Ola continua să-l sâcâie, ceva ce acesta spusese, sau nu spusese. Dar nici în ruptul capului nu era în stare să pună punctul pe i.

Hanna era şi ea tăcută. Părând cufundată în propria sa lume, ea privea pe geam peisajul, cu ochii pierduţi. Gösta avu impulsul de-a întinde mâna şi de a-i spune ceva liniştitor, însă nu o făcu. Nici măcar nu era sigur că exista ceva pentru care să o consoleze.

•

Cu tatăl său plecat la serviciu, în apartament domnea pacea şi liniştea. Sofie prefera să fie singură acasă. Tata o cicălea mereu în legătură cu temele, o întreba pe unde umblase, pe unde avea de gând să umble, cu cine vorbise la telefon, cât timp vorbise, întruna numai sâcâială. În plus, trebuia să aibă mereu grijă ca totul să fie curat şi ordonat. Fără urme de pahare pe măsuţa de cafea, fără vase lăsate în chiuvetă; pantofii trebuiau să fie perfect aliniaţi în pantofar, după ce făcea duş, nu trebuiau să existe fire de păr în cadă. Lista era nesfârşită. Ştia că

acela reprezentase unul dintre motivele pentru care Marit se hotărâse să-l părăsească; Sofie le auzise certurile, iar până la vârsta de zece ani, ea deja cunoştea fiecare nuanţă din discuţiile aprinse ale părinţilor. Dar mama ei nu ratase şansa de-a pleca de acolo. Iar cât timp Marit fusese în viaţă, Sofie se delectase, din două-n două săptămâni, cu câte un moment de respiro, departe de perfecţiunea drastică pretinsă de tatăl ei. Alături de Kerstin și Marit, ea putea să stea cu picioarele pe măsuţa de cafea, putea aşeza muştarul în mijlocul frigiderului, și nu în compartimentul special de pe uşă, și putea lăsa ciucurii covorului *rya*[29] în dezordine, și nu în rânduri netede și aranjate. Fusese minunat și o ajutase, de asemenea, să îndure mai uşor săptămâna de riguroasă disciplină care urma. Însă acum nu mai exista libertate, nu mai exista scăpare. Era blocată acolo, printre toate lucrurile strălucitoare și curate, acolo unde mereu era interogată și chestionată. Singurul moment când putea măcar să respire era atunci când venea acasă devreme de la şcoală. Atunci își îngăduia mici năzbâtii rebele. Cum ar fi fost statul pe canapeaua cea albă cu băutura ei de ciocolată O'Boy, ascultând muzică pop la CD-player-ul lui Ola și împrăştiind pernele de pe canapea. Dar se asigura ca totul să fie pus la loc, înainte ca el să ajungă acasă. Totul era în perfectă ordine atunci când Ola intra pe uşă. Singura ei teamă era ca într-o zi să nu vină mai devreme acasă de la muncă și să o prindă. Cu toate că era destul de improbabil. Tatăl ei ar fi trebuit să fie grav bolnav ca să-i treacă măcar prin minte gândul de-a pleca mai devreme cu un minut de la serviciu. Ca manager al companiei Inventing, el considera că era necesar să ofere un bun exemplu și nu tolera deloc întârzierile, zilele de concediu medical

[29] Covor tradiţional scandinav, făcut din lână.

sau plecatul acasă devreme – nici în cazul lui, și nici în cazul subordonaţilor.
Căldura acelui loc fusese întruchipată de Marit. Sofie își dădea acum seama clar de asta. Ola reprezentase tot ce era imaculat și rece, în timp ce Marit fusese siguranța, însuflețirea, și o urmă de haos și bucurie. Sofie se întrebase de multe ori ce anume văzuseră unul la celălalt. Cum fusese posibil ca doi oameni atât de diferiţi să se găsească, să se îndrăgostească, să se căsătorească şi să facă un copil? De când se ştia, acesta reprezentase un mister pentru Sofie.
Realiză brusc ceva. Mai era aproape o oră până la întoarcerea tatii de la muncă. Se îndreptă spre dormitorul lui Ola, care înainte îi aparţinuse mamei. Fata ştia unde se afla orice lucru. În dulapul din colțul îndepărtat. O cutie mare, cu toate obiectele pe care Ola le numise „prostiile sentimentale ale lui Marit", însă pe care el nu apucase încă să le arunce. Pe Sofie o surprindea faptul că mama ei nu luase cutia atunci când îl părăsise, însă poate că dorise să lase totul în urmă atunci când îşi începuse noua viaţă. Nu îşi dorise să o ia cu sine decât pe Sofie. Îi ajungea.
Fata se așeză pe podea și deschise cutia. Era plină de fotografii, tăieturi din ziare, o șuviță din părul lui Sofie, de pe vremea când era bebeluș, și brățările din plastic pe care i le puseseră la maternitate ei şi lui Marit, pentru a arăta că locul lor era împreună. Sofie ridică o cutiuță care zornăia, iar când o deschise, fu dezgustată să găsească înăuntru doi dinţişori. Fuseseră ai ei. Dar asta nu-i făcea cu nimic mai atrăgători.
Petrecu o jumătate de oră parcurgând conţinutul cutiei. După ce examină toate obiectele, ea le aranjă în grămezi ordonate, pe podea. Fu şocată să vadă că fotografiile cu Marit tânără înfăţişau o adolescentă leită ei. Niciodată nu i se păruse că semănau prea

mult. Însă adevărul o bucură. Privi cu atenţie poza de nuntă a lui Marit şi Ola, încercând parcă să alunge toate problemele ce aveau să vină. Oare ştiau încă de pe-atunci că mariajul lor nu avea să reziste? În fotografie, Ola părea sever, dar mulţumit. Expresia lui Marit era aproape indiferentă; femeia părea să-și fi suprimat orice trăire. Cu siguranţă nu arăta ca o mireasă fericită și strălucitoare.

Tăieturile din ziar erau uşor îngălbenite şi foşniră când le atinse. Era acolo anunţul căsătoriei, anunţul naşterii lui Sofie, instrucţiuni de croşetat ciorapi pentru bebeluși, reţete pentru cine festive, articole despre boli de-ale copiilor. Sofie avu sentimentul că ţinea în palme viaţa mamei sale. Aproape că o putea simţi pe Marit stându-i alături, râzând de articolele păstrate, despre cum să cureţe un cuptor şi cum să gătească friptura perfectă de Crăciun. Atunci când ridică o fotografie cu mama sa aflată în maternitate, ţinând în braţe un ghemotoc zbârcit și roşu, Sofie o simţi pe Marit punându-i o mână pe umăr și zâmbind. Marit părea atât de fericită în acea poză. Sofie își puse singură mâna pe umăr, imaginându-și-o stând peste cea a mamei sale. Simţind căldura propagându-se de la mâna femeii spre mâna ei. Însă realitatea își făcu din nou apariţia, fără să fi fost chemată. Sub palmă, ea nu simţi decât lâna propriului pulover, iar mâna îi era rece ca gheaţa. Ola dădea centrala la minimum, pentru a economisi curent.

Când ajunse la articolul de pe fundul cutiei, ea crezu la început că fusese pus acolo din greşeală. Nu înţelese titlul, aşa că întoarse articolul pe cealaltă parte, ca să vadă ce anume era pe spate, încât să o determine pe Marit să-l rupă din ziar. Însă nu era decât o reclamă la săpun de rufe. Tulburată, începu să citească articolul, iar după o singură propoziţie, își simţi întregul trup crispându-i-se. Cu ochi mari, continuă să citească, până când înghiţi fiecare frază,

fiecare literă a fiecărui cuvânt. Nu putea fi adevărat. Pur şi simplu nu putea fi.

Sofie vârî totul cu grijă înapoi în cutie şi o puse la loc, în dulap. Gândurile i se învârteau nebuneşte prin minte.

•

— Annika, m-ai putea ajuta cu ceva?

Patrik se afundă într-un scaun din biroul Annikăi.

— Da, nicio problemă, zise ea, privindu-l cu îngrijorare. Arăţi în ultimul hal.

Patrik nu se putu abţine din râs.

— Mersi, acum mă simt mult mai bine.

Annika nu se sinchisi prea mult de tonul lui sarcastic şi continuă să îl muştruluiască:

— Du-te acasă, mănâncă, odihneşte-te puţin. Ritmul în care ai lucrat în ultima vreme e inuman.

— Aşa e, mulţumesc, îmi dau seama, oftă Patrik. Dar ce-i de făcut? Două anchete pentru omor în acelaşi timp, presa la beregata noastră, ca o haită de lupi, iar acum una din anchete indică spre o conexiune ce depăşeşte graniţa regiunii. De fapt, chiar în legătură cu asta am nevoie de ajutorul tău. Ai putea să contactezi celelalte districte poliţieneşti şi să verifici toate cazurile nerezolvate de crimă, anchetele accidentelor fatale sau ale sinuciderilor care prezintă următoarele caracteristici?

Îi dădu Annikăi o listă cu câteva idei schiţate de el. Femeia le citi cu grijă, tresări când dădu cu ochii de ultima, apoi îl privi şi spuse:

— Crezi că sunt mai multe?

— Nu ştiu, zise Patrik, închizând ochii pentru o clipă şi masându-şi nasul. Dar nu putem găsi legătura între moartea lui Marit Kaspersen şi cazul din Borås, aşadar vreau să mă asigur că nu există şi alte situaţii similare.

— Te gândeşti la un criminal în serie? sugeră Annika, şovăind în mod vizibil să pomenească o asemenea idee.

— Nu, nu neapărat. Cel puţin, nu încă. Dar e posibil să ne fi scăpat o legătură evidentă între cele două victime. Totuși, definiţia criminalului în serie presupune existenţa a două sau mai multe victime la rând, deci bănuiesc că, teoretic, asta căutăm.

Îi zâmbi, obosit.

— Dar să nu spui nimic presei. Îţi dai seama ce isterie ar provoca. Imaginează-ţi titlurile din ziare: „Criminal în serie face ravagii în Tanumshede”.

Râse, dar Annika nu gustă gluma.

— Voi porni căutările. Însă tu du-te acasă acum. În clipa asta.

— E abia patru, se opuse Patrik, în ciuda faptului că nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i urmeze sfatul Annikăi.

Aceasta avea o fire mămoasă, care îi făcea până şi pe bărbaţii în toată firea să vrea să i se suie în poală şi să se lase răsfăţaţi. Lui Patrik îi părea rău că femeia nu avea copii. Ştia că Annika şi soţul ei, Lennart, încercaseră ani de-a rândul, însă fără succes.

— În halul ăsta, nu eşti de ajutor nimănui, aşa că du-te acasă, odihneşte-te şi revino mâine cu forţe proaspete. Iar eu mă voi ocupa de ceea ce mi-ai cerut, fii fără griji.

Pentru câteva momente, Patrik se luptă cu sine însuși, dar și cu mustrările sale de conştiinţă, şi într-un final hotărî că Annika avea dreptate. Se simțea istovit şi inutil.

•

Erica îl luă de mână pe Patrik şi se întoarse să-l privească. Se uită în zare, pe deasupra apei, în vreme ce trecură prin Piaţa Ingrid Bergman. Inspiră adânc.

Aerul primăvăratic era rece, însă proaspăt, iar amurgul zugrăvea orizontul într-o nuanţă roşiatică.

— Îmi pare aşa de bine că ai putut veni mai devreme acasă. Arăţi epuizat în ultima vreme, spuse ea rezemându-şi obrazul de umărul lui.

Patrik o trase mai aproape.

— Şi mie-mi pare bine că am putut veni acasă. În plus, n-am avut de ales; Annika aproape că m-a dat afară pe uşă.

— Aminteşte-mi să-i mulţumesc cu prima ocazie.

Erica se simţi cuprinsă de veselie. Însă nu şi la fel de sprintenă. Abia ajunseseră la jumătatea dealului Långbacken, şi deja aveau răsuflarea tăiată, amândoi.

— Nu prea suntem în cea mai bună formă, nu-i aşa? zise ea, gâfâind precum un câine, pentru a-i arăta cât de greu respira.

— Nu, pesemne că nu, icni Patrik. Tu nu eşti chiar de lepădat, având în vedere că slujba îţi permite să stai în fund toată ziulica, însă eu îmi fac secţia de râs.

— Nicidecum, zise Erica, ciupindu-l de obraz. Tu eşti omul lor cel mai bun.

— În cazul ăsta, vai de locuitorii din Tanumshede, spuse el, râzând. Însă trebuie să recunosc, dieta surorii tale pare să fi dat roade, chiar şi-un pic. În dimineaţa asta, pantalonii mi s-au părut mai largi.

— Asta-i bine. Dar realizezi că nu mai sunt decât vreo câteva săptămâni, nu? Deci vom fi nevoiţi să o ţinem tot aşa până atunci.

— După care putem să ne ghiftuim şi să ne îngrăşăm împreună, spuse Patrik, cotind-o la stânga în dreptul magazinului Evei.

— Şi să îmbătrânim împreună.

O trase mai aproape şi îi spuse, pe-un ton serios:

— Şi să îmbătrânim împreună. Tu şi cu mine. La azilul de bătrâni. Iar Maia va veni să ne viziteze o

dată pe an. Fiindcă altminteri, vom amenința c-o tăiem din testament.

— Încetează, eşti groaznic, spuse Erica, lovindu-l peste braţ. Ştii doar că vom locui împreună cu Maia când vom fi bătrâni. Ceea ce înseamnă că pe viitor vom fi nevoiţi să-i gonim toţi peţitorii.

— Nicio problemă. Doar deţin permis de portarmă.

Ajunseră în dreptul edificiului și se opriră puţin. Priviră amândoi spre turla ce trona deasupra lor. Biserica era o structură solidă, din granit şi situată la înălțime față de orășelul Fjällbacka, având o privelişte spre apă, ce se întindea pe kilometri întregi.

— Când eram mică, visam la cum ar fi fost să te căsătoreşti aici, spuse Erica. Iar acea zi părea mereu atât de îndepărtată. Însă iată-mă aici. Acum sunt matură, am un copil și urmează să mă căsătoresc. Nu-i aşa că uneori pare un pic absurd?

— E puţin spus, absurd, veni replica lui Patrik. Nu uita că eu mai sunt și divorțat. Asta îmi aduce mie cele mai multe puncte de maturitate.

— Cum de-am uitat de Karin? zise Erica, râzând.

Cu toate acestea, în voce i se simţi o notă de amărăciune, ca de fiecare dată când o pomenea pe fosta soţie a lui Patrik. Erica nu era geloasă din fire și nici nu şi-ar fi dorit ca, atunci când l-a cunoscut pe Patrik, acesta să fi fost un neprihănit, în vârstă de treizeci și cinci de ani, însă chiar şi-aşa, nu îi plăcea să se gândească la el în compania altei femei.

— Să vedem dacă-i deschis? propuse Patrik, îndreptându-se spre uşa bisericii.

O găsiră descuiată și intrară cu prudență, nefiind siguri dacă nu cumva încălcau vreo regulă nescrisă. O siluetă din dreptul altarului se întoarse către ei.

— Ei, bună ziua.

Era pastorul Harald Spjuth, bine dispus, ca întotdeauna. Patrik și Erica auziseră numai lucruri

bune despre el şi aşteptau cu nerăbdare să fie cununaţi de pastorul Spjuth.

— Aţi venit pentru o mică repetiţie? îi întrebă el, ieşindu-le în întâmpinare.

— Nu, eram prin zonă și ne-am gândit să trecem și pe aici, zise Patrik, strângându-i mâna pastorului.

— Atunci nu vreau să vă stau în cale, spuse Harald. Eu doar îmi făceam de lucru pe aici, așa că simţiţi-vă ca acasă. Iar dacă aveţi întrebări înainte de ceremonie, nu ezitaţi să-mi spuneţi. Mă gândeam să facem o repetiţie cam cu o săptămână înainte.

— Sună excelent, zise Erica, începând să-l îndrăgească din ce în ce mai mult.

Auzise că pastorul Spjuth îşi găsise jumătatea abia la o vârstă mai înaintată, iar acel lucru o bucura. Nici măcar cele mai în vârstă și mai evlavioase femei nu criticaseră faptul că el încă nu o luase în căsătorie pe a sa Margareta, pe care o cunoscuse printr-un anunţ matrimonial. Ei „trăiau în păcat” în casa parohială, însă tolerarea de către congregaţie a unui asemenea lucru spunea multe despre popularitatea lui Harald.

— Mă gândeam să decorăm interiorul bisericii cu trandafiri roz şi roşii. Ce zici? întrebă Erica, uitându-se în jur.

— Sună grozav, spuse Patrik, absent.

Când îi zări expresia de pe chip, el se simţi brusc vinovat.

— Erica, îmi pare rău că trebuie să duci o asemenea povară. Aş vrea să fiu mai implicat în planurile de nuntă, însă…

Erica îl prinse de mână.

— Ştiu, Patrik. Şi nu e nevoie să te tot scuzi. O am pe Anna, care mă ajută. Ne vom descurca. E doar o nuntă restrânsă, cât de greu poate fi?

Patrik ridică din sprânceană și Erica izbucni în râs.

— Bine, bine, e nevoie de multă muncă. Și planificare. În plus, nu-i simplu să o ţinem în frâu pe mama ta. Dar e şi amuzant. Sincer.

— În regulă atunci, zise Patrik, simţindu-se mai puţin vinovat.

Când părăsiră biserica, amurgul făcuse loc serii. Merseră agale înapoi pe unde veniseră, pe lângă Långbacken şi spre sud, în direcţia Sälvik. Amândoi savuraseră plimbarea şi timpul liber, în care putuseră sta de vorbă, însă aşteptau cu nerăbdare să ajungă acasă, înainte de ora de culcare a Maiei.

Trecuse multă vreme de când Patrik nu se mai simţise atât de mulţumit cu viaţa lui. Slavă cerului că existau lucruri care să prevaleze asupra răului. Asta îl umplea cu îndeajuns de multă bucurie şi energie pentru a putea merge mai departe.

Întunericul se lăsă peste Fjällbacka. Turla bisericii se contură deasupra oraşului, privindu-l, protejându-l.

•

Mellberg alergă nebuneşte, în toate direcţiile. Își dădu seama în clipele acelea cât de nesăbuit fusese să o invite pe Rose-Marie acasă, la cină, având în vedere timpul limitat de care dispunea. Însă o dorea cu înfrigurare. Voia să-i audă vocea, să stea de vorbă cu ea, să afle cum i-a mers în ziua respectivă, să-i cunoască toate gândurile. Drept urmare, îi telefonase. Și se trezise întrebând-o dacă nu ar fi vrut să ia cina la el acasă, la ora opt.

Aşadar, era cuprins de panică. La ora cinci, gonise spre casă, de la secţie, şi stătuse, năucit, în faţa tuturor produselor de pe rafturile supermarketului Konsum. Mintea îi era complet paralizată. N-avea nicio idee în legătură cu cina, lucru care probabil nu era atât de straniu, având în vedere cunoştinţele sale reduse într-ale artei culinare. Mellberg avu destulă minte încât să nu opteze pentru vreun fel de mâncare

ieşit din comun; o idee mult mai practică ar fi fost să ia ceva deja gătit. Patrulă neajutorat de-a lungul culoarelor până când fu abordat de Mona, prietenoasa angajată a supermarketului, care îl întrebă dacă dorea ceva anume. El îşi expuse brusc dilema, iar fata îl îndrumă calmă spre tejgheaua cu produse deja preparate. Începând cu puiul fript, ea îl ajută apoi să localizeze și salata de cartofi, câteva legume pentru o salată combinată, baghete proaspăt coapte și îngheţată Carte d'Or, pentru desert. Poate că nu reprezenta o desfătare gastronomică, însă era ceva cu care nici măcar el nu avea cum să dea greș.

Odată ajuns acasă, bărbatul alergă de colo-colo timp de o oră, în încercarea de-a reinstaura în apartament ordinea care domnise cu o vineri în urmă. Se chinui să ofere un decor pe cât se putea de fermecător, ceea ce se dovedi o provocare mai mare decât și-ar fi închipuit. Cu palmele lipicioase, el se uită dispreţuitor spre puiul fript, care părea să-l privească, la rându-i, cu batjocură. Ceea ce, de altminteri, reprezenta o mare ispravă, având în vedere că îi fusese retezat capul cu multă vreme în urmă.

— Cum naiba…, înjură el, trăgând de o aripă.

Cum oare avea să aranjeze într-un mod apetisant creatura aceea pe platoul de servit? Era lunecoasă precum un ţipar. Într-un final, se plictisi tot încercând să lucreze curat și smulse pur și simplu câte o bucată de piept și câte un copan pentru fiecare, după care le aşeză pe platou. Trebuia să se mulţumească și cu asta. Apoi puse alături o lingură sănătoasă din salata de cartofi și se apucă să preparare cealaltă salată. Măcar la feliatul castraveţilor și roşiilor se pricepea. Aruncă frunzele de salată într-un castron mare, din plastic. Era roșu şi puţin zgâriat, însă mai bine de atât nu stătea la capitolul vase. În plus, elementul cel mai important era vinul. Desfăcu o sticlă de vin roșu, apoi o aşeză

pe masă. Pentru orice eventualitate, în cămară mai avea încă două. Nu avea de gând să lase nimic la voia întâmplării. „Tonight's the night”[30], gândi el, fluierând mulțumit. Măcar Rose-Marie nu s-ar fi putut plânge că el nu depusese eforturi. Niciodată nu se deranjase atâta pentru o femeie. Niciodată în viața lui. Nici dacă le-ar fi adunat pe toate laolaltă.

De dragul atmosferei, ultimul detaliu necesar îl reprezenta muzica. Colecţia sa de CD-uri era destul de anemică, însă găsi totuși un album cu cele mai bune melodii ale lui Sinatra. Îl cumpărase la ofertă din benzinăria Statoil. Se gândi în ultima clipă să aprindă și câteva lumânări, după care se dădu înapoi câţiva pași și admiră decorul. Mellberg se felicită singur pentru că făcuse treabă bună.

Abia ce apucă să-și schimbe cămașa, că se și auzi soneria. Văzu pe ceas că femeia venise mai repede cu zece minute, așa că își îndesă repede cămașa în pantaloni.

— La naiba! înjură el atunci când cuibul de păr îi căzu într-o parte.

Când se auzi din nou soneria, o zbughi în baie pentru a-și răsuci iar firele în vârful capului. Era obișnuit cu asta și izbuti în doi timpi și trei mişcări o camuflare dibace a creştetului său pleşuv. Aruncând o ultimă privire în oglindă, își zise că era foarte arătos.

Își dădu seama că și Rose-Marie îi împărtășea părerea, judecând după privirea admirativă a acesteia, în momentul în care Mellberg îi deschise ușa. Simpla ei apariție îl lăsă fără grai. Purta o rochie roșie, sclipitoare, iar ca bijuterie, un singur lanț masiv de aur. Când îi luă haina, fu învăluit de aroma parfumului și închise ochii pentru o clipă. Nu știa ce anume îl fermeca atât de mult la acea femeie. Își

---

[30] Asta e seara cea mare.

simţi mâinile tremurând atunci când îi agăţă haina şi se forţă să respire adânc de câteva ori, pentru a-şi veni în fire. Nu se cădea să se comporte ca un adolescent emoţionat.

Conversaţia lor decurse cu uşurinţă în timpul cinei. Ochii lui Rose-Marie sclipeau în lumina lumânărilor. Mellberg îi istorisi multe lucruri din cariera sa de poliţist, încurajat fiind de interesul vădit al femeii. Dădură gata două sticle de vin, odată cu antreul şi desertul. Apoi se mutară pe canapeaua din sufragerie, unde serviră cafea şi coniac. Mellberg simţi tensiunea ce plutea în aer şi fu din ce în ce mai sigur că avea să fie noaptea lui norocoasă. Rose-Marie îi aruncă o privire ce nu putea însemna decât un singur lucru. Însă el nu voia să rişte o mişcare greşită. Ştia cât de sensibile erau femeile când venea vorba de sincronizare. În cele din urmă, el nu se mai putu abţine. Văzu licărirea din ochii lui Rose-Marie, luă o gură de coniac şi se lansă asupra ei.

Ei bine, da, avu parte de o noapte de pomină. Lui Mellberg i se păru că murise şi ajunsese în Rai. În noaptea aceea, el adormi cu un zâmbet larg pe buze şi pluti de îndată într-un vis minunat, despre Rose-Marie. Pentru prima oară în viaţa sa, Mellberg era fericit în braţele unei femei. Se întoarse pe spate şi începu să sforăie. Alături de el, pe întuneric, stătea întinsă Rose-Marie, privind spre tavan şi… zâmbind, la rându-i.

•

— Ce naiba mai e şi asta?

Mellberg dădu năvala în secţia de poliţie, la ora zece. Nu era genul de persoană care să agreeze dimineţile, dar în ziua respectivă, părea mai frânt decât în mod obişnuit.

— Aţi văzut asta?

Flutură un ziar şi trecu vijelios pe lângă Annika, după care smuci uşa de la biroul lui Patrik, fără să mai bată.

Annika îşi întinse gâtul pentru a vedea mai bine ce se întâmpla, însă nu putu decât să audă nişte sudalme răzleţe ce veneau dinspre biroul lui Patrik.

— La ce te referi? zise calm Patrik, după ce Mellberg îşi potoli vorbele de ocară.

Bărbatul arăta de parcă ar fi urmat să aibă un atac de cord dintr-o clipă în alta şi cu toate că, în momentele lui de slăbiciune, Patrik şi-ar fi dorit ca Mellberg să răposeze, ar fi preferat să nu o facă tocmai în biroul său.

— Ai văzut asta? Nenorociţii de…

Mellberg era atât de furios încât nici măcar nu-şi mai putea articula vorbele. În schimb, el trânti ziarul pe biroul lui Patrik. Neştiind cu siguranţă la ce trebuia să se uite, însă plin de sumbre presimţiri, Patrik întoarse ziarul către el, pentru a putea citi prima pagină. Când văzu titlul negru, începu să clocotească, la rându-i, de furie.

— Ce naiba? zise el, iar Mellberg nu putu decât să dea din cap, apoi să se arunce zgomotos în scaunul din faţa biroului.

— De unde au făcut rost de asta? întrebă Patrik, fluturând ziarul.

— N-am idee, zise Mellberg. Însă când voi pune mâna pe acel…

— Ce mai scrie? Ia să vedem, mijlocul ziarului…

Cu degete tremurânde, Patrik dădu paginile până ajunse la secţiunea din mijloc şi începu să citească, în vreme ce expresia îi deveni din ce în ce mai furioasă.

— Nenoro… nenorociţii ăia de…

— Da, straşnică instituţie, a patra putere în stat, spuse Mellberg, scuturând din cap.

— Trebuie să vadă şi Martin asta, zise Patrik, ridicându-se.

Merse până la uşă, îşi strigă colegul, apoi se aşeză din nou.

Câteva clipe mai târziu, Martin se afla în cadrul uşii.

— Da?

Fără să spună vreun cuvânt, Patrik îi ţinu în faţă prima pagină a ziarului. Martin citi cu voce tare:

— Astăzi: „Exclusiv - fragmente din jurnalul victimei”. Îl cunoştea pe criminal?

Rămase mut de uimire şi îi privi sceptic pe Patrik şi Mellberg.

— La mijlocul ziarului este un fragment din jurnalul fetei, zise Patrik, sumbru. Uite, citeşte-l.

Îi dădu ziarul lui Martin. Nimeni nu spuse nimic cât timp el parcurse textul.

— Să fie oare adevărat? Avea un jurnal? Sau or fi fabricaţii de-ale jurnaliştilor?

— Va trebui să aflăm. Vrei să vii cu noi, Bertil? întrebă el, conştiincios.

Pentru o clipă, Mellberg păru să cântărească propunerea, dar apoi dădu din cap.

— Nu, eu am treburi importante de rezolvat. Mergeţi voi doi.

„La cât de obosit pare Mellberg, probabil că treburile importante constau în a trage un pui de somn”, gândi Patrik. Însă era bucuros că nu aveau să fie însoţiţi.

— În regulă, am plecat, zise Patrik, dând din cap înspre Martin.

Merseră în grabă spre centrul comunitar. Secţia de poliţie se afla într-un capăt al scurtei străzi principale din Tanumshede, iar centrul se găsea în celălalt capăt, aşa că nu le luă nici cinci minute să meargă pe jos până acolo. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să bată la uşa autocarului care stătea

parcat afară. Cu puţin noroc, producătorul avea să fie acolo; altminteri, se vedeau nevoiţi să-i telefoneze.

Avură noroc, fiindcă vocea care-i invită înăuntru îi aparţinea fără îndoială lui Fredrik Rehn. Alături de unul dintre tehnicieni, acesta urmărea emisiunea de dimineaţă şi se întoarse nervos atunci când cei doi îşi făcură apariţia.

– Ce mai e de data asta? zise el, fără să ascundă faptul că ancheta poliţiei i se părea o intruziune deranjantă în munca sa.

Pe cât de mult se bucura de interesul pe care îl stârnise ancheta faţă de emisiune, pe atât ura faptul că trebuia ca poliţia să-i ocupe din când în când timpul şi să-i deranjeze, de asemenea, pe concurenţi.

– Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră. Şi cu participanţii la emisiune. Adunaţi întregul grup şi spuneţi-le să vină la centrul comunitar. Imediat.

Patrik începea să-și piardă răbdarea și n-avea chef de fraze politicoase.

Fredrik Rehn, fără să priceapă intensitatea furiei cu care se confrunta, începu să obiecteze, pe un ton smiorcăit.

– Dar ei lucrează. Şi îi filmăm. Nu puteţi pur şi simplu să…

– ACUM! urlă Patrik, făcându-i să sară speriaţi atât pe Rehn, cât şi pe tehnicieni.

Bombănind, producătorul îşi scoase mobilul şi începu să-i sune pe concurenţi. După cinci apeluri, se întoarse spre Patrik şi Martin, spunându-le cu acreală:

– Misiune îndeplinită. Vor sosi în câteva minute. Pot să întreb ce naiba e aşa de important încât să daţi buzna aici şi să mă întrerupeţi în mijlocul unui proiect de milioane de coroane? Care, fiindcă veni vorba, se bucură de întreaga susţinere a conducerii locale, deoarece este tocmai în avantajul acestei comunităţi!

— Vă voi spune în câteva minute, zise Patrik, coborând din autocar, alături de Martin.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Rehn înhăţându-şi iar telefonul mobil.

Unul câte unul, participanţii la emisiune se adunară în centrul comunitar. Unii păreau iritaţi fiindcă fuseseră luaţi de la muncă pe nepusă masă, în vreme ce alţii, precum Uffe şi Calle, dădeau senzaţia că se bucurau de întrerupere.

— Ce mai e? zise Uffe, aşezându-se pe marginea scenei spaţioase.

Scoase un pachet de ţigări şi începu să-şi aprindă una. Patrik îi înşfăcă dintre buze ţigara neaprinsă şi o aruncă într-un coş de gunoi.

— Nu se fumează aici.

— Ce dracu'? pufni de mânie Uffe, dar nu îndrăzni să protesteze şi mai vijelios.

Expresia de pe feţele lui Patrik şi Martin îi spunea că aceştia nu se aflau acolo pentru a discuta despre reguli de prevenire a incendiilor.

La fix opt minute după ce Patrik bătuse la uşa autocarului, îşi făcu apariţia şi ultimul participant.

— Ce mai e acum? Doamne, parcă am fi la înmormântare, zise Tina râzând şi se aruncă pe unul dintre paturi.

— Taci din gură, Tina, spuse Rehn, sprijinindu-se de perete, cu braţele încrucişate.

Intenţiona să se asigure că respectiva întrerupere avea să dureze cât mai puţin posibil. Şi deja începuse să le telefoneze persoanelor implicate. Nici prin gând nu-i trecea să suporte hărţuirea din partea poliţiei. Era mult prea bine plătit pentru asta.

— Vă aflaţi cu toţii aici fiindcă vrem să ştim un lucru.

Patrik se uită în jurul camerei, privind pe rând la fiecare participant.

— Doresc să ştiu cine a găsit jurnalul lui Lillemor. Şi cine l-a vândut unui ziar de scandal.

Rehn se încruntă. Păru a fi luat prin surprindere.

— Jurnal? Care jurnal?

— Cel din care *Kvällstidingen* a publicat fragmente astăzi, spuse Patrik fără să-l privească. A umplut prima pagină.

— Suntem pe prima pagină azi? întrebă Rehn, bine dispus. Ura, ce grozav, trebuie să văd şi eu asta…

O privire din partea lui Martin îl făcu să tacă. Însă nu îşi putu stăpâni un zâmbet. Un titlu în ziar reprezenta aur curat. Nimic nu le creştea audienţa mai mult decât asta. Toţi concurenţii stăteau tăcuţi. Uffe şi Tina erau singurii care se uitau spre poliţişti. Jonna, Calle şi Mehmet aveau privirile aţintite în podea şi păreau stânjeniţi.

— Ori îmi spuneţi de unde a apărut jurnalul ăsta, cine l-a găsit şi unde se află acum, continuă Patrik, ori va trebui să fac tot ce-mi stă în putere pentru a vă opri emisiunea. Aţi putut continua filmările doar fiindcă v-am permis-o noi, însă dacă nu îmi spuneţi acum…

Îşi lăsă fraza neterminată.

— Doamne, să vorbească cineva, zise Rehn, părând stresat. Dacă ştiţi ceva, daţi-i drumul. Dacă ştiţi, însă refuzaţi să spuneţi, o să am grijă să nu mai ajungeţi în vecii vecilor în faţa unei camere TV.

Şuieră printre dinţi, pe un ton coborât:

— Vorbesc serios. Daţi lucrurile pe faţă ori s-a zis cu voi. Aţi priceput?

Cu toţii se schimonosiră. Sala mare a centrului comunitar era complet învăluită de tăcere. Într-un final, Mehmet îşi drese vocea.

— Tina a fost. Am văzut-o eu când a luat jurnalul. Barbie îl ţinea sub saltea.

— Taci naibii din gură, nenorocitule! mârâi Tina, săgetându-l cu privirea pe Mehmet. N-au ce face. Nu

pricepi? Ah, ce cretin eşti - nu trebuia decât să-ţi ţii gura.

— Acum e rândul tău să taci din gură! urlă Patrik, îndreptându-se spre Tina.

Aceasta se opri din vorbit, după cum i se ordonase şi, pentru prima oară, chiar păru speriată.

— Cui i-ai dat jurnalul?

— Nu îmi pot divulga sursele, bombăni Tina într-o ultimă încercare de a face pe obraznica.

Jonna oftă şi spuse:

— Tu eşti sursa, idioato.

Privirea Jonnei era încă aţintită spre podea, iar pe fată nu păru să o deranjeze faptul că Tina se întorsese şi o scruta, duşmănoasă.

Patrik repetă întrebarea, punând accent pe fiecare cuvânt în parte, ca şi cum ar fi vorbit unui copil mic:

— Cui… i-ai… dat… jurnalul?

Şovăind, Tina îi spuse numele jurnalistului, iar Patrik se întoarse pe-un călcâi, fără a mai pierde vreo clipă cu ea.

Când trecu prin dreptul lui Fredrik Rehn, producătorul spuse, necăjit:

— Şi acum ce se întâmplă? Doar nu vorbeaţi serios în legătură cu… Adică, vreau să spun, putem continua filmările, nu? Şeful meu…

Rehn îşi dădu seama că vorbea singur, aşa că tăcu.

Odată ajuns la uşă, Patrik se întoarse.

— Puteţi să continuaţi să vă faceţi de râs la TV. Însă dacă vă mai amestecaţi în orice fel în această anchetă…

Nu-şi termină fraza, lăsând ameninţarea să plutească în aer. În urma lui rămase o distribuţie tăcută şi deprimată. Tina părea zdrobită, dar îi aruncă lui Mehmet o privire care dădea de înţeles că mai avea să-i spună câteva lucruri.

— Înapoi la treabă. Avem timp de recuperat în faţa camerelor.

Rehn îi zori afară din centrul comunitar. Cu toţii ieşiră în stradă. *The show must go on.*

•

— Ce s-a întâmplat?

Simon îl privi îngrijorat pe Mehmet, în timp ce acesta îşi puse înapoi şorţul.

— Nimic. Doar nişte porcării.

— Ți se pare adecvat? Să filmaţi în continuare, după ce o fată a fost omorâtă? Pare un pic…

— Cum? zise Mehmet. Un pic cam insensibil? Un pic cam de prost gust?

Ridică vocea.

— Iar noi nu suntem decât o adunătură de cretini fără minte, care ne îmbătăm şi ne regulăm la TV, şi ne facem de râs. Nu-i aşa? Aşa gândeşti, nu? Ți-a trecut vreodată prin minte că ar putea fi o opţiune mai bună faţă de ce avem acasă? Că e o şansă de-a evada pentru scurt timp din ceva ce oricum are să ne prindă din urmă, într-un final?

Vorbele îi rămaseră în gât, iar Simon îl împinse uşurel pe un scaun din spatele brutăriei.

— Dar care e treaba, oricum? Cu tine, mă refer, spuse Simon și se așeză față în față cu el.

— Cu mine?

Vocea lui Mehmet era plină de amărăciune.

— Se leagă de răzvrătire. De a vrea să calc în picioare orice lucru de valoare. De a face totul bucăți-bucățele, pentru ca ei să nu mă mai poată obliga să le repar.

Își ascunse fața între palme și începu să plângă. Simon îl bătu pe Mehmet cu mâna peste spate, cu mişcări blânde și ritmice.

— Nu vrei să ai viaţa pe care şi-o doresc ei pentru tine?

— Da și nu.

Mehmet ridică privirea și se uită la Simon.

— Nu mă refer la faptul că m-ar obliga sau m-ar amenința că mă trimit înapoi în Turcia, nimic de genul ăsta. Nu e genul de situaţie pe care voi, suedezii, v-o imaginaţi în legătură cu orice imigrant. Are mai mult de-a face cu aşteptările lor. Şi cu sacrificiile făcute. Mama și tata au renunţat la multe pentru noi, pentru mine. Pentru ca noi, copiii, să putem avea o viaţă mai bună, într-o ţară în care să dispunem de tot felul de oportunităţi. Au lăsat totul în urmă. Căminul, familiile, respectul semenilor, profesiile, totul. Asta doar pentru ca noi să putem avea un trai mai bun decât al lor. Pentru ei doar s-a înrăutăţit, văd asta. Le văd dorul din priviri. Văd Turcia în ochii lor. Ţara care pentru mine nu mai înseamnă acelaşi lucru. Eu m-am născut aici, în Suedia. Turcia e un loc în care mergem vara, dar ea nu face parte din sufletul meu. Însă nici aici nu e locul meu. Aici, în ţara asta, unde se presupune că eu trebuie să le îndeplinesc visele și speranţele lor. Nu sunt genul studios. Surorile mele sunt, dar culmea, eu, fiul, nu le semăn. Cu toate acestea, eu duc mai departe numele tatălui meu. Eu sunt cel care îl va purta spre generaţia următoare. Eu vreau doar să lucrez. Cu mâinile astea. Nu am cine știe ce ambiții mărețe. Îmi e de-ajuns să merg acasă și să simt că am lucrat bine cu propriile mâini. Însă părinţii mei refuză să înțeleagă. Aşa că mă văd nevoit să le zdrobesc visul, odată pentru totdeauna. Să-l calc în picioare. Până când nu mai rămâne nimic.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Mehmet, iar căldura pe care o simțea dinspre mâinile lui Simon nu făcea decât să intensifice durerea. Era aşa de sătul de toate. Aşa de sătul de faptul că niciodată nu era destul de bun. Aşa de sătul de minciunile cu privire la propria lui persoană.

Își ridică încet fruntea. Chipul lui Simon era la doar câțiva centimetri de al lui. Bărbatul îi aruncă o privire întrebătoare, în vreme ce mâinile sale calde, mirosind a pâine proaspăt coaptă, îi șterseră lacrimile lui Mehmet. Apoi Simon își apăsă ușor buzele pe ale lui. Mehmet fu surprins cât de normal îi păru, apoi se cufundă într-o realitate pe care o întrezărise mereu, dar nu îndrăznise nicicând să o privească drept în față.

•

— Aș dori să stau de vorbă cu Bertil. Este aici? întrebă Erling, făcându-i Annikăi semn cu ochiul.

— Mergeți înainte, răspunse tăios femeia. Știți unde este biroul dânsului.

— Mulțumesc, zise Erling, făcându-i iar cu ochiul.

Nu înțelegea cum de șarmul său nu părea să aibă vreun efect asupra Annikăi. Se grăbi spre biroul lui Mellberg și bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns, așa că bătu din nou. De data aceea se auzi o mormăitură vagă, urmată de un sunet ca și cum s-ar fi răsturnat ceva, după care se succedară și mai multe mormăieli. Într-un final, ușa se deschise. Mellberg părea amețit. În spatele lui, pe canapea, se aflau o plapumă și o pernă. De asemenea, pe chipul lui Mellberg se distingea clar urma pe care i-o lăsase perna cu pricina.

— Bertil, tragi cumva un pui de somn în plină zi?

Erling se gândise mult la genul de atitudine pe care să o adopte față de șeful poliției și hotărâse să înceapă pe un ton prietenesc, după care să facă trecerea spre o abordare mai serioasă. În mod normal, nu îi venea greu să trateze cu Mellberg. De fiecare dată când îi aterizaseră pe birou chestiuni ce implicau poliția, el asigurase o cooperare simplă și lină, cu ajutorul lingușelilor și a ocazionalei sticle cu whisky. Nu găsi vreun motiv pentru ca lucrurile să stea diferit de data aceea.

— Ei bine, vezi tu, spuse Mellberg stânjenit, s-au petrecut multe în ultima vreme şi este oarecum epuizant.

— Da, am auzit că aţi muncit din greu, replică Erling.

Spre surprinderea lui, îl văzu pe şeful poliţiei îmbujorându-se la faţă.

— Cu ce îţi pot fi de folos? întrebă Mellberg, arătând spre un scaun.

Erling se aşeză şi, cu îngrijorarea citindu-i-se pe chip, spuse:

— Ei bine, tocmai am primit un telefon de la producătorul emisiunii *Fucking Tanum*. Bineînţeles că nişte poliţişti de-ai tăi au ameninţat cu oprirea programului. Trebuie să recunosc, am fost atât surprins, cât şi îngrozit, atunci când mi-a ajuns asta la urechi. Credeam că avem o cooperare bună. Aşadar, Bertil, am fost foarte dezamăgit. Ai vreo explicaţie pentru asta?

Departe de a părea intimidat, după cum s-ar fi cerut, şeful poliţiei îl privi, fără să se grăbească să răspundă acuzaţiei. Erling începu să se simtă neliniştit. Poate că ar fi trebuit totuşi să aducă o sticlă de whisky. Pentru orice eventualitate.

Pe un ton ce-i dădu lui Erling W. Larson sentimentul că, de data aceea, poate întinsese coarda cam mult, Mellberg spuse:

— Erling… Noi conducem ancheta unei crime aici. În caz că ai uitat, o tânără a fost ucisă cu bestialitate. O persoană din emisiunea voastră nu numai că ne-a tăinuit probe importante, ci le-a mai şi vândut presei. Sincer să fiu, tind să le dau dreptate colegilor mei: soluţia cea mai bună ar fi oprirea întregii chestiuni.

Erling începu să năduşească. Rehn omisese acel detaliu minor. Nu era a bună.

— A… a apărut în ziarul de azi? se bâlbâi el.

— Da, spuse Mellberg. Pe prima pagină, apoi în mijlocul ziarului. Fragmente din jurnalul pe care s-ar părea că îl ţinea femeia ucisă, cu toate că noi nu am ştiut de asta. Cineva ne-a tăinuit acea informaţie. În schimb, personajul a preferat să meargă la un ziar de scandal şi să vândă jurnalul.

— N-am ştiut, zise Larson, recapitulând în minte conversaţia pe care urma să o aibă cu Fredrik Rehn, de îndată ce părăsea secţia de poliţie.

— Dă-mi un motiv întemeiat ca să nu punem chiar acum punct întregului proiect.

Pentru prima oară, Erling rămase fără cuvinte. Îl privi pe Mellberg, iar acesta râse înfundat.

— Lipsit de apărare, în sfârşit. Nu credeam c-o să apuc ziua asta. Dar eu voi fi rezonabil. Ştiu că sunt mulţi oameni cărora le face plăcere să urmărească porcăria asta. Aşadar, îi vom permite să continue pentru încă o vreme. Însă la primul semn de nereguli…

Mellberg făcu amenințător un semn cu degetul, iar Erling dădu din cap, recunoscător. Se cutremură la ideea umilinței pe care ar fi îndurat-o dacă ar fi fost nevoit să stea în faţa consiliului orăşenesc, pentru a mărturisi că proiectul nu putea continua.

Se afla în drum spre uşă, când îl auzi pe Mellberg spunând ceva. Se întoarse.

— Vezi tu, provizia mea de whisky de-acasă începe să se subţieze. Nu se-ntâmplă cumva să ai o sticlă în plus?

Mellberg făcu semn cu ochiul, iar Erling îi zâmbi chinuit. Ar fi vrut să-i îndese lui Mellberg sticla pe gât. În schimb, se surprinse zicându-i:

— Bineînțeles, Bertil. Mă ocup eu.

Ultimul lucru pe care-l văzu atunci când uşa se închise în urma lui fu zâmbetul satisfăcut al lui Mellberg.

•

— Nici că se putea mai josnic, spuse Calle, privind-o pe Tina în vreme ce fata îşi încărca tava cu băuturi, pentru a le duce la o masă.

— Ţi-e uşor să vorbeşti, în timp ce înoţi în banii lui tăticu'! replică brusc Tina, pe cale de-a răsturna paharul cu bere pe care tocmai îl așezase pe tavă.

— Ştii tu, există anumite lucruri pe care oamenii nu le fac pentru bani.

— „Există anumite lucruri pe care oamenii nu le fac pentru bani”, spuse ea batjocoritor, într-un falset. Iisuse Hristoase, cât de ipocriţi puteţi să fiţi? Şi nenorocitul ăla de Mehmet! Îl omor pe dobitoc!

— Ei, calmează-te, spuse Calle, sprijinindu-se de bar. Ameninţau să oprească întreaga filmare dacă nu vorbea nimeni. Însă tu păreai mai interesată să-ţi salvezi propria piele. N-ai niciun drept să ne tragi pe toţi în jos, după tine.

— Jucau teatru, nu pricepi? În niciun caz n-ar fi întrerupt singurul lucru care a trezit vreodată interes faţă de oraşul ăsta. Ei *trăiesc* pentru asta!

— Ei bine, nu cred că e vina lui Mehmet. Dacă te-aş fi văzut luând jurnalul, și eu te-aş fi turnat.

— Sunt sigură de asta, molâul naibii! făcu Tina.

Era atât de furioasă, încât tava îi tremura în mâini.

— Problema ta e că îţi petreci tot timpul fălindu-te cu cardul de credit al lui tăticu', trecând prin viaţă ca raţa prin apă, refuzând să faci ceva util și trăind de pe urma tuturor celorlalţi. E atât de jalnic! Apoi ţi se pare că-mi poţi spune mie ce-i bine și ce-i rău! Măcar eu fac ceva cu viaţa mea și am un pic de ambiție. Ba am și talent, indiferent ce-a zis Barbie!

— Aşadar, despre asta-i vorba, spuse Calle, plin de dispreţ. A scris ceva despre aşa-zisa ta carieră muzicală, iar tu ai decis s-o arunci în groapa cu lei. Te-am auzit eu în noaptea când a murit. Nu puteai

suporta faptul că ea spunea pe faţă ceea ce noi toţi gândeam.

– Le-a zis tuturor că nu voi reuşi nimic, că nu am pic de talent. Apoi a încercat să o nege. A spus că era o înscenare, că de fapt, minţea cineva. Însă apoi am văzut că a scris-o în jurnal, deci până la urmă, era adevărat. Ea chiar mersese pe la toată lumea, spunând numai tâmpenii despre mine.

Tina răsturnă unul dintre pahare, vărsând bere peste tot.

– LA DRACU'! ţipă ea, punând jos tava cu berile rămase.

Luă o mătură și începu să adune cioburile.

– Mama naibii!

– Ascultă, zise potolit Calle, eu n-am auzit-o nicicând pe Barbie spunând ceva rău despre tine. N-am auzit-o decât încercând să te încurajeze. Iar tu ai zis exact același lucru în cadrul ultimei ședințe cu Lars. Din câte-mi amintesc, ai vărsat și niște lacrimi de crocodil.

– Doar nu mă crezi aşa proastă încât să vorbesc de rău o persoană moartă? zise ea, măturând și ultimele cioburi.

– Indiferent ce-o fi scris în jurnal, nu poţi da vina pe ea. Nu făcea decât să scrie adevărul. Nu poţi să cânţi nici cu slujbe! Dacă aş fi în locul tău, aş începe de pe-acum să aplic pentru un job la McDonald's.

Râse și aruncă o privire grăbită camerei de filmat.

Tina dădu drumul măturii pe podea și făcu un pas rapid spre el. Își apropie chipul de al lui și rosti şuierat, printre dinţi:

– Tu vorbeşti, Calle. Nu numai tu ai auzit ce s-a spus în noaptea morţii ei. Nici tu n-ai fost prea blând cu ea. Parcă spusese ceva despre mama ta, cum că s-ar fi sinucis din cauza tatălui tău. Însă Barbie a

pretins că n-a zis nici asta. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine gura.

Ridică tava, apoi ieşi pe uşa restaurantului. Calle păli de tot. Reluă în minte toate injuriile şi cuvintele aspre pe care i le aruncase lui Barbie în acea noapte. Îşi aminti, de asemenea, neîncrederea de pe feţele tuturor, în momentul în care a îndreptat spre ea acuzaţiile respective. Îşi aminti şi asigurările înlăcrimate ale fetei, cum că nu spusese şi nici n-ar fi putut spune vreodată asemenea lucruri. Partea cea mai groaznică era că nu se putea descotorosi de sentimentul că Barbie rostise adevărul.

•

– Patrik, ai o clipă liberă?

Annika se opri atunci când îl văzu vorbind la telefon. Patrik ridică un deget, indicându-i să îl aştepte puţin. Conversaţia părea a fi spre final.

– În regulă, de acord, zise el, enervat. Noi vom căpăta acces la jurnal, iar voi veţi primi informaţii direct de la sursă când şi dacă vom prinde făptaşul.

Trânti receptorul şi se întoarse către Annika, cu o expresie hăituită.

– Idioţii naibii, oftă el.

– Reporterul de la tabloid? zise Annika, aşezându-se.

– Mda. Tocmai ce-am făcut, în mod oficial, un pact cu diavolul. Poate că aş fi reuşit să-i smulg cumva jurnalul, însă ar fi fost nevoie de timp. Deja am irosit trei zile cu treaba asta. Aşadar, le-am promis că-şi vor căpăta partea leului.

– Aşa deci, spuse Annika.

Abia în clipa aceea, Patrik observă că femeia era nerăbdătoare să-i spună ceva.

– Ce ai pe suflet?

– Căutarea pe care am pornit-o luni a produs un rezultat, răspunse ea, neputându-şi stăpâni satisfacţia.

— Deja? întrebă Patrik, surprins.

— În sfârşit, atenţia mediatică pe care a atras-o Tanumshede s-a dovedit utilă.

— Aşadar, ce-ai aflat?

— Încă două cazuri, spuse ea, aruncând o privire peste notiţe. Măcar felul în care au murit se potriveşte sută la sută. Şi… în ambele cazuri, poliţia a descoperit aceleaşi anomalii găsite la Marit şi Rasmus.

— Vorbeşti serios? făcu Patrik, aplecându-se înainte. Spune-mi tot ce ştii.

— Unul din cazuri provine din Lund. Bărbatul cu pricina avea în jur de cincizeci de ani. A murit acum şase ani. Era alcoolic şi, cu toate că i s-au descoperit nişte răni dubioase, poliţia a presupus că el a băut până când a murit.

Annika se uită spre Patrik, care îi făcu semn să continue.

— Cel de-al doilea deces s-a produs în urmă cu zece ani. În Nyköping, de data asta. O femeie la vreo şaptezeci de ani. A fost etichetată drept crimă, dar cazul nu a fost rezolvat niciodată.

— Aşadar, mai avem încă două crime, conchise Patrik, simţind responsabilitatea enormă de pe umerii săi. Deci se ajunge la un total de patru crime ce par a avea legătură între ele.

— Aşa s-ar zice, admise Annika, scoţându-şi ochelarii şi învârtindu-i pe degete.

— Patru crime, zise Patrik, epuizat.

Oboseala îi dăduse chipului său o paloare cenuşie.

— Patru. Asta ca să nu mai pomenim şi de uciderea lui Lillemor Persson. Am senzaţia că ne-am cam atins limita, remarcă Annika, pe-un ton sumbru.

— Ce vrei să spui? Că nu ne vom descurca? Crezi că ar trebui să apelăm la RKP[31]?

---

[31] Rikskriminalpolisen, poliţia naţională suedeză, însărcinată cu lupta împotriva criminalităţii.

Patrik o privi atent și realiză că avea dreptate, într-o oarecare măsură. Pe de altă parte, ei erau cei care aveau o vedere de ansamblu asupra situației, lucru care putea aduce laolaltă toate detaliile enigmei. Avea să fie nevoie de cooperare între districte, însă el considera totuși că erau în stare să îi dea de cap.

— Vom începe noi, pe cont propriu, apoi vom vedea dacă va fi nevoie de ajutor, spuse el, iar Annika încuviință.

Dacă aceea era dorința lui Patrik, atunci așa aveau să procedeze.

— Când ai de gând să-i prezinți informațiile lui Mellberg? întrebă ea, fluturând notițele.

— De îndată ce stau de vorbă cu persoanele care s-au ocupat de anchetele din Lund și Nyköping. Ai datele lor de contact?

Annika încuviință.

— Îți las ție notițele mele. Ai aici totul.

O privi recunoscător. Femeia se opri înainte să iasă pe ușă.

— Ce părere ai, să fie un criminal în serie? întrebă ea, nevenindu-i să creadă că tocmai rostise un asemenea lucru.

— Așa s-ar părea, răspunse Patrik, apoi ridică telefonul și se puse pe sunat.

•

— Ce casă frumoasă! zise Anna, examinând parterul.

— Ei bine, e un pic cam răcoroasă. Pernilla a luat jumătate din mobilă, iar eu… n-am apucat să o înlocuiesc. Iar acum s-ar părea că nu mai e o idee bună. Trebuie să vând casa și n-o să pot înghesui prea multe în noul apartament.

Anna îi aruncă o privire compătimitoare.

— Chiar *este* greu, zise ea, și Dan încuviință.

— Așa e. Însă prin comparație cu lucrurile prin care ai trecut tu, ei bine…

Anna zâmbi.

— Nu-ţi face griji, nu am pretenţia ca toată lumea să-şi compare problemele cu ale mele. Cu toţii îşi au propriile necazuri, înţeleg asta.

— Mulţumesc, îi spuse Dan, zâmbind. Prin urmare, vrei să spui că sunt îndreptăţit să bombăn după pofta inimii?

— Ei, poate nici chiar aşa de mult, râse Anna.

Urcă pe scări şi făcu semn spre etaj, cu o privire întrebătoare.

— Sigur, du-te şi aruncă o privire. Ba chiar am şi făcut paturile azi şi am ridicat rufele de pe podea, aşa că nu există pericolul de a fi atacată de vreo pereche de nădragi.

Anna se strâmbă un pic, apoi râse iar. În ultima vreme, ea se amuzase deseori. Îi părea că avea de recuperat vreo câteva luni bune de râs.

Până ca Anna să revină la parter, Dan pregăti câteva sandviciuri pentru ei doi.

— Mmm, arată bine, zise ea, aşezându-se la masă.

— Mi s-a părut că ai vrea să ciuguleşti ceva. Nu îţi pot oferi decât sandviciuri. Fetele au ras totul din frigider şi n-am avut timp să fac cumpărăturile.

— Sandviciurile sunt în regulă, spuse Anna şi luă o îmbucătură zdravănă din pâinea cu brânză.

— Cum merge planificarea festivităţilor? întrebă Dan. Din câte-am auzit, Patrik a tot lucrat zi şi noapte, şi nu mai sunt nici patru săptămâni până la ziua cea mare!

— Da, am putea spune că ar fi cazul să ne mobilizăm… Dar Erica şi cu mine facem tot posibilul. Deci cred că ne vom descurca. Atâta vreme cât mama lui Patrik nu-şi va băga coada în treburile noastre.

— Despre ce e vorba aici? întrebă Dan, pentru ca apoi să primească o descriere detaliată a ultimei vizite din partea Kristinei. Cred că glumeşti, zise el, încă râzând.

— Jur, spuse Anna. Chiar aşa de rău a fost.

— Biata Erica! Şi eu care credeam că mama Pernillei a fost o soacră băgăcioasă atunci când ne-am căsătorit, spuse el, dând din cap.

— Îi simţi lipsa? întrebă Anna, iar Dan păru că nu înţelege.

— Mamei Pernillei? Nu, chiar deloc.

— Ei, hai, ştii la cine mă refer, spuse ea, aruncându-i o privire întrebătoare.

Dan făcu o pauză pentru a se gândi o clipă.

— Nu, pot să spun cu sinceritate că nu mai e cazul. I-am simţit lipsa o vreme, însă nu ştiu dacă era vorba de Pernilla. Mai degrabă îmi era dor de ceea ce avusesem, ca familie, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Da şi nu, replică Anna, întristându-se brusc. Cred că te referi la viaţa de zi cu zi, la siguranţă, la ceva previzibil. Eu n-am avut niciodată aşa ceva cu Lucas. Absolut niciodată. Dar trăind în teroare, probabil că după asta tânjeam cel mai mult. Rutină, viaţă obişnuită.

Dan îi atinse mâna.

— Nu e nevoie să vorbeşti despre asta.

— E în regulă, spuse ea clipind, în încercarea de a-şi opri lacrimile. Am vorbit aşa de mult în ultimele săptămâni, încât m-am săturat să-mi tot aud propria voce. Iar tu mi-ai ascultat fără încetare toate necazurile. Tu *chiar* trebuie să te fi plictisit de vocea mea.

Anna râse, apoi îşi şterse lacrimile cu un şerveţel de hârtie. Mâna lui Dan încă zăbovea peste a ei.

— Ba nicidecum nu m-am săturat să te aud. În ceea ce mă priveşte, ai putea vorbi fără încetare.

O linişte tihnită urmă, în vreme ce se priviră în ochi. Căldura mâinii lui Dan îi străbătu Annei întregul corp, dezmorţindu-i porţiuni pe care nici nu le ştiuse îngheţate. Dan deschise gura pentru a spune ceva, însă chiar atunci sună telefonul Annei. Amândoi

tresăriră și femeia își trase mâna pentru a căuta mobilul. Privi ecranul.

— Erica, zise ea și se ridică pentru a-i răspunde.

•

De data aceea, Patrik alesese drept loc de întâlnire cu colegii încăperea în care își luau pauza de cafea. Ceea ce avea de gând să le prezinte era copleşitor, pe puţin spus, și probabil că niște cafea și câteva chifle s-ar fi dovedit indicate. Aşteptă ca lumea să se aşeze, însă el rămase în picioare. Cu toţii îl priviră nerăbdători încă de când intră. Era evident că se întâmpla ceva, dar Annika nu dezvăluise nimic, aşa că nimeni nu știa despre ce era vorba. Ştiau doar că era ceva de proporţii. O pasăre trecu în zbor pe lângă fereastra încăperii și privirile tuturor urmăriră din reflex mişcarea, însă la scurt timp, ele se îndreptară din nou asupra lui Patrik.

— Serviţi-vă cu niște cafea și chifle, apoi vom purcede, zise Patrik, pe un ton solemn.

Cu toţii își turnară câte o ceaşcă, după care își şoptiră unul altuia să dea din mână-n mână coşul cu chifle. Apoi se lăsă tăcerea.

— La cererea mea, în ziua de luni, Annika a declanşat o cercetare la nivel naţional. În căutarea unor accidente mortale care să prezinte asemănări cu cazurile Rasmus și Marit.

Hanna ridică mâna.

— Și ce anume a relevat cercetarea?

— Am trimis o listă cu elemente comune ambelor crime: felul în care au murit victimele și obiectele găsite lângă trupurile lor neînsufleţite.

Această ultimă parte reprezenta o noutate pentru Gösta și Hanna, iar cei doi se aplecară, nerăbdători, pentru a afla mai multe.

— Ce fel de obiecte? întrebă Gösta.

Patrik îi aruncă o privire lui Martin și spuse:

— Când Martin și cu mine am verificat rucsacul pe care îl avea la el Rasmus în clipa morții, am descoperit ceva ce se afla, de asemenea, și în preajma lui Marit. În cazul ei, am descoperit obiectul pe scaunul pasagerului. La început nu i-am dat atenție, fiindcă am crezut că e doar gunoi de prin mașină. Însă atunci când am găsit același lucru în rucsac, ei bine…

Își lăsă fraza neterminată și ridică brusc mâinile.

— Ei bine, ce era? spuse Gösta, înclinându-se și mai mult.

— O pagină ruptă dintr-o carte. O carte pentru copii, zise Patrik.

— O carte pentru copii? repetă Gösta, buimăcit.

Hanna părea confuză, la rându-i.

— Da, paginile erau din *Hansel și Gretel*. Știți voi, povestea Fraților Grimm.

— Glumești, zise Gösta.

— Din păcate, nu. Iar asta nu e tot. Informația respectivă, combinată cu detaliile morții lui Rasmus și a lui Marit, ne-a condus la alte două cazuri care ar putea avea legătură cu al nostru.

— Alte două cazuri?

Era acum rândul lui Martin să fie luat prin surprindere.

Patrik dădu din cap și explică:

— Da, informația ne-a parvenit în dimineața aceasta. Alte două decese care se potrivesc șablonului. Unul în Nyköping și altul în Lund.

— Alte două cazuri?

Martin lăsa impresia că nu înțelege, iar Patrik își dădu seama de ce.

— Ești sigur că au o legătură cele patru cazuri? întrebă Hanna. Întreaga chestiune pare mult prea greu de crezut.

— Toate victimele au murit în același fel, iar lângă fiecare cadavru au fost așezate pagini rupte din

aceeaşi carte. Putem presupune că există o legătură între cazuri, zise Patrik sec.

Era surprins şi ofensat de faptul că s-ar fi îndoit cineva de el.

— Oricum, ne vom continua ancheta, sau anchetele, pornind de la ipoteza că există o legătură.

Martin ridică mâna.

— Şi celelalte victime erau antialcoolice?

Patrik dădu încet din cap. Acela era lucrul care-l deranja cel mai mult.

— Nu, zise el. S-a confirmat faptul că victima din Lund era un alcoolic înrăit, iar poliţia din Nyköping nu deţinea informaţii în legătură cu asemenea obiceiuri ale victimei din ancheta lor. Însă mă gândeam că noi doi am putea să mergem până acolo, să stăm de vorbă cu ei. Să verificăm detaliile.

Martin încuviinţă.

— Când plecăm?

— Mâine, zise Patrik. Dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat, am putea suspenda şedinţa, pentru a ne apuca de treabă. În caz că aveţi nelămuriri, vă sugerez să citiţi rezumatul pe care vi l-am pregătit. Annika a făcut câteva cópii, aşa că puteţi lua câte una, în drum spre ieşire.

Cu toţii rămaseră tăcuţi atunci când se rupseră rândurile. Fiecare se gândea ce anvergură căpătase ancheta cu care se confruntau în momentul respectiv. Şi încercau să accepte ideea că aveau să fie nevoiţi să-şi introducă în vocabular cuvintele „criminal în serie”. Aşa ceva nu se mai auzise niciodată în toată istoria poliţiei din Tanumshede.

•

Gösta se întoarse când auzi pe cineva în urma lui, la uşă.

— Martin şi cu mine vom pleca mâine. Probabil că vom lipsi vreo două zile, spuse Patrik.

— Aşa? făcu Gösta.

— Mă gândeam ca între timp, tu şi Hanna să lucraţi împreună asupra altor aspecte. De exemplu, să-i verificaţi dosarul lui Marit. Eu deja l-am citit de atâtea ori, încât am senzaţia că îmi trebuie o pereche nouă de ochi. Şi faceţi acelaşi lucru cu toate materialele legate de Rasmus Olsson. Martin a început să alcătuiască o listă cu toate persoanele care deţin câini din rasa Galgo Español; ar fi bine să lucrăm în continuare şi la aspectul ăsta. Vorbeşte cu Martin în după-amiaza asta şi vezi până unde a avansat. Altceva? A, da, reporterul de la tabloid ne-a trimis prin fax nişte cópii după jurnalul lui Lillemor. Vom primi şi originalul, dar acesta vine prin poştă şi nu ne permitem să-l aşteptăm. Voi lua în maşină două cópii, însă aţi putea să aruncaţi şi voi o privire.

Gösta dădu din cap, obosit.

— Asta e tot, zise Patrik. Noi am plecat. O pui tu la curent pe Hanna?

Gösta încuviinţă. Şi mai obosit. Era o pacoste să fie nevoit să lucreze din greu. Avea să se extenueze de tot până la începerea sezonului de golf.

Capitolul 7

Cel mai aproape simţea groaza pe timp de noapte. Dacă veneau în timp ce el dormea? Dacă nu s-ar fi putut trezi? Înainte de-a fi prea târziu. El şi sora sa aveau fiecare câte un pat în cameră. De regulă, ea îi învelea noaptea, trăgându-le plapuma până sub bărbie, după care îi săruta pe frunte, mai întâi pe el, apoi pe ea. Urma un „noapte bună” spus cu blândeţe, după care lumina se stingea. Iar uşa se încuia. În clipele acelea, răului i se dădea frâu liber prin minţile lor. Însă ei născociseră o formă de consolare. Cu paşi atenţi, el îşi croia drum spre patul fetei și se strecura aproape de ea, sub plapumă. Nu vorbeau niciodată, ci doar stăteau unul lângă celălalt, simţind căldura pe care o emana pielea lor. Erau atât de apropiaţi încât respiraţia li se contopea, devenind una singură, un aer fierbinte ce le umplea plămânii și li se răspândea către inimi, oferindu-le un sentiment de siguranţă.

Uneori stăteau treji, în felul acela. Amândoi îşi observau reciproc teama din priviri, însă nu o puteau exprima în cuvinte. În acele clipe, el simţea o asemenea dragoste faţă de sora lui, încât i se părea că urma să răbufnească. Îl copleşea lăuntric, făcându-l să-și dorească să-i dezmierde pielea, centimetru cu centimetru. Fata era atât de neajutorată, de inocentă şi o speria atât de mult lumea exterioară. Mai mult decât pe el. În cazul lui, teama era amestecată cu o sete de orice s-ar fi aflat acolo, în exterior. Lucrurile la care ar fi avut acces – asta dacă el n-ar fi fost o piază rea și dacă necunoscutul nu ar fi aşteptat afară.

Stând întins acolo, cu sora lui în braţe, el se întrebă dacă nu cumva groaza era legată de femeia cu

voce mânioasă. Apoi, de regulă, somnul punea stăpânire asupra lui. Iar odată cu el, veneau amintirile.

•

Martin suferise toată viaţa de rău de maşină, însă chiar şi-aşa, el încercă să citească paginile fotocopiate din jurnalul lui Lillemor.

— Cine-o fi acest „el" despre care tot vorbeşte? Persoana pe care o recunoaşte? zise el consternat, citind în continuare pentru a vedea dacă nu cumva mai putea găsi vreun indiciu.

— Nu scrie, veni replica lui Patrik, care citise deja copiile, înainte de plecare. Nu părea să fie sigură unde sau dacă îl văzuse cu adevărat.

— Dar zice că o făcea să se simtă neliniştită, spuse Martin, arătând spre rândurile de pe pagină. Aşadar, nu poate fi o coincidenţă faptul că a fost ucisă după aceea.

— Da, tind să-ţi dau dreptate, zise Patrik, accelerând pentru a depăşi un camion. Însă nu mai avem altceva pe care să ne bazăm, cel puţin, nu în jurnal. Şi chiar ar fi putut fi oricine. Cineva din oraş, cineva din grup, cineva din echipa de filmare. Nu ştim decât că era vorba de un bărbat.

Observă că Martin începuse să inspire profund.

— Cum e? Ţi-e rău?

O privire fugară spre colegul său i-o confirmă. Pistruii lui Martin erau de-un roşu-aprins, în contrast cu faţa sa, care era şi mai albă decât în mod normal, iar pieptul i se umfla, în încercarea disperată de a respira.

— Vrei să las puţin geamul jos? zise Patrik, încurcat.

Îi era milă de colegul său, însă nici nu dorea să conducă până în Lund într-o maşină mirosind a vomă. Martin dădu din cap, aşa că Patrik apăsă butonul care deschidea geamul pasagerului. Martin se rezemă de uşă, inhalând cu nesaţ, cu toate că aerul era amestecat cu

multe gaze de eşapament și nici nu îi oferea atât de multă alinare precum ar fi sperat.

Câteva ore mai târziu, cu picioarele înţepenite şi cu spinările dureroase, cei doi virară în parcarea secţiei de poliţie din Lund. Nu îşi permiseră decât o scurtă pauză pentru a se uşura și a-și întinde picioarele, fiindcă amândoi erau nerăbdători cu privire la ce avea să aducă întâlnirea dintre ei și comisarul Kjell Sandberg. Aşteptară doar câteva minute la recepţie până când bărbatul îşi făcu apariţia. De fapt, el trebuia să aibă sâmbăta liberă, dar fusese de acord să vină la secţie, în urma discuţiei telefonice cu Patrik.

— Cum aţi călătorit? întrebă Kjell Sandberg, conducându-i sprinten pe cei doi.

Era un bărbat foarte mic de statură – avea în jur de 1,60, după estimările lui Patrik –, însă părea să compenseze înălţimea redusă printr-o cantitate imensă de energie. Când vorbea, își folosea tot corpul și gesticula frenetic. Atât lui Martin, cât și lui Patrik le venea greu să ţină pasul cu el, fiindcă aproape că alerga înaintea lor. Marşul forţat îi conduse într-un final spre o încăpere destinată pauzei de cafea, iar Kjell le făcu semn celor doi să intre primii.

— M-am gândit să stăm aici, nu în biroul meu, zise comisarul, arătând spre o masă pe care se afla un morman de dosare.

Cel de deasupra era etichetat „Börje Knudsen”, nume care, după cum aflase Patrik cu o zi în urmă, îi aparţinea victimei numărul trei – sau doi, în caz că le luau în ordine cronologică. Se aşezară și Kjell împinse mormanul de dosare înspre Patrik.

— Mi-am petrecut ziua de ieri parcurgând din nou totul. După ce v-am auzit întrebarea, ei bine, trebuie să recunosc, am început să privesc într-o cu totul altă lumină câteva cazuri din trecut.

Dădu din cap cu părere de rău, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Așadar, nu au existat deloc suspiciuni pe-atunci, în urmă cu șase ani? Vreo presimțire că lucrurile nu stăteau așa cum ar fi trebuit? zise Patrik, atent să nu pară acuzator.

Kjell dădu iar din cap. Mustața stufoasă îi săltă într-un mod comic atunci când mișcă din cap.

— Nu, sincer să fiu, n-am avut idee să fi fost ceva în neregulă cu moartea lui Börje. Trebuie să înțelegeți faptul că Börje era unul dintre acei „clienți” pe care ne așteptam să-i găsim morți la un moment dat. Băutura fusese cât pe ce să-l bage în mormânt de mai multe ori, însă a reușit să scape. Așadar, ne-am gândit că… Ei bine, ne-am înșelat, zise el, ridicându-și mâinile și având pe chip o expresie îndurerată.

Patrik dădu consolator din cap.

— Din câte-am înțeles, a fost o eroare ușor de făcut, în situația de față. Și noi am crezut, pentru o vreme, că ne confruntam cu un accident.

Auzindu-l că recunoaște așa ceva, Kjell păru să se simtă mai bine.

— Ce anume v-a făcut să ne răspundeți? întrebă Martin, încercând să nu se holbeze la mustața săltăreață.

Încă mai era palid în urma drumului cu mașina și, recunoscător, își îndesă în gură câțiva biscuiți digestivi. Asta îl ajută puțin. De regulă, avea nevoie de o oră și ceva pentru a-și veni complet în fire după o călătorie lungă cu mașina.

La început, Kjell nu spuse nimic și răsfoi prin maldărul de dosare, căutând ceva. Apoi scoase un dosar pe care-l deschise și-l puse dinaintea lui Patrik și Martin.

— Uitați-vă aici. Sunt pozele făcute când l-am găsit pe Börje. Murise în apartamentul său în urmă cu vreo

săptămână, aşa că nu e o priveliște prea frumoasă, adăugă el. Nimeni nu a observat nimic până nu a început să se simtă mirosul.

Era, într-adevăr, un tablou înfiorător. Însă atenția le fu captată de ceea ce ținea Börje în mână. Părea a fi o coală mototolită. Când răsfoiră prin poze, cei doi văzură un prim-plan al hârtiei, după ce fusese luată din mâna bărbatului și netezită. Era o pagină din aceeași carte pe care Patrik și Martin o cunoșteau acum prea bine. *Hansel și Gretel*, de Frații Grimm. Se priviră, iar Kjell spuse:

— Da, aici nu mai e vorba despre o simplă coincidență. Și mi-am amintit fiindcă mi s-a părut așa de straniu ca Börje să țină în mână o pagină dintr-o carte pentru copii. El n-avea copii…

— Încă mai aveți pagina?

Patrik își ținu respirația și-și simți trupul contractându-i-se de nerăbdare. Kjell nu spuse nimic, dar un zâmbet îi apăru în colțul gurii atunci când scoase la iveală o pungă de plastic ce fusese așezată pe scaunul de lângă el.

— Un amestec de noroc și îndemânare, spuse.

Patrik luă protocolar punga și îi studie conținutul, după care i-o înmână și lui Martin, care de asemenea cercetă pagina cu nerăbdare.

— Dar restul? Rănile și modul în care a murit? întrebă Patrik, încercând să studieze mai îndeaproape fotografiile ce arătau corpul neînsuflețit al lui Börje.

I se păru că distinge umbre vinețîi în jurul gurii, însă cadavrul era într-o asemenea stare de putrefacție, încât era greu să-și dea seama.

— Din nefericire, nu deținem niciun fel de informații cu privire la plăgi. După cum am spus, corpul nu se afla într-o stare corespunzătoare pentru a i se face autopsia, iar Börje avea mai mereu câte-o

rană sau alta. Aşadar, întrebarea e: am fi reacţionat oare chiar şi dacă…?

Vocea i se pierdu, iar Patrik înţelese ce voia să spună. Börje fusese un beţiv care deseori era implicat în bătăi. Faptul că probabil băuse până când murise nu le oferise niciun motiv de a porni o anchetă minuţioasă.

— Însă avea o cantitate mare de alcool în corp?

Kjell dădu afirmativ din cap, iar mustaţa îi săltă din nou.

— Adevărat, avea un grad de alcoolemie ieşit din comun, însă toleranţa îi crescuse de-a lungul anilor. Concluzia medicului legist a fost că Börje băuse pur şi simplu o sticlă întreagă şi murise din cauza unei intoxicaţii cu alcool.

— Are vreo rudă cu care să putem sta de vorbă?

— Nu, Börje nu avea pe nimeni. Singurii oameni cu care interacţiona erau poliţiştii şi prietenii săi de pahar. Ei, şi persoanele pe care le mai întâlnea prin puşcărie.

— Pentru ce-a făcut puşcărie?

— O mulţime de lucruri. Lista se află aici, în dosarul de deasupra, cu date cu tot. Ultraj, intimidare, şofat în stare de ebrietate, omucidere, furt, tot ce vreţi. Probabil că a petrecut mai mult timp înăuntru decât afară.

— Pot lua cu mine materialele acestea? întrebă Patrik, ţinându-şi pumnii strânşi.

Kjell încuviinţă.

— Da, asta era şi ideea. Promiteţi-mi că ne veţi anunţa dacă va fi nevoie de ajutor pe viitor. O să mai pun întrebări în stânga şi-n dreapta, să văd dacă mai putem afla ceva care să vă fie de folos.

— Apreciem sincer, zise Patrik, în timp ce amândoi se ridicară, pentru a pleca.

În drum spre ieşire, fură nevoiţi să alerge pentru a ţine pasul cu Kjell.

— Mergeţi înapoi în seara asta? întrebă el când ajunseră la intrarea principală.

— Nu, ne-am rezervat o cameră la Scandic. Ca să putem parcurge materialul pe îndelete, înainte de următoarea oprire de mâine.

— Nyköping, parcă auzisem?

Dintr-odată, Kjell păru foarte serios.

— Nu întâlneşti prea des o situaţie ca asta: un criminal să opereze pe o arie aşa de extinsă.

— Nu, zise Patrik, cu aceeaşi seriozitate. Nu e ceva comun. Nu e deloc comun.

•

— Ce preferi? Umblatul după dulăi sau răsfoitul prin dosarul lui Marit?

Gösta nu îşi putu ascunde frustrarea provocată de sarcinile ce le reveneau. Nici Hanna nu părea foarte încântată. Pesemne că aşteptase cu nerăbdare o dimineaţă relaxantă de sâmbătă, petrecută acasă, alături de soțul ei. Însă Gösta se văzu nevoit să admită faptul că prilejul de a lucra suplimentar era o excepţie. În secţia lor de poliţie, o anchetă care să implice cinci crime nu era ceva la ordinea zilei.

Gösta și Hanna se așezară la masă pentru a ataca sarcinile lăsate de Patrik, însă niciunul dintre ei nu simţi vreo urmă de entuziasm. Gösta o privi pe Hanna, care stătea în faţa blatului de lucru și turna cafea. Nicidecum plinuţă atunci când începuse noua slujbă la secţie, femeia ajunsese numai piele şi os. Gösta se întrebă din nou cum o fi fost viaţa ei de familie. În ultima vreme, pe chipul femeii se citea o oarecare tensiune, dacă nu chiar suferinţă. Poate că ea și soțul ei nu puteau avea copii, speculă Gösta. Ajunsese la vârsta de patruzeci de ani, și tot fără odrasle. Ar fi vrut să-i poată oferi un umăr pe care să plângă, dar avu senzaţia că oferta sa nu i-ar fi picat bine. Hanna îşi dădu la o parte o şuviță de păr bălai. Brusc, colegului său îi păru că gestul acela simplu

înglobase atât de multă vulnerabilitate și nesiguranță. Hanna Kruse era pe deplin o femeie a contrastelor. Puternică și neînfricată, la suprafață. În același timp, anumite gesturi trădau cu totul altceva… o latură slabă; mai bine de-atât nu știa cum să o descrie Gösta. Însă atunci când femeia se întoarse către el, se întrebă dacă nu cumva analizase prea mult lucrurile. Chipul Hannei era acum împietrit. Nu se citea pe el nicio urmă de slăbiciune.

— Eu aleg documentele lui Marit, spuse ea, așezându-se. Tu ia cățelușii, în regulă?

Îl privi pe deasupra ceștii de cafea.

— Mie îmi convine. Doar am zis că poți alege.

Hanna zâmbi, iar modul în care acel zâmbet îi îmblânzi fața îl făcu pe Gösta să-și pună și mai mult la îndoială speculațiile.

— Mare păcat că trebuie să muncim acum, ce zici, Gösta? spuse ea, făcându-i cu ochiul.

El nu se putu abține să nu-i zâmbească, la rându-i. Își îndepărtă gândurile cu privire la viața ei de familie și hotărî pur și simplu să se bucure de compania colegei sale.

— Bine, mie îmi revin potăile, zise el, ridicându-se în picioare.

— Ham, ham, replică ea, zâmbind, după care începu să răsfoiască dosarul aflat în fața sa.

•

— Am auzit că au avut loc niște scene pe aici, zise Lars, privindu-i neînduplecat pe concurenți, care stăteau adunați în jurul lui.

Nimeni nu rupse tăcerea. Lars mai făcu o încercare.

— Ar putea cineva să mă lămurească și pe mine ce s-a întâmplat?

— Tina s-a făcut de râs, bombăni Jonna.

Tina îi aruncă o privire dușmănoasă, apoi se uită în jurul său și zise:

— Pe naiba! Sunteţi doar invidioşi pentru că nu l-aţi găsit voi şi nu v-a trecut prin cap aşa ceva!

— N-aş fi făcut niciodată un lucru atât de odios, replică Mehmet, privindu-şi vârfurile pantofilor.

Fusese nefiresc de supus în ultimele zile. Lars îşi îndreptă atenţia asupra lui.

— Tu cum te mai simţi, Mehmet? Pari cam deprimat.

— N-am nimic, zise el, uitându-se în continuare la pantofi.

Lars îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu insistă. Mehmet nu părea dispus să-şi împărtăşească sentimentele. Poate că lucrurile aveau să decurgă mai bine în cadrul sesiunii individuale. Lars se reîntoarse la Tina.

— Ce scria în jurnal de te-a supărat aşa de tare? întrebă el cu blândeţe.

Tina făcu un gest ca şi cum şi-ar fi pus lacăt la buze.

— Ce te-a determinat să crezi că erai îndreptăţită să o arunci aşa pe Barbie… pe Lillemor, în gura presei?

— A scris în jurnal că Tina nu are pic de talent, interveni Calle.

Relaţia dintre el şi Tina fusese extrem de glacială după discuţia pe care o avuseră la restaurant, iar Calle profită de ocazie pentru a o împunge. Vorbele pe care i le aruncase fata încă îl usturau, drept urmare, el făcu remarca pe un ton maliţios. În momentul acela, nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i facă rău.

— Şi nici n-o poţi condamna pe Barbie, replică el, rece. Ea doar spunea adevărul.

— Taci, taci, taci! strigă Tina, împroşcând stropi mici de salivă.

— Haideţi să ne calmăm, spuse Lars, pe un ton aspru. Lillemor a scris ceva compromiţător despre tine în jurnal, drept urmare, ţie ţi s-a părut că ai dreptul să-i defăimezi amintirea.

O privi cu neînduplecare pe Tina, care își feri privirea. Exprimate de el în felul acela, lucrurile păreau atât de… haine și răutăcioase.

— A scris porcării despre voi toți, zise fata, privind în jurul său, în încercarea de a transfera o parte din nemulțumirea lui Lars către ceilalți. Despre tine a scris că ești o pușlama răzgâiată, Calle. Și că tu, Uffe, erai unul dintre cei mai proști oameni pe care i-a cunoscut vreodată. Și că Mehmet era atât de nesigur și îngrijorat că nu îi făcea pe plac familiei sale, și că ar fi trebuit să-și dea seama că avea nevoie de o coloană vertebrală!

Făcu o scurtă pauză, dar apoi își îndreptă privirea asupra Jonnei.

— Cât despre tine… A scris că era atât de jalnic faptul că te tot tăiai. Nu a menajat pe nimeni. Iar acum știți și voi. Mai e cineva de părere că „trebuie să-i cinstim amintirea lui Barbie” sau ce alte idioțenii ați mai debitat pe-aici? Dacă vă simțiți vinovați pentru toate lucrurile pe care i le-ați spus la petrecere, încetați! A primit ce-a meritat!

Tina își flutură brusc părul, provocând pe oricine să o contrazică.

— A meritat să și moară? zise Lars, calm.

Încăperea se cufundă în liniște. Tina își roase agitată o unghie. Apoi se ridică dintr-odată și fugi afară. Toate privirile o urmăriră.

•

Șoseaua se întindea la nesfârșit înaintea lor. Oboseala atâtor ore de condus începea să se facă simțită. Patrik întoarse capul pentru a se uita la colegul său, aflat pe locul șoferului. Martin se oferise să conducă în ziua respectivă, în speranța că asta îi va mai potoli puțin senzația de greață. Ideea funcționase, iar cei doi nu mai aveau nicio sută de kilometri până în Nyköping. Martin căscă, molipsindu-l și pe Patrik. Amândoi râseră.

— Cred că am stat treji până mult prea târziu azi-noapte, spuse Patrik.

— Mda, și eu cred la fel. Însă aveam multe de examinat.

— Așa-i.

Petrecuseră seara în camera lui Patrik, citind și recitind toate detaliile cazului. Martin nu se retrăsese înapoi în propria cameră decât târziu de tot. În plus, mai durase încă o oră până ca ei să adoarmă, hăituiţi fiind de toate gândurile și lucrurile care nu se legau nicicum.

— Cum se mai simte Pia? întrebă Patrik, pentru a schimba subiectul.

— Grozav! spuse Martin, schimbându-se la faţă. Greţurile de dimineaţă au dispărut. Ba chiar se simte excelent acum. Sunt așa de entuziasmat, abia aştept!

— Mda, cunosc sentimentul.

Gândurile lui Patrik zburară la Maia. Își dorea atât de mult să fie acasă, alături de ea și de Erica, încât îl durea sufletul.

— Are de gând să facă testarea cu ultrasunete pentru a afla sexul copilului? întrebă Patrik, în timp ce ieşiră de pe autostradă, înspre Nyköping.

— Ei bine, încă nu ştiu. Dar nu cred, zise Martin, uitându-se atent la semnele de circulaţie. Voi ce-aţi făcut? Aţi aflat înainte?

— Nu, în felul ăsta, pare că trişezi. Am vrut să fie o surpriză. Iar la primul copil nu prea contează așa de mult. Ar fi frumos ca al doilea să fie băiat, ca să avem câte unul din fiecare.

— Doar nu o să…? zise Martin uluit, întorcându-se spre Patrik.

— Nu, nu, nu, râse acesta. Încă nu, slavă cerului. Momentan suntem ocupaţi până peste cap, încercând să ne adaptăm la viaţa alături de Maia. Dar poate că mai târziu…

— Ce părere are Erica? Având în vedere prin câte necazuri a trecut…

Martin se opri, nesigur dacă era în regulă să pomenească subiectul respectiv.

— De fapt, n-am discutat despre asta. Probabil că doar am presupus eu că vom avea doi, spuse Patrik, căzând pe gânduri. Ei, iată-ne ajunşi, în sfârşit, adăugă el, bucuros să pună capăt subiectului.

Se dădură jos din maşină, cu picioarele înţepenite, şi se întinseră puţin înainte de-a intra în secţia de poliţie. Începuse să devină rutină – pentru Patrik, cel puţin. Era a treia oară când vizita o secţie nouă de poliţie, dintr-un oraş nou. La întâlnirea cu comisarul, pe Patrik îl uimi din nou cât de eterogene puteau fi cadrele poliţieneşti în Suedia. În plus, nu mai întâlnise niciodată o persoană a cărei înfăţişare să difere atât de mult de imaginea pe care el şi-o formase pornind de la un nume. Pentru început, Gerda Svensson era mult mai tânără decât şi-o închipuise, având în jur de treizeci şi cinci de ani. Şi în ciuda unui nume suedez prin excelenţă, tenul său avea aceeaşi culoare şi strălucire precum mahonul întunecat. Era o femeie de o frumuseţe izbitoare. Patrik îşi dădu seama că stătea acolo, cu gura căscată, iar o privire aruncată înspre Martin îl făcu să realizeze că şi colegul lui se făcea de râs. Patrik îi dădu un cot lui Martin, apoi îi întinse mâna comisarului Svensson.

— Colegii mei ne aşteaptă în sala de conferinţe, zise Gerda Svensson, conducându-i într-acolo.

Vocea îi era joasă, dar şi caldă, în acelaşi timp, şi cum nu se putea de plăcută. Patrik realiză că îi era foarte greu să-şi dezlipească ochii de la ea.

Merseră în tăcere până la sala de conferinţe. Unicul zgomot era cel al pantofilor, pe podea. Când intrară în cameră, doi bărbaţi se ridicară şi le veniră în întâmpinare, cu mâinile întinse. Unul dintre ei avea

în jur de cincizeci de ani, era scund și îndesat, dar cu o licărire în priviri și un zâmbet cald. Se prezentă drept Konrad Meltzer. Celălalt era cam de aceeași vârstă cu Gerda, un blond înalt și zdravăn. Lui Patrik nu putu să nu-i treacă prin gând faptul că el și Gerda alcătuiau un cuplu excelent. Atunci când bărbatul se prezentă drept Rickard Svensson, Patrik își dădu seama că intuise corect. Formau, într-adevăr, un cuplu.

– Din câte înțeleg, aveți multe informații relevante cu privire la una dintre anchetele noastre, rămasă nerezolvată.

Gerda se așeză între Konrad și soțul ei, iar niciunul nu păru deranjat de faptul că ea preluase comanda.

– Eu am condus ancheta în cazul morții Elsei Forsell, spuse ea, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Patrik. Konrad și Rickard au lucrat alături de mine, și am dedicat multe ore de lucru în cadrul cercetării. Din nefericire, am ajuns într-un punct din care nu mai puteam continua. Asta până alaltăieri, când am primit cererea dumneavoastră.

– Am știut imediat că exista o legătură între cazurile noastre atunci când am aflat despre pagina din carte, spuse Rickard, cu brațele încrucișate pe masă.

Patrik se întrebă cum o fi fost să ai nevasta drept șefă. Deși se considera un bărbat emancipat, tot i-ar fi fost greu să-i fie subaltern Ericăi. Pe de altă parte, nici ea nu ar fi apreciat prea mult să-l aibă pe Patrik drept șef.

– Rickard și cu mine ne-am căsătorit la finalul anchetei. De atunci, lucrăm în divizii separate.

Gerda îl privi, iar Patrik simți că se îmbujorează. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva ea chiar îi putea citi gândurile, însă apoi realiză că probabil nu

era prea dificil să ghicească ce-i trecea prin minte. Cu siguranţă că mai existaseră şi alţii înaintea lui.

— Unde se afla pagina pe care aţi găsit-o? întrebă el, pentru a schimba subiectul.

Un zâmbet mic apăru pe buzele Gerdei, semn că observase fâstâceala lui Patrik, însă cel care vorbi de data aceea fu Konrad.

— Într-o Biblie pe care o avea lângă ea.

— Unde a fost găsită?

— În apartamentul său. De către unul dintre membrii congregaţiei sale.

— Congregaţie? întrebă Patrik. Ce fel de congregaţie?

— Crucea Fecioarei Maria, îi răspunse Gerda. O congregaţie catolică.

— Catolică? întrebă Martin. Era de prin vreo ţară sudică?

— Există catolici şi în Scandinavia, zise Patrik, uşor jenat de ignoranţa lui Martin. E o formă de creştinism practicată pe tot globul, şi există câteva mii de catolici în Suedia.

— Adevărat, spuse Rickard. Există, de fapt, o sută şaizeci de mii de catolici în Suedia. Elsa fusese membră de mulţi ani, iar congregaţia era practic familia sa.

— Nu avea niciun fel de rude? întrebă Patrik.

— Nu, nu am reuşit să găsim nicio rudă apropiată, zise Gerda. Am condus multe interogatorii cu membrii congregaţiei, pentru a stabili dacă se produsese vreo ruptură, orice lucru care să fi putut cauza uciderea Elsei. Însă am obţinut numai rezultate negative.

— Dacă am vrea să stăm de vorbă cu vreun membru al congregaţiei care să-i fi fost apropiat Elsei, pe cine aţi recomanda? întrebă Martin, apoi îşi pregăti pixul, gata să ia notiţe.

— Preotul, fără îndoială. Părintele Silvio Mancini. El chiar *este* din sudul Europei, spuse Gerda, făcându-i cu ochiul lui Martin, care se îmbujoră.

— Din câte am înțeles, victima din Tanumshede prezenta și ea urme că fusese legată?

Întrebarea îi era adresată lui Patrik.

— Da, e adevărat. Medicul nostru legist i-a găsit crestături de funie atât pe braţe, cât şi pe încheieturi. A fost cumva unul dintre indiciile care v-au făcut imediat să consideraţi moartea Elsei drept omucidere?

— Da.

Gerda scoase o fotografie și o împinse, de-a lungul mesei, spre Martin şi Patrik. Aceştia o priviră pentru câteva clipe şi observară că urmele de funie erau evidente. Fără nicio îndoială, Elsa Forsell fusese legată. Patrik mai recunoscu și ciudatele semne vineții din jurul gurii.

— Ați găsit cumva și urme de bandă adezivă?

O privi pe Gerda, care dădu aprobator din cap.

— Da, adeziv de la o bandă maro, comună.

Gerda își drese vocea, după care spuse:

— Suntem foarte interesaţi de informaţiile pe care le aveţi în legătură cu aceste omucideri. Fireşte că vă vom oferi, la rândul nostru, toate informaţiile de care dispunem. Ştiu că uneori există o oarecare rivalitate între secţiile de poliţie, dar sper cu sinceritate să putem coopera şi să putem păstra deschise porţile între noi.

Nu era o rugăminte, ci o aserţiune rece. Patrik încuviință fără să mai stea pe gânduri.

— Bineînțeles. Avem nevoie de tot ajutorul posibil. Inclusiv de al dumneavoastră. Aşadar, să împărţim între noi copiile oricăror materiale de care dispunem. Şi putem păstra legătura prin telefon.

— Bun, zise Gerda.

Patrik nu putu să nu observe privirea admirativă pe care o primi din partea soţului. Respectul lui Patrik faţă de Rickard Svensson crescu. Era nevoie de un bărbat adevărat pentru a aprecia o soţie cu o carieră mai de succes decât cea proprie.

— Ştiţi unde îl putem găsi pe părintele Mancini? întrebă Martin în timp ce se pregăteau de plecare.

— Congregaţia catolică se află în centrul oraşului.

Konrad îi scrise repede adresa şi-i dădu bucata de hârtie lui Martin. Le explică, de asemenea, cum să ajungă acolo.

— După ce vorbiţi cu părintele Silvio, puteţi să vă întoarceţi pentru a lua de la recepţie pachetul cu toate materialele necesare, zise Gerda, scuturându-i mâna lui Patrik. Voi avea grijă să vi se facă toate copiile.

— Vă mulţumim pentru ajutor, spuse Patrik cu sinceritate.

Cooperarea inter-districtuală nu era întotdeauna favorizată de către secţiile de poliţie, după cum menţionase şi Gerda, aşa că Patrik era extrem de bucuros fiindcă ancheta respectivă urma să aibă un curs diferit.

•

— Când ai de gând să laşi deoparte comportamentul ăsta prostesc?

Jonna închise ochii. Vocea de la telefon a mamei sale era mereu atât de aspră, de acuzatoare.

— Tata şi cu mine am stat de vorbă şi ni se pare că dai dovadă de iresponsabilitate, irosindu-ţi viaţa în felul acesta. În plus, trebuie să luăm în considerare şi reputaţia noastră şi a spitalului; trebuie să înţelegi că ne faci şi pe noi de râs!

— Eram sigură că trebuia să fie ceva legat de spital, mormăi Jonna.

— Ce-ai zis? Jonna, trebuie să vorbeşti mai tare, ca să te pot înţelege. Ai nouăsprezece ani acum, trebuie

să înveţi să pronunţi clar. Şi mă văd nevoită să o spun, aceste ultime articole de prin ziare ne-au tulburat cumplit pe tata şi pe mine. Oamenii încep să se întrebe ce fel de părinţi suntem. Iar noi ne-am dat toată silința, te asigur de asta. Însă tata și cu mine avem sarcini importante de îndeplinit, iar tu, Jonna, eşti acum destul de mare pentru a înţelege asta. Trebuie să dai dovadă de mai mult respect faţă de ceea ce facem noi. Ştii, ieri am operat un băieţel din Rusia care a venit aici pentru a-şi trata o problemă serioasă la inimă. Nu a putut beneficia în ţara lui de operaţia necesară, însă eu am putut să-l ajut! Datorită mie va supravieţui și va duce o viaţă împlinită! Cred că ar trebui să dovedeşti mai multă modestie în faţa vieţii, Jonna. Ţie întotdeauna ţi-a fost simplu. Ţi-am refuzat noi vreodată ceva? Ai avut mereu cu ce să te îmbraci, un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă. Gândește-te la toţi copiii care nu au nici măcar jumătate, ba nu, nici măcar o zecime din ce ai avut tu. Ei ar fi recunoscători să fie în locul tău. Şi nici n-ar face tâmpenii și nu s-ar răni singuri. Nu, eu cred că eşti foarte egoistă, Jonna. E timpul să te maturizezi! Tata și cu mine considerăm că…

Jonna întrerupse apelul telefonic și se lăsă încet în jos, cu spatele rezemat de perete. Starea de nelinişte i se intensifică din ce în ce mai mult, până când fetei i se păru că avea să i se reverse pe gură. Îi năpădi fiecare părticică a trupului, făcând-o să aibă impresia că urma să explodeze. Fu copleșită, ca de multe alte ori, de sentimentul că nu avea încotro să o apuce, încotro să fugă. Cu mâinile tremurânde, ea scoase lama pe care o ţinea mereu în portofel. În clipele acelea, degetele îi fremătară așa de puternic, încât scăpă lama din mână şi, înjurând, încercă să o ridice de pe podea. Se tăie de câteva ori la degete, dar, într-un final, izbuti să o apuce, și o duse încet

spre interiorul antebraţului drept. Concentrându-se intens, privi lama pe care o aduse din ce în ce mai aproape de pielea degradată, plină de cicatrici, piele care avea mai degrabă aspectul unor cratere de pe Lună, cu petice albe și roz, brăzdate de crestături roșii, ca niște râulețe. Odată cu primele picături de sânge, ea îşi simţi anxietatea domolindu-se. Apăsă și mai tare, iar pârâiaşul deveni un şuvoi roşu, care zvâcnea. Jonna îl urmări cu o uşurare ce i se putea citi pe întregul chip. Ridică lama și trasă un nou râuleț printre cicatrici. Apoi ridică privirea și zâmbi camerei de filmat. Aproape că părea fericită.

•

— Îl căutăm pe părintele Silvio Mancini.

Patrik îi arătă insigna femeii care le răspunse la uşă. Aceasta se dădu la o parte şi strigă:

— Silvio! A venit poliţia în legătură cu ceva!

Un bărbat cărunt, îmbrăcat în blugi și pulover, se îndreptă spre ei. Patrik se aşteptase ca el să îşi facă apariţia în haine bisericeşti, și nu în unele obişnuite. Realiza că preotul nu putea umbla mereu în veşminte clericale, însă chiar şi-aşa, el avu nevoie de puţin timp pentru a-şi reveni de pe urma surprizei.

— Mă numesc Patrik Hedström, iar acesta e Martin Molin, zise el, arătând spre colegul său.

Preotul dădu din cap și îi conduse către niște canapele. Sanctuarul era micuţ, dar bine îngrijit, și plin de simboluri pe care Patrik, cu limitatele sale cunoştinţe, le asocia catolicismului - precum imaginile cu Fecioara Maria sau crucifixul impunător. Femeia care le deschisese uşa aduse cafea și prăjituri. Părintele Silvio îi mulţumi călduros. Drept răspuns, ea îi zâmbi, după care se retrase. Părintele Silvio îşi îndreptă atenţia asupra celor doi poliţişti, cărora li se adresă într-o suedeză perfectă, însă cu un inconfundabil accent italian.

— Aşadar, cu ce pot fi de folos poliţiei?

— Am dori să vă punem câteva întrebări cu privire la Elsa Forsell.

Părintele Silvio oftă.

— Am tot sperat ca poliția să găsească, mai devreme sau mai târziu, un indiciu de orice fel. Deși cred cu tărie în flăcările purgatoriului, aş prefera ca ucigaşul să își primească pedeapsa încă din această viață.

Le zâmbi, dovedind, în acelaşi timp, atât umor, cât și empatie. Patrik căpătă impresia că bărbatul îi fusese apropiat Elsei, lucru confirmat de observația ce urmă.

— Elsa mi-a fost o bună prietenă, timp de mulți, mulți ani. Era foarte implicată în activitatea congregației noastre, iar eu i-am fost și duhovnic.

— Se născuse catolică?

— Nu, zise părintele Silvio, râzând. Puțini oameni din Suedia se nasc catolici, asta dacă nu cumva provin din familii care să fi emigrat aici din țări catolice. Însă ea a venit la una dintre slujbele noastre și da, cred că a simțit că și-a găsit aici un cămin. Elsa era… o persoană pe care ați putea-o numi „suflet pierdut”. Se afla în căutarea unui lucru, pe care a simțit că l-a aflat alături de noi.

— Și ce anume căuta? întrebă Patrik, privindu-l pe bărbatul dinaintea lui.

Întreaga conduită a preotului stătea mărturie pentru faptul că acesta era un om capabil de o empatie imensă, un om ce răspândea calm și liniște. Un adevărat slujitor al Domnului.

Părintele Silvio păstră un moment de tăcere înainte de a-i răspunde. Părea că vrea să-și cântărească vorbele, dar într-un final, el îl privi fix în ochi pe Patrik și spuse:

— Iertare.

— Iertare? întrebă Martin.

— Iertare, îi repetă cu calm părintele Silvio. E ceea ce căutăm cu toţii, chiar fără să o ştim, mulţi dintre noi. Iertare pentru păcatele noastre, pentru eşecuri, pentru defecte și pentru greşeli. Iertare pentru lucrurile pe care le-am făcut… și pentru cele pe care nu le-am făcut.

— Şi de ce căuta Elsa iertare? zise Patrik încet, privindu-l intens pe preot.

Pentru o clipă, avu senzaţia că părintele Silvio era pe cale să le spună ceva. Însă acesta își plecă privirea și zise:

— Spovedania e un legământ solemn. Şi ce mai contează? Cu toţii avem ceva pentru care să fim iertaţi.

Patrik simţi că în spatele vorbelor sale mai era ceva, însă ştia destul în legătură cu jurământul de tăcere al unui duhovnic, încât să nu insiste.

— Cât timp a fost Elsa membră a bisericii dumneavoastră? întrebă el, în schimb.

— Optsprezece ani, răspunse părintele Silvio. După cum am spus, am devenit prieteni foarte apropiaţi de-a lungul timpului.

— Ştiţi să fi avut inamici de vreun fel? Voia cineva să-i facă rău?

Din nou, preotul ezită, apoi dădu din cap.

— Nu, nu ştiu nimic despre aşa ceva. Elsa nu avea pe nimeni în afară de noi, nici prieteni, nici duşmani. Noi eram familia sa.

— E un lucru obişnuit? întrebă Martin, fără să-şi poată ascunde tonul sceptic.

— Ştiu la ce vă gândiţi, răspunse liniştit bărbatul cu plete argintii. Însă noi nu avem asemenea reguli exclusive și restrictive pentru membrii noştri. Majoritatea au atât familie, cât şi prieteni, la fel ca în orice altă congregaţie creştină. Dar Elsa nu ne avea decât pe noi.

— În legătură cu modul în care a murit, zise Patrik. Cineva i-a dat cu forţa o cantitate mare de alcool. Care era atitudinea Elsei cu privire la băutură?

Din nou, lui Patrik i se păru că simte o ușoară ezitare, însă preotul spuse, râzând:

— Din punctul acesta de vedere, cred că Elsa era precum majoritatea oamenilor. Uneori mai bea câte un pahar sau două, sâmbătă seara. Însă niciodată în exces. Nu, eu aş zice că avea o atitudine normală faţă de alcool. Apropo, eu am învăţat-o să aprecieze vinurile italiene, iar din când în când, organizam degustări aici. Erau foarte populare.

Patrik ridică din sprânceană. Preotul catolic îl surprindea cu adevărat.

După o pauză, în care se gândi dacă mai avea şi altceva de întrebat, Patrik îşi puse cartea de vizită pe masă, în faţa lui.

— Dacă vă mai amintiţi ceva, sunaţi-ne, vă rog.

— Tanumshede, zise părintele Silvio, citind cartea de vizită. Unde vine asta?

— Pe coasta de vest, spuse Patrik şi se ridică. Între Strömstad şi Uddevalla.

Patrik privi uluit cum părintele Silvio se făcu brusc livid la faţă. Pentru o clipă, el păru la fel de palid precum fusese Martin în timpul călătoriei spre Lund, cu o zi în urmă. Apoi preotul îşi veni în fire şi dădu scurt din cap. Derutaţi, Patrik şi Martin îşi luară la revedere, stăpâniţi amândoi de sentimentul că părintele Mancini ştia mult mai mult decât declarase.

•

Secţia de poliţie stătea în expectativă. Toată lumea aştepta cu nerăbdare să afle ce anume descoperiseră Patrik şi Martin în urma excursiei lor de la sfârşitul săptămânii. La întoarcerea din Nyköping, Patrik mersese direct la secţie şi petrecuse câteva ore pregătindu-se pentru şedinţă. Pereţii biroului său erau acoperiţi cu fotografii şi notiţe, iar din loc în

loc, Patrik făcuse câteva însemnări și trasase niște săgeţi. Părea haotic, însă curând el avea să aducă ordine în toată acea confuzie.

Încăpură cu greu atunci când se îngrămădiră cu toţii în birou, însă Patrik n-ar fi vrut să afişeze în altă parte materialele anchetei, aşa că se vedeau nevoiţi să ţină ședința acolo. Martin ajunse primul și se aşeză undeva în spate. Apoi îşi făcură apariţia Annika, Gösta, Hanna şi Mellberg. Nimeni nu spuse vreo vorbă în timp ce inspectară materialele expuse pe pereţi. Fiecare încerca să afle indiciul care avea să conducă la găsirea ucigaşului.

— După cum ştiţi, eu și Martin am vizitat în acest sfârşit de săptămână cele două oraşe, Lund şi Nyköping. Ambele secţii de poliţie ne-au contactat fiindcă aveau cazuri ce se potriveau criteriilor formulate de noi, pornind de la uciderea lui Marit Kaspersen și a lui Rasmus Olsson. Victima din Lund, spuse el, întorcându-se și arătând spre fotografia de pe perete, se numea Börje Knudsen. Avea cincizeci şi doi de ani şi era alcoolic înrăit. A fost găsit mort în apartamentul său. Din nefericire, decesul se produsese cu atât de mult timp în urmă, încât medicului legist i-a fost imposibil să găsească urme ale tipurilor de răni pe care le prezentau celelalte victime. Pe de altă parte… avea asta în mână, zise Patrik, făcând o scurtă pauză pentru a lua o gură de apă din paharul de pe birou.

Arătă spre perete, lângă fotografia victimei, unde stătea punga de plastic ce conţinea pagina din cartea pentru copii.

Mellberg ridică mâna.

— Ne-a comunicat cumva Laboratorul Naţional de Expertize Criminalistice dacă s-au găsit amprente pe paginile aflate lângă Marit şi Rasmus?

Pe Patrik îl surprinse faptul că șeful său era la curent, ca niciodată.

— Da, am primit un răspuns, iar paginile ne-au fost înapoiate.

Făcu semn spre foile prinse lângă fotografiile lui Marit și Rasmus.

— Din nefericire, nu s-au găsit amprente pe ele. Pagina lui Börje nu a fost examinată niciodată, așa că va fi trimisă către LNEC astăzi. Însă pagina găsită lângă victima din Nyköping, Elsa Forsell, a *fost* examinată în timpul anchetei. Rezultat negativ.

Mellberg dădu din cap, semn că era mulţumit de răspuns. Patrik continuă.

— Cazul lui Börje a fost clasificat drept un accident; au crezut că pur și simplu a băut până a murit. În schimb, moartea Elsei Forsell a fost anchetată de colegii noştri din Nyköping drept omucidere, însă nu a fost găsit niciun făptaş.

— Au existat suspecţi? întrebă Hanna.

Femeia părea hotărâtă și concentrată, însă uşor palidă. Patrik își făcu griji că s-ar fi putut îmbolnăvi. Nu își putea permite să-și piardă oamenii, în situaţia curentă.

— Nu, nu au existat suspecţi. Nu avea legături decât cu membrii congregaţiei, iar nimeni nu părea să-i poarte pică. Și ea a fost ucisă în propriul apartament, spuse el, arătând spre fotografia făcută la locul crimei. Iar într-o Biblie aflată lângă ea s-a găsit asta, continuă el, indicând pagina din *Hansel și Gretel*.

— Ce fel de dezaxat o mai fi și ăsta? spuse Gösta, neîncrezător. Ce-are de-a face basmul cu toate?

— N-am idee, însă ceva îmi spune că asta reprezintă cheia întregii anchete.

— Să sperăm că nu va afla și presa despre asta, bombăni Gösta. O să se transforme în „ucigaşul Hansel şi Gretel”, având în vedere cât de mult le place să dea porecle asasinilor.

— Ei bine, nici măcar nu mai e nevoie să precizez cât de important e să nu răsufle aceste lucruri în presă, zise Patrik, evitând prudent contactul vizual cu Mellberg.

Deși avea funcția de șef al secției, uneori era ca o moară stricată. Însă până și Mellberg părea să se fi săturat de atenția primită în ultimele săptămâni din partea presei, fiindcă dădu din cap, semn că era de acord.

— Ați reușit să vă dați seama care ar putea fi legătura dintre crime? întrebă Hanna.

Patrik se uită la Martin, care zise:

— Nu, din nefericire, am ajuns înapoi de unde am plecat. Börje cu siguranță nu era abstinent, iar Elsa părea să aibă o atitudine normală față de băutură – nu era nici abstinentă, nici nu consuma în exces.

— Așadar, nu avem idee care este legătura dintre crime? conchise Hanna, părând neliniștită.

Patrik oftă și cercetă cu privirea materialul de pe pereți.

— Nu, zise el. Tot ce știm e că probabil aceeași persoană a comis toate crimele; altminteri, nu există niciun punct comun între cazuri. Nu avem nimic care să indice vreo legătură între Elsa, Börje, Marit și Rasmus sau între zonele în care locuiau. Firește, însă, că vom fi nevoiți să mergem înapoi pentru a sta iar de vorbă cu rudele lui Marit și Rasmus, ca să stabilim dacă aceștia recunosc numele Elsei sau al lui Börje, ori dacă știu ca victimele să fi trăit în Lund ori Nyköping. Momentan, orbecăim prin întuneric, însă trebuie să existe o legătură. Trebuie! spuse frustrat Patrik.

— Ai putea marca locațiile? întrebă Gösta, arătând spre harta Suediei, ce trona undeva în spate.

— Bineînțeles, e o idee bună, zise Patrik, scoțând niște ace cu gămălie colorate, dintr-o cutiuță aflată în sertarul biroului. Înfipse cu grijă cele patru ace

pe suprafaţa hărţii, în cele patru puncte esenţiale: Tanumshede, Borås, Lund şi Nyköping.

— Măcar ucigaşul se află în jumătatea sudică a ţării. Asta restrânge cât de cât aria de căutare, spuse Gösta cu acreală.

— Da, să fim recunoscători pentru asemenea mici favoruri, chicoti Mellberg, dar încetă când văzu că nimeni nu-i consideră amuzantă remarca.

— Aşadar, avem multe de făcut acum, zise Patrik, pe un ton serios. Şi nici nu trebuie să pierdem din vedere ancheta în cazul morţii lui Persson. Gösta, ai ajuns undeva cu lista posesorilor de câini?

— E gata. Am reuşit să dau de o sută şaizeci de persoane. Cu siguranţă că mai există şi câţiva care nu sunt în registrele oficiale. Însă mai bine de-atât nu s-a putut.

— Continuă cu cei pe care îi ai, corelează-i cu lista de adrese şi vezi dacă se poate stabili vreo legătură între unii dintre ei şi regiunea aceasta.

— Sigur, zise Gösta.

— Mă gândeam să văd dacă e posibil să aflu şi alte informaţii cu privire la paginile din carte, spuse Patrik. Martin şi Hanna, aţi putea sta din nou de vorbă cu Ola şi Kerstin, să vedeţi dacă recunosc numele lui Börje ori al Elsei? Şi discutaţi cu Eva, mama lui Rasmus Olsson. Faceţi-o prin telefon, fiindcă am nevoie aici de voi.

Gösta ridică mâna, ezitând.

— N-ar trebui să merg şi să stau iar de vorbă cu Ola Kaspersen? Hanna şi cu mine i-am făcut o vizită săptămâna trecută şi am avut impresia că ne ascundea ceva.

Hanna îl privi pe Gösta.

— Eu n-am observat asta, zise ea pe un ton care sugera faptul că Gösta îşi imagina lucruri.

— Dar trebuie să fi băgat de seamă când…

Gösta se întoarse către Hanna pentru a argumenta, însă Patrik îl întrerupse.

— Mergeţi amândoi în Fjällbacka şi staţi de vorbă cu Ola; Annika se poate ocupa ea de lista proprietarilor de câini. Aş vrea să văd lista respectivă, aşa că lasă-mi-o pe birou când e gata.

Annika încuviinţă şi luă notiţe.

— Martin, tu verifică filmările din noaptea în care a murit Barbie. Poate că ne-a scăpat ceva, aşa că parcurge tu înregistrările, cadru cu cadru.

— S-a făcut, zise Martin.

— Aşadar, la treabă, spuse Patrik, cu mâinile în şolduri.

Cu toţii se ridicară şi mărşăluiră afară din birou. Rămas singur, Patrik dădu jos de pe perete cele patru foi rupte din carte şi îşi simţi mintea complet goală. Cum oare avea să capete informaţii suplimentare din acele pagini?

Îi veni o idee. Îşi îmbrăcă haina, puse cu grijă foile într-un dosar şi plecă grabnic din secţia de poliţie.

•

Cu telecomanda în mână, Martin îşi propti picioarele pe masă. Începuse să se sature până peste cap de întreaga poveste. În ultimele săptămâni, totul fusese prea intens, prea solicitant, prea tensionat. Pe deasupra, avusese parte de puţină odihnă şi de prea puţin timp petrecut alături de Pia şi „micul sufleţel”, acela fiind numele dat „proiectului în curs de execuţie”.

Apăsă butonul „play” şi lăsă caseta să ruleze cu încetinitorul. Mai urmărise filmarea aceea, aşa că punea la îndoială necesitatea unei noi vizionări. De unde ştiau ei că fusese captată pe bandă vreo imagine cu ucigaşul sau vreun indiciu? Aparent, Lillemor îşi găsise sfârşitul după ce fugise din centrul comunitar.

Însă Martin era obişnuit să facă exact ceea ce i se spunea şi nu era dispus să se certe cu Patrik.

Simţi că îl ia somnul cum stătea aşa, în poziţia aceea relaxată. Ritmul lent îi sporea oboseala şi fu nevoit să-şi ţină ochii deschişi. Nimic nou nu apăru pe ecran. Prima fu cearta dintre Uffe şi Lillemor. Trecu pe viteză normală, pentru a putea auzi sunetul, în timp ce Uffe o acuza pe Lillemor de faptul că vorbise porcării pe la spatele lui şi le zisese celorlalţi că era un Neanderthalian prost şi plictisitor. Iar Lillemor se apăra, cu lacrimi în ochi, susţinând că nu spusese aşa ceva nimănui, că totul era o minciună, că îşi bătea cineva joc de ea. Uffe nu părea să o creadă, iar altercaţia deveni fizică. Apoi Martin se văzu pe sine şi pe Hanna făcându-şi apariţia şi oprind cearta. Din când în când, camera aducea în prim-plan feţele lor, iar Martin îşi dădu seama că păreau la fel de hotărâţi precum se şi simţiseră în clipele respective.

După aceea urmară aproape trei sferturi de oră în care nu se întâmplă nimic pe casetă. Martin încercă din răsputeri să fie atent, să identifice lucruri pe care le ratase, poate ceva ce fusese spus în legătură cu alte persoane. Însă nu găsi nimic nou. Iar somnul ameninţa încontinuu să-i închidă ochii. Apăsă pe butonul de „pauză” şi merse să-şi toarne o ceaşcă de cafea. Avea nevoie de tot ajutorul posibil ca să stea treaz. După ce apăsă iar pe butonul „play”, îşi îndreptă spatele şi continuă să urmărească înregistrarea. Începu să se işte o ceartă între Tina, Calle, Jonna, Mehmet şi Lillemor. Auzi şi din partea lor aceleaşi acuzaţii precum cele ale lui Uffe. Ţipau cu toţii la Lillemor, o împingeau şi întrebau ce-o apucase să spună numai porcării în legătură cu ei. O văzu pe Jonna lansând un atac violent împotriva ei. Lillemor se apără din nou, plângând atât de tare încât rimelul îi curse pe obraji, în râuleţe întunecate.

Martin nu putu să nu fie impresionat când văzu cât de mică, neajutorată şi tânără păru brusc, în spatele întregului arsenal de păr, machiaj şi silicon. Era doar o fetiță. Luă o gură de cafea, apoi văzu pe ecran cum Hanna intervine pentru a dezamorsa conflictul. Camera o urmări când pe Hanna, care o conduse pe Lillemor la o parte, când pe el. Cu o mină furioasă, Martin îi puse la punct pe ceilalţi participanţi. Apoi camera se reîntoarse către parcare, iar el o văzu pe Lillemor alergând spre oraş. Camera se concentră asupra spatelui fetei, după care o arătă pe Hanna vorbind la telefonul mobil şi pe Martin, încă furios, privind-o pe Lillemor cum se îndepărta.

Timp de încă o oră, el urmări doar tineri în stare de ebrietate şi participanţi la emisiune, petrecând. Până la ora trei dimineaţa, plecaseră cu toţii, iar camerele încetaseră să mai filmeze. Martin stătu şi se uită fix la ecranul negru, cât timp caseta se derulă. N-ar fi putut spune că descoperise ceva nou, care să îi ajute să progreseze. Însă ceva dintr-un ungher ascuns al minţii sale nu-i dădea pace; era ca și cum ar fi avut un fir minuscul de praf în ochi. Privi ecranul negru, după care apăsă din nou pe butonul „play”.

•

– Nu am decât o oră alocată prânzului, spuse Ola irascibil, când deschise uşa. Deci spuneţi pe scurt.

Gösta şi Hanna intrară şi se descălţară. Nu mai fuseseră în casa lui Ola până atunci, însă nu fură surprinși de ordinea și curățenia ce domneau. La urma urmei, îi văzuseră biroul.

– Voi mânca în timp ce stăm de vorbă, zise Ola, arătând spre o farfurie cu orez, pui și mazăre.

„Nu tu sos”, observă Gösta, care nici nu ar fi conceput o masă fără sos. Pe de altă parte, el era binecuvântat cu un metabolism care îl ajuta să nu se

îngraşe. Încă nu făcuse burtă, în ciuda regimului cu multe calorii. Poate că Ola nu era la fel de norocos.

— Aşadar, ce mai vreţi acum? zise Ola, împungând cu grijă nişte mazăre cu furculiţa.

Gösta observă fascinat cum Ola părea să urască să amestece diferitele feluri de mâncare în aceeaşi înghiţitură; tipicar, el mânca separat mazărea, orezul şi puiul.

— De când am fost aici ultima oară, am mai căpătat nişte informaţii noi, spuse Gösta, sec. Vă sună cunoscut numele Börje Knudsen ori Elsa Fosell?

Ola se încruntă şi se întoarse la auzul unui zgomot din spatele lui. Sofie intră în cameră şi îi privi nedumerită pe Gösta şi pe Hanna.

— Tu ce cauţi acasă? zise Ola mânios, privindu-şi cu asprime fiica.

— Nu… nu mă simt bine, răspunse aceasta.

Într-adevăr, părea un pic trasă la faţă.

— Dar ce ai? întrebă Ola, suspicios.

— Mi s-a făcut rău. Am vomat, zise ea, iar mâinile tremurânde şi pelicula fină de sudoare ce-i acoperea pielea părură a-l convinge pe tatăl său.

— Atunci du-te şi întinde-te, zise el pe un ton oarecum mai blând.

Sofie dădu însă din cap.

— Nu, vreau să stau aici, cu tine.

— Am zis du-te şi întinde-te.

Vocea lui Ola era hotărâtă, însă privirea fiicei sale dovedea şi mai multă încăpăţânare. Fără să-i răspundă, ea se aşeză pe un scaun, într-un colţ îndepărtat. Cu toate că prezenţa ei acolo îl stânjenea în mod evident, Ola nu spuse nimic, ci doar luă o nouă gură de orez.

— Ce aţi întrebat? Care erau numele acelea? zise Sofie, aruncându-le o privire goală lui Gösta şi Hannei.

— Întrebam dacă tatăl tău - sau tu - aţi auzit vreodată numele Börje Knudsen ori Elsa Forsell.

Sofie se gândi puţin, după care dădu din cap şi îl privi întrebător pe tatăl ei.

— Tată, recunoşti numele?

— Nu, zise Ola. Nu le-am mai auzit în viaţa mea. Cine sunt?

— Două noi victime ale unui criminal, zise Hanna încet.

Ola tresări şi se opri cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură.

— Ce-aţi spus?

— Sunt două dintre persoanele care i-au căzut victimă aceluiaşi asasin care a ucis-o pe fosta dumneavoastră soţie. Şi pe mama ta, adăugă Hanna, fără să o privească pe Sofie.

— Ce naiba ziceţi acolo? Mai întâi veniţi aici şi întrebaţi de Rasmus ăla. Apoi mai apăreţi cu încă două persoane? Dar poliţia ce păzeşte?

— Lucrăm fără încetare, zise tăios Gösta.

Individul acela îl scotea din pepeni. Inspiră profund, apoi spuse:

— Victimele locuiau în Lund şi în Nyköping. A avut Marit vreo legătură cu unul din aceste oraşe?

— De câte ori trebuie să vă spun? se răsti Ola. Eu şi Marit ne-am cunoscut în Norvegia şi, la optsprezece ani, ne-am mutat aici împreună, ca să lucrăm. Şi n-am mai locuit nicăieri altundeva de atunci! Sunteţi retardaţi sau ce?

— Tată, calmează-te, îi spuse Sofie, punându-i mâna pe braţ.

Atingerea ei păru să aibă efect, iar Ola spuse, pe tonul său glacial:

— Cred că ar trebui să vă faceţi datoria, în loc să ne tot sâcâiţi pe noi. Nu ştim nimic!

— E posibil să nu conştientizaţi faptul că ştiţi ceva, preciză Gösta. Datoria noastră e să aflăm tot ce se poate.

— Credeţi că ştim ceva în legătură cu motivul pentru care a fost ucisă mama? replică Sofie, cu o voce demnă de milă.

Cu coada ochiului, Gösta o văzu pe Hanna întorcându-şi capul. În ciuda exteriorului său dur, femeia părea tulburată de discuţia cu persoanele apropiate victimei. Pentru un poliţist, aceasta era o trăsătură problematică, însă într-un fel pozitivă. Gösta însuşi considera că devenise prea indiferent de-a lungul multilor ani pe care-i petrecuse în poliţie.

— Din păcate, nu putem elabora, îi spuse el Sofiei, care nu părea să se simtă bine.

Spera să nu fie contagios. Nimeni nu ar fi apreciat dacă şi-ar fi făcut apariţia plin de microbi la secţie, îmbolnăvindu-i pe toţi.

— Nu există nimic, absolut nimic ce să nu ne fi spus, în legătură cu Marit? Orice ar fi de folos pentru a găsi o legătură dintre ea şi celelalte victime.

Gösta se uită fix spre Ola. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când discutaseră cu el, la Inventing. Individul le ascundea ceva. Însă fără să clipească, Ola şuieră printre dinţi:

— Nu… ştim… nimic! mai bine duceţi-vă să staţi de vorbă cu lesbiana, poate ştie ea ceva!

— Eu… eu…, se bâlbâi Sofie, privindu-şi nesigură tatăl.

Părea că încearcă să articuleze câteva cuvinte, însă fără să ştie cum.

— Eu…, începu iar fata, dar o privire din partea lui Ola o făcu să tacă.

După aceea, se năpusti afară din bucătărie, cu mâna la gură. Dinspre baie se auzi sunetul vărsăturilor.

– Fiica mea nu se simte bine. Aş dori să plecaţi acum.

Gösta o privi pe Hanna, iar aceasta dădu din umeri. Se îndreptară spre uşă, iar Gösta se întrebă ce anume dorise fata să le spună.

•

Biblioteca era cufundată în calm și liniște în acea dimineaţă de luni. Pe vremuri, se putea ajunge uşor pe jos, de la poliţie, însă acum, că se mutase în noua clădire Futura, Patrik fu nevoit să meargă cu maşina. Când intră, nu găsi pe nimeni în spatele biroului de la recepţie, dar după ce spuse precaut „Bună ziua”, bibliotecara din Tanumshede își făcu apariția de după unul din rafturi.

– Bună, ce cauţi aici? spuse uimită Jessica, ridicând din sprânceană.

Patrik își dădu seama că trecuse multă vreme de când pusese piciorul ultima dată în bibliotecă. Mai cu seamă de prin şcoala generală sau, în orice caz, din perioada respectivă. Câţi ani trecuseră de atunci? Nici măcar nu voia să se gândească. Cu siguranţă nu de când lucra Jessica la bibliotecă, deoarece femeia era de aceeași vârstă cu el.

– Mda, bună. Mă întreb dacă m-ai putea ajuta cu ceva.

Patrik aşeză dosarul pe masă și scoase cu grijă pungile de plastic în care se aflau paginile. Jessica veni să arunce o privire. Era înaltă şi zveltă, cu părul blond, până la umeri, strâns lejer într-o coadă de cal. Pe vârful nasului i se rezema o pereche de ochelari și Patrik nu putu să nu se întrebe dacă purtatul ochelarilor nu era cumva o cerinţă obligatorie pentru a obţine un post la biblioteca şcolii.

– Sigur, spune-mi doar cu ce ţi-aş putea fi de folos.

— Am aici câteva pagini dintr-o carte pentru copii, zise Patrik, arătând spre foile rupte. Mă întreb dacă există vreo cale de a afla din ce carte provin sau mai degrabă, care ar trebui să fie ordinea corectă.

Jessica își împinse înapoi ochelarii și ridică grijuliu pungile de plastic, începând să le studieze. Le puse una lângă cealaltă, apoi începu să le tot schimbe locul.

— Acum sunt în ordine, zise ea, mulţumită.

Patrik se aplecă şi aruncă o privire. Acum povestea curgea cum trebuie, începând cu pagina care fusese în Biblia Elsei Forsell. Îi veni o idee strălucită. Paginile se aflau în aceeaşi ordine ca și crimele. Prima era pagina Elsei Forsell, urmată de cea a lui Börje Knudsen, apoi cea a lui Rasmus Olsson, iar într-un final, pagina găsită lângă Marit Kaspersen, în maşină. O privi recunoscător pe Jessica.

— Deja m-ai ajutat, spuse el, examinând iar paginile. Îmi poţi spune și altceva despre cartea aceasta? De unde provine?

Bibliotecara se gândi pentru o clipă, apoi merse după tejghea și începu să tasteze ceva la computer.

— Îmi pare o carte destul de veche. Probabil că a fost publicată în urmă cu mult timp. Îţi poţi da seama după ilustraţii și după cum sună textul în suedeză.

— Deci cam cât de veche ai zice că e?

Patrik nu își putu ascunde nerăbdarea din voce.

Jessica îl privi pe deasupra ochelarilor. Pentru o clipă, lui Patrik i se păru că seamănă teribil de mult cu Annika. După aceea, femeia îi spuse:

— Asta încerc să-mi dau seama. Dacă aş avea un moment de liniște și pace.

Patrik se simţi ca un școlărel ce tocmai fusese mustrat. Își ţinu gura și privi degetele Jessicăi zburând peste tastatură.

După un timp, care lui Patrik îi păru o eternitate, femeia zise:

— De-a lungul anilor, povestea lui *Hansel și Gretel* a fost publicată în multe ediţii aici, în Suedia. Însă le-am ignorat pe cele de după 1950, aşadar am ajuns la un număr restrâns. Înainte de 1950, văd aici zece ediţii. Aş zice că e una dintre ediţiile din anii ’20. Să văd dacă-i pot da de urmă pe vreun site cu antichităţi, ca să-mi fac o idee mai clară despre variantele din perioada respectivă.

Mai tastă ceva la computer, iar Patrik fu nevoit să se abţină să bată din picior, de nerăbdare.

Într-un final, Jessica îi spuse:

— Uite, ţi se pare cunoscută imaginea?

Patrik merse după tejghea și zâmbi satisfăcut la vederea unei poze de copertă, desenată în acelaşi stil ca și ilustraţiile de pe paginile găsite lângă victime.

— Asta e bine, zise Jessica. Vestea cea proastă e că nu e nicidecum o carte rară. A apărut în 1924, într-o ediție de o mie de cópii. Și nu există garanţia că proprietarul cărţii a cumpărat-o sau a primit-o cadou în momentul apariţiei. E posibil să fi dat de carte într-un anticariat de aproape oriunde. Căutând site-uri cu cartea aflată în stoc prin anticariate, am găsit zece cópii de vânzare astăzi, în diferite zone ale ţării.

Patrik simţi cum îi piere entuziasmul. Ştiuse că șansele erau mici, însă chiar și-așa, nutrise un dram de speranţă că avea să descopere ceva prin intermediul cărţii. Merse înapoi, în faţa tejghelei, și privi mânios către paginile aflate pe masă. Ar fi vrut mai mult ca orice să le facă bucăţi-bucăţele, de frustrare, dar se abţinu.

— Ai observat că lipseşte o foaie? întrebă Jessica, venind lângă el.

Patrik o privi, uluit.

— Nu, nu m-am gândit la asta.

— Se vede din numerotare, spuse ea, arătând spre una dintre pagini. Prima foaie pe care o ai e compusă din paginile 5 și 6, apoi se sare direct la 9 și 10, apoi la 11 și 12, iar ultimele sunt 13 și 14. Așa că lipsește foaia numerotată 7 pe o parte și 8 pe cealaltă.

Gândurile lui Patrik i se învălmășeau în minte. Pricepu imediat ce însemna asta. Undeva, mai exista o altă victimă.

Capitolul 8

N-ar fi trebuit să o facă. Era conştient de asta. Dar nu se putea abţine. Surorii nu îi plăceau insistențele și rugămințile sale de a căpăta ceva imposibil de obţinut. Însă ceva lăuntric îl determina să o facă. Trebuia să afle ce anume era acolo. Ce exista dincolo de pădure și de câmp. Acolo unde ea mergea zi de zi cu maşina, atunci când îi lăsa singuri acasă. Pur și simplu trebuia să-i afle înfăţişarea, să vadă cum era acea realitate de care li se aducea aminte ori de câte ori un avion plana pe deasupra lor sau departe, departe de tot, se auzea sunetul unei maşini.

La început, ea refuzase. Le spusese că nici nu încăpea vorba. Căminul, sanctuarul lor era unicul loc în care puteau fi în siguranță, unicul loc în care băiatul, mica ei piază rea, putea fi în siguranță, însă el stăruise. Cu fiecare rugăminte, avea senzația că împotrivirea ei se mai diminua un pic. Își dădea seama cât de insistent părea, cât de încăpățânat îi era tonul ori de câte ori vorbea despre necunoscutul pe care şi-ar fi dorit să-l vadă, măcar o dată.

Sora îi stătea mereu alături, fără a scoate vreun cuvânt. Îi urmărea, cu un animal de pluş în braţe şi cu degetul mare în gură. Niciodată nu pomenea că ar fi avut aceeaşi dorinţă ca și el. Şi niciodată nu ar fi îndrăznit să ceară. Însă uneori, când fata stătea pe băncuţa de la geam, privind spre pădurea ce părea nesfârşită, el remarca o licărire în ochii ei, semn al aceleiași dorințe. În momentele acelea, își dădea seama că și ea tânjea la fel de mult după lumea de afară.

Acela era motivul pentru care nu înceta să insiste. O ruga, o implora. Femeia îi amintea de povestea pe

care o citiseră atât de des. Despre fratele şi sora care se rătăciseră în pădure, fiindcă fuseseră curioşi. Erau singuri şi înspăimântaţi, prizonieri ai unei vrăjitoare rele. Ei doi s-ar fi putut rătăci acolo. Ea era cea care îi proteja. Voiau să se rătăcească? Voiau să rişte să nu mai găsească drumul înapoi spre casă? În definitiv, ea deja îi salvase o dată din ghearele vrăjitoarei… Vocea femeii părea întotdeauna aşa de slabă şi de tristă când îi răspundea la rugăminţi cu şi mai multe întrebări. Dar ceva lăuntric îl îndemna să insiste, cu toate că durerea îi sfâşia pieptul atunci când vocea femeii începea să tremure şi ochii i se umpleau de lacrimi.

Însă tentaţia de a dezlega misterele lumii exterioare se dovedea mult prea puternică.

•

— Bine aţi venit!

Erling le făcu semn invitaţilor să intre în hol şi se îndreptă de spate atunci când văzu cameramanul urmându-i îndeaproape.

— Viveca şi cu mine suntem încântaţi că aţi acceptat invitaţia noastră la această cină restrânsă de adio. Aici, în umilul nostru cămin, adăugă el, chicotind înspre cameră.

Spectatorii aveau să aprecieze acea scurtă incursiune în viaţa celor „bogaţi şi celebri” - aşa cum se exprimase când îi descrisese lui Fredrik Rehn propunerea. Fireşte că lui Fredrik i s-a părut o idee strălucită ca participanţii la emisiune să fie invitaţi la o cină de adio în casa marelui grangur din oraş. Era, cu siguranţă, foarte potrivit.

— Haideţi, intraţi, intraţi, zise Erling, dirijându-i spre sufragerie. Viveca o să vină imediat să vă întâmpine şi să vă servească o băutură. Sau poate că nu trageţi la măsea? zise el, făcând cu ochiul şi râzând cu poftă la propria sa glumă. Uitaţi că vine şi

Viveca să vă aducă băuturile, adăugă, arătând spre soţia sa, care nu rosti nicio vorbă.

Discutaseră în legătură cu asta înainte ca musafirii şi echipa de filmare să îşi facă apariţia. Femeia fusese de acord să stea deoparte şi să îl lase pe el să fie în centrul atenţiei. În definitiv, lui i se datora faptul că emisiunea avusese loc.

— M-am gândit să gustaţi şi nişte băuturi pentru adulţi, de dragul variaţiei, zise Erling, radios. Un veritabil „Dry Martini”, după cum le numim în Stockholm.

Râse din nou, un pic cam zgomotos, însă dorea să poată fi auzit pe ecran. Tinerii îşi adulmecară prudenţi băuturile, care conţineau fiecare câte o măslină străpunsă de o scobitoare.

— Trebuie să mâncăm şi măslina? întrebă Uffe, strâmbând din nas.

Erling zâmbi.

— Nu, puteţi sări peste asta, dacă vreţi. E mai mult pentru decor.

Uffe încuviinţă şi dădu pe gât băutura, încercând cu grijă să evite măslina.

Câţiva îi urmară exemplul. Erling, uşor derutat şi cu paharul ridicat în aer, le spuse:

— Ei bine, aveam de gând să vă urez bun venit, dar se pare că unii dintre noi sunt însetaţi. Aşadar, *skål*[32]!

Ridică mai sus paharul, primi drept răspuns un murmur vag, apoi sorbi încet din Dry Martini.

— Mai pot bea unul? zise Uffe, întinzând paharul spre Viveca.

Aceasta se uită spre Erling, care dădu afirmativ din cap. Ce naiba, trebuiau să se distreze un pic şi puştanii.

---

[32] *Noroc!*

Nici nu venise încă momentul desertului și Erling W. Larson începuse deja să regrete. Își aminti vag avertizarea lui Fredrik Rehn de a nu servi prea mult alcool la cină, însă în mod prostesc, el nu ţinuse cont de sfaturile producătorului. Dacă își amintea bine, Erling nu crezuse că poate să existe ceva mai rău decât momentul când întreaga echipă de manageri plecase la Moscova, într-o călătorie de afaceri. Întâmplările de acolo îi erau oarecum neclare, dar își mai amintea un amalgam de imagini, printre care și caviar rusesc, votcă din belşug și un bordel. Ceea ce nu luase Erling în considerare fusese faptul că una era să se îmbete cumplit într-o călătorie de afaceri, și cu totul alta era să aibă cinci tineri turmentaţi în propria-i casă. Până și mâncarea se dovedise un dezastru. Abia dacă se atinseseră de tartinele cu caviar, iar rizoto-ul cu cochilii Saint-Jacques fusese întâmpinat cu sunete ce imitau regurgitarea, venite cu precădere din partea barbarului Uffe. Apogeul serii păru să fie chiar în momentul acela, când dinspre toaletă se auzeau sunete de vărsături. Gândindu-se că măcar se atinseseră de desert, văzu îngrozit cum mousse-ul de ciocolată fu regurgitat peste minunata și proaspăt montata sa gresie.

— Am mai găsit niște vin, măi… Erlă-perlă, bolborosi Uffe, venind triumfător din bucătărie cu o sticlă desfăcută de vin.

Cu un sentiment de deznădejde, Erling își dădu seama că lui Uffe îi trecuse prin minte să desfacă unul dintre vinurile sale cele mai bune și mai de preţ. Simţi cum clocotește de furie, dar se abţinu atunci când realiză că tocmai o asemenea reacţie aștepta și camera de filmat ce-l avea în prim-plan.

— Ca să vezi, ce noroc, zise el printre dinţii încleștaţi.

Aruncă o privire înspre Fredrik Rehn, parcă implorându-i ajutorul. Însă producătorul părea să

considere că Erling o căutase cu lumânarea, drept urmare, își întinse paharul gol spre Uffe.

— Toarnă-mi și mie puțin, Uffe, zise el, ignorându-l în mod deliberat pe consilier.

— Și mie, spuse Viveca, privindu-și sfidătoare soțul, după o întreagă seară petrecută în tăcere.

În adâncul său, Erling clocotea de mânie. Asta era răzvrătire! Apoi zâmbi camerei de filmat.

•

Rămăsese mai puțin de o săptămână până la nuntă. Erica începuse să devină agitată, însă toate chestiunile practice fuseseră rezolvate. Ea și Anna munciseră pe brânci cu pregătirile: aranjamentele florale, cartonașele pentru locuri, așezarea invitaților, muzica, totul. Erica îl privi îngrijorată pe Patrik care, aflat vizavi de ea la masă, își mesteca indiferent mâncarea de dimineață. Erica îi pregătise micul dejun preferat: ciocolată caldă și pâine crocantă subțire cu brânză și caviar. Ei i se întorcea stomacul pe dos numai când le vedea. În clipele acelea, însă, era pregătită să facă aproape orice ca să-l facă să mănânce. „Măcar n-o să aibă probleme să intre în frac”, se gândi ea.

În ultima vreme, Patrik bântuise prin casă precum o stafie. Venea de la serviciu, mânca, se arunca în pat, apoi pleca iar la secție a doua zi, dis-de-dimineață. Fața îi era suptă și cenușie, cu urme vizibile de oboseală și frustrare. Era demoralizat. În urmă cu o săptămână, el îi spusese că trebuia să mai existe o victimă undeva. Emiseseră o nouă înștiințare către toate secțiile de poliție din țară, însă fără niciun rezultat. Cu o voce deznădăjduită, el îi povestise, de asemenea, cum parcurseseră întregul material, în repetate rânduri, fără a găsi nimic care să-i ajute în cadrul anchetei. Gösta stătuse de vorbă la telefon cu mama lui Rasmus, însă nici măcar ea nu recunoscuse

numele de Elsa Forsell şi Börje Knudsen. Ancheta se afla într-un punct mort.

— Ce-aveţi azi în plan? îl întrebă Erica, încercând să păstreze un ton cât mai neutru.

Patrik ronţăia ca un şoricel colţul pâinii crocante; în ultimul sfert de oră, el nu reușise să mănânce mai mult de jumătate.

— Aşteptăm un miracol, răspunse el abătut.

— Dar nu puteţi cere ajutor din afară? De la celelalte districte implicate? Sau poate de la… RKP?

— Am păstrat legătura cu secţiile din Lund, Nyköping și Borås, care lucrează, la rândul lor, din greu. Cât despre RKP… ei bine, sperasem să ne putem descurca și singuri, însă începem să credem că ar fi bine să chemăm întăriri.

Căzu pe gânduri și muşcă iarăşi din pâine, iar Erica nu se putu abţine și se aplecă, dezmierdându-i obrazul.

— Încă mai vrei să mergem până la capăt sâmbătă?

Bărbatul o privi, surprins, apoi expresia de pe chip i se îmblânzi. Se întinse, îi luă mâna și o sărută chiar în podul palmei.

— Draga mea, bineînţeles că vreau! Vom avea o zi minunată, cea mai frumoasă din viaţa noastră, în afară de ziua naşterii Maiei, desigur. Și promit să fiu fericit, bine dispus și atent numai la tine în ziua noastră cea mare. Fii fără grijă, aştept cu nerăbdare să mă căsătoresc cu tine.

Erica se uită la el, nesigură, dar apoi îi văzu privirea sinceră.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, zâmbi Patrik. Și să nu crezi că nu-mi dau seama ce eforturi imense aţi făcut tu și Anna pentru a planifica totul.

— Știu că ai avut multe pe cap. În plus, i-a făcut și Annei un bine, zise Erica, privind spre sufragerie, unde Anna se instalase pe canapea alături de Emma și

Adrian, pentru a se uita la un program TV dedicat copiilor. Maia încă dormea și, în ciuda dispoziției posomorâte a lui Patrik, era un lux pentru Erica să îl aibă numai pentru sine pe iubitul ei.

— Aș fi vrut doar ca…, întrerupse ea tăcerea.

Patrik păru a-i citi gândurile.

— Ai fi vrut doar ca părinții tăi să poată fi prezenți.

— Da și nu… Cu cea mai mare sinceritate, mi-aș dori ca tata să fie aici. Probabil că mama ar fi fost la fel de nepăsătoare ca de obicei, atunci când era vorba de mine și de Anna.

— Ați mai vorbit despre Elsy? Despre motivul pentru care se purta așa?

— Nu, zise îngândurată Erica. Însă m-am gândit mult la asta. E ciudat că știm atât de puține lucruri despre viața mamei dinainte de a-l fi cunoscut pe tata. Singurul lucru pe care l-a spus a fost că părinții ei au murit cu mult timp în urmă – numai atât știam eu și cu Anna. N-am văzut niciodată fotografii cu ei. Nu-i straniu?

Patrik încuviință.

— Da, într-adevăr sună ciudat. Poate că ar trebui să faci niște cercetări genealogice. Te pricepi să dezgropi asemenea informații. Rămâne doar să te pui pe treabă, odată ce-am terminat cu nunta.

— Odată ce-am terminat cu ea? zise Erica pe un ton amenințător. Îți pare nunta noastră ceva cu care trebuie să… terminăm odată?

— Nu, răspunse Patrik, fără să găsească altă replică mai bună.

În schimb, își înmuie pâinea crocantă în ciocolata caldă. Știa când era timpul să nu se mai împotrivească. Lăsă mâncarea să-i oprească orice alte vorbe i-ar fi trecut prin minte.

•

— Ei bine, astăzi se termină distracția.

Lars dorise o întâlnire cu ei în împrejurări mai puţin formale decât de obicei, aşa că îi invită la cafea şi prăjituri, în cafeneaua Pappas care, lucru de la sine înţeles, se afla pe strada principală din Tanumshede.

— O să fie super să scăpăm de aici, zise Uffe, îndesându-şi în gură un pateu.

Jonna îl privi dezgustată şi preferă să ronţăie un măr.

— Ce planuri aveţi? întrebă Lars, sorbind din ceai.

Concurenţii se uitară fascinaţi cum bărbatul îşi aruncă şase cuburi de zahăr în ceaşcă.

— Ca de obicei, răspunse Calle. Mă duc acasă şi mă întâlnesc cu amicii. Ieşim în oraş să ne facem de cap. Puicuţele din Kharma mi-au simţit lipsa.

Râse, dar în priviri i se citi deznădejde şi tristeţe.

Tinei îi sclipiră ochii.

— Nu acolo petrece de obicei Prinţesa Madeleine?

— A, da, Madde, zise Calle, nonşalant. A fost la un moment dat combinată cu unul dintre amicii mei.

— Zău? făcu Tina, impresionată.

Pentru prima oară într-o lună, ea îl privi pe Calle cu puţin respect.

— Mda, însă el i-a dat papucii. Mămica şi tăticul ei îşi băgau nasul prea mult.

— Mămica şi… Ooo, zise Tina, cu ochii şi mai mari. Grozav!

— Aşadar, tu ce ai de gând să faci? o întrebă Lars pe Tina.

Fata îşi îndreptă umerii.

— Eu plec în turneu.

— În turneu? râse batjocoritor Uffe, întinzându-se după altă prăjitură. Te duci să bei şi poate să cânţi vreo melodie sau două, după care să te fâţâi prin bar. N-aş prea numi asta „turneu”.

– Află că sunt o mulţime de cluburi care m-au invitat să cânt *I Want to Be Your Little Bunny*, zise Tina. Am înţeles că multe case de discuri au de gând să-şi facă apariţia.

– Desigur, şi ceea ce-ţi spune ţie managerul e întotdeauna adevărat, pufni el, dându-şi ochii peste cap.

– La dracu', o să fie grozav să scap de tine, eşti mereu al naibii de negativist! se răsti ea la Uffe, întorcându-i apoi ostentativ spatele.

– Dar tu, Mehmet?

Cu toţii se întoarseră pentru a-l privi pe Mehmet, care nu scosese niciun cuvânt de când intraseră în cafenea.

– Eu voi rămâne aici, zise el, aşteptând sfidător o reacţie.

Nu fu dezamăgit.

Cinci perechi de ochi se întoarseră uimite spre el.

– Poftim? Ai de gând să rămâi? Aici? zise Calle, în ochii căruia Mehmet păru să se transforme dintr-odată într-un broscoi.

– Da, voi continua să lucrez la brutărie. Îmi voi subînchiria apartamentul pentru o vreme.

– Şi unde intenţionezi să locuieşti? Cu Simon sau unde?

Vorbele Tinei răsunară în toată cafeneaua, iar tăcerea lui Mehmet aduse după sine reacţia şocată a celor din jurul mesei.

– Da? Care-i treaba, voi doi sunteţi un cuplu sau ce?

– Nu, nu suntem! replică Mehmet. Nu că te-ar privi pe tine, oricum. Suntem doar… prieteni.

– *Simon and Mehmet, sitting in a tree, K-I-S-S-I-N-G*[33], cântă Uffe, râzând aşa de tare încât aproape căzu de pe scaun.

[33] Cântecel englezesc pentru copii, folosit pentru a-i tachina pe aceştia, în special dacă se bănuieşte vreo legătură romantică între cei

— Termină, lasă-l în pace pe Mehmet, interveni Jonna, aproape şoptind, lucru care, în mod straniu, îi făcu pe ceilalţi să se potolească. Mie mi se pare o decizie curajoasă, Mehmet. Eşti mai bun decât noi toţi!

— Ce vrei să spui, Jonna? întrebă cu blândeţe Lars, înclinând uşor din cap. În ce fel e Mehmet mai bun?

— Pur şi simplu este, zise Jonna, trăgându-şi mânecile în jos. E drăguţ, amabil şi atent.

— Tu nu eşti drăguţă? zise Lars.

Întrebarea păru să aibă nenumărate aluzii.

— Nu, răspunse încet Jonna.

Fata rememora episodul din faţa centrului comunitar şi ceea ce simţise faţă de Barbie - acea ură năprasnică. Cât suferise când auzise ce spusese Barbie în legătură cu ea, cât de mult dorise să-şi ia revanşa. Simţise o adevărată satisfacţie în clipa în care o tăiase pe Barbie. O persoană drăguţă nu ar fi făcut asta. Însă nu zise nimic. În schimb, privi pe fereastră la maşinile care treceau. Cameramanii deja strânseseră totul şi plecaseră pe la casele lor. Lucru pe care se vedea nevoită să-l facă şi ea. Să se întoarcă acasă. În apartamentul mare şi pustiu. La biletele de pe masa din bucătărie, prin care era anunţată să nu îi aştepte şi pe ei. La broşurile despre tot felul de cursuri, lăsate intenţionat pe măsuţa de cafea. La tăcere.

— Şi ce ai tu de gând să faci acum? îl întrebă Uffe pe Lars, pe un ton oarecum sarcastic. Acum că n-o să mai ai pe cine să cocoloşeşti?

— Voi găsi ceva cu care să-mi ocup timpul, zise Lars, luând o gură din ceaiul său dulce. Voi lucra la cartea mea, poate îmi voi şi deschide propriul cabinet. Dar tu, Uffe? Tu nu ne-ai zis ce planuri ai.

Tânărul dădu din umeri, cu o nonşalanţă prefăcută.

---

doi; în traducere adaptată, *Simon şi Mehmet stau într-un copac, s-au suit acolo şi s-au S-Ă-R-U-T-A-T.*

— Ei, nimic special. Probabil că va urma un turneu prin baruri. Fără îndoială că voi fi nevoit să ascult nenorocitul ăla de *I Want to Be Your Bunny*, până când îmi va ieşi pe nas, zise el, privind-o urâcios pe Tina. După aia… ei bine, nu ştiu. O să văd eu.

Pentru o clipă, nesiguranţa îşi făcu apariţia dindărătul măştii sale de tip dur. Apoi dispăru la fel de repede cum venise şi Uffe izbucni în râs.

— Ia fiţi atenţi ce pot să fac!

Luă linguriţa pentru cafea şi şi-o agăţă de nas. Să fie al naibii dacă avea de gând să-şi facă griji în legătură cu viitorul. Indivizii care puteau balansa linguri pe nas aveau să se descurce oricând.

Când părăsiră cafeneaua îndreptându-se spre autocarul ce urma să-i ducă departe de Tanum, Jonna se opri o clipă. Pentru o fracţiune de secundă, i se păru că o zăreşte pe Barbie printre ei. Cu părul său lung şi cu unghiile false, care aproape că n-o lăsau să facă nimic. Râzând, cu figura ei blândă şi dulce. Toţi consideraseră asta un semn de slăbiciune, însă Jonna înţelegea acum că se înşelaseră. Nu numai Mehmet era drăguţ, ci şi Barbie. Pentru prima oară, ea începu să se gândească la acea noapte de vineri, când totul luase o întorsătură cât se poate de greşită. Începu să mediteze la ceea ce fusese spus. La persoana care răspândise acele poveşti care, acum, începeau să i se pară nişte minciuni. La persoana care-i jucase pe degete, ca pe nişte marionete. Ceva nu-i dădea pace, dar înainte ca gândul să prindă contur, autocarul plecă din Tanumshede. Jonna privi fix pe geam. Locul de lângă ea era gol, într-un mod ostentativ.

•

În jur de zece, Patrik începu să regrete faptul că nu se forţase să mănânce mai mult la micul dejun. Stomacul îi chiorăia, aşa că se duse să caute ceva comestibil în încăperea unde stăteau de obicei la pauza de prânz. Norocul era de partea lui. Mai

rămăsese o chiflă cu scorţişoară într-o pungă de pe masă, iar el şi-o îndesă înfometat în gură. Nu era cea mai bună gustare, însă trebuia să se mulţumească deocamdată cu atât. Abia ce reveni în birou, cu gura încă plină, că telefonul şi începu să sune. Văzu că era Annika şi încercă să înghită şi ultimul dumicat, însă acesta îi rămase în gât.

— Alo? zise el, înecându-se.

— Patrik?

Înghiţi de câteva ori şi izbuti să scape de bucăţica de chiflă.

— Da, eu sunt.

— Ai un vizitator, spuse ea, şi, după ton, Patrik îşi dădu seama că era important.

— Cine e?

— Sofie Kaspersen.

Patrik simţi o scânteie de interes. Fiica lui Marit? Ce-o fi vrând?

— Pofteşte-o înăuntru, zise el, apoi ieşi în hol ca s-o întâmpine pe Sofie.

Fata părea trasă la faţă şi palidă, iar Patrik îşi aminti vag de observaţia lui Gösta, cum că nu se simţise bine atunci când ea şi Ola fuseseră vizitaţi de către poliţişti.

— Am auzit că ai fost bolnavă. Te simţi mai bine acum? zise el, poftind-o în birou.

Sofie dădu afirmativ din cap.

— Da, am avut o gripă uşoară. Însă e mai bine acum. Am slăbit câteva kilograme, atâta tot, spuse ea, cu un zâmbet crispat.

— O, atunci poate că ar trebui să fac şi eu gripă, glumi el, încercând să destindă atmosfera.

Fata păru şocată la auzul ideii respective. Urmă o pauză stânjenitoare. Patrik o lăsă să se liniştească.

— Aţi mai aflat ceva… despre mama? întrebă ea, într-un final.

— Nu, mă tem că am ajuns într-un punct mort.

— Aşadar, nu ştiţi care e legătura între ea şi ceilalţi?

— Nu, răspunse Patrik, întrebându-se încotro bătea.

Continuă cu precauţie.

— Cu siguranţă că există ceva ce nu am descoperit încă. Ceva ce nu ştim în legătură cu mama ta şi cu ceilalţi.

Sofie doar oftă.

— E important să aflăm totul. Ca să putem găsi persoana care ţi-a răpit-o pe mama de lângă tine.

Îşi dădu seama de tonul său rugător, însă văzu că Sofie dorea să-i spună ceva. Ceva în legătură cu mama ei.

După o altă pauză lungă, mâna Sofiei atinse încetişor mâneca hainei lui. Cu privirea plecată, ea scoase o coală de hârtie şi i-o întinse lui Patrik. Îşi ridică ochii când acesta începu să citească şi îl studie cu atenţie.

— Unde ai găsit asta? întrebă el când termină de citit.

Simţi furnicături în stomac.

— Într-un sertar. În camera tatii. Însă era printre lucrurile pe care le păstrase mama, alături de o grămadă de fotografii şi alte chestii.

— Tatăl tău ştie că ai găsit asta?

Sofie dădu din cap. Părul ei drept şi închis la culoare îi flutură în jurul feţei.

— Nu, şi nici nu va fi încântat. Dar poliţiştii care au venit săptămâna trecută au zis să vă contactăm dacă ştim ceva, iar eu am fost de părere că trebuia să vă spun. De dragul mamei, adăugă ea, apoi începu să-şi studieze cuticulele.

— Ai făcut ce trebuia, zise Patrik. Aveam nevoie de informaţia asta şi chiar e posibil ca tu să ne fi oferit soluţia.

Nu îşi putu ascunde entuziasmul. Atât de multe lucruri se potriveau, până la urmă. Alte piese ale

puzzle-lui i se învârteau prin minte: cazierul lui Börje, rănile lui Rasmus, vinovăţia Elsei – toate căpătaseră sens.

— Pot lua asta? întrebă el, fluturând hârtia.

— Nu aţi putea totuşi să faceţi o copie după ea? zise Sofie.

— Sigur. Iar dacă tatăl tău îţi dă de furcă, spune-i să-mi dea un telefon. Ai procedat bine.

Făcu o copie la aparatul de pe hol, îi înapoie Sofiei originalul, după care o conduse afară. O privi îndepărtându-se de-a lungul străzii, cu capul plecat şi cu mâinile afundate în buzunare. Părea să se îndrepte spre casa lui Kerstin. Patrik speră să aibă dreptate. Cele două aveau nevoie una de cealaltă, mai mult decât şi-ar fi închipuit.

Cu o privire triumfătoare, se întoarse în birou să pună totul în mişcare. În sfârşit căpătaseră indiciul pe care îl voiau!

•

Ultima săptămână fusese cea mai frumoasă din viaţa lui Bertil Mellberg. Abia dacă-i venea să creadă ce se întâmplă. Rose-Marie dormise la el cu alte două ocazii şi, cu toate că activităţile lor nocturne începuseră să lase urme – mai precis, cearcăne adânci sub ochii lui – totul merita, fără doar şi poate. Se surprinse fredonând în mers, ba chiar sărind de bucurie. Însă doar atunci când nu-l vedea nimeni.

Era fantastică. Lui Mellberg nu-i venea să creadă că avea atâta noroc. Era uimitor că acea femeie, perfecţiunea întruchipată, hotărâse ca el să-i fie alesul. Nu, pur şi simplu nu putea înţelege. Şi deja începuseră să discute despre viitor. Căzuseră, cu timiditate, de acord asupra faptului că aveau, într-adevăr, un viitor împreună. Fără doar şi poate. Mellberg, care dintotdeauna avusese o ezitare sănătoasă cu privire la implicarea în relaţii de lungă

durată, abia dacă se mai putea stăpâni în momentele acelea.

Discutaseră mult legat de trecut. El îi povestise despre Simon şi îi arătase cu mândrie o poză cu fiul său, care-și făcuse apariţia atât de târziu în viaţa lui. Rose-Marie comentase cât era de chipeş, la fel ca tatăl lui; ba chiar spusese că aştepta cu nerăbdare să-l cunoască. Şi ea, la rându-i, avea o fiică undeva prin nord, în Kiruna, şi una în Statele Unite. Atât de departe, amândouă, spuse ea cu amărăciune în glas şi îi arătă apoi fotografii cu nepoţii din SUA. Rose-Marie sugeră că poate ar fi fost o idee bună să facă împreună o excursie până acolo vara următoare, iar Mellberg încuviinţă. America – niciodată nu visase să călătorească atât de departe. La drept vorbind, nici măcar nu trecuse vreodată graniţa Suediei. O scurtă traversare peste podul de la Svinesund, către Norvegia, abia dacă putea fi considerată o călătorie în străinătate. Însă Rose-Marie îi deschidea o cu totul altă lume. Într-o noapte, când stătea întinsă în braţele lui, ea îi dezvăluise că tocmai îi încolțise în minte ideea unui apartament de tip „time-share” în Spania. O casă cu tencuială albă, balcon, priveliște spre Mediterana, piscină proprie și o faţadă cu flori căţărătoare de bougainvillea, care să răspândească un parfum minunat. Mellberg își imaginase totul. Cum el şi Rose-Marie ar fi stat îmbrăţişaţi pe balcon, într-o seară plăcută de vară, sorbindu-şi băuturile reci ca gheaţa.

Apoi un gând își făcuse apariţia şi refuzase să mai dispară. În bezna dormitorului, se întorsese către ea şi propusese, în mod solemn, ca apartamentul să fie cumpărat de ei doi, împreună. Aşteptase cu nerăbdare o reacţie din partea femeii; la început, părând nesigură, aceasta nu arătase la fel de mult entuziasm precum şi-ar fi dorit el. Apoi discutaseră în legătură cu întocmirea unor acte legale, ca să nu existe

certuri cu privire la bani. Aşa ceva ieşea din discuţie. El zâmbise şi o sărutase pe vârful nasului. Era atât de drăgălaşă când îşi făcea griji. Dar într-un final, hotărâseră să o facă.

Aflat acolo, în scaunul său de la birou, cu ochii închişi, Mellberg aproape că simţi briza călduţă mângâindu-i obrajii. Aroma uleiului de plajă și a piersicilor proaspete. Perdelele fluturând în vântul care aducea cu el mirosul mării. Mellberg se văzu aplecându-se înspre Rose-Marie, ridicându-i borul pălăriei de soare și… O bătaie în ușă îl trezi din visare.

– Intră, răspunse el ursuz, dându-și repede picioarele jos de pe birou și bâjbâind prin hârtiile ce stăteau împrăştiate dinaintea lui. Sper că e important, sunt foarte ocupat, îi spuse lui Hedström.

Patrik dădu din cap și luă loc.

– Este *foarte* important, zise el, punându-i pe birou copia după hârtia Sofiei.

Mellberg o citi. Și de data aceea, se văzu nevoit să fie de acord.

•

Primăvara avea ceva care o întrista mereu pe Annika. Mergea la serviciu, își îndeplinea sarcinile, se întorcea acasă, stătea cu Lennart și cu câinii, după care adormea. Aceeaşi rutină ca și în celelalte anotimpuri, însă primăvara, ea avea sentimentul că totul era lipsit de sens. De fapt, avea un trai foarte bun. Ea și Lennart se bucurau de o căsnicie mai trainică decât majoritatea, iar datorită pasiunii lor comune pentru cursele cu câini, cei doi cutreierau întreaga Suedie. De cele mai multe ori, asta era de ajuns. Însă dintr-un motiv sau altul, ea avea mereu senzaţia că lipsea primăvara ceva. Atunci o izbea cel mai tare dorinţa de a avea copii. Nu ştia de ce. Poate din cauză că prima oară când pierduse o sarcină fusese într-o primăvară. Pe 3 aprilie, o dată ce avea să-i

fie pe veci întipărită în suflet, deşi se întâmplase cu mai mult de cincisprezece ani în urmă. Se succedaseră alte opt pierderi de sarcină, urmate de nenumărate vizite la doctor, controale şi tratamente. Însă nimic nu le fusese de ajutor. Într-un final, ei acceptaseră situaţia şi încercaseră să profite la maximum de ceea ce aveau. Bineînţeles că luaseră în discuţie şi opţiunea adopţiei, însă niciodată nu duseseră lucrurile până la capăt. Toţi anii de calcule eronate şi dezamăgiri îi făcuseră să se simtă vulnerabili şi nesiguri. Nu îndrăzneau să îşi mai asume riscul din nou. Drept urmare, în fiecare primăvară, Annika tânjea după băieţeii şi fetiţele ei, care, dintr-un motiv sau altul, nu fuseseră pregătiţi pentru viaţă – nici în siguranţa pântecelui ei şi nici în lumea exterioară. Uneori şi-i imagina ca pe nişte îngeraşi, plutind deasupra ei ca nişte mici promisiuni. Asemenea clipe nu erau uşoare, iar ziua respectivă se număra printre ele.

Femeia clipi ca să-şi alunge lacrimile şi încercă să se concentreze asupra tabelului Excel de pe computer. Nimeni de la secţie nu îi cunoştea necazurile personale. Tot ce ştiau colegii era că Lennart şi Annika nu avuseseră niciodată copii, aşa că ea nu dorea să fie văzută smiorcăindu-se la recepţie şi făcându-se de râs. Se uită cu ochii întredeschişi la tabelul din faţa ei, încercând să combine datele din pătrăţele. La stânga, numele proprietarului câinelui, iar la dreapta, adresa. Durase mai mult decât şi-ar fi închipuit, dar într-un final avu toate adresele completate în listă. Salvă fişierul pe o dischetă, pe care apoi o scoase din computer, îngeraşii pluteau deasupra Annikăi, întrebând-o ce nume le-ar fi pus, ce jocuri s-ar fi jucat împreună, ce ar fi devenit odată ajunşi mari. Femeia simţi din nou suspinele copleşind-o şi se uită la ceas. Unsprezece şi jumătate; ar fi fost bine ca în ziua aceea să meargă acasă pentru a

lua prânzul. I se păru că avea nevoie să fie singură pentru o vreme. Însă mai întâi trebuia să îi dea lui Patrik discheta. Ştia că avea nevoie de informaţii cât mai curând posibil.

Pe coridor, se întâlni cu Hanna și văzu în asta o șansă de a evita privirile pătrunzătoare ale lui Patrik.

— Bună, Hanna. I-ai putea duce tu asta lui Patrik? E o listă cu proprietarii de câini și adresele acestora. Eu… eu trebuie să merg acasă la prânz.

— Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine? întrebă Hanna îngrijorată, luând discheta.

Annika se forţă să zâmbească.

— Sunt în regulă, doar că azi simt nevoia de nişte mâncare gătită în casă.

— În regulă, spuse Hanna. Îi duc eu discheta lui Patrik. Ne vedem mai târziu.

— Pe mai târziu, zise Annika, grăbindu-se să iasă pe uşă.

Îngeraşii o urmară acasă.

•

Patrik îşi ridică privirea atunci când Hanna intră în birou.

— Poftim, asta e de la Annika. Proprietarii câinilor.

Îi întinse discheta, pe care Patrik o aşeză pe birou.

— Ia loc o clipă, zise el, arătând spre un scaun.

Hanna se conformă, iar Patrik o privi iscoditor.

— Cum ţi s-a părut prima lună? Îţi place să munceşti aici? Poate un pic cam haotic la început?

Îi zâmbi și primi din partea ei un surâs chinuit. Dacă era să fie complet sincer, îşi cam făcuse griji în legătură cu noua lui colegă. Părea epuizată. Bine, aşa arătau cu toţii, însă mai era ceva. Chipul femeii avea o notă străvezie, ceva mai mult decât o simplă oboseală. Părul ei blond era pieptănat ca de obicei,

într-o coadă de cal, dar își pierduse strălucirea. În plus, avea cearcăne adânci și întunecate.

— Lucrurile au mers grozav, spuse ea cu veselie, fără a părea să observe cât de atent o examina Patrik. Îmi place și mă bucur că sunt mereu ocupată.

Privi în jur, la toate documentele și fotografiile ce tapetau pereții, și se opri pentru un moment.

— Sună lipsit de tact. Însă tu știi ce vreau să zic.

— Înțeleg, spuse Patrik, zâmbindu-i. Iar Mellberg a fost… s-a purtat corespunzător? întrebă el, după ce căută cuvântul potrivit.

Hanna râse, și pentru o clipă figura i se îmblânzi, iar Patrik o recunoscu pe femeia care venise la ei în urmă cu cinci săptămâni.

— Sinceră să fiu, abia dacă l-am văzut, așa că da, ai putea spune că s-a purtat corespunzător. Dacă e să fi învățat vreo lecție, aceea e că toată lumea te consideră pe tine responsabilul de secție. Și că îți îndeplinești meseria cu mândrie.

Patrik simți cum se îmbujorează. Se întâmpla rar să primească un compliment, drept urmare, nu știa cum să se comporte în asemenea cazuri.

— Mulțumesc, bombăni el, apoi schimbă repede subiectul. Vom avea o nouă întrevedere peste o oră. Mă gândeam să ne adunăm la cafea. Aici e așa de înghesuit.

— Ai informații noi? întrebă Hanna, îndreptându-și spatele.

— Da, am putea spune asta, replică Patrik, fără a-și putea ascunde un zâmbet. E posibil să fi găsit numitorul comun al cazurilor, adăugă, acum zâmbind larg.

Hanna stătu și mai dreaptă.

— Legătura? Ai găsit-o?

— Ai putea spune că pur și simplu mi-a trecut prin minte. Însă mai întâi va trebui să dau vreo două telefoane, ca să mă asigur că e așa cum cred, prin

urmare nu vreau să spun nimic înainte de şedinţă. Până acum, nu i-am zis decât lui Mellberg.

— În regulă, atunci ne vedem într-o oră, spuse Hanna, ridicându-se pentru a pleca.

Patrik tot nu putea scăpa de senzaţia că nu era ceva în regulă. Dar probabil că femeia avea să-i spună, cât de curând.

Ridică receptorul și formă primul număr.

•

— Am găsit legătura pe care o căutam.

Patrik se uită în jur, savurând efectul anunţului său. Privirea i se opri câteva secunde asupra Annikăi, observând că avea ochii roșii. Era foarte straniu. Annika era fericită și optimistă în orice situaţie, iar Patrik îşi zise că va avea o discuţie cu ea la încheierea şedinţei, ca să vadă cum stau lucrurile.

— Elementul crucial al acestei enigme ne-a fost adus astăzi de către Sofie Kaspersen. Aceasta a găsit printre lucrurile mamei sale un articol vechi dintr-un ziar și a decis să ni-l predea. Gösta și Hanna le-au făcut o vizită săptămâna trecută ei și tatălui său, și se pare că i-au lăsat fetei o impresie bună, motiv pentru care aceasta s-a hotărât să ne contacteze. Bună treabă! zise el, dând mulţumit din cap. Articolul… continuă, dar apoi nu rezistă și făcu o pauză teatrală, simţind tensiunea crescând în încăpere. Ei bine, articolul se referă la faptul că în urmă cu douăzeci de ani, Marit a fost implicată într-un accident de automobil, soldat cu un deces. S-a izbit de mașina condusă de o femeie în vârstă, care și-a pierdut viaţa. În momentul sosirii poliţiei, a ieşit la iveală faptul că Marit avea o alcoolemie ridicată. A fost condamnată la închisoare, timp de unsprezece luni.

— De ce n-am aflat mai curând aceste lucruri? întrebă Martin. S-a întâmplat înainte să se mute aici?

— Nu, ea și Ola aveau douăzeci de ani și, la momentul producerii accidentului, erau aici de un an. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă; oamenii uită, și, în plus, probabil că a existat o oarecare compasiune față de Marit. Alcoolemia sa era cu puțin peste limita legală. Se suise la volan după ce luase cina acasă la o prietenă, unde băuse câteva pahare de vin. Știu asta fiindcă am găsit documentele referitoare la accident. Le aveam jos, în arhive.

— Așadar, am avut fișierul aici tot timpul? zise Gösta, uluit.

Patrik dădu afirmativ din cap.

— Da, știu, însă nu e chiar atât de ciudat faptul că nu am dat de el. Evenimentul s-a petrecut în urmă cu atâta timp, încât nici măcar nu era trecut în vreo bază de date, și nu aveam de ce să parcurgem la întâmplare toate documentele de la subsol. Și nici să scotocim prin toate cutiile arhivate, cu condamnări pentru urcat la volan sub influența alcoolului.

— Cu toate astea…, murmură Gösta, cu un aer supus.

— Am verificat în Lund, Nyköping și Borås. Rasmus Olsson a ajuns infirm după ce a intrat cu mașina într-un pom. Pasagerul care-i era alături, un prieten de aceeași vârstă cu el, a murit. Rasmus era beat la momentul producerii accidentului. Börje Knudsen are un cazier lung cât brațul meu. Printre infracțiunile comise de el se numără și o coliziune frontală, petrecută din vina lui în urmă cu cincisprezece ani, și în urma căreia și-a pierdut viața o fetiță de cinci ani. Așadar, acesta este numitorul comun în trei cazuri, din cele patru; cu toții au condus în stare de ebrietate, iar cineva și-a pierdut viața din pricina asta.

— Dar cum rămâne cu Elsa Forsell? întrebă Hanna, privindu-l fix pe Patrik, care dădu din umeri.

— Acesta e singurul caz în legătură cu care încă nu am reușit să primesc o confirmare. Nu există o

condamnare împotriva ei nicăieri în Nyköping, însă preotul congregaţiei sale a pomenit în mai multe rânduri de „sentimentul de vinovăţie” al Elsei. Cred că e ceva necurat pe-acolo, însă până acum nu i-am dat de cap. Îi voi telefona părintelui Silvio după şedinţa noastră, să văd dacă mai pot afla ceva de la el.

— Bine lucrat, Hedström, zise Mellberg de pe scaunul său.

Privirile tuturor se întoarseră spre el.

— Mulţumesc, răspunse Patrik, uluit.

Un compliment din partea lui Mellberg era… nu, nici măcar nu ştia cu ce să-l compare. Mellberg pur şi simplu nu făcea complimente. Niciodată. Uşor tulburat de acel comentariu din senin, Patrik continuă:

— Ceea ce trebuie să facem acum e să începem să lucrăm pornind de la această nouă ipoteză. Să aflăm tot ce se poate afla în legătură cu accidentele. Gösta, tu ocupă-te de Marit; Martin, tu ia Borås; Hanna, tu vorbeşte cu cei din Lund, iar eu voi încerca să aflu mai multe despre Elsa Forsell, în Nyköping. Aveţi întrebări?

Cu toţii rămaseră tăcuţi, aşa că Patrik suspendă şedinţa, după care merse să dea un telefon în Nyköping. Atmosfera din secţie era dominată de un soi de frenezie, de o energie tensionată. Erau atât de palpabile, încât lui Patrik i se păru că le poate atinge. Se opri în hol, trase adânc aer în piept, apoi se duse să dea telefoanele.

•

De câte ori părintele Silvio făcea o excursie până acasă, în Italia, pentru a-şi vizita familia şi prietenii, i se adresa aceeaşi întrebare. Cum de putea rezista în gerul din nord? Nu erau ciudaţi suedezii? Din câte auziseră ei, suedezii rareori ieşeau din casă şi abia dacă vorbeau unii cu ceilalţi. Şi nu făceau deloc faţă alcoolului. Sugeau băutura ca nişte bureţi

şi de fiecare dată exagerau. De ce-ar fi vrut el să trăiască într-un asemenea loc?

De regulă, Silvio lua o înghiţitură din paharul cu vin roşu, de calitate, privea peste dumbrăvile cu măslini ale fratelui său şi răspundea:

— Suedezii au nevoie de mine.

Şi chiar aşa considera. I se păruse o aventură atunci când mersese pentru prima oară în Suedia, în urmă cu peste treizeci de ani. O ofertă pentru un post temporar în congregaţia catolică din Stockholm reprezentase şansa pe care şi-o dorise dintotdeauna, aceea de a se muta în ţara ce-i păruse mereu legendară şi stranie. Aproape că murise de frig în prima iarnă petrecută acolo, până când învăţă că trei straturi de haine erau imperios necesare dacă voia să iasă afară în luna ianuarie. Însă chiar şi-aşa, fusese dragoste la prima vedere. Iubea lumina, mâncarea şi exteriorul dur al suedezilor, completat însă de sufletul lor înflăcărat. Învăţase să aprecieze şi să înţeleagă gesturile mici, comentariile discrete, prietenia tăcută a nordicilor cu păr bălai. Iar acela fusese un alt stereotip ce se dovedise fals. La aterizarea pe pământul suedez, îl uimise faptul că nu toţi locuitorii aveau părul blond şi ochii albaştri.

În orice caz, rămăsese acolo. După zece ani de sprijin oferit congregaţiei din Stockholm, profită de ocazia ivită, aceea de a-şi conduce propria biserică, în Nyköping. De-a lungul anilor, în italiano-suedeza sa se strecurase şi un accent de Sörmland, iar el savurase amuzamentul pe care îl stârnea acea combinaţie stranie. Un lucru pe care suedezii îl făceau mult prea puţin era să râdă. Poate că, în general, oamenii nu prea asociau catolicismul cu veselia şi râsetele, dar pentru el, tocmai asta şi însemna religia. Dacă iubirea faţă de Dumnezeu nu era un lucru minunat şi plăcut, atunci ce altceva ar fi putut fi?

La început, aceste lucruri o surprinseră pe Elsa. Femeia venise la el probabil gândindu-se că avea să găsească un ciliciu pentru penitenţi şi un bici. În schimb, a primit o strângere călduroasă de mână şi o privire prietenoasă. Discutaseră atât de mult cu privire la sentimentul ei de vinovăţie, la nevoia sa de a fi pedepsită. De-a lungul anilor, părintele o îndrumase cu blândeţe prin toate conceptele diferite de vinovăţie şi absolvire. Cea mai importantă parte a iertării o reprezenta căinţa. Căinţa adevărată. Lucru pe care Elsa îl avea din abundenţă. Timp de peste treizeci şi cinci de ani, ea fusese chinuită de remuşcări, în fiecare clipă a fiecărei zile. Dusese vreme îndelungată această povară grea. Părintele se bucurase că fusese în stare să o ajute puţin, atât cât să poată respira mai uşor, măcar pentru câţiva ani. Până în clipa morţii sale.

Părintele Silvio se încruntă. De la vizita făcută de polițiști, el reflectase mult la viaţa și la moartea Elsei. Se gândise la asta și înainte. Însă toate întrebările dăduseră frâu liber unui șuvoi de sentimente şi amintiri. Cu toate acestea, legământul spovedaniei era sfânt. Încrederea dintre preot și enoriaș nu trebuia încălcată. Dar gândurile i se învârteau prin minte, făcându-l să-și dorească să încalce o promisiune de care îl legase Dumnezeu. Își dădea seama, însă, că era imposibil.

Când îi sună telefonul de pe birou, el ştiu instinctiv despre ce era vorba. Răspunse cu un amestec de nerăbdare și groază:

— Părintele Silvio Mancini.

Zâmbi când îl auzi prezentându-se pe inspectorul de poliţie din Tanumshede. Ascultă timp îndelungat ce avea de zis Patrik Hedström, apoi dădu din cap.

— Din nefericire, nu pot discuta cu dumneavoastră lucrurile pe care mi le-a împărtășit Elsa. Ține de legământul confidențialității.

Inima îi bătea cu putere. Pentru o clipă, i se păru că o vede pe Elsa în scaunul din faţa lui. Elsa, cu ţinuta dreaptă, părul scurt, cărunt, şi silueta subţire. Încercase să o îngraşe cu paste şi produse de patiserie, însă nimic nu păruse a da rezultate. Femeia îi aruncă o privire binevoitoare.

— Îmi pare extrem de rău, însă pur şi simplu nu pot. Trebuie să găsiţi o altă cale de a…

Din locul pe care-l ocupa, Elsa dădu brusc din cap, iar părintele încercă să înţeleagă ce voia să spună. Dorea cumva să-i vorbească? Însă asta nu ajuta cu nimic; lui tot îi era imposibil să o facă. Femeia continuă să îl privească, iar părintelui îi veni o idee. Cu blândeţe, acesta spuse:

— Nu vă pot dezvălui ce mi-a spus Elsa. Dar vă pot povesti lucruri cunoscute de toată lumea. Elsa era din zona dumneavoastră. Din Uddevalla.

Elsa îi zâmbi din scaunul său. Apoi dispăru. El îşi dădu seama că nu fusese reală, ci doar o plăsmuire a imaginaţiei lui. Însă chiar şi-aşa, revederea fusese plăcută.

Când închise telefonul, se simţi împăcat. Nu îl trădase pe Dumnezeu, şi nici pe Elsa. Acum, restul depindea de poliţişti.

•

De îndată ce Patrik intră pe uşă, Erica îşi dădu seama că se petrecuse ceva. Pasul îi era mult mai sprinten, iar el părea mai relaxat decât fusese în ultima vreme.

— Ţi-a mers bine astăzi? îl întrebă cu precauţie, ieşindu-i în întâmpinare, cu Maia în braţe.

Radiind de fericire, fetiţa îşi întinse mâinile spre tăticul ei, care o luă pe sus, într-o îmbrăţişare.

— Lucrurile au mers excelent, zise el, făcând câţiva paşi de dans alături de fiica sa.

Micuţa râse aşa de tare, încât aproape se îneca. Tati era haios nevoie mare! Hotărâse deja asta, fără doar şi poate.

– Povesteşte-mi mai multe, îi ceru Erica, îndreptându-se către bucătărie pentru a termina de preparat cina.

Patrik şi Maia merseră după ea. Anna, Emma şi Adrian se uitau la emisiunea Bolibompa şi îi făcură absenţi cu mâna lui Patrik atunci când acesta apăru în cameră. Pe ecran, personajul Björne le solicita întreaga atenţie.

– Am găsit legătura, spuse el, aşezând-o jos pe Maia.

Fetiţa stătu puţin acolo, ezitând între tati, pe de-o parte, şi Björne, pe de alta, dar într-un final se hotărî asupra personajului mai blănos, şi se târî spre televizor.

– Mereu respins, mereu pe planul doi, oftă Patrik, privind-o pe Maia îndepărtându-se.

– Mda, dar pentru mine eşti mereu pe primul plan, zise Erica, îmbrăţişându-l strâns, înainte de-a se întoarce la cratiţele ei.

Bărbatul se aşeză şi o privi. Erica îşi drese vocea şi se uită fix spre legumele întinse pe blatul de lucru. Patrik sări în picioare cu promptitudine şi începu să taie castraveţii pentru salată.

– Dacă tu zici „sari”, eu întreb „cât de sus”, râse el şi se dădu cu un pas într-o parte, evitând şutul pe care femeia i-l îndreptă, din joacă, spre tibie.

– Las că vezi tu, începând de sâmbătă, voi mânui biciul cu forţe proaspete, zise Erica, încercând să pară severă.

Era fericită că el se gândea la nuntă.

– Cred că deja te descurci de minune, zise Patrik, aplecându-se să o sărute.

– Ia potoliţi-vă, acolo! strigă Anna din sufragerie. Aud cum vă giugiuliţi. Sunt copii de faţă! glumi ea.

— Mda, s-ar putea să fim nevoiţi să păstrăm asta pentru mai târziu, spuse Erica şi îi făcu lui Patrik cu ochiul. Acum povesteşte-mi mai multe despre ce s-a întâmplat.

Patrik îi trecu în revistă ceea ce aflaseră, iar Ericăi îi pieri zâmbetul de pe chip. Cazul respectiv implica atât de multe tragedii, atât de multe decese și, cu toate că ancheta făcuse un mare salt înainte, ea înţelese că situaţia avea să fie complicată și pe viitor.

— Așadar, victima din Nyköping a cauzat și ea un accident mortal?

— Da, zise Patrik, feliind roşiile. Însă nu în Nyköping, ci în Uddevalla.

— Pe cine a omorât? întrebă Erica, amestecând în tocana din carne de porc.

— Încă nu cunoaștem detaliile. Accidentul s-a petrecut în urmă cu și mai multă vreme decât celelalte, aşa că va dura un pic până să aflăm amănunte. Însă am stat azi de vorbă cu colegii din Uddevalla, care ne vor trimite toate materialele, de îndată ce le vor scoate la lumină. Un biet amărât va trebui să mişune o vreme printre cutii prăfuite.

— Așadar, cineva ucide șoferi beţi, care au provocat accidente mortale. Iar primul accident s-a produs în urmă cu treizeci și cinci de ani, în vreme ce ultimul a avut loc… când a avut loc ultimul?

— Acum şaptesprezece ani. Rasmus Olsson.

— Iar locurile crimelor sunt răspândite peste tot prin Suedia, spuse gânditoare Erica, continuând să amestece în tocană. Din Lund şi până aici. Când a avut loc prima crimă?

— Acum zece ani, răspunse Patrik, supus, privindu-și viitoarea soţie.

Erica era obişnuită să ceară informaţii şi să le analizeze, iar Patrik primea bucuros un ajutor din partea minţii sale agere.

— Deci criminalul acţionează într-o zonă geografică întinsă, permite să treacă timp îndelungat între fapte, iar singurul lucru pe care îl au în comun victimele e că au fost ucise din cauza unui accident mortal pe care l-au provocat, conducând în stare de ebrietate.

— Mda, cam asta ar fi, zise Patrik, oftând.

Aşa cum rezumă Erica situaţia, lucrurile păreau complet lipsite de speranţă. Patrik puse legumele într-un castron mare, le amestecă, după care aşeză salata pe masa din bucătărie.

— Nu uita și faptul că sunt șanse mari să ne lipsească momentan una dintre victime, zise el încet şi se aşeză. Mai mult ca sigur că nu am găsit-o încă pe victima numărul doi. Sunt sigur că mai există o victimă. Cineva pe care l-am trecut cu vederea.

— Nu se poate să afli mai multe pornind de la paginile din carte? întrebă Erica, așezând pe un suport de pe masă oala cu tocană aburindă.

— Se pare că nu. Lucrul în care îmi pun acum toată speranţa e că, odată căpătate informaţiile complete cu privire la accidentul Elsei Forsell, vom putea dezvolta o idee care să ne ducă mai departe cu ancheta. Elsa a fost prima victimă, iar ceva îmi spune că şi cea mai importantă.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate, zise Erica, apoi îi chemă la cină pe Anna şi pe copii.

Aveau să discute mai târziu despre asta.

•

Trecuseră două zile de când stabiliseră ce aveau în comun victimele criminalului în serie. Euforia iniţială se risipise, iar descumpănirea îi luase locul. Încă nu puteau înţelege motivul pentru care zona geografică era atât de extinsă. Să fi umblat criminalul pe unde vedea cu ochii, în căutare de victime, sau să fi locuit oare în toate acele oraşe, la un moment dat? Pur şi simplu existau mult prea

multe întrebări. Studiaseră cu atenție toate materialele disponibile cu privire la accidentele în care fuseseră implicate victimele criminalului, însă nu găsiseră nicăieri vreo legătură. Patrik tindea din ce în ce mai mult să creadă că nu exista o legătură personală între victime și că ucigașul era o persoană plină de ură, care-și alegea la întâmplare victimele, pornind de la faptele acestora. În cazul acela, părea că asasinul rămăsese indiferent la căința manifestată de unele dintre victime, în urma evenimentelor produse. Elsa luptase cu vinovăția și își căutase mântuirea prin intermediul religiei; Marit nu mai pusese niciodată gura pe alcool, lucru valabil și în cazul lui Rasmus, însă acesta oricum nu mai putea bea din motive fiziologice, cauzate de rănile pe care le suferise în urma accidentului. Excepția o constituia Börje. Acesta continuase să bea, să conducă sub influența alcoolului și nici nu păruse să-i pese că provocase moartea unei fetițe.

Dar era imposibil să tragă vreo concluzie, când una dintre victime lipsea. În momentul în care telefonul sună la ora nouă, miercuri dimineață, Patrik habar nu avea că urma să primească ultima piesă a enigmei.

— Patrik Hedström, răspunse el, cu mâna peste receptor, încercând să-și înăbușe un căscat.

Drept urmare, nu auzi numele persoanei de la celălalt capăt al firului.

— Scuzați-mă, cum vă numiți?

— Vilgot Runberg, sunt comisarul secției de poliție din Ortboda.

— Ortboda? zise Patrik, căutându-și cu înfrigurare prin cunoștințele de geografie.

— Lângă Eskilstuna, spuse nerăbdător comisarul Runberg. Dar e o secție mică, suntem doar trei persoane.

Tuși, îndepărtându-se de receptor, apoi continuă:

— Treaba stă în felul următor, eu abia ce m-am întors dintr-o vacanţă de două săptămâni în Thailanda.

— A, da? zise Patrik, întrebându-se încotro aveau să ducă toate.

— Da, motiv pentru care nu am văzut decât acum înştiinţarea pe care mi-aţi trimis-o.

— Înţeleg, răspunse Patrik, cu interes vădit.

Gândindu-se la ce avea să urmeze, îşi simţi degetele furnicându-l de nerăbdare.

— Da, colegii mei tineri sunt destul de noi prin zonă, aşa că nu prea ştiu mare lucru despre ea. Însă cu recunosc cazul. Fără nicio îndoială. Eu l-am anchetat în urmă cu opt ani.

— Ce caz? întrebă Patrik, cu respiraţia întretăiată.

Îşi apăsă receptorul pe ureche - nu voia să piardă nici măcar un cuvânt.

— În urmă cu opt ani, a fost aici un bărbat care… ei bine, mi s-a părut mie ceva ciudat în toată povestea. Însă avea un trecut plin cu abuzuri de alcool şi…

Jenat, Runberg făcu o pauză, şovăind să-şi recunoască greşeala.

— Ei bine, cu toţii am crezut că a avut o cădere şi a băut până n-a mai putut. Însă rănile pe care le-aţi menţionat… privind în urmă, trebuie să recunosc că m-am întrebat ce era cu ele.

Urmă o clipă de linişte, iar Patrik înţelese cât de mult îl costa pe comisar respectiva conversaţie.

— Cum se numeşte bărbatul? zise el, rupând tăcerea.

— Jan-Olov Persson, răspunse comisarul Runberg. Avea patruzeci şi doi de ani, confecţiona mobilier de lux. Văduv.

— Şi era alcoolic?

— Da, a avut probleme mari pentru o vreme. Când i-a murit soţia, ei bine, s-a pierdut complet cu firea. Totul s-a transformat într-o poveste foarte tristă. Într-o seară, s-a urcat beat la volan şi a lovit un cuplu tânăr, aflat la plimbare. Bărbatul a murit, şi

Jan-Olov a petrecut ceva timp la închisoare. Însă după ce-a ieşit, n-a mai pus gura pe alcool. Şi-a văzut de treabă, şi-a făcut meseria, s-a îngrijit de fiica sa.

— Şi brusc a fost găsit mort, intoxicat cu alcool?

— Da, oftă Runberg. După cum am spus, noi am crezut că a avut o cădere şi că lucrurile i-au scăpat de sub control. L-a găsit fiica lui de zece ani. Aceasta a susţinut că în pragul uşii a văzut un bărbat străin, dar nu prea i-am dat crezare. Am zis că o fi fost din cauza şocului sau a faptului că dorea să-şi protejeze tatăl…

Vocea i se stinse, iar sentimentul de ruşine atârnă greu în tăcerea sa.

— Aţi găsit cumva o pagină lângă el? Dintr-o carte pentru copii?

— Am încercat să-mi amintesc atunci când v-am citit înştiinţarea. Dar nu-mi vine în minte nimic de genul acesta, zise Runberg. Dacă o fi fost, noi nu i-am dat atenţie. Am presupus probabil că-i aparţinea fetei.

— Aşadar, nu a rămas nimic de acest fel?

Patrik realiză cât de deznădăjduit păruse.

— Nu, nu prea avem multe lucruri în urma anchetei. După cum am zis, am crezut că bărbatul a băut până când a murit. Însă vă pot trimite informaţiile de care dispunem.

— Aveţi fax? Le-aţi putea trimite prin fax? Ar fi bine să intre în posesia noastră cât mai curând posibil.

— Sigur, zise Runberg, după care mai adăugă: Biata fată! Ce mai viaţă. Mai întâi i-a murit mama, pe când era mică, după care tatăl a intrat în puşcărie. Apoi a murit şi a lăsat-o singură. Ca să citesc acum că fata a fost ucisă în oraşul dumneavoastră. Mi se pare că era într-un reality-show. N-aş fi recunoscut-o niciodată din poze. Lillemor nu semăna deloc cu fetiţa de odinioară. Pe când avea zece ani, era micuţă,

brunetă și slabă, iar acum… ei bine, s-au petrecut multe de-a lungul anilor.

Patrik simți pereții învârtindu-se în jurul său. La început, nu fu în stare să prelucreze informația. Apoi înțelese brusc ce spunea Vilgot Runberg. Lillemor, Barbie, era fata celei de-a doua victime. Iar în urmă cu opt ani, ea îl văzuse pe criminal.

•

Când intră în clădirea băncii, Mellberg se simți mai fericit și mai sigur ca niciodată. El, care detesta să arunce banii, avea acum de gând să cheltuiască două sute de mii, și asta fără pic de ezitare. Își achiziționa un viitor, unul alături de Rose-Marie. De câte ori închidea ochii – lucru care se întâmpla destul de des în timpul programului de lucru – el putea simți mirosul florilor de hibiscus învăluit în razele soarelui, al apei sărate și parfumul lui Rose-Marie. Abia îi venea să creadă ce noroc avusese și cât de mult i se schimbase viața pe parcursul câtorva săptămâni. În luna iunie, cei doi intenționau să zboare până acolo, ca să vadă pentru întâia oară apartamentul, unde aveau apoi să stea timp de o lună. Deja număra zilele până atunci.

— Aș dori să transfer două sute de mii de coroane, zise el, împingând spre casieră biletul pe care stătea scris numărul său de cont.

Se simțea chiar mândru. Nu existau prea mulți oameni care să poată economisi atât de mulți bani dintr-un salariu de polițist, însă fiecare öre[34] conta, iar Mellberg reușise să pună deoparte o sumă frumușică. Rose-Marie îi spusese că avea de gând să dea și ea aceeași sumă, iar restul puteau să-l împrumute. Însă atunci când îl sunase, cu o zi în urmă, insistase că era important să încheie afacerea cât mai curând, fiindcă se arătase interesat și un alt cuplu.

---

[34] Subdiviziune monetară a coroanei suedeze.

El savurase acele cuvinte. „Un alt cuplu”. Ca să vezi, la vârsta lui, devenise parte dintr-un „cuplu”. Chicoti, în sinea sa. Da, el şi Rose-Marie ar fi putut să le dea lecţii acelor tineri, până şi în aşternut! Era pur şi simplu minunată. Din toate punctele de vedere.

După ce-şi rezolvă treburile, Mellberg se pregătea să se întoarcă şi să plece, însă brusc, îi veni o idee strălucită.

— Cât mi-a mai rămas în cont? o întrebă nerăbdător pe casieră.

— Șaisprezece mii patru sute, îi răspunse aceasta.

Înainte de a lua decizia, Mellberg ezită pentru o milisecundă.

— Aş dori să-i retrag pe toţi. În bani gheaţă.

— Bani gheaţă? întrebă casiera, iar bărbatul dădu afirmativ din cap.

Un plan începea să capete formă în mintea sa şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea o idee mai bună. Îşi îndesă cu grijă banii în portofel, apoi merse înapoi la secţie. Ca să vezi, ce bine era să cheltui bani! Nu şi-ar fi imaginat vreodată aşa ceva.

•

— Martin!

Respirând din greu, Patrik intră în biroul colegului său, făcându-l pe acesta să se întrebe ce anume se petrecuse.

— Martin, repetă Patrik, apoi se aşeză ca să-şi tragă sufletul.

— Te-a epuizat doar alergatul pe coridor? zâmbi Martin. Cred că ar trebui să faci ceva ca să fii iar în formă.

Patrik dădu nepăsător din mână şi, ca niciodată, ignoră șansa de-a se tachina prieteneşte cu Martin.

— Se leagă între ele, zise Patrik, aplecându-se în faţă.

— Cine se leagă între ele? replică Martin, întrebându-se ce l-o fi apucat pe colegul său.

— Anchetele noastre, spuse triumfător Patrik.

Martin se simţi şi mai dezorientat.

— Ei bine, da, zise el, nelămurit. Deja am confirmat faptul că numitorul comun este urcatul la volan sub influenţa alcoolului.

Se încruntă şi încercă să înţeleagă despre ce bătea câmpii Patrik.

— Nu, nu anchetele alea. Cele separate. Uciderea lui Lillemor - se leagă de celelalte. Autorul e acelaşi.

În momentele respective, Martin fu sigur că Patrik o luase razna. Se întrebă dacă o fi fost din cauza stresului. Toată munca din ultima vreme, combinată cu neliniştea dinaintea nunţii. Până şi cea mai calmă persoană ar fi putut să…

Patrik păru a-i citi gândurile şi îl întrerupse, iritat.

— Se leagă, crede-mă. Ascultă aici.

Îi povesti pe scurt lucrurile aflate de la Runberg şi, pe măsură ce vorbi, uimirea lui Martin crescu. Abia dacă îi venea să creadă. Suna atât de neverosimil. Îl privi pe Patrik şi se chinui să priceapă toate faptele.

— Deci ce-mi spui tu mie este că a doua victimă, acest Jan-Olov Persson, se întâmplă să fie tatăl lui Lillemor Persson. Şi că, la vârsta de zece ani, Lillemor l-a văzut pe criminal.

— Da, răspunse Patrik, uşurat de faptul că Martin părea a înţelege situaţia, într-un final. Şi e adevărat! Gândeşte-te la ce a scris în jurnal. Cum că a recunoscut pe cineva, dar fără să poată să indice exact pe cine. O întâlnire care a avut loc în urmă cu opt ani, pe vremea când ea avea doar zece ani, nu avea cum să fi lăsat o amintire prea clară, luând în considerare circumstanţele.

— Însă ucigaşul o cunoştea și se temea că fata ar fi făcut legătura între el și cele întâmplate.

— Drept urmare, s-a văzut nevoit să o omoare, înainte ca ea să-l identifice și să-l lege astfel de uciderea lui Marit.

— Și apoi de restul omorurilor, completă Martin, cu febrilitate.

— Totul se potriveşte, nu ţi se pare? zise Patrik pe un ton la fel de febril.

— Prin urmare, dacă îl prindem pe cel care a omorât-o pe Lillemor Persson, rezolvăm şi restul crimelor, spuse Martin, încet.

— Da. Sau viceversa. Dacă rezolvăm celelalte cazuri, îl găsim pe asasinul lui Lillemor.

Amândoi tăcură pentru o clipă.

— Ce informaţii avem momentan în ancheta Lillemor? întrebă retoric Hedström. Blana de câine şi înregistrarea din noaptea crimei. Te-ai uitat iar luni la casetă. Ai mai aflat ceva de interes?

Un gând prinse contur în mintea lui Martin, dar refuză să iasă la iveală, aşa că bărbatul dădu din cap.

— Nu, n-am văzut nimic nou. Doar ce am raportat eu şi Hanna despre noaptea cu pricina.

— Atunci va trebui să începem cu verificarea listei proprietarilor de câini. Am primit-o ieri de la Annika, spuse Patrik, ridicându-se. Mă duc să le dau vestea şi celorlalţi.

— Aşa să faci, zise Martin, absent.

Încă se străduia să-şi amintească lucrul care-i scăpase. Ce naiba văzuse pe casetă? Sau ce naiba nu văzuse? Cu cât încerca mai mult să-l repereze, cu atât se îndepărta de el. Oftă. N-avea ce face, trebuia să-l lase deoparte, pentru moment.

•

Vestea lovi precum o bombă în secţia de poliţie. La început, cu toţii reacţionară cu aceeaşi neîncredere

pe care o afişase şi Martin, însă când Patrik le prezentă datele cazului, ei acceptară noutăţile cu un entuziasm sporit. După ce îi informă pe toţi, Patrik se întoarse la birou, pentru a încerca să formuleze o strategie de atac.

— Ce lucruri şocante ai descoperit! zise Gösta, din uşă.

Patrik doar încuviinţă din cap.

— Intră, ia loc, spuse el, iar Gösta se aşeză în scaunul pentru vizitatori. Singura problemă e că nu ştiu cum le vom pune cap la cap, zise Patrik. Mă gândeam să parcurg lista pe care mi-ai alcătuit-o, cea cu proprietarii de câini, apoi să mă uit prin documentele primite din Ortboda.

Arătă înspre faxul de pe birou. Îl primise cu zece minute înainte.

— Mda, e mult de parcurs, oftă Gösta, uitându-se la pereţii pavoazaţi cu informaţii. E ca o imensă pânză de păianjen, care însă nu indică unde s-ar putea afla acesta.

Patrik râse pe înfundate. Nu ştia că Gösta avea o latură aşa de poetică.

Gösta doar mormăi ceva drept răspuns, apoi se ridică şi se apropie de fotografiile şi documentele prinse de pereţi.

— Trebuie să existe ceva, vreun detaliu pe care să-l fi sărit noi.

— Ei bine, în caz că afli ceva, ţi-aş fi mai mult decât recunoscător. Se pare că eu m-am holbat la chestiile astea până am orbit, zise Patrik, arătând spre pereţii biroului.

— Personal, eu nu înţeleg cum poţi lucra înconjurat de toate pozele astea.

Gösta arătă spre fotografiile victimelor decedate, aranjate în ordinea în care fuseseră ucise. Elsa mai aproape de geam, Marit lângă uşă.

— Încă n-ai pus fotografia lui Jan-Olov, zise Gösta sec, arătând spre locul din dreapta Elsei Forsell.

— Nu, n-am apucat s-o fac, replică Patrik, aruncându-i o privire colegului său.

Uneori, pe bărbatul acela, dragul de Gösta Flygare, îl apuca brusc cheful de a munci, după cum se întâmplase, în mod evident, în perioada respectivă.

— Să mă dau la o parte? întrebă Patrik, în timp ce Gösta se chinui să se strecoare pe după scaunul lui de la birou.

— Da, mi-ar fi de folos, spuse Gösta, lăsându-l pe Patrik să treacă.

Acesta merse și se sprijini de peretele opus, cu mâinile încrucișate. Probabil că era o idee bună să mai arunce și altcineva o privire.

— Văd că laboratorul criminalistic ți-a înapoiat toate paginile din carte, spuse Gösta, întorcându-se cu fața la Patrik.

— Le-am primit ieri. Singura pagină care ne lipsește este cea a lui Jan-Olov. Însă poliția nu o mai avea.

— Ce păcat! făcu Gösta, privind fotografia Elsei Forsell. Mă întreb de ce o fi tocmai *Hansel și Gretel*, zise el, gânditor. O fi întâmplător sau o fi având vreo semnificație?

— Mi-aș dori să știu asta. Și multe alte lucruri.

— Hmm, zise Gösta, aflat acum în fața porțiunii de pe perete pe care stăteau prinse fotografii și documente cu privire la Elsa.

— Am sunat la Uddevalla, spuse Patrik, anticipând întrebarea colegului său. Încă nu au găsit dosarele legate de accidentul ei. Însă ni le vor trimite prin fax, de îndată ce le găsesc.

Gösta nu-i răspunse. Rămase doar acolo în liniște pentru o vreme, privind fotografiile. Soarele primăvăratic pătrundea pe geam, scăldând paginile în lumina sa puternică. Gösta se încruntă. Apoi se dădu în spate cu o jumătate de pas. După care se aplecă din

nou, de data aceea atât de aproape, încât nu mai avea mult și își lipea urechea de perete. Patrik îl observă uluit. Ce naiba făcea omul ăla?

Gösta părea să studieze dintr-un unghi lateral foaia ruptă din carte. Pagina Elsei era și prima din basm. Povestea lui *Hansel și Gretel* începea acolo. Cu o expresie triumfătoare, Gösta se întoarse către Patrik.

— Stai aici, în locul meu, spuse el, dându-se cu un pas mai încolo.

Patrik se grăbi să ocupe aceeași poziție și, întocmai cum făcuse Gösta, își aplecă obrazul spre perete, lângă pagina din carte. Iar acolo, în lumina ce pătrundea pe fereastră, el observă, la rându-i, descoperirea colegului său.

•

Sofie se simți împietrită pe dinăuntru. Privi cum sicriul era coborât în pământ. Privi, dar nu înțelese. Nu putea înțelege. Cum era posibil ca în coșciug să stea întinsă mama ei?

Preotul vorbea sau, cel puțin, buzele i se mișcau, dar Sofie nu auzea nimic din ceea ce spunea, fiindcă zgomotul continuu din urechile sale înăbușea totul în jur. Se uită spre tatăl ei. Ola părea solemn și retras, cu capul plecat și cu brațul în jurul bunicii. În urmă cu o zi sosiseră din Norvegia bunicii din partea mamei. Păreau schimbați față de cum și-i amintea Sofie, cu toate că îi văzuse Crăciunul trecut. Erau mai mărunți, mai încărunțiți, mai firavi. Bunica avea pe chip cute adânci ce nu fuseseră acolo înainte, iar Sofie nu știa cum să se poarte cu ea. Și bunicul se schimbase. Era mai tăcut. Fusese întotdeauna vesel și gălăgios, dar acum, doar rătăcea prin apartament, vorbind numai atunci când i se adresa cineva.

Cu coada ochiului, Sofie văzu ceva mișcându-se lângă poartă, de partea cealaltă a cimitirului. Întoarse capul și o zări pe Kerstin stând acolo, în haina ei cea roșie, ținându-se strâns de gratiile porții. Sofie

trebui să se uite în altă parte. Îi era ruşine. Fiindcă tata se afla acolo, şi Kerstin nu. Îi era ruşine fiindcă nu se luptase pentru dreptul lui Kerstin de a fi prezentă şi de a-şi lua rămas bun de la Marit. Însă tata fusese atât de înverşunat, atât de hotărât. Pur şi simplu nu mai avea forţa de a se război cu el. Mustrările acestuia nu încetaseră din clipa în care Ola aflase despre articolul din ziar pe care ea îl predase poliţiei. Făcuse de ruşine întreaga familie. Îl făcuse pe el de râs. Aşa îi spusese lui Sofie. Apoi începu să discute despre înmormântare, spunând că nu aveau să participe decât rudele apropiate. Familia lui Marit. Speră ca „persoana aceea” să nu *îndrăznească* să-şi arate faţa. Drept urmare, Sofie optă pentru singura cale de scăpare – cea de a tăcea din gură. Ştia că era greşit, însă tata părea atât de răuvoitor şi de furios, încât ea înţelese că protestele ar fi costat-o scump.

Însă atunci când văzu, de la distanţă, chipul lui Kerstin, Sofie regretă amarnic. Partenera de viaţă a mamei stătea acolo singură, fără a avea şansa de a-şi lua rămas bun. Sofie ar fi trebuit să fie mai curajoasă. Să dea dovadă de mai multă putere. Kerstin nici măcar nu fusese pomenită în necrologul din ziar. În schimb, Ola dăduse un anunţ în care se numise pe sine, pe Sofie şi pe părinţii lui Marit drept rude apropiate. Însă Kerstin trimisese şi ea un anunţ separat. Ola se făcuse negru de furie când îl văzuse în ziar, dar nu avusese ce să-i facă.

Brusc, Sofie se sătură de toate: de ipocrizie, de nedreptate. Păşi pe poteca pietruită, ezită o clipă, apoi se îndreptă repede spre Kerstin. Pentru un moment, ea simţi din nou mâna mamei sale pe umăr şi zâmbi când se aruncă în braţele lui Kerstin.

•

— Sigrid Jansson, zise Patrik, privind chiorâş. Uită-te aici, nu scrie Sigrid Jansson?

Se dădu la o parte pentru ca Gösta să poată arunca o privire la pagina din carte şi la numele ce devenea vizibil în lumina soarelui primăvăratic.

— Aşa mi se pare, zise Gösta, plin de mândrie.

— Ciudat că laboratorul criminalistic nu a observat asta, remarcă Patrik, amintindu-şi apoi faptul că îi rugaseră să caute numai amprente.

Se părea că proprietarul cărţii îşi scrisese numele pe prima pagină, iar peniţa lăsase o urmă pe pagina de dedesubt, cea găsită lângă cadavrul Elsei Forsell.

— Ce facem acum? întrebă Gösta, cu aceeaşi privire mulţumită pe chip.

— Numele nu e tocmai ieşit din comun, dar va trebui să începem prin a căuta toate persoanele cu numele de Sigrid Jansson din Suedia şi să vedem ce rezultate obţinem.

— Cartea era veche. E posibil ca proprietarul să fi murit.

Patrik cugetă pentru un moment, înainte de-a răspunde.

— Tocmai din cauza asta vom fi nevoiţi să extindem căutările şi să includem şi alte femei, pe lângă cele care încă se mai află în viaţă. În schimb, ancheta noastră va trebui să ţină seama şi de cele născute în secolul XIX.

— Pare un plan bun, zise Gösta. Crezi că înseamnă ceva faptul că Elsa a primit cea dintâi pagină? Să aibă vreo legătură cu Sigrid Jansson?

Patrik ridică din umeri. Nimic nu l-ar mai fi surprins în ancheta aceea.

— Va trebui să verificăm şi asta. Şi poate că vom afla mai multe atunci când ne vor suna cei din Uddevalla.

Ca la un semn, telefonul de pe biroul lui Patrik începu să sune.

— Patrik Hedström, zise el, făcându-i semn lui Gösta să rămână pe poziţii, atunci când auzi cine era la

celălalt capăt al firului. Un accident. 1969. Da… Da… Nu… Da…

Gösta se mută nerăbdător de pe un picior pe altul. Bănui, după expresia de pe chipul lui Patrik, că acesta primise o informaţie crucială, lucru care se dovedi adevărat.

Odată închis telefonul, Patrik rosti, triumfător:

— Erau cei din Uddevalla. Au găsit informaţiile cu privire la Elsa Forsell. Aceasta se afla la volan când a intrat în coliziune frontală cu o altă maşină, în 1969. Era băută. Şi ia ghiceşte numele femeii decedate.

— Sigrid Jansson, şopti Gösta.

Patrik aprobă din cap.

— Vii cu mine în Uddevalla?

Gösta pufni doar. Fireşte că avea să-l însoţească.

•

— Unde au întins-o Patrik și Gösta? întrebă Martin când intră în biroul gol al colegului său.

— S-au dus în Uddevalla, răspunse Annika, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru Martin. Era ca un căţeluș, avea ceva neprihănit, care-i trezea instinctele materne, înainte de-a o cunoaşte pe Pia, el își petrecuse nenumărate ore în biroul Annikăi, vărsându-și amarul. Deşi se bucura că Martin avea o relaţie stabilă, femeia simţea uneori lipsa acelor zile.

— Ia loc, îi spuse ea, și Martin se conformă.

Era imposibil ca vreo persoană de la secţie să nu-i dea ascultare Annikăi. Nici măcar Mellberg nu îndrăznea aşa ceva.

— Ce mai faci? E totul în regulă? Vă place apartamentul? Vorbeşte!

Îl privi cu seriozitate. Spre surprinderea ei, văzu apărând pe chipul lui Martin un rânjet larg, iar bărbatul abia dacă mai putu sta locului.

— Voi fi tătic, spuse el, iar zâmbetul i se lărgi şi mai mult.

Annika îşi simţi ochii năpădiţi de lacrimi. Nu din invidie ori din tristeţea că ea nu avusese parte de o asemenea experienţă, ci dintr-o pură şi sinceră bucurie pentru Martin.

— Ce vrei să spui? râse ea, ştergându-şi o lacrimă ce-i curse pe obraz. Vai, ce toantă sunt, cum stau aici şi bocesc! zise ea jenată, însă văzu că şi Martin era emoţionat. Când trebuie să nască?

— La sfârşitul lui noiembrie, răspunse Martin, zâmbind din nou cu gura până la urechi.

Pe Annika o ungea pe suflet să îl vadă atât de fericit.

— La sfârşitul lui noiembrie, repetă ea. Da, păi… ce să zic… Hai, nu sta acolo degeaba, vino să te strâng în braţe!

Se întinse către el, iar Martin veni și o îmbrățișă. Mai discutară o vreme despre fericitul eveniment, dar apoi bărbatul deveni serios, iar zâmbetul îi pieri.

— Crezi că o vom scoate vreodată la capăt?

— Te referi la crime? întrebă Annika. Nu ştiu. Mi-e teamă că Patrik e confuz, până peste cap. Pur şi simplu e prea… complicat.

Martin încuviință.

— Și eu m-am gândit la fel. Apropo, ce fac în Uddevalla?

— Nu ştiu. Patrik a zis doar că a primit un telefon în legătură cu Elsa Forsell şi că el, împreună cu Gösta, au de gând să meargă acolo pentru a afla mai multe. Un lucru e cert, amândoi păreau extrem de serioşi.

Martin deveni foarte curios.

— Trebuie să fi aflat ceva important în legătură cu ea. Mă întreb ce…

— Vom afla mai multe în după-masa asta, îl întrerupse Annika, dar nici ea nu se putea abţine să

nu se întrebe care era motivul plecării grăbite a celor doi.

— Da, bănuiesc că vom afla, zise Martin, ridicându-se pentru a merge în biroul său.

Brusc, simţi o dorinţă arzătoare ca luna noiembrie să vină mai repede.

•

Lui Gösta şi Patrik le trebuiră patru ore pentru a se întoarce la secţie. De îndată ce păşiră pe uşă, Annika îşi dădu seama că aveau veşti importante.

— Ne întâlnim la cafea, zise Patrik scurt, apoi se duse să-şi agaţe haina.

După cinci minute, cu toţii erau prezenţi.

— Astăzi am făcut două mari progrese, începu Patrik, privindu-l pe Gösta. Mai întâi, Gösta a descoperit un nume pe pagina Elsei Forsell. Acest nume este Sigrid Jansson. Apoi am primit un telefon din Uddevalla, aşa că am mers până acolo pentru a afla detaliile. Iar totul se potriveşte.

Făcu o pauză, luă o gură de apă şi se rezemă de blatul de lucru. Cu toţii îl priveau atenţi, nerăbdători să afle ce avea să le spună în continuare.

— Elsa Forsell se afla la volan în 1969, când a cauzat un accident de maşină mortal. La fel ca şi celelalte victime, ea conducea în stare de ebrietate şi a fost condamnată la închisoare pentru un an. Maşina pe care a lovit-o era condusă de o femeie în vârstă de vreo treizeci de ani, care avea alături de ea doi copii. Femeia a murit pe loc, însă copiii au supravieţuit, în mod miraculos, fără nicio zgârietură.

Luă o pauză teatrală, după care spuse:

— Numele femeii era Sigrid Jansson.

Tuturor li se tăie respiraţia. Gösta dădu mulţumit din cap. Trecuse multă vreme de când nu se mai simţise atât de satisfăcut de contribuţia sa într-o anchetă.

Martin ridică mâna pentru a spune ceva, însă Patrik îl opri.

— Stai, mai e ceva. La început, poliţia a presupus că micuţii din maşină erau ai lui Sigrid. Însă problema a fost că femeia nu avea copii. Era pustnică şi locuia la ţară, pe lângă Uddevalla, în căminul în care copilărise şi care îi rămăsese moştenire de la părinţi. Lucra ca vânzătoare într-un magazin elegant de haine din oraş şi era mereu politicoasă şi drăguţă cu clienţii. Însă când poliţia a stat de vorbă cu colegii ei, aceştia au spus că întotdeauna păstra distanţa. Din câte ştiau, nu avea rude sau prieteni. Şi în niciun caz nu avea copii.

— Dar atunci… ai cui erau? zise Mellberg, scărpinându-şi fruntea.

— Nu ştie nimeni. Nu au fost daţi dispăruţi copii de vârsta lor. Nimeni nu a sunat pentru a-i revendica. Când poliţia a mers acasă la Sigrid pentru a arunca o privire, au găsit urme clare ale faptului că micuţii locuiau acolo. Am stat de vorbă cu unul dintre poliţiştii care s-au aflat atunci la faţa locului. Ne-a spus că micuţii aveau o cameră plină cu jucării. Însă, conform autopsiei, Sigrid nu născuse niciodată. S-au prelevat şi probe de sânge pentru a se stabili dacă femeia se înrudea cu cei doi copii, însă a reieşit că nu.

— Aşadar, Elsa Forsell a cauzat totul, zise Martin.

— Da, aşa s-ar părea, aprobă Patrik. Pesemne că accidentul ei a declanşat un întreg lanţ de crime, iar ucigaşul a început cu ea.

— Unde sunt acum copiii? veni din partea Hannei acea întrebare aflată în minţile tuturor.

— Ne străduim să aflăm asta, replică Gösta. Colegii noştri din Uddevalla încearcă să obţină acte de la toate autorităţile pentru protecţie socială, dar e posibil să dureze ceva timp.

— Trebuie să continuăm ancheta, bazându-ne pe informaţiile pe care le avem, zise Patrik. Însă cheia

rezolvării cazului o reprezintă Elsa Forsell, aşa că ne vom concentra asupra ei.

Ieşiră cu toţii din încăpere, însă Patrik o chemă înapoi pe Hanna.

— Da? întrebă aceasta.

Când Patrik observă cât de palidă era, fu şi mai hotărât să stea de vorbă cu ea.

— Ia loc, zise bărbatul, aşezându-se şi el. Cum îţi merge? o întrebă, studiind-o cu atenţie.

— Sinceră să fiu, aşa şi-aşa, răspunse ea, cu privirea plecată. M-am simţit groaznic în ultimele zile şi am senzaţia că fac şi febră.

— Da, am observat că nu prea ai fost în apele tale în ultima vreme. Cred că ar fi bine să mergi acasă şi să te odihneşti. N-o să fie de folos nimănui dacă vei tot face pe femeia de oţel şi vei încerca să lucrezi atunci când eşti bolnavă. Trebuie să o iei mai încet, ca să te poţi întoarce cu forţe noi.

— Dar ancheta…

Patrik se ridică.

— E un ordin. Du-te acasă şi odihneşte-te, zise el, prefăcându-se că adoptă un ton sever.

— Bine, şefu', încuviinţă Hanna zâmbind şi salutându-l, surâzătoare. Trebuie doar să termin nişte treburi. Nu le pot lăsa pe mai târziu.

— În regulă, tu ştii. Însă după aia, mergi direct acasă, inspectore!

Hanna îi aruncă un zâmbet obosit, apoi se îndepărtă. Patrik o privi, îngrijorat. Chiar nu arăta bine.

Se întoarse către fereastră, îngăduindu-şi să stea acolo pentru o clipă. Progresaseră mult în ultimele câteva zile, însă dacă aveau de gând să rezolve cazul, era nevoie să-i găsească repede pe copii. Micuţii păreau să fi apărut de nicăieri. Important acum era să afle ce s-a întâmplat cu ei.

•

— Îţi vine perfect! spuse entuziasmată Anna, iar Erica se văzu nevoită să-i dea dreptate.

Rochia trebuia să mai fie strâmtată pe ici, pe colo, însă odată încheiate modificările, avea să-i vină minunat. Câteva dintre kilogramele cauzate de sarcină, care până atunci se încăpăţânaseră să rămână, dispăruseră în urma dietei, iar Erica se simţea şi mai zveltă şi mai uşoară.

— Vei fi aşa de frumoasă! îi zise Anna după probă, în timp ce se îndreptau spre casă.

Erica îi zâmbi surorii sale, care aproape că era mai entuziasmată decât ea în legătură cu nunta de sâmbătă. O privi pe Maia, care adormise în cărut.

— Îmi fac griji în legătură cu Patrik, zise Erica, iar zâmbetul îi pieri. E atât de tensionat. Crezi că va putea să se bucure de nuntă?

Anna o privi pentru o clipă, părând să-şi cântărească vorbele. Într-un final, ea se decise.

— Trebuia să fie o surpriză, dar am vorbit cu toată lumea şi am căzut de acord să sărim peste petrecerile de burlaci şi burlăciţe. În schimb, v-am rezervat camera şi cina la Stora Hotel, vineri seara. Ca să vă puteţi destinde înainte de ziua cea mare. Sper că o să fiţi de acord.

— Vai, ce drăguţ din partea voastră! Şi e o idee excelentă. Oricum nu cred că Patrik ar fi avut chef de o petrecere a burlacilor, dată fiind situaţia. Va fi grozav să petrecem o seară liniştită vineri. Nu-mi imaginez că vom avea parte de prea multă linişte sâmbătă.

— Nu, n-aş prea crede, râse Anna, respirând uşurată fiindcă sora ei fusese de acord cu ideea.

Apoi Erica schimbă subiectul.

— Anna, m-am hotărât să fac nişte cercetări. În legătură cu mama.

— Cercetări? Cum adică?

— Ei bine… să studiez puţin familia ei. Să aflu de unde provenea şi alte lucruri de genul ăsta. Poate o să capăt şi nişte răspunsuri.

— Crezi că va ieşi ceva bun din asta? spuse Anna cu scepticism. Fireşte, faci cum crezi, însă mama nu a fost o fire prea sentimentală. Probabil ăsta a şi fost motivul pentru care nu a păstrat nimic din trecut şi nu ne-a povestit nimic despre copilăria sa. Doar ştii cât de puţin a interesat-o să avem amintiri şi fotografii din propria noastră copilărie.

Râsul femeii avu o notă amară, care o surprinse pe Erica. Sora ei se prefăcuse mereu că nu o deranja răceala mamei.

— Dar nu eşti deloc curioasă? întrebă Erica, privind-o pieziş.

Anna aruncă o privire pe geam.

— Nu, zise ea, după o scurtă, dar semnificativă clipă de ezitare.

— Nu te cred. În orice caz, eu mă voi apuca de săpături. Dacă vrei să ştii ce voi afla, să-mi spui. Însă tu decizi.

— Şi dacă nu găseşti niciun răspuns? întrebă Anna, întorcându-se spre Erica. Dacă afli că a avut o copilărie normală, o adolescenţă obişnuită. Şi că nu există o altă explicaţie, în afară de faptul că pur şi simplu nu era interesată de noi. Ce vei face atunci?

— O să mă împac cu situaţia, răspunse încet Erica. Aşa cum am făcut-o dintotdeauna.

Nu mai scoaseră nicio vorbă tot drumul spre casă. Ambele erau cufundate în propriile gânduri.

•

Patrik parcurse lista a treia oară, încercând să nu se mai uite fix la telefon. De fiecare dată când suna, el spera să fie Uddevalla, cu informaţii suplimentare despre copii. Însă de fiecare dată era dezamăgit.

În aceeaşi măsură îl decepţiona şi lista proprietarilor de câini. Aceştia erau împrăştiaţi prin

întreaga Suedie şi niciunul nu se afla prin apropiere de Tanumshede. Şansele fuseseră dintotdeauna reduse, dar chiar şi-aşa, el tot nutrise speranţă. Ca să fie sigur, se uită din nou prin listă, pentru a patra oară. O sută cincizeci şi nouă de nume. O sută cincizeci şi nouă de adrese, însă cea mai apropiată era în Trollhättan. Patrik oftă. Mare parte din slujba lui însemna sarcini plictisitoare, care mai mult îl făceau să piardă timpul, dar în urma evenimentelor din ultimele câteva zile, aproape că reuşise să uite de asta. Se roti cu scaunul şi privi harta Suediei de pe perete. Acele cu gămălie păreau a se holba la el, provocându-l să găsească un şablon, să dezlege misterul reprezentat de ele. Cinci ace, cinci locaţii, întinse de-a lungul jumătăţii sudice a acelei ţări cu formă alungită. Ce anume îl determina pe criminal să se mute dintr-un loc în altul? Munca? Pasiunea? O tactică menită să creeze confuzie? Să fi fost situat cartierul lui general în altă zonă? Patrik nu credea acea ultimă variantă. Ceva îi spunea că răspunsul era ascuns în itinerarul pe care făptaşul îl urmase, dintr-un motiv sau altul. De asemenea, avea impresia că ucigaşul încă se mai afla prin zonă. Era mai mult un instinct, dar unul atât de puternic, încât Patrik nu se putea abţine să nu se uite cu atenţie la toate persoanele întâlnite pe stradă. Să fi fost criminalul persoana asta? Sau cealaltă? Cine se ascundea în spatele măştii unui cetăţean obişnuit?

Patrik oftă şi ridică privirea atunci când, după ce bătu discret la uşă, îşi făcu apariţia Gösta.

— Ei bine, spuse Gösta, luând loc. Lucrurile stau în felul următor: de când am auzit ieri despre cei doi copii, ceva a lucrat peste program aici, la mansardă, zise el, bătându-şi peste tâmplă. Probabil că nu e nimic. Ar putea suna cam deplasat.

Îşi drese glasul şi ezită, iar Patrik fu nevoit să-şi înfrâneze impulsul de a se apleca peste birou şi de

a-l scutura bine pe Gösta, ca să-l facă să nu mai dea din colţ în colţ.

— Ei bine, mă gândeam la un caz din 1967. Petrecut în Fjällbacka. Eram novice pe-atunci.

Patrik îl privi din ce în ce mai iritat. Ce mai tărăgănare!

Gösta continuă:

— După cum am spus, eram încă boboc pe-atunci, când am primit un telefon cu privire la doi copii care se înecaseră. Gemeni, în vârstă de trei ani. Locuiau cu mama lor pe insula Kalvö. Tatăl micuţilor se înecase cu câteva luni în urmă, când gheaţa se crăpase sub el, şi mama lor începuse să bea necontrolat. Iar în ziua respectivă, o zi de martie, dacă-mi aduc bine aminte, femeia a mers cu barca lor până în Fjällbacka, apoi cu maşina până în Uddevalla, pentru a rezolva nişte comisioane. Când au luat barca înapoi spre Kalvö, s-a pornit o furtună. Conform spuselor mamei, barca s-a răsturnat chiar înainte ca ei să ajungă pe insulă, iar ambii copii s-au înecat. Femeia a înotat până la mal şi a chemat ajutoare prin radio.

— Însă ce te-a determinat să faci legătura dintre asta şi ancheta noastră? Copiii s-au înecat, deci nu puteau fi în maşină cu Sigrid Jansson, la doi ani după aceea.

Gösta ezită.

— A fost un martor, însă…

După o scurtă pauză, continuă:

— Un martor care a susţinut că mama, Hedda Kjellander, nu avea copiii cu ea atunci când a pornit la drum.

Patrik rămase tăcut un răstimp îndelungat.

— De ce nu i-a dat nimeni de capăt?

Gösta păru demoralizat.

— Martora fusese o femeie în vârstă. Un pic cam nebună, conform spuselor celor din zonă. Cât era ziulica de mare, ea obişnuia să stea la fereastră,

uitându-se cu binoclul, iar din când în când, susţinea că vede tot felul de lucruri… Monştri marini şi treburi de genul ăsta, explică Gösta, încă părând descurajat.

Îi povesti cum se gândise din când în când la acel caz. La gemenii ale căror corpuri nu apăruseră nicăieri. Însă de fiecare dată, își alungase gândurile, convingându-se iar și iar de faptul că nu fusese decât un accident tragic. Nimic mai mult.

— Iar după întâlnirea cu mama, Hedda, mi-a venit greu să cred că ar fi minţit. Era atât de disperată. Așa de mâhnită. Nu aş fi avut vreun motiv să cred că…

Vorbele i se stinseră, iar Gösta nu îndrăzni să-l privească pe Patrik.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Cu mama?

— Nimic. Încă locuieşte pe insulă. Abia dacă se arată prin oraş. I se livrează direct la cabană mâncare și alcool. Cu toate că interesul cel mai mare e pentru alcool.

Lui Patrik îi pică fisa.

— Tu vorbeşti aici de „Hedda din Kalvö”?

Nu-i venea să creadă. Dar nu-i trecuse niciodată pe la urechi cum că Hedda ar fi avut doi copii. Singurele bârfe pe care le auzise despre ea se refereau la faptul că trecuse prin două tragedii și că, de atunci, se dedicase în întregime băuturii.

— Aşadar, crezi că…

Gösta ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să mai cred. Însă coincidența e remarcabilă. Iar vârstele se potrivesc.

Rămase tăcut, lăsându-l pe Patrik să mediteze asupra celor spuse.

— Cred că ar trebui să mergem acolo pentru a sta de vorbă cu ea.

Gösta încuviinţă.

— Putem lua barca noastră, zise Patrik, ridicându-se.

Gösta încă părea demoralizat atunci când Patrik se întoarse către el.

— S-a întâmplat acum mulţi ani, Gösta. Şi nu cred că eu aş fi procedat altfel. Probabil că aş fi ajuns la aceeaşi concluzie. În plus, nu erai singurul responsabil.

Gösta nu era sigur că Patrik s-ar fi dat bătut la fel de uşor, dacă ar fi fost în locul lui. Şi probabil că Gösta ar fi trebuit să conteze mai mult pe şeful său. Însă ceea ce se întâmplase nu se mai putea schimba. Nu avea rost să-și mai facă mustrări de conştiinţă acum.

•

— Eşti bolnavă?

Îngrijorat, Lars se aşeză pe marginea patului şi îi atinse cu palma sa rece fruntea Hannei.

— Arzi toată, zise el, trăgându-i plapuma până la bărbie.

Răceala care o păştea o făcu să tremure şi să aibă acel straniu sentiment că îngheţa, cu toate că era nădușită.

— Vreau să fiu singură, spuse ea, întorcându-se pe o parte.

— Doar încercam să te ajut, zise Lars, ofensat, luându-și mâna de pe plapumă.

— M-ai ajutat destul, replică ea cu amărăciune, clănţănind din dinţi.

— Ai zis la serviciu că eşti bolnavă?

Se aşeză cu spatele la ea şi privi pe uşa balconului. Îi separa o distanţă atât de mare, încât puteau fi şi pe două continente diferite. Ceva îi strângea inima lui Lars ca într-o menghină. Ceva asemănător cu frica, însă una atât de adâncă şi de pătrunzătoare, încât nici nu-și putea aminti ultima oară când îl încercase un sentiment precum acela. Inspiră adânc.

— Dacă m-am răzgândit în legătură cu intenția de-a avea copii, ar schimba asta ceva?

Clănțănitul dinților încetă pentru o clipă. Hanna se ridică în capul oaselor, rezemându-se de perne, dar ținu pătura trasă până la bărbie. Tremura așa de tare încât avu senzația că și patul se scutură cu ea.

— Ar schimba totul, zise Hanna și îl privi cu ochii sticlindu-i de febră. Ar schimba totul, repetă ea.

Însă după o clipă, adăugă:

— Sau poate că nu?

Lars îi întoarse din nou spatele și se uită spre acoperișul casei de vizavi.

— Probabil că da, răspunse el, deși nu era sigur că spunea adevărul. Ar schimba lucrurile.

Se întoarse către ea. Hanna adormise. O privi timp îndelungat. Apoi se furișă afară din dormitor.

•

— O poți găsi?

Patrik se răsuci spre Gösta atunci când porniră de la debarcaderul Badholmen. Gösta dădu afirmativ din cap.

— Sigur, o găsesc.

Rămaseră tăcuți de-a lungul călătoriei spre insula Kalvö. Când acostară în cheiul secular, Gösta se făcu cenușiu la față. Mai fusese acolo de câteva ori după fatidica zi din urmă cu treizeci și șapte de ani, însă tocmai acea primă vizită îi revenea mereu în amintire.

Merseră încet spre cabana aflată în punctul cel mai înalt de pe insulă. Era evident că nu mai fusese reparată de foarte mult timp, iar în jurul peticului de gazon ce înconjura casa se iviseră buruieni. Altminteri, de jur-împrejur era numai granit, cu toate că o examinare mai amănunțită scotea la iveală urme de plante care așteptau să vină căldura primăverii, pentru a le trezi din amorțeală. Casa era albă, cu porțiuni mari de vopsea scorojită, ce scoteau la iveală lemnul de dedesubt, cenușiu și mâncat de vreme.

Ţiglele de pe acoperiş atârnau strâmb și, din loc în loc, mai lipsea câte una, ca dintr-o gură ştirbă.

Gösta preluă conducerea și bătu precaut la ușă. Nu-i răspunse nimeni. Bătu mai puternic.

— Hedda?

Lovi și mai tare cu pumnul în ușa de lemn, apoi verifică dacă se deschidea. Ușa nu era încuiată, așa că o împinse în lături.

Când intrară, îşi duseră automat mâinile la nas, din cauza mirosului fetid. Era ca şi cum ar fi pătruns într-o cocină în care se îngrămădeau gunoaie, ziare vechi, resturi de mâncare și, mai presus de toate, sticle goale.

Gösta înaintă cu grijă pe hol şi strigă:

— Hedda?

Din nou, nu primi niciun răspuns.

— Mă duc să o caut, zise Gösta, iar Patrik nu putu decât să dea din cap.

Era peste puterea lui de înţelegere cum ar fi putut cineva să trăiască în halul ăla. După câteva minute, Gösta se întoarse şi îi făcu semn lui Patrik să îl urmeze.

— Zace în pat. Făcută pulbere. Va trebui să încercăm s-o trezim cât de cât la viaţă. Pui tu de-o cafea?

Patrik privi năucit prin bucătărie. Într-un final, găsi un borcan de cafea instant și o oală care părea să fi fost utilizată cu precădere la fierberea apei, având în vedere că era oarecum mai curată faţă de restul ustensilelor din bucătărie.

— În regulă, hai acum.

Gösta veni în bucătărie târând după sine o umbră de femeie. De pe buzele acesteia nu se desluși decât un murmur confuz, și totuși, ea izbuti să ajungă până la scaunul din bucătărie, spre care o conducea Gösta. Se rostogoli pe scaun, îşi puse capul peste braţe, pe masă, şi începu să sforăie.

— Hedda, nu adormi iar, trebuie să stai treează.

Gösta o scutură încetişor de umăr, însă nu primi nicio reacţie. Făcu semn cu capul spre oala care fierbea pe aragaz.

— Cafea, zise el, iar Patrik se grăbi să toarne puţină în cana ce părea mai curată.

Personal, nu simţea vreo nevoie să bea cafea.

— Hedda, trebuie să stăm un pic de vorbă cu tine.

Primi drept răspuns doar o mormăitură. Dar apoi femeia începu să se ridice în capul oaselor, clătinându-se puţin pe scaun şi încercând să-şi concentreze privirea.

— Suntem de la poliţia din Tanumshede. Patrik Hedström şi Gösta Flygare. Noi doi ne-am mai întâlnit de câteva ori.

Gösta îi vorbi extrem de clar, în speranţa ca măcar câteva dintre vorbele lui să ajungă până la ea. Îi făcu semn lui Patrik să ia loc, iar amândoi se aşezară la masa din bucătărie, cu faţa înspre Hedda. Muşamaua de pe masă fusese cândva albă, cu trandafiraşi, dar acum era acoperită cu firimituri, resturi de mâncare şi grăsime, încât modelul abia dacă se mai putea vedea. La fel de greu era să îşi imagineze cum arătase Hedda înainte ca alcoolul să-i distrugă înfăţişarea. Pielea îi era tăbăcită şi ridată, iar o peliculă groasă de unsoare îi acoperea întregul corp. Părul avusese probabil culoarea blondă, însă acum era cărunt şi strâns neglijent într-o coadă de cal. Nu părea să fi fost spălat de mult timp. Jacheta pe care o purta era plină de găuri şi fusese, în mod evident, cumpărată cu multă vreme în urmă, pe când trupul său era mult mai zvelt. Îi era strâmtă la umeri şi peste sâni.

— Ce n-ai…

Vorbele îi pieriră, fiind înlocuite de o mormăială nedesluşită, în vreme ce femeia se legănă pe scaun, înainte şi-napoi.

— Bea nişte cafea, zise Gösta, pe un ton surprinzător de blând.

Întinse ceaşca spre ea, cât să-i pătrundă în câmpul vizual. Hedda se conformă cu docilitate și luă cu mâinile tremurânde ceaşca de cafea, din care bău până la ultimul strop. Apoi o dădu brusc la o parte, și Patrik o prinse chiar în momentul în care aceasta se balansă peste marginea mesei.

— Vrem să vorbim cu tine despre accident, zise Gösta.

Hedda îşi ridică cu greu capul şi privi chiorâş în direcţia lui. Patrik hotărî să tacă din gură, lăsându-și colegul să dirijeze conversaţia.

— Accident? zise Hedda, părând un pic mai stabilă pe scaun.

— Când au murit copiii, preciză Gösta, fixând-o cu privirea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, bolborosi femeia, gesticulând.

— Trebuie să vorbim, insistă poliţistul, însă pe acelaşi ton blând.

— S-au înecat. Toată lumea se îneacă. Ştiţi, zise ea, agitând un deget în aer, ştiţi, mai întâi s-a înecat Gottfrid. Plecase cu undiţa la pescuit de macrou, și nu l-au găsit decât după o săptămână. Am mers şi l-am aşteptat tot timpul, dar am ştiut încă de la apusul soarelui, în ziua în care-a plecat, că Gottfrid n-avea să se mai întoarcă niciodată la mine și la copii.

Suspină și păru a se fi întors undeva, în trecut.

— Ce vârste aveau atunci copiii? întrebă Patrik.

Hedda îşi îndreptă privirea asupra lui pentru prima oară.

— Copiii? Care copii? întrebă ea, confuză.

— Gemenii, spuse Gösta, convingând-o să se întoarcă spre el. Câţi ani aveau gemenii pe-atunci?

— Doi, aproape trei ani. Nişte copii tare nebunatici. Îi puteam struni doar cu ajutorul lui Gottfrid. Când el a…

Îi pieri din nou glasul, iar Hedda se uită de jur-împrejur prin bucătărie, de parcă ar fi căutat ceva. Privirea i se opri asupra bufetului. Se ridică în picioare cu mare dificultate şi se împletici până la dulăpior, îl deschise şi scoase o sticlă de votcă Explorer.

— Vreţi o duşcă?

Le întinse sticla, iar când amândoi dădură din cap, Hedda începu să râdă.

— Ce bine, fiindcă nici nu vă dădeam!

Râsul îi păru mai degrabă un croncănit, iar femeia veni cu sticla până la masă şi se aşeză din nou. Nu se mai obosi să ia un pahar, ci doar puse sticla la gură şi înghiţi hulpav. Patrik simţi că gâtul îi ia foc numai când se uită la ea.

— Câţi ani aveau gemenii când s-au înecat? întrebă Gösta.

Hedda nu păru să-l audă. Privi în gol, după care bombăni:

— Ce elegantă era! Cu haină de blană, colier de perle şi toate cele. O veritabilă doamnă.

— Cine anume? zise Patrik, simţind un brusc interes. Care doamnă?

Însă Hedda îşi pierduse deja şirul gândurilor.

— Câţi ani aveau gemenii când s-au înecat? repetă şi mai clar Gösta.

Hedda se întoarse către el, cu sticla în drum spre buze.

— Gemenii nu s-au înecat, nu?

Luă iar o duşcă din sticlă.

Gösta îi aruncă lui Patrik o privire plină de subînţeles, după care se aplecă spre femeie.

— Nu s-au înecat gemenii? Unde au dispărut?

— Cum adică nu s-au înecat? zise Hedda, căpătând brusc o expresie înfricoşată. Bineînţeles că s-au înecat gemenii, fireşte, aşa s-a întâmplat…

Mai luă o gură de alcool, iar privirea îi deveni și mai încețoșată.

— Deci cum a fost până la urmă, Hedda? S-au înecat ori ba?

Gösta își simţi disperarea din voce, însă asta nu păru decât să o zăpăcească și mai mult pe Hedda. Femeia nu îi răspunse, ci doar scutură din cap.

— Nu cred că vom afla mai mult din partea ei, îi spuse Gösta lui Patrik, încercând să se scuze.

— Da, și eu cred la fel, va trebui să încercăm altfel. Poate că ar fi bine să aruncăm o privire pe-aici.

Gösta încuviinţă, apoi se întoarse spre Hedda, care stătea iar cu capul pe masă.

— Hedda, putem să ne uităm puţin prin lucrurile tale?

— Mmm, bolborosi ea, după care adormi.

Gösta își mută scaunul lângă al ei, pentru ca femeia să nu cadă pe podea, apoi începu să scotocească prin casă, alături de Patrik.

O oră mai târziu, căutarea lor tot nu dăduse roade. Pretutindeni era numai gunoi. Patrik își dori să fi adus cu el niște mănuși și simţea că îl mănâncă tot corpul. Însă nu existau semne că în respectiva casă ar fi locuit cândva niște copii. Pesemne că Hedda aruncase toate lucrurile lor.

Vorbele cu privire la o „veritabilă doamnă” îi răsunau în minte. Nu putea ignora asta, drept urmare, se aşeză lângă Hedda și încercă să o scuture puţin, cât să-și vină în fire. Fără prea multă tragere de inimă, femeia se îndreptă, însă dădu apoi capul pe spate, iar într-un final izbuti să-şi menţină o poziţie verticală.

— Hedda, trebuie să-mi răspunzi. Acea veritabilă doamnă îi are pe copiii tăi?

— Erau așa neastâmpărați. Iar eu aveam o treabă de rezolvat prin Uddevalla. Şi trebuia să cumpăr și de băut, rămăsesem fără, se chinui ea să spună, privind pe fereastră, la apa ce scânteia în lumina soarelui primăvăratic. Însă ei nu se potoleau. Iar eu eram așa obosită… Şi ea era o doamnă în toată regula. Aşa de drăguță. Din partea mea, putea să-i ia. Şi chiar așa a făcut.

Hedda își îndreptă privirea asupra lui Patrik, iar acesta observă pentru întâia oară sentimente adevărate în ochii femeii. În adâncul lor sălășluiau o durere și un sentiment de vină într-atât de impenetrabile, încât numai alcoolul le putea îneca.

— Dar am regretat-o, zise ea, cu ochii năpădiți de lacrimi. Însă nu i-am mai putut găsi. Am căutat și-am tot căutat. Dispăruseră. Şi ei, și acea doamnă veritabilă. Cea cu colierul de perle.

Hedda își duse degetul la gât, indicând unde văzuse colierul, și spuse:

— Dispăruse.

— Dar de ce-ai spus că s-au înecat?

Cu coada ochiului, Patrik îl văzu pe Gösta stând în pragul ușii, ascultându-i.

— Mi-era rușine… și poate că ar fi avut un trai mai bun cu ea. Însă mi-era rușine.

Privi din nou suprafața apei, iar cei trei stătură așa pentru o vreme. Mintea lui Patrik lucra din greu pentru a procesa tot ceea ce fusese spus. Nu fu greu să realizeze că „veritabila doamnă" era Sigrid Jansson care, din motive încă necunoscute, luase copiii Heddei. Motive pe care probabil nu aveau să le afle niciodată.

Când se ridică încetişor și se întoarse către Gösta, cu picioarele tremurându-i, văzu că acesta ținea ceva în mână.

— Am găsit o fotografie, zise el. Sub saltea. Un instantaneu cu gemenii.

Patrik luă poza şi se uită la ea. Doi copii micuţi, în vârstă de vreo doi ani, stând în braţele părinţilor, Gottfrid şi Hedda. Păreau fericiţi. Pesemne că poza fusese făcută chiar înainte de accidentul lui Gottfrid. Înainte ca totul să se prăbuşească asupra lor. Patrik studie feţele copiilor. Unde s-or fi aflând acum? Şi să fi fost unul dintre ei criminalul? Chipul niciunuia nu dezvăluia nimic. La masa din bucătărie, femeia adormise din nou, aşa că Patrik şi Gösta merseră afară şi traseră adânc în piept aerul proaspăt al mării. Patrik vârî cu atenţie în portofel fotografia degradată. Urma să se asigure că va ajunge din nou în mâinile Heddei. Între timp, aveau nevoie de ea pentru a găsi făptaşul.

De-a lungul călătoriei înapoi cu barca, ei rămaseră la fel de tăcuţi ca atunci când veniseră. De data aceasta, însă, tăcerea lor era marcată de şoc şi de mâhnire. Mâhnire datorată slăbiciunii şi netrebniciei de care dădeau uneori dovadă fiinţele umane. Şoc provocat de agitaţia erorilor pe care oamenii erau în stare să le comită. Patrik şi-o putu imagina pe Hedda rătăcind prin Uddevalla. Căutându-şi copiii pe care, într-un moment de disperare, sfârşeală şi nevoie de alcool, îi dăduse unei persoane complet străine. Patrik simţi panica prin care trebuia să fi trecut femeia atunci când înţelesese că nu îi mai putea găsi pe gemeni. Simţi şi disperarea ce o îndemnase pe Hedda să spună că se înecaseră, în loc să recunoască faptul că-i cedase unui străin.

Nu vorbiră decât atunci când Patrik legă barca veche de pontonul din Badholmen.

— Ei bine, măcar acum ştim, zise Gösta, iar pe chip i se citi vinovăţia care încă îl hăituia.

Patrik îl bătu peste umăr, în vreme ce merseră către maşină.

— Nu aveai cum să ştii, zise el.

Gösta nu-i răspunse, iar Patrik se gândi că nu l-ar fi ajutat nimic din tot ce ar fi putut să-i zică. Erau nişte demoni cu care Gösta trebuia să lupte de unul singur.

— Trebuie să aflăm cât mai repede unde au ajuns copiii, spuse Patrik, în drum spre Tanumshede.

— Încă n-am primit veşti de la autorităţile pentru protecţie socială din Uddevalla?

— Nu, și probabil că nu-i simplu să găsească informaţii atât de vechi. Însă trebuie să existe pe undeva. Doi copii în vârstă de cinci ani nu pot dispărea, pur și simplu.

— Ce viaţă nenorocită a putut duce!

— Hedda? zise Patrik, cu toate că pricepuse la cine făcuse referire colegul său.

— Da. Imaginează-ţi cum o fi fost să trăieşti cu o asemenea vinovăţie. Toată viaţa.

— Nu-i de mirare că a încercat să se anestezieze pe cât a putut de bine, remarcă Patrik.

Gösta nu-i răspunse, ci doar privi pe geam. Într-un final, întrebă:

— Ce vom face acum?

— Până când vom afla identitatea celor doi copii, vom fi nevoiţi să lucrăm pornind de la informaţiile pe care le avem deja. Sigrid Jansson, blana de câine găsită pe trupul lui Lillemor, descoperirea legăturii dintre locurile unde s-au produs crimele.

Virară în parcarea secţiei de poliţie şi merseră către intrare, cu expresii grave pe chipuri. Patrik se opri puţin la recepţie pentru a-i relata Annikăi cele întâmplate, apoi intră în birou. Pentru moment, nu era în stare să repete întreaga poveste și celorlalţi.

Scoase cu grijă poza din portofel şi o studie. Ochii gemenilor îl priviră fix, nedezvăluindu-i însă nimic.

Capitolul 9

Într-un final, ea îi cedase. Doar o scurtă ieşire. O mică expediţie în lumea cea vastă şi necunoscută. Apoi aveau să se întoarcă la ei acasă. Iar insistenţele lui aveau să înceteze.

El dăduse nerăbdător din cap. Abia dacă fusese în stare să se controleze. Iar o privire către sora sa îi dezvălui că și ea era la fel de dornică.

Se întrebă ce avea să vadă. Cum arătau lucrurile acolo, afară. Dincolo de pădure. Un gând însă nu îi dădu pace. Avea să fie acolo și cealaltă? Femeia cu voce aspră? Avea oare să simtă el acel miros care-i dăinuia în nări, precum o amintire sărată și proaspătă? Şi sentimentul bărcii legănându-se, al soarelui zăbovind deasupra mării, al păsărilor dând târcoale în aer și… Abia dacă-și putea cerne toate aşteptările și impresiile. Prin minte i se învârtea un singur gând. Aveau să o însoțească. Afară, în lumea exterioară. Nu fusese o problemă să promită, la schimb, că nu avea să mai ceară din nou așa ceva. O singură dată i-ar fi fost de ajuns. Era convins de asta. O singură dată, cât să vadă ce era acolo, pentru ca el și sora lui să ştie. Acela era unicul lucru pe care și-l dorea. Doar o dată.

Cu o mină aspră, ea le deschise uşa de la maşină, privindu-i cum se urcară pe bancheta din spate. Le puse cu grijă centurile de siguranţă, apoi dădu din cap, în timp ce se urcă la volan. El îşi aminti cum râsese. Un râset ascuţit, isteric, în momentul în care toată încordarea acumulată putu fi în sfârșit eliberată.

Când virară pe şosea, el îi aruncă o privire rapidă surorii sale. Apoi o luă de mână. Porneau!

•

Patrik stătu cu lista proprietarilor de câini în faţă, parcurgând-o din nou cu grijă. Îi informase pe Martin şi pe Mellberg în legătură cu ceea ce aflaseră pe insulă şi îl rugase pe Martin să sune iar în Uddevalla, pentru a mai obţine informaţii despre gemeni. Poliţia de acolo nu le putu fi de prea mare folos. Căpătaseră acces la toate documentele legate de accidentul în urma căruia Elsa Forsell o omorâse pe Sigrid Jansson, dar nimic nu păruse că duce undeva.

— Cum merge? întrebă Gösta, din pragul uşii.

— Nu prea merge, răspunse Patrik, azvârlind pixul din mână. Până când vom afla mai multe despre copii, batem pasul pe loc.

Oftă, îşi trecu mâinile prin păr, după care şi le împreună la ceafă.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Gösta, plin de tact.

Patrik îi aruncă o privire uluită colegului său. Acestuia nu-i stătea în fire să vină și să ceară de lucru. Patrik cugetă pentru o clipă.

— Am parcurs de o mie de ori lista asta cu proprietarii de câini, însă nu pot stabili nicio legătură cu cazul nostru. Ai putea să o verifici tu din nou?

Patrik îi aruncă discheta, iar Gösta o prinse din zbor.

— Sigur, veni răspunsul bărbatului.

Cinci minute mai târziu, Gösta se întoarse cu o expresie năucită.

— Ai şters cumva un rând? zise el.

— Dacă l-am şters? Nu, ce vrei să spui?

— Fiindcă atunci când am alcătuit lista, erau o sută șaizeci de nume. Acum nu sunt decât o sută cincizeci și nouă.

— Întreab-o pe Annika; ea a pus laolaltă numele și adresele. Poate că o fi şters unul din greşeală.

— Hmm, zise sceptic Gösta şi plecă să discute cu Annika.

Patrik se ridică și merse în urma lui.

— Să verific, zise Annika, uitându-se pe ecranul computerului, în căutarea tabelului Excel. Însă eu îmi amintesc să fi fost o sută șaizeci de rânduri. Era o cifră așa frumoasă și rotundă.

Căută prin fișiere până când îl găsi pe cel căutat.

— Aha, o sută șaizeci, zise ea, întorcându-se spre Patrik și Gösta.

— Nu pricep, spuse Gösta, uitându-se la dischete pe care o avea în mână.

Annika o luă, o introduse în computer, deschise același document și puse cele două ferestre una lângă cealaltă, pentru a le putea compara. Când apăru numele care lipsea de pe dischetă, ceva îi străfulgeră prin minte lui Patrik. Se întoarse brusc, fugi de-a lungul coridorului, spre biroul său, și privi cu atenţie harta Suediei. Se uită pe rând la toate acele cu gămălie care marcau orașele de domiciliu ale victimelor. Ceea ce înainte fusese un model indescifrabil deveni brusc mult mai clar. Gösta și Annika îl urmaseră până în birou și priveau uluiți cum Patrik scotea hârtii din sertarul biroului.

— Ce anume cauți? întrebă Gösta, dar Patrik nu-i răspunse.

Trăsese afară și aruncase pe podea hârtii una după alta. În ultimul sertar, el găsi ceea ce căuta. Se ridică entuziasmat și începu să citească documentul cu atenţie, înfigând uneori ace noi în hartă. Încet dar sigur, lângă fiecare locaţie deja marcată apăru câte un nou ac. Când termină, el se întoarse și zise:

— Acum știu.

•

Dan făcuse într-un final pasul cel mare. Chiar vizavi de el era o agenţie imobiliară, și se hotărî să apeleze în sfârșit numărul pe care îl văzuse zilnic de la fereastra din bucătărie. Odată pusă treaba pe roate, lucrurile merseseră surprinzător de iute.

Tânărul de la telefon spusese că putea veni imediat pentru a arunca o privire, lucru care îi convenea de minune lui Dan. Nu voia să întindă totul la nesfârşit.

Cu toate acestea, vânzarea casei nu i se mai părea o realizare atât de mare. Toate discuţiile avute cu Anna, toate poveştile despre infernul la care o supusese Lucas, toate acele lucruri făcuseră ca încercările lui de a se ţine cu dinţii de fostul cămin al familiei să îi pară de-a dreptul ridicole. Ce mai conta unde locuia? Important era că fetele veneau să îl viziteze. Că le putea îmbrăţişa, că se putea gudura pe lângă gâtuleţele lor și că le putea auzi povestindu-i cum le mersese în ziua respectivă. Nimic altceva nu mai conta. Cât despre căsnicia lui cu Pernilla, ei bine, aceasta se încheiase, fără doar şi poate. Pricepuse asta cu mult timp în urmă, însă nu fusese pregătit să accepte consecinţele. Acum era momentul să facă nişte schimbări majore. Pernilla avea propria viaţă, la fel cum el o avea pe a lui. Spera doar ca într-o bună zi să se poată bucura iar de prietenia ce stătuse la baza căsniciei lor.

Gândurile îi rătăciră spre Erica. Rămăseseră numai două zile până când aceasta avea să se mărite, lucru care, din nou, îi părea firesc. Făcea un pas înainte, întocmai ca şi el. Se bucura sincer pentru ea. Trecuse aşa de multă vreme de când ei doi alcătuiseră un cuplu; erau tineri pe-atunci, persoane complet diferite. Însă prietenia dintre ei rezistase în timp, iar Dan îşi dorise mereu ca ea să aibă parte de asemenea lucruri. Copii, apropiere sufletească de cineva, o nuntă la biserică, la care ştia că visase dintotdeauna – asta cu toate că ea nu ar fi recunoscut-o niciodată. Iar Patrik era perfect pentru Erica. Erau ca sarea şi piperul. Aşa îi considera. Patrik era cu picioarele pe pământ, stabil, inteligent, calm. Iar Erica era o visătoare, cu capul mereu în nori, dar şi cu un curaj şi o inteligenţă

care o împiedicau să plutească prea departe. Cei doi se potriveau de minune.

Cât despre Anna… Se gândise de multe ori la ea în ultima vreme. Sora pe care o protejase mereu Erica și pe care o considerase neputincioasă. Amuzant era faptul că ea se vedea drept persoana practică, în vreme ce pe Anna o cataloga drept visătoare. De-a lungul ultimelor săptămâni, Dan avusese ocazia de a o cunoaşte bine şi realizase că, de fapt, lucrurile stăteau complet invers. Anna era cea practică, cea care vedea realitatea așa cum era. Măcar atât învățase de-a lungul anilor petrecuţi alături de Lucas. Însă Dan își dăduse seama că Anna o lăsase pe Erica să-și păstreze acea iluzie. Poate că înţelegea nevoia surorii sale de a se simţi „persoana responsabilă”. Dan se ridică să ia telefonul. Sosise vremea să-și caute un apartament.

•

Atmosfera de la secţie era mohorâtă. Patrik fixase ședința în biroul șefului. Cu toții stăteau tăcuți, cu privirile în podea, nefiind în stare să priceapă acea situaţie inimaginabilă. Patrik și Martin aduseseră măsuța pe rotile, unde se afla aparatul video. De îndată ce veştile ajunseră la urechile lui Martin, acesta își dădu seama ce anume îi scăpase atunci când urmărise filmările din ultima noapte a lui Lillemor.

Într-un final, Patrik rupse tăcerea și spuse:

— Va trebui să le parcurgem pas cu pas. Înainte de a lua măsuri. Nu e loc de greşeli.

Cu toţii încuviinţară.

— Prima dată ne-a picat fisa când am descoperit că un nume fusese șters din lista proprietarilor de câini. Iniţial au existat o sută șaizeci de nume, și atunci când Gösta a alcătuit acea listă, și atunci când Annika a completat adresele curente. Când mi-a parvenit mie, lista nu conţinea decât o sută cincizeci

și nouă de persoane. Numele lipsă era cel al lui Tore Sjöqvist, a cărui adresă era în Tollarp.

Nimeni nu reacţionă, aşa că Patrik spuse în continuare:

– Voi reveni asupra acestui detaliu. Însă el a ajutat la clarificarea lucrurilor.

Cu toţii ştiau ce avea să urmeze, iar Martin își cufundă fața în palme și închise ochii, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Locurile în care au fost ucise victimele îmi păreau cunoscute. Iar când am înțeles într-un final, nu mi-a trebuit mult până să fac legătura.

Se opri și își drese vocea.

– Zonele corespundeau sută la sută cu fostele locuri de muncă ale Hannei, zise el, încet. Le văzusem în documentele ei de aplicare, înainte să o angajăm, dar…

Ridică brusc mâinile, apoi îl lăsă pe Martin să continue.

– Ceva ce văzusem pe caseta din noaptea morţii lui Lillemor nu-mi dădea pace. Iar când Patrik mi-a zis de Hanna… Ei bine, haideţi să vă arătăm direct.

Îi făcu semn lui Patrik, care apăsă pe butonul „play”. Derulaseră deja spre momentul cu pricina, aşa că nu dură decât vreo câteva secunde până ca scena disputei violente să ruleze pe ecran, urmată de apariţia lui Martin și a Hannei. Îl văzură pe Martin stând de vorbă cu Mehmet și cu ceilalţi, apoi camera o urmări pe Lillemor, care fugea confuză spre oraş, îndreptându-se, fără să ştie, spre propria-i moarte. După aceea, camera se concentră asupra Hannei, care vorbea la telefonul mobil. Patrik opri acolo înregistrarea și se uită spre Martin.

– Asta nu mi-a dat pace, cu toate că n-am realizat-o imediat, zise Martin. Pe cine suna? Era aproape trei dimineaţa, iar noi eram singurii de serviciu, aşa că n-ar fi putut să vă sune pe niciunul dintre voi.

— Operatorul ei de telefonie mobilă ne-a oferit desfăşurătorul apelurilor. Telefonul îl dăduse Hanna. Acasă. Soţului ei, Lars.

— Dar de ce? zise Annika, cu o uluire pe care şi ceilalţi o împărtăşeau.

— L-am rugat pe Gösta să verifice registrul cetăţenilor. Hanna şi Lars Kruse au, într-adevăr, acelaşi nume de familie. Dar nu sunt căsătoriţi. Sunt fraţi. Gemeni.

Annikăi i se tăie răsuflarea. O tăcere sumbră învălui încăperea în momentul în care Patrik le dădu vestea-bombă.

— Hanna şi Lars sunt gemenii dispăruţi ai Heddei, explică Gösta.

— Da, şi încă nu am primit informaţiile din Uddevalla, adăugă Patrik. Dar pun pariu că prenumele lor erau Lars şi Hanna, şi că numele de familie Kruse a fost luat pe parcurs, probabil prin adopţie.

— Aşadar, l-a sunat pe Lars? zise Mellberg, părând să întâmpine oarecare dificultăţi în urmărirea acelor dezvăluiri bruşte.

— Bănuim că l-a sunat pe Lars, care apoi a luat-o pe Lillemor. Poate că i-a dat chiar ea directivele. Lars îi cunoştea pe toţi concurenţii şi nu ar fi prezentat vreo ameninţare.

— Şi nu uitaţi, Lillemor scrisese în jurnal că i se păruse că recunoaşte pe cineva, o persoană care îi provoca sentimente de nelinişte. Sunt şanse mari ca persoana cu pricina să fi fost Lars. Ce-şi amintea fata era întâlnirea cu bărbatul pe care-l considerase ucigaşul tatălui său.

Martin se încruntă.

— Dar pesemne că nu şi-a putut da seama de unde îl ştia pe Lars, nu l-a asociat cu amintirea aceea. Şi nici măcar nu era sigură dacă îl recunoscuse cu adevărat. Având în vedere starea în care se afla, probabil că ar fi acceptat bucuroasă ajutorul oricui,

atâta timp cât putea să scape de echipajul TV și de concurenţii cu care se certase.

Patrik ezită, apoi spuse în continuare:

— Nu am nicio dovadă, însă cred că e posibil și ca Lars să fi fost cel care a provocat cearta din seara aceea.

— Cum adică? întrebă Annika. Nici măcar n-a fost acolo.

— Nu, însă ceva din declaraţiile luate concurenţilor mi-a părut straniu. Înainte de ședință m-am uitat pe transcrieri, şi toţi cei care s-au certat cu Lillemor au indicat faptul că o persoană le adusese la cunoştinţă că Barbie „îi vorbea de rău pe la spate” sau ceva în genul acesta. Nu am dovezi concrete, dar instinctul îmi spune că Lars a folosit şedinţele individuale din ziua respectivă pentru a semăna vrajbă între aceştia şi Lillemor.

— Dar de ce? întrebă Martin. Nu putea prezice că seara se va termina în felul acela și că Lillemor va fugi.

Patrik dădu din cap.

— Fără îndoială că a fost noroc chior. S-a ivit o şansă, iar el şi Hanna au profitat. Nu, eu cred că ideea de bază a fost să creeze o diversiune pentru Lillemor. El şi-a dat seama cine era, a ştiut că îl văzuse în urmă cu opt ani, şi s-a temut să nu cumva să-şi amintească. Drept urmare, s-a gândit să-i dea altceva care să o ţină ocupată. Iar când s-a ivit ocazia… a decis să rezolve lucrurile în mod permanent.

— Să-și fi ucis Lars și Hanna împreună victimele? Și de ce?

— Nu ştim încă. Mai mult ca sigur că Hanna le-a dat de urmă, fiindcă avea acces la asemenea informaţii, în secţiile de poliţie prin care a lucrat.

— Dar nici nu începuse munca aici în momentul în care a fost ucisă Marit.

— Nu, însă informaţii de genul respectiv pot fi găsite şi prin arhivele ziarelor. Probabil că aşa a dat de Marit. N-am idee de ce. Însă probabil că totul se leagă de primul accident, când Elsa Forsell a omorât-o pe Sigrid Jansson. Hanna și Lars se aflau în maşină; Sigrid Jansson îi răpise atunci când aveau trei ani, şi locuiseră izolaţi în casa femeii timp de peste doi ani. Cine ştie căror traume au fost supuşi?

— Dar cum rămâne cu numele din lista de adrese? De ce te-a dus cu gândul la Hanna? îl întrebă confuză Annika.

— Mai întâi, am primit discheta de la Hanna, fiindcă tu ai rugat-o să mi-o aducă. Aveai o sută şaizeci de nume pe listă; însă eu am găsit cu un nume mai puţin. Singura persoană care l-ar fi putut şterge era Hanna. Ştia că era posibil să recunosc numele. Când a început munca aici la secţie, mi-a zis că ea şi Lars închiriaseră locuinţa de la un anume Tore Sjöqvist, care urma să se mute în Skåne pentru un an. Aşadar, când numele acestuia a apărut pe listă, alături de o adresă din Tollarp, n-a fost prea greu să ne dăm seama. Mi s-a părut necesar să parcurg din nou toate informaţiile. Voi ce părere aveţi? Există vreo lacună în raţionamentul meu? Mai avem vreo îndoială sau putem acţiona?

Cu toţii dădură din cap. Indiferent cât de incredibil ar fi părut, explicaţia lui Patrik era înfricoşător de logică.

— În regulă, zise Patrik. Acum, cel mai important lucru e să acţionăm înainte ca Hanna şi Lars să-şi dea seama că i-am dibuit. De asemenea, e esenţial să nu afle nimic în legătură cu mama lor şi cu modul în care au dispărut, fiindcă mi se pare că ar fi periculos pentru…

Se opri când o auzi pe Annika gâfâind.

— Annika?

Patrik observă cu nelinişte crescândă cum femeia se albi la faţă.

— I-am zis. Hanna a sunat imediat după ce v-aţi întors din Kalvö. După voce, nu părea deloc în regulă. A zis că a dormit un pic și că se simţea mai bine, și că probabil nu avea de ce să stea acasă mai mult de o zi, două. Iar eu… eu…

Annika se bâlbâi, dar apoi îşi veni în fire şi îl privi pe Patrik.

— Am zis să o ţin la curent, aşa că i-am povestit ce aţi aflat. În legătură cu Hedda.

Pentru o secundă, Patrik rămase complet nemişcat. Apoi îi spuse:

— N-aveai cum să ştii. Însă am face bine să mergem pe insulă. Acum!

Brusc, secţia de poliţie Tanumshede vui frenetic.

•

Gonind spre Kalvö, la prova bărcii de salvare *Minlouis*, Patrik simţi agitaţia crescândă oprindu-i-se precum un nod în stomac. Îndemnă barca în gând să meargă mai repede, însă aceasta deja avea viteza maximă. Se temu că aveau să ajungă prea târziu. Când urcaseră în maşinile de poliţie şi porniseră girofarurile pentru a merge cât mai repede spre Fjällbacka, ei primiseră un telefon de la proprietarul unei bărci. Surescitat, acesta le povesti cum barca îi fusese confiscată de către o poliţistă, aflată în compania unui bărbat neidentificat. Bărbatul începu să protesteze legat de comportamentul de gangsteri și despre cum aveau să ajungă direct în iad dacă îi zgâriau câtuși de puţin barca. Patrik îi închise pur și simplu telefonul în nas. Nu avea timp de plângeri în clipa respectivă. Important era că știau de barca pe care puseseră mâna Lars și Hanna. Și de faptul că se aflau în drum spre Kalvö. În drum spre mama lor.

Barca de salvare săltă pe valuri, făcând să se reverse asupra lui Patrik o ploaie de stropi săraţi.

Se apropia o furtună, iar suprafaţa liniştită, peste care lunecaseră mai devreme Gösta şi Patrik, fusese înlocuită de o frematare neîncetată a valurilor şi a apei cenuşii. Prin minte le treceau iar şi iar noi scenarii, noi imagini a ce aveau să găsească, odată ajunşi. Gösta şi Martin stătură înghesuiţi înăuntrul bărcii, dar Patrik simţi nevoia de aer proaspăt, pentru a se putea concentra asupra lucrurilor care aveau să urmeze. Ştia că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, finalul nu avea să fie unul fericit.

Ajunseră pe insulă după o călătorie ce le păruse interminabilă, cu toate că ea durase numai cinci minute. Acolo, zăriră barca furată de cei doi, ancorată la întâmplare în debarcaderul Heddei. Peter, conducătorul bărcii, acostă cu dibăcie, deşi ambarcaţiunea lui era mai mare decât micul chei. Fără ezitare, Patrik sări la mal, urmat de Martin. Amândoi fură nevoiţi să îl ajute pe Gösta să coboare.

Patrik încercase să-şi convingă colegul mai în vârstă să rămână la secţie, însă Gösta Flygare dovedise o încăpăţânare de necrezut şi insistase să-i însoţească. Patrik se înduplecase. Acum, însă, îşi regreta decizia, cu toate că era prea târziu pentru asemenea speculaţii.

Făcu semn spre cabană, care părea înşelător de goală şi nelocuită. Nu se auzi niciun sunet dinspre ea. Când îşi ridicară piedicile de la pistol, Patrik avu senzaţia că sunetul produs răsună pe întreaga insulă. Se furişară spre cabană, ghemuindu-se la ferestre. După aceea, Patrik auzi voci înăuntru şi aruncă o privire pe geamul murdar şi acoperit cu o pojghiţă de sare. Mai întâi văzu doar umbra cuiva, mişcându-se prin încăpere, însă pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, începu să i se pară că distinge două siluete umblând prin bucătărie. Vocile se înălţau şi coborau, dar era imposibil să îşi dea seama ce anume spuneau. Brusc, Patrik nu ştiu cum să acţioneze în

continuare, dar apoi se hotărî. Le făcu semn celorlalţi, în direcţia uşii. Cu toţii se mişcară într-acolo, iar Martin şi Patrik se aşezară de o parte şi de alta, în vreme ce Gösta aşteptă undeva mai departe.

— Hanna? Sunt eu, Patrik. Sunt aici şi cu alţi colegi. E totul în regulă acolo?

Nu primi niciun răspuns.

— Lars? Ştim că eşti înăuntru, alături de sora ta. Nu face nimic prostesc. Nu e nevoie să mai moară nimeni.

Din nou, nu primi niciun răspuns. Patrik începu să se neliniştească, iar mâna îi transpiră pe pistol.

— Hedda? Eşti în regulă? Am venit să te ajutăm! Lars şi Hanna, nu îi faceţi rău Heddei. A făcut un lucru înfiorător, însă credeţi-mă, şi-a primit deja pedeapsa. Priviţi în jur, uitaţi-vă cum şi-a dus viaţa. A trăit într-un infern din cauza a ce v-a făcut.

Tăcerea fu singurul răspuns pe care-l primiră, iar Patrik înjură, în sinea lui. Apoi uşa se crăpă foarte puţin, iar Patrik îşi apucă şi mai strâns pistolul. Cu coada ochiului, îi văzu pe Martin şi pe Gösta făcând acelaşi lucru.

— Ieşim, zise Lars. Nu trageţi, sau o împuşc.

— În regulă, în regulă, spuse Patrik, încercând să pară pe cât se putea de calm.

— Lăsaţi armele. Vreau să le văd pe jos, strigă Lars.

Încă nu îl puteau vedea prin uşa întredeschisă.

Martin îl privi pe Patrik, iar acesta încuviinţă, punându-şi jos pistolul. Colegii săi îi urmară exemplul.

— Aruncaţi-le mai departe, zise monoton Lars, iar Patrik făcu un pas înainte, lovindu-le cu piciorul şi făcându-le să zboare undeva unde să nu poată ajunge la ele.

— Daţi-vă la o parte.

Din nou, cei trei se conformară, apoi aşteptară ţepeni să se întâmple ceva. Uşa se deschise încet, foarte încet, centimetru cu centimetru. Patrik se aşteptase să o vadă pe Hedda, în schimb, apăru în cadru Hanna. Încă părând bolnavă, ea avea fruntea asudată, iar ochii îi sclipeau din cauza febrei. Îi întâlni privirea, iar Patrik nu putu să nu se întrebe cum reuşise să-l păcălească în halul acela. Cum de fusese posibil ca ea să-şi ascundă ticăloşia vreme atât de îndelungată, în spatele unei faţade atât de normale? Pentru o clipă, i se păru că femeia dorea să-i explice, dar apoi Lars o împinse înainte, iar în peisaj îşi făcu apariţia pistolul pe care i-l ţinea la tâmplă. Patrik îl recunoscu. Era arma de serviciu a Hannei.

— Daţi-vă şi mai înapoi, şuieră Lars, iar în privirea sa, Patrik nu distinse decât ură şi întunecime.

Se uită când într-o parte, când în alta, iar ceva din expresia sa îi dădu de înţeles lui Patrik că, fără să mai poată rezista vieţii duble, Lars îşi scosese într-un final masca. Nebunia - sau ticăloșia, sau indiferent cum ar fi putut-o numi - câștigase în sfârşit. Se încheiase lupta împotriva acelei laturi a personalităţii lui care nu îşi dorise nimic mai mult decât să-i fie permis un trai normal, cu o slujbă şi o familie.

Poliţiştii se îndepărtară şi mai mult, iar Lars trecu pe lângă ei, ţinând-o pe Hanna drept scut, în faţa sa. Uşa cabanei de lemn stătu larg deschisă, iar când Patrik se uită înăuntru, pricepu motivul pentru care nu putuse fi folosită Hedda drept scut. Oripilat, Patrik o văzu legată de un scaun. Peste gură avea lipit acelaşi tip de bandă adezivă care lăsase urme pe alte câteva victime, iar la mijloc, banda avea o despicătură destul de mare încât să cuprindă gura unei

sticle. Hedda pierise la fel cum își trăise și viața. Îmbibată cu alcool.

— Înțeleg de ce ai vrut ca Hedda să moară. Dar ceilalți?

Patrik nu se putuse abține să nu rostească acea întrebare, care-i stăpânise viața în ultimele săptămâni.

— Ne-a luat totul. Tot ce-am avut. Hanna a dat de ea din întâmplare, și amândoi am știut că trebuia să o facem. Așa că a murit din aceeași cauză care ne-a distrus nouă viețile. A murit din cauza băuturii.

— Tu vorbești de Elsa Forsell? Știm că voi doi v-ați aflat în mașină atunci când Elsa Forsell a provocat accidentul în urma căruia a murit Sigrid, femeia cu care locuiați.

— Aveam un trai frumos, spuse Lars pe un ton ascuțit, dând înapoi spre debarcader. A avut grijă de noi. A jurat că ne va proteja.

— Sigrid? zise Patrik, mergând în aceeași direcție cu Lars și Hanna.

— Da, însă noi nu știam că așa o chema. Noi îi ziceam „mama”. Ne-a zis că asta și era. Noua noastră mamă. Și am avut un trai bun. Ne jucam împreună. Ne îmbrățișa. Ne citea povești.

— Din cartea despre *Hansel și Gretel*?

Patrik continuă să se îndrepte spre debarcader, iar cu coada ochiului, văzu că Gösta și Martin îl urmau.

— Da, zise Lars, aplecându-se spre urechea Hannei. Ne citea. Din cartea aceea. Îți amintești, Hanna, cât era de minunat? Cât de frumoasă era? Cât de bine mirosea? Îți amintești?

— Îmi amintesc, răspunse Hanna, închizând ochii.

Când îi redeschise, aceștia erau plini de lacrimi.

— Acela a fost singurul lucru pe care ni s-a permis să-l păstrăm după ce ea a murit. Cartea. Am vrut să le arătăm cât de puțin rămăsese. Doar atât mai supraviețuiește când distrugi viața cuiva.

— Dar Elsa nu a fost de ajuns, replică Patrik, cu privirea ţintă spre Lars.

— Mai erau atât de mulţi care făcuseră acelaşi lucru. Atât de mulţi… zise bărbatul, lăsându-şi fraza neterminată. Fiecare loc în care ajungeam. Fiecare loc trebuia… purificat.

— Prin uciderea unei persoane care, din cauza alcoolului, a provocat un accident mortal?

— Da, răspunse el, zâmbind. Abia atunci ne puteam afla liniştea. Trebuia să dovedim că nu intenţionam să tolerăm o asemenea nelegiuire, pe care nu aveam să o uităm niciodată. Pur şi simplu nu poţi distruge aşa viaţa cuiva… iar apoi să îţi vezi de drum.

— Aşa cum a făcut Elsa, atunci când a omorât-o pe Sigrid?

— Da, zise Lars, iar privirea i se întunecă şi mai mult. Da, aşa ca Elsa.

— Şi Lillemor?

Aproape că ajunseră în dreptul debarcaderului, iar Patrik se întrebă ce ar fi putut face dacă Lars şi Hanna hotărau să ia barca de salvare, care era mult mai rapidă decât cealaltă. Nu i-ar fi putut ajunge din urmă. Dar se pare că şi căpitanul avusese acelaşi gând, fiindcă deja se îndepărta de chei, pentru a lăsa acolo numai barca de mici dimensiuni.

— Lillemor, pufni batjocoritor Lars. O fiinţă umană abjectă, care nu era bună de nimic. La fel ca toate celelalte lepădături cu care am fost obligat să lucrez. N-aş fi recunoscut-o, însă mi-am adus aminte de nume, atunci când am aflat de unde era. Ştiam că trebuia făcut ceva.

— Aşa că le-ai spus celorlalţi că Lillemor i-a bârfit în stânga şi-n dreapta, ca să creezi haos şi să-i distragi atenţia.

— Eşti mai isteţ decât aş fi crezut, spuse Lars zâmbind şi făcând primul pas pe chei.

Pentru o secundă, lui Patrik îi trecu prin minte să îl doboare. Dar nu îndrăzni, chiar dacă faptul că o luase ostatică pe sora sa nu era decât o cacealma – în definitiv, cei doi făcuseră totul împreună. Nu avea nicio armă; aceasta era sus, la deal, alături de cele ale colegilor săi; drept urmare, Lars și Hanna erau stăpâni pe situație.

— Eu l-am sunat pe Lars, zise Hanna, pe un ton aspru.

— Ştim, răspunse Patrik. Avem totul pe casetă. Martin a urmărit-o, însă n-am înțeles…

— Cum să fi înțeles? zise ea, cu un zâmbet amar.

— Aşadar, Lars a luat-o, în urma telefonului tău.

— Da, răspunse Hanna, urcându-se cu grijă în barcă.

Se afundă pe băncuţa din mijlocul ambarcaţiunii, în vreme ce Lars se aşează lângă motor şi întoarse cheia în contact. Nu se petrecu nimic. Lars se încruntă şi încercă din nou. Motorul scoase un scrâşnet, însă tot nu porni. Patrik îi privi uluit, apoi realiză ce se întâmplase, când aruncă o privire spre barca de salvare ce se legăna undeva la o distanţă sigură faţă de insulă. Căpitanul ridică un rezervor, pe care Patrik îşi dădu seama că îl „confiscase”. Un tip descurcăreţ, Peter acela.

— Nu aveţi combustibil, spuse Patrik, părând mai calm decât era de fapt. Aşa că nu aveţi unde să fugiţi. Întăririle sunt pe drum, aşa că aţi face bine să vă predaţi, pentru ca nimeni să nu mai fie rănit.

Patrik îşi dădu seama cât de penibil sunase, dar nu avea ce să-i facă, pur și simplu nu fusese în stare să-și găsească vorbele. Asta în cazul în care ele chiar existau.

Fără a-i răspunde, Lars desfăcu barbeta și lovi cu piciorul în mal, pentru a îndepărta barca de chei. Aceasta fu prinsă imediat de curent, iar cei doi începură să se distanțeze de mal.

— Nu veţi ajunge nicăieri, zise Patrik, încercând să vadă ce opţiuni avea.

Însă acestea nu existau. Singura soluţie era să se asigure că Lars și Hanna aveau să fie ridicaţi de echipaj. Fără motor, ei n-aveau să ajungă departe; probabil că aveau să acosteze pe una din insulele din preajmă.

Patrik făcu o ultimă încercare.

— Hanna, e evident că nu tu ai fost creierul acţiunilor. Încă ai şansa de a te salva.

Femeia nu îi răspunse, ci doar îl privi fix. Apoi se întinse după mâna lui Lars, cea în care mai ţinea încă pistolul. Bărbatul nu îi mai îndrepta arma spre tâmplă, ci stătea cu braţul proptit de banca pe care stătea Hanna. Cu acelaşi calm nefiresc, ea îi luă mâna lui Lars și o ridică pentru ca pistolul să-i ajungă iar în dreptul tâmplei. Patrik văzu expresia nelămurită de pe chipul bărbatului. Apoi, timp de o clipă, acesta se umplu de groază. În secunda următoare, un calm straniu îl cuprinse. Hanna îi șopti ceva ce nu putu fi auzit de cei rămaşi pe insulă. El îi răspunse, apoi o trase mai aproape, la piept. Hanna îşi puse degetul peste al lui. Și apăsă trăgaciul. Patrik tresări; în spatele său, lui Martin și Gösta li se tăie răsuflarea. Incapabil să se mişte, incapabil să spună vreun cuvânt, Lars se aşeză cu grijă pe marginea bărcii și ţinu trupul neînsufleţit și însângerat al Hannei într-o îmbrăţişare tandră. Sângele îi împroşcase chipul și Lars părea că e vopsit ca un sălbatic, ce se pregătea de luptă. Cu acelaşi calm, bărbatul îi privi o ultimă dată. Apoi îşi puse pistolul la tâmplă. Și apăsă trăgaciul.

Când căzu pe spate, peste bord, o trase și pe Hanna cu el. Gemenii Heddei dispărură sub apă, în adâncuri, întocmai precum femeia care le hărăzise cândva moartea.

După câteva secunde, undele de pe suprafaţa apei dispărură. Barca însângerată se legănă pe valuri şi, undeva în depărtare, ca într-un vis, Patrik observă mai multe vase apropiindu-se. Întăririle erau pe drum.

Capitolul 10

Când șocul impactului transformă totul într-un coșmar, el știu că vina îi aparținea în întregime. Femeia avusese dreptate. Era o piază rea. Nu o ascultase, în schimb, o cicălise, o implorase și nu se dăduse bătut până când ea nu îi cedase. Iar în acele clipe, tăcerea îl asurzea. Sunetul produs de mașini în momentul ciocnirii fusese înlocuit de o liniște îngrozitoare, iar forța cu care îl apăsa centura de siguranță îi rănea pieptul. Cu coada ochiului, el își văzu sora mișcându-se. Abia dacă îndrăznea să se întoarcă spre ea. Însă atunci când o făcu, descoperi că nici ea nu părea a fi rănită. Rezistă impulsului de a plânge atunci când o auzi pe sora lui începând mai întâi să scâncească, apoi cedând complet în fața tânguielilor înfiorătoare. La început, el nu îndrăzni să se uite la scaunul șoferului. Tăcerea de acolo îi indică deja ce avea să găsească. Avea senzația că sentimentul de vinovăție îl strangulase complet. Își desfăcu precaut centura de siguranță, apoi se aplecă în față, îngrozit. Ceea ce văzu îl făcu să tresară, iar mișcarea bruscă îi amplifică durerea din piept. Femeia avea ochii ațintiți asupra lui. Erau orbi și neînsuflețiți. Din gură îi cursese sânge, iar hainele îi erau pătate cu roșu. I se păru că distinge acuze în privirea ei pustie. De ce nu m-ai ascultat? De ce nu m-ai lăsat să am grijă de tine? De ce? De ce? Piază rea. Acum uită-te ce-am ajuns…

Suspină, apoi gâfâi, încercând să tragă cu forța niște aer în pieptul ce-i părea încleștat. Afară, cineva încerca să deschidă portiera, iar el zări figura unei femei, privindu-l șocată. Se mișca într-un mod ciudat, împleticindu-se, iar el recunoscu, perplex, mirosul celeilalte femei. Cea care nu exista

decât în amintirile sale. Simţi acelaşi abur înţepător care-i ieşise şi ei pe gură şi care i se impregna în piele şi în haine. Atunci, în clipele în care dispăruse toate blândeţea.

Apoi se simţi târât afară din maşină şi pricepu că femeia venise din celălalt vehicul, cel care îl izbise din plin pe al lor. O studie cu atenţie pe femeie atunci când aceasta se duse şi pe cealaltă parte, pentru a o scoate afară pe sora lui. Nu avea să uite niciodată acel chip.

După aceea, urmaseră multe întrebări. Unele aşa de stranii.

„De unde sunteţi?" îi întrebaseră. „Din pădure", ziseseră ei, neînţelegând motivul pentru care acel răspuns le cauza străinilor frustrare pe chip. „Da, dar de unde eraţi, înainte de casa din pădure?" Ei doar se uitaseră lung la oamenii care le puneau întrebări, fără să înţeleagă ce trebuiau să spună. „Din pădure" era singurul răspuns pe care îl puteau oferi. Fireşte că lui îi trecuse prin minte acel loc sărat, plin de păsări croncănitoare. Însă nu îl pomeni deloc. Tot ce ştia el cu adevărat era pădurea.

Mai presus de toate, încercase să nu se gândească la anii ce urmaseră după întrebări. Dacă ar fi ştiut cât de rece şi de hain era într-adevăr restul lumii, nu ar fi cicălit-o niciodată să îi ducă în afara pădurii. Ar fi stat bucuros în acea căsuţă, alături de ea şi de sora lui, într-o lume numai a lor, lume care, privind înapoi, îi părea minunată. Prin comparaţie. Însă aceea rămânea o vină cu care avea să fie nevoit să trăiască. Din cauza lui se petrecuseră toate. Nu crezuse că era o piază rea. Nu crezuse că atrăgea necazuri asupra sa şi a celor din jur. El era de vină pentru expresia neînsufleţită din ochii ei.

De-a lungul anilor ce-au urmat, unicul său stimulent îl reprezentase sora. Împreună, ei doi erau uniţi împotriva tuturor celor care încercau să-i despartă şi

să-i facă la fel de sluţi precum lumea din exterior. Erau diferiţi. Împreună, ei erau diferiţi. În adâncul nopţii, îşi găseau mereu alinarea unul în braţele celuilalt, putând scăpa de ororile din timpul zilei. Pielea ei atingând-o pe a lui. Respiraţiile lor amestecându-se.

Iar într-un final, el găsise o modalitate de a împărţi vina. Sora îi era mereu alături, pentru a-i sări în ajutor. Erau mereu împreună. Pentru totdeauna. Ei doi.

•

Primele note ale „Marşului nupţial” de Mendelssohn răsunară în biserică. Patrik îşi simţi gura uscată. O privi pe Erica, aflată lângă el, şi se strădui să nu plângă. Toate aveau o limită. Doar nu putea merge hohotind de-a lungul altarului. Însă era atât de fericit. O strânse de mână pe Erica şi primi un zâmbet larg din partea acesteia.

Nu-i venea să creadă cât de frumoasă era. Şi nici faptul că îi era alături. Pentru o clipă, se întoarse pe neaşteptate în trecut, la prima sa nuntă, când se căsătorise cu Karin. Însă amintirea dispăru la fel de brusc precum apăruse. Din punctul său de vedere, aceasta era prima lui căsătorie. Aceasta era adevărată. Tot ce se întâmplase în trecut nu fusese decât o repetiţie, un ocoliş, o pregătire pentru clipa în care avea să păşească de-a lungul altarului, însoţit de Erica, promiţând să o iubească la bine şi la greu, până când moartea îi va despărţi.

Porţile bisericii se deschiseră, iar ei merseră încet înainte, pe acorduri de orgă, în vreme ce chipurile zâmbitoare se întorceau către ei. O privi din nou pe Erica, iar propriul său zâmbet deveni şi mai larg. Rochia miresei avea o croială simplă, cu broderie albă, şi îi venea de minune. Coafura îi era lejeră, cu câteva şuviţe ce atârnau liber. În păr avea prinse flori albe, ca nişte mici bijuterii, iar în

urechi purta cercei simpli, cu perle. Era atât de frumoasă. Din nou, Patrik fu năpădit de lacrimi, însă clipi cu încăpăţânare pentru a le îndepărta. Era ferm hotărât să ducă lucrurile până la capăt, fără să izbucnească în plâns.

Își văzură prietenii și rudele stând pe șirurile de bănci. Erau prezenţi toţi colegii de la secţie. Până și Mellberg se îmbrăcase la costum și își răsucise părul cu și mai mult fler. Nici el, nici Gösta nu veniseră însoţiţi, în vreme ce Martin, cavalerul de onoare al lui Patrik, o adusese cu el pe Pia, iar Annika venise cu Lennart al ei. Patrik era bucuros să îi vadă pe toţi acolo. Împreună. Cu o zi în urmă, i se păruse că nu avea să facă faţă ceremoniei. Când îi văzuse pe Hanna și pe Lars dispărând în adâncuri, îl cuprinsese o tristeţe și o sfârşeală atât de dureroase, încât nu fusese în stare să-şi imagineze sărbătorirea unei nunţi. Însă odată ajuns acasă, Erica îl dusese în pat, de unde Patrik nu se mai ridică timp de douăzeci și patru de ore, cât dură somnul lui binemeritat. Iar când Erica îi dezvăluise timidă că le fusese oferită o noapte în Stora Hotel și îl întrebase dacă se simţea în stare de așa ceva, el hotărâse că exact de asta avea nevoie: să petreacă timp alături de Erica, să savureze o cină delicioasă, să doarmă alături de viitoarea lui soţie și să stea de vorbă cu ea, ceasuri întregi.

Se simţea cum nu se putea de pregătit. Întunericul, răutatea, toate păreau a fi departe, surghiunite din locul acela. Dintr-o zi precum aceea.

Ajunseră în faţa altarului și ceremonia începu. Preotul Harald vorbi despre dragoste, care cerea blândeţe și răbdare, vorbi despre Maia și despre cum părinţii ei se găsiseră reciproc. Folosi cele mai potrivite cuvinte pentru a-i descrie pe cei doi şi felul în care priveau ei traiul împreună.

Maia își auzi pomenit numele și hotărî că nu mai dorea să stea pe genunchiul bunicului; voia să fie alături de mama și tata care, din cine știe ce motiv, se aflau dinaintea acestei case ciudate, îmbrăcați în haine amuzante. Kristina se chinui pentru un moment să o facă pe Maia să stea locului, însă după un semn din partea lui Patrik, ea îi dădu drumul, lăsând-o să se târască spre ei. Patrik o ridică și, cu Maia în brațe, îi puse Ericăi inelul pe deget. Când într-un final se sărutară pentru prima oară în calitate de soț și soție, Maia își apăsă râzând fața de a lor, încântată de acel joculeț simpatic. În momentul respectiv, Patrik se simți cel mai bogat om din lume. Lacrimile îl podidiră din nou și, de data aceea, nu le mai putu stăpâni. Prefăcându-se că o dezmiardă pe Maia, pentru a-și putea șterge discret lacrimile pe hăinuțele ei, își dădu repede seama că nu păcălea pe nimeni. Și ce mai conta, oricum? La nașterea fetiței, el plânsese fără rețineri, așa că putea să-și îngăduie din nou acest lucru, în ziua nunții sale.

Martin o luă în brațe pe Maia, în timp ce Patrik și Erica pășiră afară din biserică. După ce așteptară într-o încăpere separată ca toată lumea să iasă, cei doi merseră pe treptele bisericii, unde fură bombardați cu orez, în vreme ce aparatele foto se puseră în acțiune. Lacrimile îl năpădiră din nou, iar Patrik le dădu voie să curgă.

•

Erica își odihni o clipă picioarele și dădu din degete, care-i fuseseră eliberate cu îndurare din pantofii albi, cu toc. Ea naiba, ce-o mai dureau picioarele! Dar se simțea extrem de mulțumită de întreaga zi. Nunta fusese minunată. Cina la hotel – superbă, plină de discursuri solemne. Cel mai mult o impresionaseră vorbele Annei. Sora ei fusese nevoită să se oprească de câteva ori, fiindcă vocea îi tremurase, iar lacrimile o năpădiseră. Vorbise despre

cât de mult o iubea pe Erica, împletind declarațiile serioase cu anecdote amuzante din copilăria lor. După aceea, pomenise vremurile dificile care tocmai trecuseră, apoi încheiase discursul spunând că Erica îi fusese întotdeauna și soră, și mamă, însă îi devenise acum și cea mai bună prietenă. Cuvintele îi înmuiaseră inima Ericăi, făcând-o pe aceasta să își șteargă lacrimile cu șervețelul.

Însă acum cina luase sfârşit, lăsând loc dansului, timp de câteva ore. Erica își făcuse griji cu privire la verdictul Kristinei, având în vedere toate obiecțiile acesteia legate de planurile de nuntă. Însă mama-soacră o luase prin surprindere. Făcuse spectacol pe ringul de dans, avându-l drept partener până și pe Lars, tatăl lui Patrik, iar în prezent, ea bea lichior și stătea de vorbă cu Bittan, prietena fostului ei soț. Erica rămăsese uluită.

Când picioarele i se mai odihniră puțin, Erica hotărî să iasă afară pentru a lua o gură de aer. În sală se făcuse foarte cald și sufocant de la atâtea dansuri și trupuri încălzite, iar ea simțea nevoia unei brize răcoroase pe piele. Se încălță din nou, schimonosindu-se. Când tocmai se pregătea să se ridice, simți o mână caldă pe umăr.

— Şi ce face soțioara mea dragă?

Erica privi în sus, spre Patrik, și îl luă de mână. Acesta părea fericit, dar în același timp, răvășit. După câteva runde de jive cu Bittan, costumul nu îi mai venea cum ar fi trebuit. Erica observase că soțul ei nu era chiar cel mai priceput dansator atunci când venea vorba de jive. Însă primea puncte pentru entuziasm.

— Mă gândeam să ies puțin afară, să iau aer, vrei să vii? zise Erica, rezemându-se de el, în vreme ce un junghi dureros îi cuprinse picioarele.

— Încotro te îndrepți, urma-voi și eu, recită Patrik, și Erica observă amuzată că soțul ei era ușor amețit.

Noroc că mai târziu nu aveau de urcat decât un singur etaj.

Ieșiră pe treptele care duceau spre curtea pietruită, și Patrik tocmai era pe cale de-a spune ceva, când Erica îi șopti să tacă. Ceva îi atrăsese atenția.

Îi făcu semn să o urmeze. Cei doi merseră cu grijă spre oamenii pe care-i văzuse Erica. Nimeni nu ar fi putut susține că se mișcau fără să facă zgomot. Patrik chicoti și fu cât pe ce să se împiedice de un ghiveci cu flori, însă bărbatul și femeia care se îmbrățișau într-un colț întunecat al grădinii nu părură să audă.

— Cine se giugiulește acolo? încercă Patrik să șoptească.

— Șttt, zise din nou Erica, cu toate că și ei îi venea greu să nu râdă.

Toată șampania și vinul bun de la cină i se urcaseră la cap. Se furișă încă un pas înainte. Apoi se opri brusc și se întoarse spre Patrik, care se ciocni de ea. Amândoi își înăbușiră chicotelile.

— Hai să ne întoarcem, zise Erica.

— De ce? Cine-i acolo? întrebă Patrik, întinzându-și gâtul pentru a încerca să vadă.

Însă cuplul era așa de strâns îmbrățișat, încât era greu să distingă vreunul din chipuri.

— Prostuțule, sunt Dan și Anna.

— Dan și Anna? zise Patrik, cu o privire sfioasă. Nu știam că sunt interesați unul de celălalt.

— Bărbații ăștia, pufni Erica, zeflemitor. Cum de nu ți-ai dat seama? Eu știam chiar dinaintea lor că se petrece ceva!

— Atunci, e în regulă? Adică… sora ta și fostul prieten? zise Patrik agitat, clătinându-se ușor, în vreme ce se înapoiară la hotel.

Erica se uită peste umăr la cuplul ce părea să fi uitat de restul lumii.

— În regulă? râse Erica. E mai mult decât în regulă. E fantastic.

Apoi își târî proaspătul soț pe ringul de dans, își scoase pantofii și se puse pe dansat boogie, în picioarele goale. Mult mai târziu în noaptea aceea, formația Garage cântă *Wonderful Tonight*, baladă care fusese dintotdeauna cântecul lor de încheiere, dedicat fericitului cuplu. Erica se lipi de Patrik, își rezemă obrazul pe umărul lui și închise ochii.

•

Nunta lui Patrik fusese distractivă. Mâncare bună, băutură gratis, iar Mellberg era sigur că făcuse impresie pe ringul de dans. Le arătase el puștanilor câteva mișcări. Însă niciuna dintre doamnele de la petrecere nu se putea compara cu Rose-Marie a lui. Îi simțise lipsa, dar nu-și putuse lua inima-n dinți să-l întrebe pe Patrik dacă era în regulă să aducă pe cineva cu el, așa, pe nepusă masă. Însă aveau să se întâlnească în acea seară.

Făcuse o nouă încercare de a-și dichisi bucătăria și fu mulțumit de eforturile sale. Aranjase pe masă porțelanurile cele mai fine, iar lumânările erau deja aprinse. Pregătise cina respectivă cu o nerăbdare fantastică. Încă era mulțumit de ideea care îi venise pe când se afla în bancă, transferând banii pentru apartamentul din Spania. Firește că se întâmpla cam brusc, însă nici el, nici Rose-Marie nu mai erau tinerei. Din moment ce descoperiseră dragostea la vârsta lor, nu avea rost să mai piardă vremea.

Dedicase mult timp planificării. Când ea avea să vadă acel decor elegant și mâncarea, el intenționa să îi spună că voia ca totul să fie special, fiindcă aveau de sărbătorit achiziționarea apartamentului. Avea să funcționeze. Nu considera că femeia ar fi bănuit ceva. Apoi, după îndelungi dezbateri, el hotărî

să folosească desertul, un mousse de ciocolată, drept ascunzătoare pentru surpriza cea mare. Inelul. Cel pe care îl cumpărase vineri şi pe care intenţiona să i-l ofere odată cu întrebarea pe care nu o mai adresase niciodată altei femei. Mellberg abia dacă îşi mai încăpea în piele de bucurie; era nerăbdător să-i vadă expresia de pe chip. Nu se zgârcise. Viitoarea lui soţie merita doar ce era mai bun, iar Mellberg ştia că femeia avea să fie încântată la vederea inelului.

Se uită la ceas. Şapte fără cinci. Cinci minute până când avea să sune la uşă. De fapt, ar fi fost bine să îi facă imediat o copie după cheie. Doar nu îşi putea lăsa logodnica să stea acolo, sunând la uşă, ca un musafir.

La şapte şi cinci, Mellberg începu să se agite. Rose-Marie era întotdeauna punctuală. Se jucă nervos cu farfuriile, potrivi şerveţelele în pahare, mută argintăria cu jumătate de centimetru spre dreapta, apoi o aduse la loc.

Când se făcu şapte şi jumătate, deja era convins că femeia zăcea neînsufleţită în vreun şanţ. Parcă şi vedea maşina ei ciocnindu-se cu un camion sau cu un jeep din acela imens, pe care oamenii tot insistau să-l conducă, unul care să poată demola totul în cale. Poate că ar fi fost bine să sune la spital. Se clătină ba la stânga, ba la dreapta, apoi realiză că poate ar fi fost bine să o sune mai întâi pe mobil. Mellberg se lovi cu palma peste frunte. Cum de nu-i trecuse mai repede prin cap? Formă din memorie numărul, dar se încruntă la auzul mesajului înregistrat. *Număr de telefon nealocat.* Îl formă din nou, pesemne îi scăpase vreo cifră. Însă fu întâmpinat de acelaşi mesaj. Ciudat. Se vedea nevoit să o sune pe sora ei, pentru a afla dacă fusese cumva reţinută la ea, din cine ştie ce motiv. Brusc, el realiză că Rose-Marie nu îi dăduse niciodată numărul surorii sale. Şi nici nu avea idee

cum o chema pe aceasta. Nu ştia decât că locuia în Munkedal. Sau poate că nu?

Un gând alarmant începu să-i încolţească în minte lui Mellberg. Îl respinse, refuză să-l accepte, însă brusc, îşi aminti scena din bancă şi o repetă cu încetinitorul. Două sute de mii de coroane. Transferase acea sumă în contul spaniol pe care i-l dăduse Rose-Marie. Două sute de mii. Bani pentru un apartament de tip „time-share” în Spania. În momentul acela, nu mai putu ignora ceea ce era aproape evident. Sună la informaţii abonaţi şi ceru un număr de telefon sau o adresă. Nu găsiră nimic pe numele respectiv. Disperat, Mellberg încercă să-şi amintească dacă văzuse vreodată un buletin sau orice i-ar fi putut confirma identitatea. Realiză din ce în ce mai îngrozit că nu dăduse niciodată cu ochii de aşa ceva. Sumbrul adevăr era că nu-i ştia numele, sau unde locuia, sau cine era de fapt. Dar în clipele acelea, într-un cont din Spania, ea avea două sute de mii de coroane. Din banii lui.

Se îndreptă spre frigider ca un somnambul, scoase porţia ei de mousse cu ciocolată şi se aşeză la masa aranjată într-un mod atât de festiv. Îşi vârî încet mâna în pahar, afundându-şi degetele în mousse-ul cafeniu. Atunci când îl trase afară, inelul străluci prin stratul de ciocolată. Mellberg îl ridică în faţa ochilor şi îl privi. Apoi îl aşeză încetişor pe masă şi, cu lacrimi pe obraji, începu să se îndoape cu mousse.

•

— A fost o zi fantastică, fără doar şi poate.

— Mmm, zise Patrik, închizând ochii.

Hotărâseră din timp să nu plece imediat în luna de miere, ci să facă o călătorie mai lungă, odată ce Maia avea să fie cu vreo câteva luni mai mare. În momentele acelea, Thailanda se afla sus pe lista preferinţelor.

Dar li se părea uşor ciudat să se reîntoarcă atât de brusc la traiul lor obişnuit. Îşi petrecuseră duminica dormind până târziu, bând multă apă și discutând despre evenimentele din urmă cu o zi. Până luni, Patrik hotărâse să-și ia o zi liberă. Voia ca amândoi să aibă șansa de a se relaxa și de a se obişnui cu totul, înainte ca rutina să pună iar stăpânire pe ei. Având în vedere cât de mult lucrase în ultimele săptămâni, nimeni de la secţie nu obiectă. Drept urmare, în clipele acelea, el şi Erica stăteau întinşi pe canapea, unul în braţele celuilalt; erau singuri în toată casa. Adrian și Emma plecaseră la grădiniță, iar Anna o luase cu ea pe Maia acasă la Dan, pentru ca tinerii însurăţei să se poată bucura de o zi liniştită. Nu că Anna ar fi avut nevoie de vreo scuză pentru a-și petrece ziua alături de Dan. Ea și copiii stătuseră la el și cu o zi în urmă.

— N-ai avut niciodată bănuieli? zise precaută Erica, văzându-l pe Patrik adâncit în gânduri.

El înţelese imediat la ce se referea. Se gândi puţin.

— Nu, sincer să fiu, n-am avut. Nu era nimic… ciudat în legătură cu Hanna. Am observat că o apăsa ceva, însă m-am gândit că or fi fost probleme acasă. Și chiar așa era, însă nu la modul în care mi-aș fi imaginat.

— Cum rămâne cu faptul că locuiau împreună? Cu toate că erau frate și soră?

— Nu vom afla nicicând toate răspunsurile, dar Martin m-a sunat și mi-a zis că a primit într-un final raportul de la serviciile sociale. Cei doi au trecut printr-un adevărat infern după accident, atunci când au locuit la familii adoptive. Gândește-te cât de mult trebuie să-i fi afectat, după ce mai întâi fuseseră luaţi de la mama lor, apoi obligaţi să locuiască în completă izolare, cu Sigrid. Probabil că de-asta s-a format o legătură anormală între ei.

— Hmm, zise Erica, încă venindu-i greu să-şi imagineze totul.

Era aproape de neînţeles.

— Dar cum au reuşit să păstreze separate cele două laturi diferite ale vieţii lor? zise ea după un timp.

— Cum adică? întrebă Patrik, sărutând-o pe vârful nasului.

— Ce vreau să spun e… cum au reuşit să ducă o viaţă normală? Cum au putut căpăta o educaţie? Şi cum de-au putut ajunge chiar poliţistă şi psiholog? Trăind, în acelaşi timp, cu toate… mârşăviile pe care le făcuseră?

Patrik nu se grăbi să-i răspundă imediat. Nici el nu înţelegea complet situaţia, dar meditase mult la ea, încă de când aflaseră identitatea ucigaşului, şi avu senzaţia că descoperise cât de cât un răspuns.

— Cred că exact asta e şi ideea. Existau două laturi diferite. Una ducea o viaţă normală. Mi s-a părut că Hanna chiar dorea să fie poliţistă şi să facă lucruri importante. Şi era o poliţistă bună, asta fără îndoială. Pe Lars l-am cunoscut doar înainte să…

Patrik se întrerupse pentru un moment, după care continuă:

— Ei bine, imaginea pe care mi-o formasem despre el era mai vagă. Însă fără îndoială, era inteligent, şi cred că avea, la rându-i, intenţia de a duce o viaţă normală. Dar în acelaşi timp, secretul pe care-l ascundeau trebuie să le fi bântuit sufletele. Drept urmare, când au dat de Elsa Forsell, în momentul în care Hanna s-a angajat la poliţia din Nyköping, ceva le-a declanşat un mecanism lăuntric, ceva care îi măcinase vreme îndelungată. Ei bine, în orice caz, asta e teoria mea. Însă nu vom şti niciodată cu siguranţă.

— Hmm, zise îngândurată Erica. Cam aşa m-am simţit şi eu în legătură cu mama, spuse ea, într-un sfârşit. Ca şi cum ar fi dus două vieţi separate. Una cu noi –

tata, Anna și cu mine. Iar cealaltă undeva în mintea ei, unde nouă nu ne era permis accesul.

– De-asta ai decis să faci cercetări în legătură cu ea?

– Da, zise Erica. Nu mi-e clar încă, dar am senzația că ne-a ascuns ceva.

– Însă nu știi ce anume?

Patrik o privi și-i dădu la o parte o șuviță.

– Nu, și nici n-am idee cu ce să încep. Nu a mai rămas nimic. N-a păstrat nimic.

– Ești sigură? Ai verificat sus, în pod? Ultima oară când am fost acolo, am văzut o grămadă de vechituri.

– Sunt sigură că erau ale tatii. Dar… mă gândesc că am putea arunca o privire. Doar ca să ne asigurăm.

Se ridică în picioare. Vocea îi căpătă o notă de nerăbdare.

– Acum? zise Patrik, care nu era deloc tentat să lase canapeaua comodă pentru a urca într-un pod rece și umed, plin, de asemenea, cu pânze de păianjen.

Dacă era să simtă o ură față de ceva, atunci aceasta se manifesta față de păianjeni.

– Da, acum. De ce nu? spuse Erica, aflată deja în drum spre etaj.

– Sigur, de ce nu? oftă Patrik, ridicându-se fără prea mare tragere de inimă.

Avea destulă minte cât să nu protesteze atunci când Erica își punea ceva în cap.

Odată ajunși în pod, Erica regretă pentru o clipă ideea. Într-adevăr, părea că nu existau decât vechituri pe-acolo. Însă puteau totuși să arunce o privire. Se aplecă, având grijă să nu se lovească de grinzi și începu să miște lucrurile și să ridice câte un capac, pe ici, pe colo. Cu o privire dezgustată, își șterse mâinile pe pantaloni. Era praf, nu glumă. Patrik începu și el să se uite prin jur, deși se îndoia că ideea lui avea să genereze vreun rezultat. Probabil că avea dreptate Erica. Doar își cunoștea mai

bine mama. Dacă ea spusese că Elsy nu păstrase nimic, atunci… Brusc, Patrik observă ceva care-i stârni interesul. Undeva, în fundul podului, ţintuit sub acoperişul înclinat, stătea un cufăr vechi.

— Erica, vino încoace!

— Ai găsit ceva? îl întrebă ea, mergând aplecată în direcţia lui.

— Nu ştiu, însă cufărul ăsta pare destul de promiţător.

— Ar putea fi al tatii, răspunse ea, îngândurată, dar ceva parcă îi spunea că, totuşi, cufărul nu-i aparţinea acestuia.

Era din lemn, vopsit în verde, cu un motiv floral elegant, dar şters. Lacătul ruginise, însă cufărul nu era încuiat, aşa că ridică grijuliu capacul. Deasupra stăteau fotografiile a doi copii. Când le ridică, văzu că pe spate scria ceva. Pe una dintre ele stătea scris „Erica, 3 decembrie, 1974”, iar pe cealaltă, „Anna, 8 iunie, 1980”. Uluită, ea îşi dădu seama că scrisul îi aparţinea mamei sale. Mai jos, în cufăr, era un teanc întreg cu desene şi obiecte făcute de ea şi de Anna la orele de lucru manual, printre care se amestecau podoabe de Crăciun şi alte lucruri făcute de ele acasă. Toate acele obiecte de care crezuse mereu că mamei nu îi păsa.

— Priveşte, zise ea, abia venindu-i să-şi creadă ochilor. Uite ce-a păstrat mama.

Scoase cu grijă obiect după obiect. Era precum o călătorie în timp, înapoi spre copilăria sa. Şi cea a Annei. Erica se simţi năpădită de lacrimi, iar Patrik o mângâie pe spate.

— Dar de ce? Noi am crezut că ea n-a… De ce?

Erica îşi şterse lacrimile cu mâneca puloverului şi începu din nou să scotocească prin cufăr. Luă un teanc de fotografii alb-negru şi se uită prin ele, cu sufletul la gură.

— Ştii de unde provin? întrebă Patrik.

— N-am idee, zise ea, dând din cap. Dar fii sigur că voi afla!

Săpă cu înverşunare şi mai adânc, dar se opri atunci când palma i se încleştă în jurul unui obiect moale, care avea ceva dur și ascuțit înăuntru. Îl ridică pentru a vedea ce anume era. Ținu în clipa aceea în mână o bucată de pânză murdară, care fusese albă cândva, însă acum era îngălbenită şi plină de pete maro, urâte, de rugină. Ceva era învelit în pânza respectivă. Erica deschise cu grijă pacheţelul, dar i se tăie respiraţia atunci când văzu ce conţinea acesta. Înăuntrul pânzei se afla o medalie, a cărei origine nu putea fi pusă la îndoială. Nu avea cum să confunde o svastică. Ridică în tăcere medalia spre Patrik, care făcu ochii cât cepele. Apoi se uită în jos, spre pânza pe care Erica o scăpase din neatenţie în poală.

— Erica?

— Da, răspunse aceasta, cu ochii ţintă asupra medaliei pe care o avea în mână.

— Ar fi bine să arunci o privire, spuse Patrik.

— Ce? Ce e? zise ea confuză, după care observă spre ce arăta Patrik.

Puse jos medalia nazistă şi întinse bucata de pânză. Doar că aceasta nu era o simplă bucată de pânză. Era o cămaşă de noapte veche, pentru copii. Şi Erica îşi dădu seama că urmele maro de pe ea nu erau de rugină. De fapt, erau pete de sânge.

De unde apăruse acel mic veşmânt? De ce era plin de sânge? Şi de ce îl păstrase mama într-un cufăr, în pod, alături de o medalie din al Doilea Război Mondial?

Pentru o clipă, Erica se gândi să bage totul înapoi în cufăr şi să pună capacul la loc.

Însă, la fel ca şi Pandora, era mult prea curioasă pentru a lăsa capacul să rămână închis. Trebuia să afle adevărul. Indiferent care ar fi fost acesta.

Seria: Fjällbacka #4

CAMILLA LÄCKBERG

PIAZĂ REA

virtual-project.eu

